K. KÜBRA BERK

RÜZGÂRA dokunmak

EPHESUS

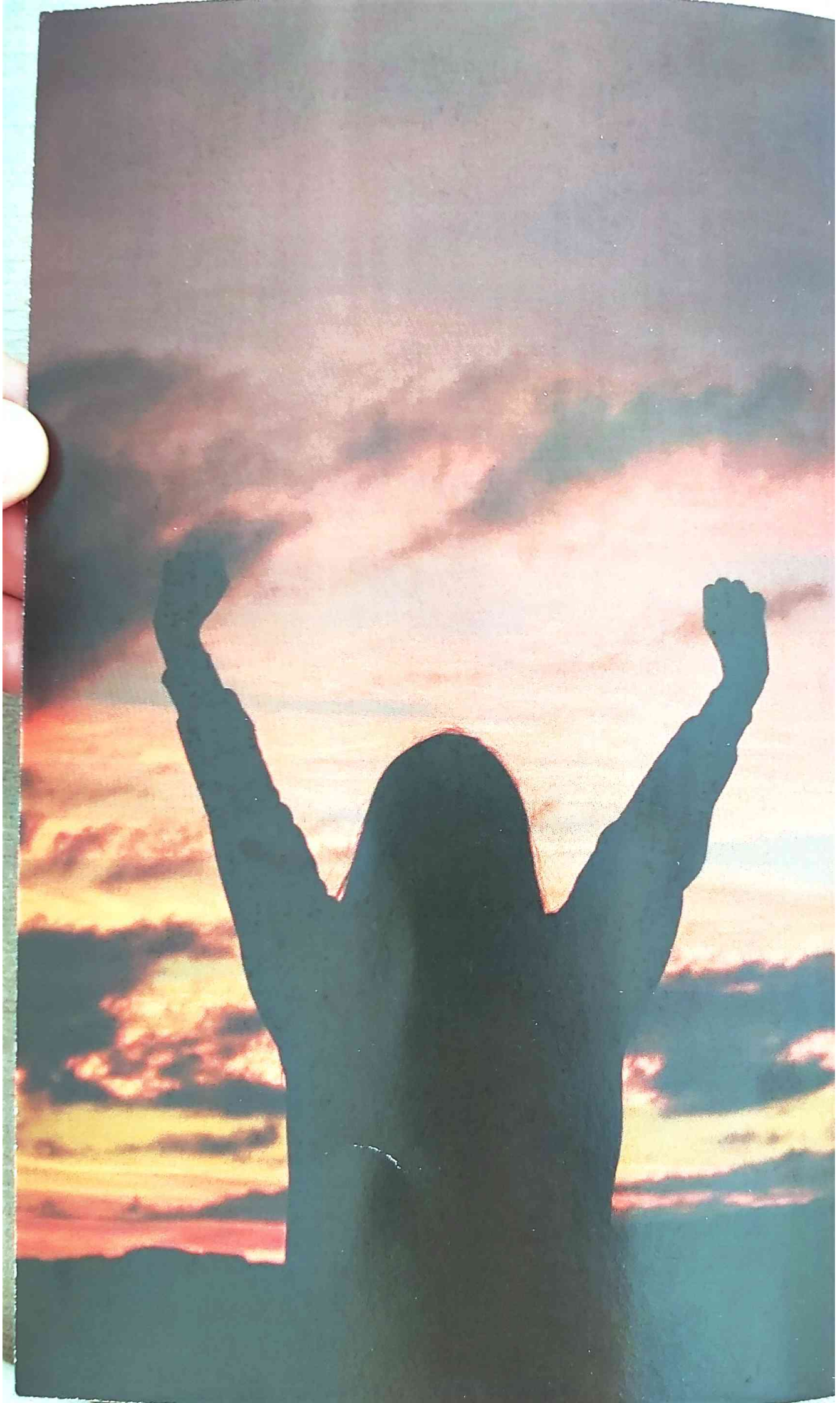

RÜZGÂRA *dokunmak*

K. KÜBRA BERK

RÜZGÂRA
dokunmak

Yazarı: K. Kübra Berk

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Emre Özcan
Düzelti: Elif Evin
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

1. Baskı: Eylül 2020
3. Baskı: Eylül 2021

ISBN: 978-625-7077-26-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

© K. Kübra Berk, 2020
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

RÜZGÂRA *dokunmak*

K. KÜBRA BERK

EPHESUS®

Bu kitap fiziksel, duygusal, ekonomik, cinsel,
psikolojik ve daha birçok şiddet türüne maruz kalan,
staj dönemimde Şiddet Önleme ve İzleme Merkezi'nde
hayata bakışımı değiştiren, cesur öykülerini dinleme
fırsatı bulduğum bütün kadınlara dikkat çekmek adına
yazılmıştır ve şiddete karşı haykırabilen
bütün insanlara ithaf edilmiştir.

"Ölüm, hayattaki en büyük kayıp değildir,
en büyük kayıp biz yaşarken içimizde ölendir."

Norman Cousins

BÖLÜM 1
KORKMA

"Korkma!"

Korkunç bir çığlık kulaklarımı tırmalarken bir kez daha tüm gücümle haykırdım: "Pes etme! Yapacaksın!"

Karşımda öylece yatan zavallı kadın kan ter içinde kalmıştı, acıyla kıvranmasını izlerken tıpkı onun gibi benim göğsüm de hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Yapamıyorum. Yapamayacağım..." dedi âdeta ağlarcasına. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, bedeni öyle çok kasılmıştı ki paniğe kapılmamak için dişlerimi sıkarak bir kez daha yüzüne doğru eğildim. Kontrolümü kaybetmenin hiç sırası değildi.

"Beni duyuyor musun? Evet... Derin nefesler al. Duyduğunu biliyorum. İşte böyle... Yapabilirsin, inanıyorum."

Beni duyamadığını biliyordum. İkimize de yalan söylediğimin farkındaydım ancak birinin yaşadığımız bu korkunç anı hâkimiyeti altına alması gerektiği ortadaydı. Boğazı yırtılırcasına çığlıklar atarak acıyla doğum yapmaya çalışan bu kadın, bahsettiğimiz şanslı kişi olmadığına göre, geriye yalnızca ben kalıyordum.

"Son kez ıkın!" diye komut verdim. Saçlarım toplu olmasına rağmen gevşeyip düşen tutamlar boynuma yapışmıştı, onları geriye itip bir kez daha bağırdım. "Hadi!"

İçimde sesini bastıramadığım bir taraf vardı. Bütün bu kontrol olayını boş verip yalnızca karşımda yatan kadının suratına eğilmek, ellerimle onun yüzünü sıkıca kavrayıp kendime çevirmek ve yüzüne gerçekleri haykırmak istiyordum. Güçlüydü. Çok güçlüydü! Korkması dünyanın en aptalca şeyiydi, bir mucizeye gebe kalıp onu dünyaya getirebilecek kadar mükemmel bir yaratılışa sahipti. Farkında-

lığını yitirip karşımda pes etmiş hâlde, yapamayacağını söyleyerek ağlaması beni çileden çıkarıyordu. Fazlasıyla cesurdu ve ona bunu gerekirse sabaha kadar haykırabilirdim.

Tuttuğum nefesi bırakırken ne yazık ki delirmek üzereydim. Çünkü saatlerdir yaptığı şeyi yapıp bir kez daha ıkınmayı bıraktı. "Olmayacak..." dedi. Başını nefes nefese kalmış hâlde iki yana sallıyordu.

Kesinlikle aynı fikirde değildik. Nasıl olduğu mühim değildi. Olacaktı!

"Devam et!" dedim onu duymazdan gelerek. Denediğini biliyordum ancak bebeğini sağlıkla kucağına almak istiyorsa denemekten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bütün dikkatimi bebeğin yavaş yavaş görünmeye başlayan kafasına odaklamış ve tam her şeyin yoluna girdiğini düşünmeye başlamıştım ki kadın bir kez daha acının şiddetine dayanamayarak bizi yarı yolda bıraktı. Öfkenin damarlarımda kaynamaya başladığını hissederken bakışlarımı çaresizce kaldırdım. Zavallı bebek annesinin rahminde değil, zihninde sıkışıp kalmıştı.

Bu kadar zor bir doğuma girmemin üzerinden kaç ay geçtiğini hatırlamıyordum. Bir süredir beni bundan uzak tutuyorlardı çünkü ne kadar delirebileceğimin farkındaydılar.

Tehlikeli bir yavaşlıkla geri çekildim.

"Bırakıyoruz!"

Sesimi duyan herkes maskelerinin açıkta bıraktığı şaşkın gözlerini bana çevirdi, doğumhanedeki asistanlar ve stajyerler de telaşla geri çekildiler.

"Ne?" diye şaşkın bir nida işittim.

"Bırakalım mı?" dedi bir başkası.

"Duydunuz!" dedim kararlı bir ses tonuyla. "Anne adayımız doğum yapabileceğine inanana dek bu doğum gerçekleşmeyecek. Rabia Hanım, suni sancıyı kesin. Ezgi Hanım, çıkış için toparlanın. Ayça Hanım ve Feyza Hanım, lütfen yanıma gelin. Fatma Hanım, anneyi çıkaracağız."

Aniden etrafa emirler yağdırdığımı gören kadın ağlamaklı bir tonla, "Hayır!" diye bağırdı. Telaşa kapılmıştı. "Lütfen, durun!"

Keskin bakışlarımı gözlerine diktim. "Bugün bu doğum olmayacak. Ertelemek bebeğiniz için çok riskli ama siz kendinize inanana kadar bunu yapmayacağım. Gebeliğiniz zaten yeterince riskliydi, burada bebeğin hayatını daha fazla tehlikeye atamam."

Sesimdeki kararlı tınıdan korktuğunu görebildiğim kadın, aniden doğrularak derin nefesler almaya başladı. Oysa bunu yapması için onu saatlerdir ikna edememiştim.

"Yapacağım!" diye bağırdı. Gözleri korkuyla büyümüştü, dudakları titriyordu. "Bebeğimi istiyorum... Lütfen..."

Onun daha çok gerilmesinin bebeği riske atacağını biliyordum ancak bunu yapmak zorundaydım. Bana başka şans bırakmamıştı. Ona doğru yaklaşıp, "Emin misin?" diye sordum.

Hızla başını salladı. "E-evet."

"Söylediklerimi harfiyen yapacak mısın?"

"Evet... Evet yapacağım."

"Ikınmayı bir kez daha bırakacak mısın?"

"Hayır!" dedi gözlerini sımsıkı yumarken. Hayali bile onun için dayanılmazdı, biliyordum.

İçeriye ölüm sessizliği çökmüştü. Herkesin bu gerilim yüklü anı, nefesini tutmuş şekilde seyrettiğini hissedebiliyordum. Kadının gözlerine bakıp son kez fısıldadım. "Pes edecek misin?"

"Hayır!" diye ağlamaklı bir sesle bağırdı. "Yeter... Lütfen..."

"Güzel," diye mırıldandım. "Çünkü bu bebeğin annesine ihtiyacı var. Korkuya değil."

Soluklarını tutmuş pürdikkat bizi izleyenlere baktım. "Herkes eski yerine!"

Benimle zıtlaşmak istemeyen bir grup insan, telaşla görevlerinin başına dönerken bir kez daha doğumu yönetmeye giriştim. Bu kez kendini tamamen komutlarıma uymaya koşullayan anne adayı, var

gücüyle ıkındığında dudaklarım kendinden emin bir tebessümle kıvrıldı. Bu manzarayı seviyordum.

Yaklaşık otuz beş dakika sonra doğumdan çıkabildiğimde bebek, herhangi bir komplikasyon yaşanmadan annesinin kucağında ağlıyordu. Hızlı adımlarla yanlarından ayrılıp çıkıştaki musluğa yöneldiğimde kolumla alnımdaki teri siliyordum. Eldivenlerimi çıkarıp, önlüğü âdeta sökercesine üzerimden atarak musluğa eğildim. Yaşadığım gerginliğin etkisiyle hâlâ nefes nefeseydim. Soğuk suyu yüzüme çarpıp tenimdeki ürpertiyi hissetmek için bir süre bekledim, bu sırada zihnime akın eden bir yığın düşünceyle savaşıyordum. Kısa bir an için neredeyse ben bile başaramayacağına inanmak üzereydim, derin bir nefes verip doğruldum.

Elbette böyle bir şey mümkün değildi. Bildiğim tek şey azmin karşısında hiç kimsenin duramayacağıydı. O doğuma her seferinde bunu başaracağımı bilerek giriyordum.

"Sen delirmişsin!"

Burcu öfkeyle önlüğünü çıkarıp atarken ona yandan bir bakış attım. Genellikle yanıt verme gereği duymadığım biriydi.

"Ya bebeğe bir şey olsaydı?" diye bağırmaya devam etti. Sessizliğim sinirini bozmuş olmalı ki işaret parmağını sallayarak üzerime doğru geldi.

"Sorumluluğunu nasıl alacaktın? Şovun sırası değildi!"

Karamel rengi saçları yüzüne düşmüştü, o öfkeyle bağırdıkça havalanıyorlardı. Ona usulca gülümsedim.

"Sonuçta bir şey olmadı."

Yıkadığım ellerimi hafifçe boynuma bastırıp geri çekilirken Burcu bana kafayı yemişim gibi bakıyordu, bu tavrım iyiden iyiye çileden çıkmasına sebep olmuştu. "Nasıl bir insansın sen? Aklım almıyor!"

"Kafanı buna yorma," diye omuz silktikten sonra yanından geçip yürüdüm. Öfke ve hırsla dolup taşıyordu, arkamda âdeta patlamaya hazır bir volkan bırakmıştım. "Bir gün bu çokbilmişliğin..."

diye seslendiğinde başımı ona çevirdim. "Çokbilmiş değilim. Yalnızca bilmişim."

"Küstahsın da!" diye ekledi.

Yanımızdan geçen birkaç stajyer öğrenci, kısa bir an için bizi dinleme gafletinde bulununca keskin bakışlarımla karşılaştılar. Ardından kaçamak bakışlarını çabucak bizden çekip uzun koridorda hızla uzaklaşarak gözden kayboldular. Benden çekinmeleri işime geliyordu çünkü hiç kimsenin disiplinsizliğiyle ilgilenecek vaktim yoktu.

Sakince karşımdaki kadına dönüp, "Sesini alçalt," diye mırıldandım. Burcu uyarımı dikkate almak yerine bana doğru öfkeli bir adım daha atıp tam dibime girdi. "Boşa geçirdiğin bir saniyede ya bebeğin kalbi dursaydı?" diye fısıldadı. Bakışları alev alevdi, elinden gelse beni boğmak istediğini görebiliyordum. "Onu kaybedebilirdik. Bunu biliyorsun, değil mi? Kendinden bu kadar emin olman gülünç."

Sakinliğim karşımdaki kadını delirtse de bunu umursamıyordum. "Ben sonunu göremediğim bir işe kalkışmam," dedim kendinden emin bir sesle. "Endişelenme. Zaten doğumu yapacaktı. Sadece süreci hızlandırdım."

"Nereden biliyorsun? Bu tavrın... Çıldıracağım!"

Sıkıntılı bir nefes vererek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "O lanet olası yerde biz de seninleydik ve şımarıklığın yüzünden bir problem olsaydı sorumluluğu hepimiz üstlenmek zorunda kalacaktık. Artık kimse seninle doğuma girmek istemeyecek. Bunun farkında mısın?" Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Ve çok haklılar!"

"Keyifleri bilir," dedim.

Arkamı dönüp bir kez daha onu geride bırakarak asistan odasına yürümeye başladım. Son zamanların en zor doğumu olduğunu zaten kabul etmiştim ancak bu, kendine güvenmediği için doğum yapamayacağını sanan bir kadının pes etmesine izin vereceğim anla-

mına gelmiyordu. Burcu arkamdan bir kez daha, "Sana inanamıyorum! Sen... Sen gerçekten..." diye bağırdı.

İç çekip sesini zihnimde susturdum. Fazla heyecanlı ve duygusaldı. Bu yüzden hep benim arkamda kalmaya mahkûmdu. İsmi unutulan bir asistan olacaktı. Şimdiye dek kimse cesaret edip onu yalnız bir doğuma göndermemişken bana bu şans kim bilir kaçıncı defa veriliyordu. Yine de bu gerçeği onun yüzüne haykırarak kalbini kırmayacaktım.

En azından şimdilik.

"Rüzgâr Hanım?"

Uzman Doktor Umay Hanım, asistan odasına girmeden önce bizi durdurduğunda yüzünde aydınlık bir gülüş vardı. Direkt olarak bana sabitlediği gözlerinde, her zamanki gururu görebiliyordum. Burcu, onun bize yaklaştığını gördüğünde çenesini kapatmak zorunda kaldı.

Kadın sevecen bir tavırla omzumu okşarken, "Tebrik ederim," dedi. Bana karşı dostane bir tavrı vardı, hastanede örnek aldığım sayılı kişilerdendi. "57 numarayı almışsın. Duyduğuma göre doğum sorunsuz gerçekleşmiş. Zaten bunu ancak sen başarabilirdin."

"Eminim herkes yapardı," derken tebessümüne karşılık veriyordum.

Umay Hanım küçük bir kahkaha atıp başını yana eğdi. "Hadi ama! Alçakgönüllülüğe hiç gerek yok. 57 numara hastaneye yatışından itibaren herkesi canından bezdiren bir hastaydı. 'Çivi çiviyi söker' derler ya, seninki de o hesap. İyi iş çıkardın Rüzgâr. Kabul edelim."

Kibarca gülümsedim. "Teşekkür ederim, Umay Hanım. Bebeği sağlıklı bir şekilde kucağımıza alabildik, ben de çok mutluyum."

"Eğer bu gece nöbete kalırsan kahveni kap ve yanıma gel. Biraz sohbet edelim," diyerek göz kırptı.

Bunun anlamı, *bütün geceni korkunç vakalarla geçirmene lüzum kalmayacak, seninle biraz çene çalabiliriz,* demekti. İnsanlar onun

beni sevdiğini düşünürken yanılıyordu. Biz onunla hastanede tanışmıştık. Bu kadının sevdiği şey benim başarımdı.

Burcu'nun bir adım geride, sinirden köpürdüğünü hissedebiliyordum. Hırslı bakışlarını görmek için ona bakmama gerek yoktu, varlığı âdeta saf kıskançlıkla dolup taşmıştı. Umay Hanım ona selam vermediği gibi onunla en ufak bir göz teması bile kurmamıştı. Üstelik onun deyimiyle ben doğumu böyle sorumsuzca yönetmişken! İç çekip asistan odasına girdiğimde öfkeyle arkamdan odaya daldı.

Kendi aralarında sohbet eden asistan grubunun içinden bizi ilk fark eden Burak, tek kaşını kaldırıp Burcu'ya bir bakış attı. "Küçük civciv yine terör estiriyor!"

Ardından şakacı bir tavırla elindeki boş karton bardağı ona fırlattı. "Neyin var?"

Burcu yere düşen bardağı alıp sinirle çöpe atarken, "Yapma şunu!" diye bağırdı.

İçerideki birkaç asistan onun bu zıvanadan çıkmış hâline kıkırdarken onları boş verip kahve kupama yöneldim. Karton bardaklardan nefret ediyordum. Kendim için sıcak bir kahve yaptıktan sonra yorgun bedenimi koltuğa bıraktım.

"Onu bana değil, hanımefendiye sorun!"

Kahvemden bir yudum alırken, "Benimle nasıl konuşman gerektiğine dikkat et," diye karşılık verdim. İçerideki uğultu kesildi.

Burcu alaycı bir şekilde gülerek oturduğum koltuğun karşısına dikildi. Bu kız sahiden huzurumu kaçırmak için yaratılmış olmalıydı. "Pardon! Bayan torpil olduğunuz bir an aklımdan çıkıverdi!" diye küçümser bir tavırla dudak büzdü.

Umay Hanım'ın kendisi yerine benimle muhatap olması onu deli etmişti, farkındaydım. "Sen hep şu dilinin kurbanı oluyorsun... Biraz törpülesen iyi kızsın aslında," dedim sahte bir tebessümle.

Burcu tekrar kavgacı bir tavra bürünecekken Burak hızla aramıza girdi. "Hey! Çocuklaşmayın, yeter bu kadar."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Sıcak tat boğazımdan aşağı kayıp içimi ısıtırken bu keyfi hastanenin terasında tek başıma yaşamam gerektiğini ne yazık ki geç fark edebilmiştim. Hüzünle bardağıma baktım. Kahve, dünyadaki en güzel içecek olabilirdi.

Başımızda bekleyen Burak'a bakıp, "Beni değil, onu uyar... Yaptıklarımın bilincindeyim," dedim.

Burcu sanki yüzüme tükürmek istercesine, "Yaptıklarının değil, ceza almayacağının bilincindesin!" diye cevap verdi. "Bu yüzden güvenin tavan!"

Dudaklarımda onu çıldırtacağını bildiğim bir gülüş peyda oldu. "Keşke benim gibi yetenekli olabilseydin ve bu güveni sana da verselerdi Burcu. Ne yazık!"

Ufak odayı dehşet bir sessizlik kapladığında birinin gerilim dolu bu ortamdan çabucak kaçıp koridora sıyrıldığını gördüm. Diğer herkes hareketsizdi. Burcu bir an öfkeyle ağzını açtı, ardından söyleyecek bir şey bulamayarak tekrar kapattı. Suratı kıpkırmızı kesilmişti.

Kahvemden son yudumu alıp ayağa kalktım. Söyleyecek bir şeyi olmaması garip değildi çünkü sonuna kadar haklıydım.

"Buraya biraz dinlenmek için uğruyoruz..." İlker homurdanarak yayıldığı yerde toparlandı, ardından Burak ikinci kahvesini söylenerek çöpe attı. "Dışarıda tartışın! Bu ikisinin kavgasını dinlemektense acil servise inerim, onlardan daha korkunçsunuz."

Bardağımı yıkayıp yerine koyduktan sonra arkamda birbirine fısıldayan bir grup asistan bırakarak oradan ayrıldım. Burcu'nun bir şeyleri fırlattığını işitiyordum ancak onunla ilgilenecek vaktim olduğunu söyleyemezdim. Zaten bu boşa nefes tüketmek olurdu. Evime gitmek, günün yorgunluğunu iyi bir uykuyla atmak istiyordum. Çünkü yarının bugünden daha iyi olmasını istiyorsam yerimde sayamazdım. Yapacak önemli işlerim vardı ve bir an evvel hepsini düzene sokmalıydım.

Hızlı adımlarla soyunma odasına girdikten sonra dolabıma ilerleyip eşyalarımı aldım. Hastane üniformasından kurtulup üzerime

rahat sivil kıyafetlerimi giydim. Saçlarımı açıp eskisinden daha sıkı bir topuzla tutturduktan sonra derin bir nefes verip çantamı koluma taktım. Çıkışa yönelirken zihnimde günün kısa bir muhakemesini yapıyordum.

Şayet Burcu benimle aynı muameleyi görmek istiyorsa davranışlarına bir an evvel çekidüzen vermeliydi. Mesai saatinden daha geç işe başlamak yerine tıpkı benim gibi saatler öncesinden gelip hastalar için hazırlıklarını tamamlamalıydı. Boş bulduğu her anında makyaj tazeleyip saçıyla uğraşmak yerine daha çok araştırma yapmalı, bıktırana dek doktorların peşinden koşmalıydı. Sürekli olarak hastalardan yakınmaktansa çözüm odaklı düşünebilir, onları daha iyi analiz edebilirdi. Kendisinden daha alt konumda olan hastabakıcılara buyruklar yağdırıp, aşağılık kompleksinden sıyrılma umuduyla egosunu tatmin etmek yerine onlara daha nazik davranabilir ve işine yarayacak birçok şeyi onlardan kolayca öğrenebilirdi. Özellikle hemşirelere ve diğer çalışanlara yaptıkları işlerin ismiyle değil, kendi isimleriyle hitap etmeliydi. İnsanlarla göz teması kurmalı, üstten bakışlar atıp aralarındaki güçlü iletişimi alenen baltalamamalıydı.

Belki bu sayede sevilen biri olabilir ve aksi bir durumda, müdahale için ilk akla gelen isim benim yerime kendisi olurdu. Bunların hiçbirine tenezzül etmiyordu ancak yerimde olmak istiyordu, hayli ilginçti.

Gülümseyerek başımı salladım. "İyi akşamlar hanımlar."

Dosyaları yerleştiren hemşirelerden biri, "Çıkıyor musunuz Rüzgâr Hanım?" diye şaşkınca sordu.

Yan taraftaki hemşirelerse kıkırdadı. "Yüzüne baksana, uykuya ihtiyacı var. O da bir insan."

"Bu doğru," diye sırıttım. Sesimden yorgunluk akıyordu. O sırada kızlardan biri oturduğu yerden çabucak kalkarak, "Yarınki ameliyatı bir saat erkene aldılar, bilginiz olsun," diye fısıldadı. Bu bilgiye ilk erişen kişi olmanın mutluluğuyla ona öpücük attım.

Vedalaşıp yanlarından ayrıldıktan sonra hızlı adımlarla merdivenlerden inip hastanenin çıkış kapısına giden koridora çıktım.

Saatime bakıp günün kalanı için kısa bir hesaba girişirken hastane kapısından içeri giren Mert Bey ile göz göze geldik. Uzmanlardan biriydi ve girdiği son iki zorlu ameliyattan da çok iyi bir sonuç almıştı. Gözümdeki değeri giderek büyüyordu.

Yanında duraksadığımda, "Selam karınca," dedi.

"İyi akşamlar, Mert Bey."

Çantama göz attı. "Çıkıyor musun?"

"Evet," diye onayladım. Bu sırada dudağını kıvırmış beni seyrediyordu.

"Duyduğuma göre yine harikalar yaratmışsın. 57 numaranın doğumu gerçekleşmiş."

Asistanların etrafında pervane olmasından kesinlikle hoşlanmayan ve yalnız çalışmayı seven biriydi. Buna rağmen benimle ilgilenmesinin verdiği sevinci bastırmaya çalışarak ona kibarca başımı salladım. "Zorlu ancak iyi bir deneyimdi."

Sesim mesafeli olsa da bakışlarım neşeyle parlıyordu. Mert Bey bu hâlime içten bir tebessümle karşılık verdi. "Tebrik ederim. Azminin seni başasistanlığa götüreceğine inanıyorum."

Övgüsüyle göğsüm kabarırken, "Umarım!" diye hızla yanıtladım. "Ve yarınki ameliyatınız için kimseyi seçmediyseniz..."

"Elbette girebilirsin," diye göz kırptığında sevinçten zıplamak üzereydim. "Teşekkür ederim! Sabah sekizde orada olacağım."

Genç adam yanımdan uzaklaşırken ufak bir kahkaha attı. "Yine saatleri ezberlemiş."

Sevinç dansı yapmamak için kendimi zorlayarak yanından uzaklaştığımda içimden kendime büyük bir *çak* yapıyordum. Haftalardır gözüme yarınki ameliyatı kestiriyordum, bunu sadece beş dakikada halledebilmiş olmak bir mucizeydi! Eve gidince panomdaki hedef çizelgeme büyük bir artı ekleyecektim. Sıradaki hedefim olan efsane ameliyata bir buçuk ay vardı, bunu düşünmek için çok yorgun hissediyordum. Sahiden derin bir uykuya ihtiyacım vardı.

Temiz havanın yüzümü okşadığını hissederken otoparktaki ufak arabama ilerliyordum. Beklemediğim bir anda arkamdan birinin bana seslendiğini işittim. "Hanımefendi! Bakar mısınız?"

Şaşırmış şekilde geriye döndüğümde orta yaşlarda bir adamın panikle bana doğru koştuğunu gördüm. Onu tanımıyordum. "Buyurun?"

"Eşim..."

Nefes nefese kalmıştı. Kelimeleri ancak toparlayabildiğinde gözlerinin yaşardığını gördüm. "Eşimin doğumunu sizin yaptırdığınızı söylediler. Bize... Bize çok riskli olduğunu söylemişlerdi. Bebeğimiz için hep çok korktuk." Derin bir nefes verip gözlerindeki yaşı sildi, içimin burkulduğunu hissettim. "Size ne kadar teşekkür etsek az. Bunu eşime almıştım ancak o sizi bulup vermemi istedi. İkimiz de size minnettarız."

Titreyen ellerindeki gül buketini bana uzattı. "Lütfen kabul edin."

Gözlerim yavaşça güllere değdi. Ve o an, duygularını daima donuk bir hissizlikle perdeleyen ben, dehşet bir duygu seline sürüklenmekten kendimi alamadım.

Hissediyordum.

Acıyı hissediyordum. Kalbim mazinin hatıralarıyla sanki paramparça oldu, acının esareti beni kıskıvrak yakaladı. Buna öyle hazırlıksız yakalandım ki karşımdaki güller, beni aniden geçmişe sürükleyip orada bıraktılar. Zihnimin karanlık odalarına terk edildim.

Annemin gülleri vardı.

Yıkık dökük, tek kattan bozma ufak bir yerdi evimiz. Daima içimizi titretecek kadar soğuk olduğu yetmezmiş gibi içinde hiçbir güzellik barındırdığı da yoktu. Geceleri babamın çirkin sesine, küfürlerine, dayaklarına yuva olurdu. Sabah olup gittiğinde ise zavallı annemin güzel yüzünde beliren yaralara...

Ben küçükken bizim evimizde güneş, acıların üzerine doğuyordu. Her gece babam gelmeden önce kurduğum umut dolu hayal-

lerin yıkılışının üzerine, annemin hıçkırıklarının üzerine, perişanlığımızın üzerine... Bu yüzden güneş, sanki buna yemin etmişçesine bizim evimizi hiç ısıtmazmış gibi gelirdi bana.

Belki bu yüzden evimizde güzel olan tek şey annemin gülleriydi.

Babamın pis ellerini sürmediği, canını acıtmadığı tek şey o güzel güllerdi. Çocuk aklı, bana biraz da onlara bilerek dokunmazmış gibi gelirdi, hissederdim. Bazı geceler sarhoş olup pencerenin önüne yığıldığında yarı kapalı tek gözü güllerin üzerinde gezinirdi, oraya dalıp giderdi. Sonra usulca uyuyakalırdı. Ve anlardım ki artık uyanmayacaktı babam, o gece kimseye bağırmayacak, hiçbirimizi dövmeyecekti. Bir köşeye saklanır, irice açtığım gözlerimi sarhoş adamdan ayırmazdım. Ve gülleri seyrettiği geceler öyle huzurla yumardım ki gözlerimi; bu acizlik, bu korku büyüdükçe daha çok içimi burkardı. Sonra giderek azalırdı öfkem. Artık güllere kızmaz, onlara kırılmazdım. Anlardım ki onlar da annem, kardeşim ve ben gibi masumdu. Biz o evde hiç çiçek açmamıştık, varsın güller açsındı... Sessiz bir kabulleniş başlardı içimde.

O leş çatının altında bizden daha çok hayata tutunabildiğinden; babamın kirli elleri onlara hiç değmediğinden; annemin şefkatli teni, parmak uçları her sabah onların yapraklarını öptüğünden... Belki bu yüzden annemin gülleri sahiden güzeldi.

"Keşke ben de gül olsam," demiştim bir defasında. Bu kıskançlık ufak bedenimi âdeta ele geçirirdi, öyle kuvvetli bir histi ki bazen pencerenin kenarında onları seyrederken hıçkırarak ağlardım. Annem hiç fark etmezdi burukluğumu, neye ağladığımı anlayamazdı. Ve saçlarımı okşarken usulca fısıldardı. "Sen güllerden daha güzelsin kızım..."

Ben başımı çaresizce avuç içine yaslayıp titreyen dudaklarımı küskünce büzerdim. "Keşke Rüzgâr olmasaydım."

Bir gül olmak isterdim, anne.

Sonra çömelip benim boyuma inmişti annem, gözlerime bakmıştı derin derin. "Ama Rüzgâr çok kuvvetlidir," diye fısıldamıştı bana. "Kimse karşı duramaz. Acıtamaz onu. Sen de öylesin. Benim Rüzgâr'ımsın."

Öyleydim. Belki bir yanım gül olmak isterdi hâlâ... Oysa değildim. Rüzgâr oluvermiştim ben. Hayatın bütün zorluklarına karşı yılmadan ayakta duran, gün gelip fırtınalar estiren, kendi kaderini baştan çizen o kuvvetli rüzgârdım.

"Rüzgâr Hanım?"

Düşüncelerimden irkilerek uyandım. Karşımdaki adam mahcubiyetle beni izliyordu. Güller hâlâ parmakları arasında, onları almamı bekliyordu. "Yanlış bir şey söylediysem kusuruma bakmayın... Eğer..."

"Hayır!" dedim çabucak. Yaşaran gözlerimi sildim, uzanıp gül demetini ondan aldım. "Teşekkür ederim! Sağlıcakla kalın."

Telaşla arabaya binip kafası karışmış adamı arkamda bırakırken gözyaşlarımın akmaması için direniyordum. Arabayı çalıştırıp kısa süre içinde hastane otoparkından ayrıldığımda gözlerim doğrudan önümdeki yola sabitlenmişti. Yan koltuktaki güllere bakamıyordum. Oysa varlığı bile mazinin soluğunu yüzüme üflermiş gibi beni kahrediyordu. Kendimi öyle çok sıktım ki direksiyonu tutan parmak boğumlarım bembeyaz kesildiler. Aracı yavaşlatarak yola devam ettiğimde kendime gelmeye çabalıyordum.

Gelmek zorundaydım.

Apartmanın kapısının önüne gelip anahtarlarımı çıkarırken omuzlarım yorgunluktan çökmüş hâldeydi. Sakin adımlarla üst kata giden basamakları çıkmaya başlarken kafamdaki bütün sesleri susturacak kadar büyük bir gürültü işittim. Yaşadığım dairenin önüne geldiğimde bir an duraksadım. Yüzümü buruşturarak üst kattan gelen matkap sesiyle başımı kaldırdığımda bunun ne kadar saygısızca olduğunu düşünüyordum. Neredeyse gece yarısına yaklaşıyorduk. Gün boyu hayalini kurduğum uyku benden koşarak uzaklaşırken derin bir nefes verip kapımı açtım. Bu lanet matkap sesi herhangi bir zamanda umurumda olmazdı ama şu an üst katımı yıkarcasına yarattığı gürültü, beni kesinlikle rahatsız ediyordu!

Sıkıntılı bir nefes verip anahtarlarımı çantaya koydum, ardından dairemin kapısını yavaşça araladım. Ve tam o anda beni fazlasıyla şaşırtan bir şey oldu.

Kapı aralığına sıkıştırılmış ufak bir not kâğıdı usulca yere düştü. Kaşlarım istemsizce çatılırken yere eğilip ayaklarımın dibinde duran kâğıdı aldım. Özensiz bir el yazısı ile yalnızca iki kelime karalanmıştı.

"Ben geldim."

BÖLÜM 2
KAHVE GÖZ

Bir süre parmaklarımın arasındaki harflere bakakaldım. Bunu bırakan tanıdığım biri olamazdı çünkü iletişim kurduğum insanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Onlar da kesinlikle şaka yapılacak bir yapım olmadığının farkındaydılar.

İki kelimeyi tekrar okudum. Hiçbir anlam yükleyemiyordum. Kim gelmişti?

Etrafa kısaca göz attım, zamanımın çoğu ev yerine hastanede geçtiği için diğer dairelerde yaşayan insanlar hakkında pek fikrim olduğu söylenemezdi. Komşuluk ilişkileri güçlü olan samimi biri olarak tanımlanamazdım, günlerim asistan odasında ya da acilde sabahı etmekle ve eve bitkin bir şekilde gelip anında uyumakla geçiyordu. Bu yüzden elimdeki bu kâğıt, yüksek ihtimalle benim yerime bir başkasına verilmek istenmişti ve belli ki bir karışıklık sonucu benim kapıma bırakılmıştı. Bu duruma boş vermeyi tercih ederek ufak kâğıdı çantama attım ve evime girdim.

Paltomu girişteki portmantoya astıktan sonra ayakkabılarımı çıkardım ve ev terliklerimi giydim. Çantamı çalışma odama bıraktım. Bu sırada daima yanımda taşıdığım kırmızı kalemimle panodaki hedef çizelgeme büyük bir artı koydum. Haftayı çok iyi götürdüğümü görünce memnuniyetle sırıttım.

Odadan çıkıp mutfağa ilerledim ve dün akşam hazırladığım yemeğin kalanını ısıttım. Ocağı kısıkta bıraktıktan sonra banyoya ilerleyip üzerimdeki kıyafetlerden âdeta bir yükten kurtulurmuşçasına sıyrıldım ve hızlı bir duş aldım. On dakika sonra saçıma bir havlu sararak banyodan çıkmış, mutfakta pratik bir salata hazırlamaya girişmiştim. Çok aç hissetmiyordum ancak öğün atlamak düzenimin bozulmasına neden oluyordu. Sabahki ameliyat için çok erken

uyanmam gerekecekti ve kahvaltıyı hızlı yapacağım günlerde akşam yemeğimi muhakkak yemek zorundaydım. Bazı günler hastanede bir bardak kahve dışında ağzıma hiçbir şey süremediğim oluyordu, öğle aralarında yemek yemeye vakit bulamayıp yeni bir ameliyat için koşturuyor olmak normalleşmişti, bu yoğun tempoda bayılmamak için sıkı kurallar şarttı. Aksi hâlde ayak uydurmak mümkün değildi.

Bulaşıkları hızla makineye yerleştirdikten sonra planladığım uyku saatime daha yirmi dakika vardı. Kitap okuyabilecek olmak yüzümde tebessüm oluşturduğunda çabuk adımlarla tekrar banyoya girip saçlarımı kuruttum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra koridorun ışıklarını kapatıp yatak odama girdim. Bedenim günün yorgunluğuyla sızlamaya başlarken karşımda duran rahat yatak, beni çağırırcasına göz kırpıyordu. Pijamalarımı giyip huzurla kendimi yatağa bıraktığımda henüz tuttuğum nefesi veremeden hayat sanki bana kıçıyla güldü.

Tavanımdan dehşet bir ses duymaya başladım.

Matkap sesi.

Oflayıp elime aldığım kitabı bırakırken bu gürültüyle asla odaklanamayacağımın farkındaydım. Bunun yerine biraz daha erken uyuyacak ve yarın fazladan kitap okuyacaktım. Telafi edebileceğim kuralları esnetmek sürekli hâle gelmedikçe sorun yaratmıyordu. Başucumdaki lambayı kapatıp gözlerimi yumdum.

Ve ses, sanki alay edercesine öncekinden çok daha korkunç bir hâl aldı. Ev başıma yıkılacaktı âdeta, dibimdeki duvar titriyordu. Tam bulunduğum odanın yukarısında tamir yapılması, cinnet geçirmem için yeterli bir nedendi. Oflayıp kafamı yastığın altına soktum. Yarınki ameliyata zombi gibi girmek istemiyorsam en az dört saat uyumak zorundaydım.

Ama bu şartlarda imkânsız görünüyordu.

Sabrımın son kırıntılarının da beni terk ettiğini hissettiğimde yataktan kalkıp oturur vaziyette bir süre bekledim. Dakikalar birbirini kovalıyordu ancak bu ses kesilecekmiş gibi durmuyordu. Ni-

hayetinde sallanan ayaklarımı seyretmeyi bıraktım ve yataktan kalkıp odamın açık bıraktığım balkon kapısına ilerledim. Yukarıdaki problemli her kimse, yalnızca beni değil, bütün mahalleyi uyandırmak istiyor gibiydi. Kendi balkon kapısını kapatmaya tenezzül bile etmemişti. Başımı havaya kaldırıp, "Hey!" diye seslendim. "Bakar mısınız?"

Elbette yanıt gelmedi.

Bir süre dışarıda bekleyip tenha sokağı seyrettim. Vakit gece yarısını geçmişti ve ortalıkta kimse kalmamıştı. Az sonra matkap sesi kesilir gibi olduğunda bir kez daha şansımı denedim, ikaz etmek için dairenin kapısına pijamalarımla gitmeye niyetim yoktu. "Bakar mısınız?"

Yanıt alamayınca korkuluklara yaslanarak başımı yukarı uzattım ve aniden aşağı biri sarktı. Karanlıkta belirsizleşen bu manzarayla ufak bir çığlık atıp geri çekildiğimde sırtım tutunduğum demire çarptı. Canımın acısıyla "Ah!" diye inledim.

Dişlerimi sıkarak doğrulduğumda aşağı sarkan aptal herife baktım. "Ne yapıyorsun? Manyak!"

"Alt kattan beni dikizlemeye çalışan sensin, sana sormalı." İç çekti. "Popülerliğim yeni evimde de peşimi bırakmıyor."

Karanlıkta yüzü belli olmayan ve aşağı sarkmış beni seyreden hasta ruhlu adama baktım. Hayatımda son istediğim şey psikolojisi bozuk bir üst komşuydu, sonunda o da beni bulmuştu! Evrene teşekkür etmeliydim.

"Seni dikizlemiyordum!" dedim öfkeyle. "Seslendim ama duymadın!"

Tepemde otuz iki diş sırıttı. "Eminim öyledir bebeğim."

Lakayt tavrı sinirlerimi iyiden iyiye bozarken dişlerimi sıktım. "O matkap sesini hemen kesmezsen sabah ilk iş, apartman yönetimine seni şikâyet edeceğim. Ve artık yeni bir evin olmayacak!"

"Bu işi bu gece bitirip yarın akşama kadar uyuyacağım, beni rahatsız etme."

"Sen..." diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. "Bu utanmazlığına son vermezsen-"

Balkon kapısını gürültüyle kapattı.

Sözlerim havada asılı kaldı. Ağzım bir karış açık kalmış hâlde yukarıdaki boşluğa bakarken yıldızlar alay edercesine bana göz kırpıyordu, parlayıp söndüler. Öfkemin içimde alevlendiğini hissederken, "Düşüncesiz!" diye bağırdım. "Önce insanlara saygılı olmayı öğren! Sen..."

Balkon kapısı aniden açıldığında dilimin ucundaki hakaretleri sıralama fırsatı bulamamıştım, birkaç saniye içinde beni dehşete düşüren bir şey oldu ve yukarıdan aşağı bir kova su döküldü. Kafamı telaşla içeri sokarken omzum ve kolumun yarısı tamamen sırılsıklamdı. Şok olmuş hâlde derin nefesler verirken ıslanmış pijamama bakıyordum.

"Hödük!" diye bağırdım.

"Borularda da bir sıkıntı var. Henüz düzeltemediğim için su kaçırıyor. Affedersin."

Öfkeyle ağzımı açtım ancak yan apartmandaki birkaç pencerenin ışıklarının yandığını görmemle çenemi kapatmak zorunda kaldım. Çünkü ben de tıpkı yukarıdaki saygısız gibi insanları rahatsız ediyordum. Onunla yarın hesaplaşacaktım! Balkonumun kapısını sertçe kapattığımda ıslak pijamama kumaşı parçalamak istermiş gibi bakıyordum. Tek isteğim yukarı çıkıp o adamın kafasını duvara sürtmekti.

"Sakinleş," diye mırıldandım derin nefesler vererek. "Sakinleş, Rüzgâr. Güzel bir uyku çekmen gerekiyor. Yarın mükemmel bir ameliyata giriyorsun."

Üzerimdekileri çıkarıp kuru kıyafetlerle değiştirdiğimde artık matkap sesi işitmiyordum. Neredeyse sinirden ağlayacaktım. Benimle alay ediyordu! Yatağın içine girip yastığın altına kafamı soktuğumda soğuk çarşaf yüzümü gıdıkladı, tam bu anda uyumak zorunda olmama lanet ettim.

Elbette bu, intikamımı almayacağım anlamına gelmiyordu. O herif su kovasını çok yanlış birinin kafasına boca etmişti, bunu ödeyecekti.

Alarm korkunç bir sesle çalmaya başladığında birileri sanki beynime birbirinden sivri çiviler çakıyordu. Uykunun tatlı esaretinden zor da olsa kurtulduğumda esneyerek saatime baktım.

05:59

Hava henüz aydınlanmamıştı, alarmın zihnimi iyice berraklaştırmasına müsaade ettim ve sesini kapatmayı es geçip banyoya ilerledim. Soğuk suyu yüzüme çarparken kafamda sabah trafiğinin sebep olacağı gecikmeyi hesaplıyordum. Bir an evvel çıkmalıydım, aksi hâlde ameliyata yetişme fırsatını şansa bırakmış olurdum ki önemli detayları şansa bırakmak hiç âdetim değildi. Çabucak mutfağa gidip ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra hazırlanıp evden çıktım.

Merdivenlerden inerken bir yandan defterimi kontrol ediyordum. Görünüşe göre bugün hayli yorucu geçecekti.

Arabamı park ettiğim yere ilerledikten sonra çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Defteri tekrar ceketimin cebine attıktan sonra arabaya bindim ve emniyet kemerimi taktım. Tam koltuğa yerleşmiş yola çıkmak üzereyken telefonumun zil sesiyle aniden durakladım.

Sabahın bu saatinde, bu melodiyi çaldıracak tek kişi tanıyordum. Zaten beni ondan başka kimse arıyor sayılmazdı. Kalbim aniden hüzünle sıkışırken aramayı güçbela cevapladım. Konuştuğumda sesim titrekti. "Günaydın."

Karşıdaki fısıltı kulaklarımı okşadı... Ve duyacaklarımdan bir kez daha çok korktum. "Abla?"

Özlemiştim. Onu çok özlemiştim. İpleri sıkıca tutarak mantığımı devralan kısmım olmasaydı burada saatlerce ağlayabilirdim, biliyordum. Ancak bunun yerine dudaklarımda ağır ağır, hüzünlü bir tebessüm oluştu. Kız kardeşime usulca mırıldandım. "Yağmur?"

Aramızdaki kilometrelerin üstüne acı bir sessizlik örtüldü, kapkara bulutlar bir perde gibi üstümüze indi, bizi aydınlığa mahrum

etti. Benim dilimin varmadığı şeyi, zavallı kardeşim bir nefeste söyledi. "Seni çok özledim."

Ve güçlü yanım aksi için ne kadar çabalasa da gözlerim hemen doluverdi. "Ben de bir tanem."

"İyi misin?" dedi sesini neredeyse duyamayacağım kadar alçaltarak.

"Yorganın altında mısın?" dedim, buruk tebessümüm dudaklarımda solmamak için direnirken. Sanki yakalanma korkusu karşımdaki ufak kızdan çok beni esir almıştı, sesim giderek alçalıyordu. "Evet," dedi kısık bir mırıltıyla. "Merak etme, herkes uyuyor."

"O uyuyor mu?"

Yutkunamadım. Sabah içtiğim kahvenin güzel tadından eser kalmamıştı, dilimde acı bir tat bırakıyordu şimdi kelimeler. Kabullenmek zordu. Kardeşimden işittiğim her titrek tını, beni düşlerimden uyandıran sert bir düşüş gibiydi. Hayaller ve gerçekler, aralarına gaddar bir set çekilmiş gibi birbirinden çok uzakta kalmışlardı. Onun sözleriyle sanki birisi suratıma soğuk bir bardak su çarptı.

"Babam da uyuyor."

Baba. Bir kelime zihinde ne kadar çok tekrar edilebilirse o kadar tekrar ettim içimden. Ne kadar hasar verebilirse öyle hasar verdi bana. Yutkundum. Bir kez daha. Gözyaşlarım olduğu yerde kalsınlar diye bir süre bakışlarımı yukarı diktim. Sebepsiz bir meydan okumaydı bu.

"Merak etme, telefonumu görmedi," dedi kız kardeşim hızla. Sanki korkunç bir acı çektiğimi o da görüyordu. Biz yıllardır birbirimizden uzak olsak da birbirini daima hisseden ve anlayan iki insandık. "Birazdan kapatacağım," diye fısıldadı. "Bizim için endişelenme diye aradım. Annem... Annem de iyi."

Kalbim göğüs kafesime sığmadı, acı dayanılmaz bir hâle büründü, sanki içimden dolup taştı. Sarf ettiğim cümle hiç kapanmayan yaralarımı sızlattı. "Onu dövüyor mu?"

"Yok. Pek içmiyor artık."

"Sen?" diye sordum korka korka. Bir süre cevap gelmedi. "Yağmur?" dedim sabit tutmaya çalıştığım sesim artık alenen titrerken. "Söylesene ablacığım. Dokunmuyor sana, değil mi?"

İçimden binlerce defa yalvardım: *Tanrı bir yerlerden bu zavallı iki insanı seyrediyorsa...* Biliyordum, onlar daha fazlasına katlanamazdı, Yağmur artık yapamazdı. Keşke onun çekeceği bütün acıları da ben çekseydim, bu zavallı çocuk artık eziyete mahkûm olmasaydı.

Keşke kendim gibi onu da kurtarabilseydim. Ama yapamamıştım.

"Yok," dedi yüreğimi binlerce parçaya ayıran bir fısıltıyla. "Dövmüyor. Sadece geçen gün biraz hırpaladı. Saçlarımı tuttu. Ama telaşlanma, geçti! Acımıyor çok. Zaten o dövmek değil herhâlde..."

Boğazım düğümlendi. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sen üzülme," dedi çabucak. "Ben önüne geçmeseydim anneme saldıracaktı zaten. Çok sarhoştu. Bıraktı artık."

Babam hiçbir zaman bırakmazdı. Bunu ikimiz de iyi biliyorduk, yine de tek kelime edecek gücü kendimde bulamadım. Bunları yaşamak zorunda olduğu için önce kardeşime, sonra anneme üzüldüm, belki kaç yüzüncü defa. Babama, yaşattığı zulme lanetler ettim içimden. Hayata okkalı bir şamar attım zihnimde, bizim canımızı yaktığı gibi onunkini yakmak istedim. Sonra suçlayacak kimse kalmadı, kaçamadım, herkesten kaçtım ancak kendimden kaçamadım işte. Nihayet bakışlarım bu kadında durdu.

Terk edip gittiğim için kendime baktım hüzünlü gözlerle. Baktım... Öyle uzun baktım ki bir süre sonra bunun adı *acımak* olmaya başladı. Bir insan kendine ne kadar acıyabilirse, o kadar acıdım sabahın ilk ışıkları arabamın camına usul usul değerken.

"Çok az kaldı," diye fısıldadım telefona sıkıca sarılıp. Sanki hayatımızı bu aptal eşya kurtaracaktı. Öyle olmadığını bilsem de ona tutundum. "Çok az kaldı, biliyorsun değil mi güzelim? Seni de annemi de alacağım. Her şeyi düzene soktum ben. Sonra hiç ayrılmayacağız."

Yağmur bir süre cevap vermedi. Sonra sanki beni üzmekten sakınır gibi "Abla," diye fısıldadı. "Annem gelmez ki seninle. Biliyorsun, İstemez o büyük şehirde yaşamayı. Güvenmez. Yapamayız, kaybo-luruz bir başımıza, der."

"Merak etme, ikna edeceğim ben. Sen düşünme bunları, sınavına odaklan."

Hızla gözyaşlarımı sildim. "Tamam mı bir tanem?"

"Çalışıyorum," dedi sessizce.

"Sesini duymasınlar. Babam içeri girip aniden görmesin telefonu. Yoksa sana ulaşamam," diye tembihledim içim kan ağlarken. "Hadi kapat."

"Tamam." Fısıltısı sanki bulunduğum ufak alanda yankılanacak kadar güçlü ancak bir o kadar da titrekti. Yağmur bazen yıkılacağını bildiği hâlde dimdik ayakta duruyor, son ana kadar direniyordu, biliyordum.

"Eğer çok içip saldırırsa polisi ara, bekleme sakın," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Dışarı çıkamazsanız annemle kendini odaya kilitle. Sakın yanında kalmayın, tamam mı?"

"Sen bizi merak etme..." dedi on beş yaşında bir çocuktan beklenmeyen bir olgunlukla. Sesinde sanki yılların yorgunluğu vardı, oysa onun kalbi daha minicikti. "Ben sınavımı kazanır kazanmaz yanına geleceğim zaten."

"Biliyorum miniğim," dedim kalbim bir kez daha sıkışırken. "Bir ihtiyacın var mı? Eksiğiniz oluyor mu?"

"Yok," dedi.

"Bugün sana para göndereceğim. Kira için anneme verirsin, temizliğe gitmiş gibi yaparsınız. Benimle konuştuğunu fark ettirme sakın o adama. Kalanını da kendin harca. Birkaç gün sonra tekrar gönderirim," dedim, onun için yapabileceğim tek şeyin bu olmasının verdiği vicdan azabıyla.

"Abla, ben biriktiriyorum zaten. Merak etme! Göndermene gerek yok," dedi çabucak.

"İtiraz etme. Şimdi güzelce uyu, dinlen. Derslerini de ihmal etme. Tamam mı?"

"Tamam," dedi vedanın yaklaştığını anladığında. Sesinde ağlamaklı bir tını oluştu. "Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum," dedim telefona bir öpücük bırakıp. Sonra onu bir kez daha terk ettim.

"Hoşça kal."

Telefon kapandı, ekran kardı. Kıpırdamadan, hareket etmeden öylece durdum dakikalarca. Karşıdaki ses her kesildiğinde onu bir kez daha babamın cehennemine mahkûm ediyordum. Kendimden nefret ediyordum ancak bunu yapmazsam hiçbirimizin kurtulamayacağını adım gibi biliyordum.

Hastaneye giden yol boyunca dalgın, telaşsız ve yorgundum. Sanki yapmayı hayal ettiğim her şey bir zehir olup zihnime akıyordu şimdi usul usul, umutla beklediğim ne varsa bir anda silinip gitti. Kayboldular.

Arabayı hastanenin otoparkına park ettiğimde içim, hüznün kara bulutlarına esir olmuş gibiydi. Sanki gökyüzüm bana küsmüştü. Mazi içimde, derinlerde bir yerde, üstünü kapatıp gömdüğüm gibi durmuyordu. Toprak titriyordu, taşmak istiyordu. Kirli anılar beni yakalamak istiyorlardı.

On beş yaşındaki Yağmur'un değil, on beş yaşındaki Rüzgâr'ın babasının tokatlarıyla, küfürleriyle uyuduğu geceler düşüyordu hatıralarıma. Hem ağlayıp duran küçük kardeşini hem zavallı annesini korumaya çalışan on beş yaşındaki Rüzgâr, başı dik bir şekilde karşı duruyordu babasına. Kırk beş kiloydu. Cüssesi onunkinin yanında ne ediyordu sanki? Kendisine sertçe şöyle bir dokunsa zaten düşüverirdi.

Bir damla yaş yavaşça yanağımdan süzüldü, çaresizce başımı eğdim.

"Anne, ne olur gidelim!" demişti artık bu zulme dayanamayan, her gece başını yastığa koymadan feryat eden o çocuk. "Onu terk edip gidelim. Ne olursun."

"Yapamam yavrum," diyordu annesi ona sıkı sıkı sarılırken. "Denemedim mi sanıyorsun? Hepsinde avucuyla koymuş gibi buldu beni. Sizi de beni de öldürür. Bırak, böylesine katlanmak daha az acı verir."

"Bulamaz anne," diye yalvarıyordu kız. Belki ikna edebilirdi annesini, umutluydu, dünyanın bu kadar çirkin bir yer olduğuna inanmak istemiyordu bir sebepten. "Söz veriyorum, bulamaz. Bu şehirde kalmayız. Terk ederiz bu köyü, Bingöl'ü. Peşimize düşemez..."

Annesini ikna edemeyeceğini anladığı o an hüngür hüngür ağlardı. Belki gözyaşına kıyamaz, bir gece apar topar bir çanta hazırlar, üçü kaçıp giderler diye. Oysa bu hiçbir zaman olmadı. Hatırasında kalan tek cümle, "Benim dünyam bir avuç güzel kızım, bu gördüğün köy kadar. Kaçarsak kurtuluruz mu sanıyorsun? Dışarısı bizi yutar. Ben size tek başıma nasıl sahip çıkarım? Yaşamak, ölümün yanında ne ki... Kolay mı sanıyorsun?"

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Gözlerimdeki hüzünlü bulanıklık gittiğinde hastaneye girip çıkan doktor ve asistan kalabalığını seyrediyordum. Burnumu çektim.

Annem bize sahip çıkamamıştı. Haklıydı. Çünkü o küçük kız, on beş yaşında ağlayarak yalvaran ve dünyanın sahiden bir avuç kadar olduğuna inanan o zavallı çocuk, on sekizine bastığı gece yıllarca ancak biriktirebildiği iki kuruşuyla o şehirden kaçmıştı. Annesini ve sekiz yaşındaki kız kardeşini o köydeki çatısı çökmüş evde terk etmiş, kendi kaderini baştan çizmişti. Eğer orada kalırsa ömür boyu o adamın pas tutmuş vicdanından, donmuş merhametinden medet umacaklarını ve onun, bir gün o sarhoş gecelerinden birinde, içlerinden birini öldüreceğini biliyordu. Şayet o adam öldürmezse, annesine saldırdığı bir gece, eline bir bıçak alıp dudakları korkuyla titreyen o kız gebertecekti o adamı.

Kaçtı.

Herkesi terk etti. Bir gece hepsinden kaçtı. Her şeyden... Ve şimdi şakağına bir silah bile dayasalar oraya adımını atmazdı.

"Kaçmadım," diye fısıldadım kendime. "Kaçmadım. Annemi kurtaracağım ben. Bir gün o da benimle gelecek."

Bunun hiçbir zaman ihtimaller dâhilinde olmadığını bilen bir yanım kalbimi sızlattı, yine de buna müsaade etmedim. Annem burada yaşadığım hayatı hiç görememişti. Kendi küçük dünyasından dışarı adım atmaya hiç fırsatı olmamıştı. On altı yaşında sevmediği biriyle zorla evlendirilmiş, on yedi yaşında beni kucağına almış, kız evlat doğurduğu için yıllarca dayak yemiş, yardım dilendiği herkesten eli boş ve kalbi kırık bir şekilde geri dönmüştü. Kaç kere düşük yapmış, erkek bir çocuk doğurması için zorlanmış, ne acılar çekmiş, mahvolmuştu.

Yağmur doğduktan sonra evimize çöken o matem havasını hiçbir zaman unutmayacağım. İnsanların bakışları korkak ve kaçamaktı. Anneme acıyorlardı. Boşa değildi bu acıma, sahiden de artarak devam etti babam demeye utandığım o kahrolası adamın zulmü. Kaçtı annem, yardım dilendi. Ancak kimse onun elini tutmaya tenezzül etmedi. Onlar için bu kaderdi. Alnına silinmez harflerle kazınmış yazısıydı. Değişmezdi. Gittiği her kapı bir kere daha kapandı yüzüne. *Orası yuvan, o da senin kocan*, dediler o çirkin ağızlar. Dah da korkuttular zavallı kadını.

Ve şimdi annem, ben ona dışarıda kapkara dumanların üstümüze çökmediği, parlak günlerin üstümüze doğacağı aydınlık gökyüzünün olduğu bir hayatı vadetsem bile bana inanmayacaktı. Onu öyle çok düşürmüşlerdi ki bu acıyı bir kere daha yaşamamak için artık yerden kalkmıyordu. Eğer bir kez çıksaydı kabuğundan, eğer o ufak kızının şimdi kendileri için ne kadar güzel bir hayat kurduğunu görseydi bir kerecik, o zaman inanacaktı belki de. Bilmiyordu. Ona bunu nasıl anlatabileceğimi bulamıyordum.

Arabamın camı tıklatıldığında irkildim.

"Günaydın!"

Asistanlardan birkaçı neşeli bir gülüşle, ellerinde kahve bardaklarıyla bana bakıyordu. Meraklı gözlerini, arabasını park edip karşıdaki kaldırıma boş gözlerle bakan bu kıza dikmişlerdi. Kontağı çevirdim, anahtarı cebime attım ve arabadan çıktım. Saçlarım, esen serin rüzgârla hafifçe uçuştu.

"Günaydın," diye mırıldandım kendimin bile zor duyduğu bir sesle. Bir süre şaşkın gözlerle beni süzdüler. "Neyin var?" dedi içlerinden biri. Birlikte çalışmıyorduk ancak isminin Elvan olduğunu hatırlıyordum, hafızam beni pek yanıltmazdı. Zoraki bir şekilde tebessüm ettim. "Pek uyuyamadım."

Kıvırcık saçlarını geriye atıp beni süzdüğünde, "Genelde seni bir yerlere koşarken görüyordum, hiperaktifsin!" diyerek güldü.

Bunun hiperaktiflik değil, işleri yetiştirebilmenin ilk şartı olduğunu söylemek üzere ağzımı açtığımda tanıdık bir ses arkamdan mırıldandı. "Karınca, bugün ağustos böcekleriyle takılıyor."

Sağıma döndüm hayretle. "Mert Bey?"

Uzman doktor hızlı adımlarla hastanenin giriş kapısına ilerledi. "Ameliyat yarım saate başlayacak ama sen burada çene çalıyorsun, oldukça ilginç."

Yanımdaki asistanların çekingen bakışlarını gördüğümde çabucak Mert Bey'in peşinden koştum. Onlara bir veda bile edememiştim.

"Affedersiniz! Bu sabah işler umduğum gibi gitmiyor. Ameliyathanede birazdan hazır olacağım. Kuşkunuz olmasın."

Panikle ve nefes almadan kurduğum cümleyle sırıttı. "Biliyorum, karınca."

Mert Bey, koridorda etrafında pervane olan asistanları ufak bir tebessümle geçiştirirken ben kendime kızıyordum. Asansörü çağırmak için nihayet duraksayıp düğmeye bastığında onkoloji bölümü asistanlarından kalabalık bir grup aniden yanımızda belirdi. "Mert Bey, ameliyata katılıp katılamayacağımızı sormak için geldik. Bir saat erkene almışsınız ancak yeni haberimiz oldu."

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken zaferle sırıtmak üzereydim. Elbette katılabilirlerdi ancak ben çoktan başköşeyi kapmıştım. Bir kenarda izlemek ve pasif rol almak istiyorlarsa kendileri bilirdi. Bu ameliyatı neden istediklerini çok iyi biliyordum, onkoloji bölümü ve jinekoloji bölümü bu süreçte hastayı ortak takip etmiş, rahim

ağzı kanseri için oldukça nadir denenmiş olan bir tedavi yöntemi uygulamıştı.

Mert Bey düşünceli bir tavırla yeni çıkmış siyah sakallarını kaşırken asistanların heyecanla, beklenti dolu bakışlarını ona diktiklerini görebiliyordum. Ancak hepsinin hayali birkaç dakikada suya düştü. "Ameliyatta bize Doktor Rüzgâr yardım edecek arkadaşlar. Ama dilerseniz katılıp seyredebilir, ameliyatı yakından inceleyebilirsiniz."

Bunu beklemiyorlardı. Yine, her zaman maruz kaldığım o kıskanç bakışların hedefi oldum.

"Ah, pekâlâ... Başarılar, Mert Bey."

"Teşekkürler arkadaşlar."

Ayak sürüyerek umutsuzca yanımızdan ayrılan asistanların arkasından sırıttım. Mert Bey bana yandan bir bakış attı. "Çok uyanıksın, karınca. Biliyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır, yalnızca işimi şansa bırakmayan biriyim."

İç çekip başını iki yana sallarken bana cevap vermedi. Gözlerinde farklı bir parlaklık vardı, içten içe beni takdir ettiğini biliyordum. Çünkü bu bakışı birçok üstümde görüyordum. Onların isteklerini eksiksiz yerine getirdiğimde tatmin olmuş bir tebessümle bana bakıyorlardı ve ben, bu işte ne kadar yükselmek istiyorsam o kadar emek vermeli, gerekirse hoşlanmadığım zamanlarda bile huylarına gitmeliydim. Bu meslekte gurur, benim için her zaman arka plandaydı. Önümde başasistanlık hedefi vardı ve hiçbir şeyin, duygularımın bile bunun önüne geçmesine müsaade edemezdim.

Asansör zemin kata inmemekte direnirken telaşla saatime baktım. Yedinci katta uzun bir süre beklediğinde Mert Bey'e seslenip merdivenlere koştum. "Ben hemen hastayı hazırlıyorum."

Peşimden atlı kovalarcasına dokuzuncu kata çıktığımda nefes nefeseydim. Bu artık rutin bir hâl almıştı. Soyunma odasında kıyafetlerimi değiştirip asistan odasına daldığımda sadece beş dakikam kalmıştı. Bana şaşkınca bakan gözlere aldırmadan dolabımdaki dos-

yaları kaptım ve ardından, "Herkese günaydın ve görüşürüz!" diye seslenip koridora koştum. Arkamdan, "Yine ameliyatı kapmış," diye mırıldandıklarını duyabiliyordum.

Hastaya ait son dosyayı hemşirelerden almak için yanlarında duraksadığımda yine nefes nefese kalmıştım. "Bugün geç kaldınız, Rüzgâr Hanım. Kaçıracaksınız diye korktuk."

Onlara sırıttım. "Öyle bir şey mümkün mü?"

Dosyalarını tamamladığım hastayı ameliyathaneye götürmek için odasına girdiğimde Mert Bey asansörden yeni çıkıyordu. Yalnızca on dakikada yapabildiğim şeyleri gördüğünde bana hayretle bakıp neşeli bir kahkaha attı. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyordu.

Ama değildim.

"Bugün çok bitkin görünüyorsun."

Vakit akşama geliyordu. Ameliyathaneden çıkarken sağ tarafımdan bana seslenen Umay Hanım'ı görür görmez durdum ve tebessüm ettim. "İyi akşamlar."

Kadın bir süre suratımı inceledi. Dudaklarıma çabucak parlak bir gülüş yerleştirdim ve zihnimdeki kalabalık düşünceleri kovdum. Burası hastaneydi ve içeri adım attığım andan itibaren özel hayatımı geride bırakmam gerekiyordu. Ne yaşarsam yaşayayım, burası duygularımı taşıyabileceğim bir alan değildi. Aksi hâlde pürüzler yalpalamama sebep olur, beni tepetaklak ederdi. Omuzlarımı dikleştirdim.

"Yorucu bir gündü," diye mırıldandım. Kadın anlayışla başını salladı. "Yarın nöbette misin?"

"Evet."

Ameliyathaneden yeni çıkan Mert Bey yanımızda adımlarını yavaşlattı. Ona giderek daha çok hayran oluyordum çünkü bugün, bir kez daha ne kadar yetenekli bir uzman olduğunu ispatlamıştı. Ameliyatları tıp fakültesi derslerinde anlatılmalıydı.

"Zor bir ameliyata girmişsiniz."

Mert Bey, kendisiyle konuşan Umay Hanım'a gülümsedi. "Öyle." Ardından sıcak bakışları gözlerimi buldu. "Ancak Rüzgâr çok iyi iş çıkardı. Karınca beni hiç pişman etmiyor."

Umay Hanım bana sevimli bir gülüş yolladı. "Sen uzun süredir bu hastaneye gelen en iyi asistanlardan birisin, Rüzgâr. Bir gün seninle dışarıda sohbet edelim hayatım. Sende kendi geçmiş yıllarımı görüyorum."

"Çok isterim," diye kibarca yanıtladım Umay Hanım'ı.

Hep birlikte ameliyathane koridorundan ayrıldığımızda Mert Bey kısa bir an yanındaki kadına bakıp çapkın bir gülüş attı. "Hâlâ on sekizlik gibisin Umay, hiç merak etme."

Onun bu hâline bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tutarken Umay Hanım hafifçe genç adamın omzuna vurdu. "Seni Mehmet'e söyleyeceğim. O çapkın bakışlarını benden uzak tut."

Uzmanlar kendi odalarına giden koridor ayrımına geldiklerinde veda etmek için araya girdim. "Size iyi akşamlar."

Orada olduğumu yeni hatırlamış gibi aniden bana baktıklarında gülümsedim. Mert Bey odasına doğru yol almadan önce bana göz kırptı. "Hatırlat karınca, Umay'dan önce kahveni ben ısmarlayacağım. Bunu çoktan hak ettin."

O an, eğer yanımda olsa Burcu'nun beni yalakalıkla suçlayacağını biliyordum, buna rağmen ben kendimden yeterince emin olduğum için doğru olduğunu düşündüğüm şekilde davrandım. "Seve seve, Mert Bey. İyi akşamlar."

Beni bu konuda eleştiren asistanların, kendilerine yöneltilmiş olsaydı, bu teklifi açgözlü bir iştahla kabul edeceklerini çok iyi biliyordum. Sonuçta mesafemi koruduğum sürece onlara samimi davranmamın hiçbir sakıncası yoktu.

Bir saat sonra hastaneden ayrılmış, evime yol alıyordum. Caddede arabamı park edip Yağmur için açtırdığım hesaba bankamatikten 900 TL yatırdım. Bunun büyük kısmı yeni taşındıkları evin kirası-

na gidecekti, geriye kalan kısmı Yağmur kendisi için biriktiriyordu. Bu yıl, nihayet onları o yıkık evden çıkmaları konusunda ikna edebilmiştim. Elbette o adamın bunlardan haberi yoktu, paranın annemin gündelik temizlik işlerinden geldiğini zannediyordu. Zaten para havadan bile geliyor olsa onun canına minnetti.

Yağmur'a hızlı bir mesajla parayı saklamasını ve katiyen odasında bulundurmamasını tembihledikten sonra eksiklerimi almak için süpermarkete ilerledim. Yarın sabah işe erken gitmeyeceğim için mutluydum, bu akşam biraz keyfime bakabilecektim. Zaten dün gece rahatsız uykumda işittiğim tek ses, o korkunç çivilerin çakılma sesiydi! İlk fırsatta üst katımdaki ruh hastasına hesabını soracaktım.

Uyuşuk hâlde markete girdiğimde adımlarım sanki yerde sürükleniyor gibiydi. Bir alışveriş sepeti kaptım ve alacak listemi çıkararak rafların arasında yürümeye başladım. Zavallı bedenim marketin içinde, âdeta boşlukta süzülür gibi ilerlerken bir an evvel evime gidip kendimi yatağa bırakmanın hayalini kuruyordum.

Gözüme kestirdiğim bir raftan kepekli sandviç ekmeklerini alıp sepete attım. Peşinden süt reyonuna ilerledim, kendime iki kutu süt aldım. Kahvaltılık bir şeyler almak için yandaki dolaba göz gezdirirken market arabasını sertçe süren biri çantama çarptı.

"Affedersin."

"Önemli değil," diye mırıldanıp ilgisizce önüme döndüm ve elimdeki peynirin *İçindekiler* kısmını okumaya başladım. Son kullanma tarihini kontrol ettikten sonra sepetime atmak için hareketlendiğimde sesin sahibi alaylı bir tavırla güldü. "Onlara çok takılma. Son kullanma tarihi geçse bile yiyebilirsin, hâlâ ölmedim."

Şaşkınca sağımdaki adama döndüğümde bana otuz iki diş sırıttığını gördüm. Tıka basa doldurduğu market arabasına baktım. Benimkinin aksine elimi sürmediğim ne varsa içine atmış gibiydi. Büyük boy kola, meyve suları, beş paketten daha fazla cips, makarna, meyveli soda, isimlerini okuyamadığım birbirinden farklı çikolatalar... Ayrıca onlu tuvalet kâğıdı.

Bu sepettekilere bakıldığında karşımdaki vücut ona ait olamazdı, bunların hepsini kendisi tüketiyorsa bu işte kesinlikle bir gariplik vardı. Bedeni oldukça yapılı görünüyordu ve uzun boyluydu. Ayrıca giydiği tişörtü öylesine üstüne geçirdiği belliydi, karın kaslarını belli ediyordu. Kaşlarım çatıldı. Bu havada üşümesi gerekmez miydi, bu saçma hâli de neyin nesiydi?

Gözlerim şaşkınca simasını bulduğunda yüzünün yağ bezeleri ve sivilcelerle değil, parlak bir gülüşle aydınlanmış olduğunu gördüm. Onu süzdüğümü fark edince açık kahverengi gözleri kısıldı, dudağı yamuk bir gülüşle kıvrıldı. "Kolay gelsin."

Söylediği şeyi anlamak biraz zamanımı aldı. Son anda kendime gelip panikle önüme döndüğümde, "Son kullanma tarihleri oraya süs olsun diye yazılmıyor, gıda zehirlenmesi diye bir şey duymadınız mı?" diye tersledim onu. Raftan bir paket yulaf alıp yanından uzaklaştım.

"Onun tadı saman gibi değil mi?" diye sordu. Ciddi olup olmadığını anlamak için omzumun üzerinden ona baktım. Elimdeki pakete suratını buruşturarak bakıyordu.

"Alışverişinize devam eder misiniz?" diye homurdandım. Tamam, kabul ediyordum, tadı bazen kötü olabiliyordu.

Beni hiç duymamış gibi yaparak eğildi ve iki paket yulaf aldı. "Tavsiyene uyacağım, buna bir şans daha verelim bakalım." İlerleyip tekrar ondan uzaklaşırken ofladım.

"Size tavsiyede bulunmadım."

Benimle eşzamanlı olarak market arabasını sürdü. "Doğrusunu söylemek gerekirse bazen yemek yapmak çok zahmetli geliyor. Belki şu tatsız şeye çikolatalı süt döküp yerim."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken o, hiç acelesi yokmuş gibi uyuşuk hareketlerle yanımızdaki rafın önünde durdu ve kolunu başımın üzerinden uzatarak iki paket un aldı. "Biliyorsun, temel ihtiyaçlardan biri," diye ekledi. Ardından hangi cüretle olduğunu anlamadığım bir şekilde un paketinin birini benim market arabama bıraktı.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak paketi elime aldım ve onun arabasına bıraktım. "Tanımadığınız insanlara hep böyle hadsiz mi davranırsınız? Sadece soruyorum."

Onun arabasına bıraktığım un paketini tekrar benimkine bıraktı. "Alt tarafı un ısmarlıyorum."

Dişlerimi sıkarken, "İhtiyacım olsaydı kendim alırdım," diye homurdandım. "Beni rahat bırakır mısınız?"

Unu tekrar elime aldığımda kahverengi gözlerini kısmış, bir şeyi anlamak ister gibi üzerime dikmişti. "İki insanın markette sohbet edebilmesi için yirmi yıllık tanışıklığı olması gerekmiyor, ne bu suratsızlık. İndirime girmişken sana bir iyilik yaptım. Artık hayat çok pahalı."

Uzattığım unu bir kez daha bana ittiğinde kontrol etmekte zorlandığım bir öfkeyle, "Al şunu!" diye çemkirdim.

Aramızdaki şey aniden büyük bir çekişmeye dönmüş, paket aramızda git gel yapmaktan oyuncak hâline gelmişken korkunç bir şey gerçekleşti.

Un paketi patladı.

Gözlerimin önü bembeyaz bir renge büründü, etraftaki birkaç müşterinin çığlık attığını duyabiliyordum. Donakalmış hâlde rafların arasında öylece uçuşan beyaz şeylere bakarken utanç, içimde bir volkan gibi fokurduyordu. Kendimi yere bırakıp çığlık atmak istiyordum. Kirpiklerimi kırpıştırıp un tanelerini gözlerimden sildiğimde karşımdaki adam şaşkınca, "Sakın!" diye çıkıştı. "Her an ağlayacak gibisin. Yapma."

Öfkeliydim. Market çalışanları yanımıza yaklaşırken utancımı bastırmakta güçlük çekerek gözlerimi kırpıştırdım. "Hamur..." diye hızla araya girdi. "Yüzün hamur olur."

Ellerimi yumruk yapıp bir süre sakinleşmeyi bekledim. Ardından saçımda, yüzümde ve kıyafetimdeki beyaz tozları silkeledim. Yarısı bende, yarısı da aptal adamın üzerindeydi. Buna hiç aldırmıyor gibi birkaç kez elinin ucuyla omzunu silkeledi. "Zaten duş alacaktım. Yine de keşke patlamasaydı."

"Sen..." dedim şahit olduğum bu rahatlık karşısında çileden çıkarken. Öfkeden kudurmak üzereydim! "Sen ne aptal bir adamsın yahu! Yaptığına bak!"

"Çok kabasın," diye yanıtladı. Ardından sakince alışveriş arabasıyla kasaya ilerlemeye başladı. "Kabul etseydin bu başımıza gelmezdi. Neyse, daha fazla uzatmaya lüzum yok. Şuradan çık da rezil olmayalım."

"Sence yeterince olmadık mı? Gerzek herif!" diye bağırdım.

Kasiyer ve müşteriler derin bir sessizliğe kapılmış hâlde bizi izlerken sahiden ağlayacaktım. "Hamur," diye fısıldadım kendime. Önüme düşen beyaz saçları geriye attım. "Ağlama. Hamur olur."

Hayatımın belki de en utanç verici anlarından biriydi. Mesai bitimi kalabalığının yığıldığı bir market kasası önünde, yarım kilo una bulanmış hâlde sıra bekliyordum. Az evvel kahverengi olan saç tutamları unla beyaza bürünmüş olan karşımdaki pişkin herif, üzerimize patlayan un paketinin parasını da ödedi. Daha fazla rezalet çıkarmamak için aldıklarımı hızlı bir şekilde poşetledim ve koşar adım arabama ilerledim. Şimdi koltuğa oturduğumda her yer korkunç bir şekilde batacaktı ve bunu temizlemek kim bilir kaç saatimi alacaktı. Üstelik başımı kaşıyacak vaktim bile yokken!

"Delireceğim," diye söylendim. O da peşimden geliyordu. "Allah'ın belası!"

"Benden ceza değil, lütuf olur."

Öfkeyle ona döndüğümde, "Bıraksana peşimi!" diye bağırdım.

Yolda yürüyen birkaç kişi şaşkın gözlerle saçları beyaza bulanmış ve hararetle tartışan iki kişiye baktı. Bir kez daha ağlamak istedim.

"Meraklı değilim o suratına." Sonra hızla düzeltti. "Affedersin, suratsızlığına!"

Alev alev yanan gözlerimi onun kahvelerine diktiğimde elindekini uzattı. "Poşetini unuttun. Al."

"Sağ ol!" diye bağırdım. "Şimdi de defol!"

Aniden gözlerini kırpıştırınca etrafımızdaki karanlığın içine beyaz un tanecikleri uçuştu. "Bu sesi bir yerden tanıyorum," diye mırıldandı.

"Ben seni tanımıyorum!" diye bir kez daha haykırdım. "Düş artık yakamdan. Şu hâlimize bak."

Kapıyı açıp poşetleri ön koltuğa attım ve arabama binip kapıyı öfkeyle çarptım. Sürücü koltuğunda arkama yaslanıp tekrar gözlerimi sildim ve una bulanmış ellerimle direksiyonu tuttum. Gazı kökleyip evimin olduğu yan sokağa girerken her şey fazlasıyla gerçek dışı geliyordu. Daha ne kadar rezil olabileceğimi hesaplayamıyordum.

Arabamı öfkeyle park ettikten sonra poşetleri hızla alıp apartmana yürüdüm. Bir yandan da yaşadığım saçmalığa homurdanıyordum. Aniden kapıda site yöneticisi Erkan Bey'le karşılaştığımızda bana hayalet görmüş gibi baktı.

Sert bir sesle, "İyi akşamlar!" diyerek gayriihtiyari tersledim onu.

"Size de Rüzgâr Hanım." Şöyle bir süzdü beni. "İyi misiniz? Yardım gerekirse..."

"Gerekmez!" diye kestim sözünü. Tam basamaklara adım atmışken son anda aklıma gelen şeyle geriye döndüm. Adam ruh görmüş gibi suratımı izliyordu. "Erkan Bey! Üst katıma taşınan kiracı ile derhâl bir görüşme sağlayın. Dün gece onun gürültüsünden..."

Şaşırmış bir şekilde araya girdi. "Sizin üst katınızda kiracı yok ki."

Sinir kat sayımın arşa çıktığını hissediyordum. "Ne demek yok? Siz bütün gece hangi seslerle uyuduğumu biliyor musunuz? Buyurun, dairemden dinleyin isterseniz! Çattık..."

"Kiracı yok," diye düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Çünkü ev sahibi var. Orası yeni satın alındı," dedi sakince.

Poşeti tutan ellerim gevşerken işittiğim şeyle neredeyse yere yığılacaktım. O adama dün haddini bildirmememin tek sebebi onu bu apartmandan kovdurabileceğime olan inancımdı. Dairenin satın alınması da ne demekti? Herhâlde bütün bunlar çirkin bir şakadan ibaretti!

Öfkeyle önüme dönüp daireme ilerlemeye başladım. "Daha kötüsü olamaz derken bu kadarını kastetmiyordum Allah'ım!" diye yakındım. "Satın alınmışmış! Dingo'nun ahırı tabii. Bütün hadsizler tepemize çıksın!"

Anahtarı cebimden çıkarırken birbirinden berbat iki şey aynı anda meydana geldi. Önce yerdeki notu görüp çatılan kaşlarımla birlikte gözlerimi kıstım. *Bu ne anlama geliyordu?* Eğilip una bulanmış beyaz parmaklarımla yerdeki notu aldım.

"Bugün neden mutsuzsun?"

Henüz okuduğum kelimelere bir anlam yükleyememiştim ki peşini daha kötü olan bir başka şey takip etti. Tam sağımdaki merdivende, baştan aşağı beyaz renge bulanmış genç adam, kirpiklerine yapışmış un taneciklerinin arasından parlayan kahve gözleriyle beni seyrediyordu.

Kameraman artık bir yerlerden fırlasa iyi olurdu.

BÖLÜM 3
UN KURABİYESİ

Hayatta gerçekliğini sorguladığınız bazı anlarda var olursunuz. Bu varoluş ani ve kaçınılmazdır, neyin ortasında bulunduğunuzu kendiniz dahi ayırt edemeyecek kadar şaşkınsınızdır. Zihninizde beliren tek şey böyle olmaması gerektiğidir. Tam da o aptal anlardan birine sürüklendiğimi hissediyordum.

Kahve gözler, gizlemeye tenezzül etmediği ince bir alayla beni süzüyordu. Normal bir zamanda belki bunun anlamsızlığı hakkında bir şeyler söylenebilirdi, işin kötüsü ise kesinlikle normal bir anda olmayışımızdı. Kirpiklerini her kırpıştırdığında etrafa beyaz un tanecikleri uçuşuyordu. Bedenimin bu tuhaf an karşısında gerildiğini, karşımdaki adama kılıçlarını kuşanmış bir hâlde saldırmaya hazır olduğumu hissediyordum.

"Burada ne arıyorsun?" diye çıkıştım. Sesim arzu ettiğimden daha yüksek çıksa da buna aldırmadım.

Sırıttı. "Seni değil."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Kendimi yüksek ısıya maruz kalmış, kabarmak ve hatta yanmak üzere olan zavallı bir kek gibi hissediyordum. Una bulanmış olmamın bununla kesinlikle doğrudan ilgisi vardı. Saçlarımdan gelen koku yüzümü buruşturmama sebep oldu.

"Peşimden gelme cüretini nasıl gösterebildiğini sorabilir miyim?" dedim hiddetle. Benden izinsiz, yavaşça kalkan işaret parmağımı ona doğru tehditkâr bir şekilde salladım. "Derhâl evimin önünü terk etmezsen birazdan..."

"Yok artık!"

Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki olduğum yerde irkildim. Dudaklarım haddini bildirmek için aralanırken o telaşla sözümü kesti.

"Yoksa o gudubet alt komşum sen miydin?"

Kelimenin çirkinliğiyle bir an afalladım. "Gudubet mi?"

Derin bir iç çekti. "Komşu kısmı daha üzücüydü oysaki."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedim tahmin ettiğim şeyin doğru olmamasını umarak. Yanlış anlıyor olmalıydım. Hayır, bu gerçekten mümkün olamazdı. Karanlıkta aşağı sarkan dağınık kahve saçlar, bu moral bozucu ses... Sinir kat sayımın yükseldiğini hissediyordum. Dişlerimi gıcırdattım. "Sen... Yoksa sen geçen gece..."

"Evet, sağanak yağmur olarak yağmıştım."

Avuç içime tırnaklarımı batırırken elimdeki varlığı artık önemini yitiren kâğıt parçası da buruştu. Onu karşımdaki arsız adamın suratına fırlattım. "Biraz bile utanman yok, değil mi? Hödük!"

Suratına çarpan kâğıt yere düşünce başını iki yana sallayıp merdivenleri çıkmaya devam etti. Pişkin bir şekilde önümden geçip giderken, "Şiddete meyilli olman beni ürkütüyor, gece kapımı kilitleyeceğim," diye mırıldandı. "Böyle bir komşu hayal etmemiştim. Keşke daha önce çevre araştırması yapmış olsaydım."

"Ah, çok kırıldım! Sen benim hayallerimdeki insandın oysa, ne yazık!" dedim alayla.

Sinirle anahtarlarımı çıkarıp kapımı açmaya yeltendim. Altıncı denemede zar zor açabildiğimde dünyam âdeta başıma yıkılmıştı. Arsız adam yetmezmiş gibi üst kattan hâlâ konuşuyordu.

"Çoğu insanın hayallerini süslerim."

"Evine gir!" diye bağırdım.

"Anahtarım poşetin içine düşmüş, un yüzünden göremiyorum," diye seslendi. Onu göremiyordum ancak gidip boğazına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. İçimde dalgalanan hararetle tekrar yanıt vermeye yeltenmiştim ki başka bir kapının açıldığını duydum. Öyle çok gürültü çıkarmıştık ki insanların bizi yaka paça buradan atmak istemeleri şaşırtıcı olmazdı. Hemen daireme girdim.

Kapımı kapattıktan sonraki ilk beş dakika boyunca öylece dikildim.

Bu adam benim üst komşum olamazdı. Herkes olabilirdi ancak böyle bir manyakla muhatap olmak zorunda kalmam, hayatın bana korkunç bir sınavıydı belki de. Her zaman tam not alacağından emin olan ben, bu kez şaşkına dönmüştüm. Böyle umarsız insanlara tahammülüm yoktu. Beni anlayabilmesi için az da olsa ciddiyet sahibi olması gerekiyordu ve bu, ondaki özellikler sıralamasında son üçte bile yoktu! Saçlarıma bulaşmış una baktım. Günüm korkunç bitiyordu.

Banyoya kadar etrafı fazla kirletmemeye özen göstererek yürüdüm, kıyafetlerimi hızla kirli sepetine tepiştirdikten sonra telaşla yüzümü yıkadım. Saçlarıma su değdiği an korkunç bir cıvıklık ortaya çıkacağını bildiğimden önce kurutma makinesini çalıştırıp un taneciklerinin bir kısmını saçlarımdan defettim. Artık her yer mahvolmuştu, detaylı bir temizlik yapmak zorundaydım.

Şampuan ve saç kremimi alıp duş kabininin içine girmek üzereyken havalandırma boşluğundan bir kapının sert bir şekilde çarpıldığını duydum. Birkaç dakika sonra ise yukarıdaki banyodan o lanet ses gelmeye başladı.

Bağırarak şarkı söylüyordu.

"Bu bir şakaysa hiç komik değil," diye fısıldadım kendi kendime. Nereden kovarsam kovayım bir şekilde dibimde bitiyordu, bu kadarı biraz fazlaydı. Bedenimi rahatlatacak bir duş almak yerine sesini duymamak için daha da acele edip iyice kasılmıştım. Yaklaşık on dakika detone sesini dinlemek zorunda kaldığımda kulaklarıma daha fazla işkence edemeyerek hızla bornozumu giydim. Aynanın yanındaki dolaptan tarağımı alırken havalandırmadan evime sızan sesiyle ve bütün neşesiyle şarkı söylemeye devam ediyordu.

"Sana bir önerim olacak hayatından, mikropları at..."

Yüzümü buruşturup saçlarımı tararken sesi duymamak için tüm irademi kullanıyordum.

"Görünce gözüm aşkla yok olanı; coşasım geliyor, yor, yor..."

Tarağı bırakıp oflarken sabrımın son demlerini de harcadığım için, "Sus artık!" diye bağırdım.

Korkunç şarkı kesildi. Başım zonkluyordu, birkaç dakika geçmemişti ki daha yüksek bir sesle havalandırmadan seslendi. "Şimdi de mahremimi işgal ediyorsun, bırak peşimi."

Anlık öfke patlamaları asla bana göre değildi, kendime gelerek ona cevap vermek yerine banyoyu terk ettim. Ben sakin ve soğukkanlı bir insandım. Neler oluyordu böyle?

Pijamalarımı giyip mutfakta bir kupa kahve hazırladıktan sonra kendimi huzura kavuşmuş hissediyordum. Başımdaki sızı azalmıştı. Avuç içlerim sıcak bardağın temasıyla ısınırken penceremden şehrin ıssız sokaklarını seyrediyordum. Bir süre sonra gün içindeki bütün düşüncelerin beni terk ettiğini hissettim. Ne zaman buraya dalıp gitsem geçmişte bir yerde takılı kalıyor, geri dönüş yolunu bulamıyordum. Gözlerim parlak ışıklara değdi.

On sekiz yaşında ufacık bir kız, hayallerini bu korkunç şehre teslim etmiş, kendisini yutmak için hazırda bekleyen bu vahşi kalabalığa umudunu emanet etmişti. Deli gibi korkuyordu ancak hiç olmadığı kadar cesurdu da. Hayatını devam ettirebilmek zorundaydı. Önünde altı yıllık bir eğitim hayatı vardı ve sahip olduğu tek şey, cebindeki birkaç kuruş paradan başka bir şey değildi. Hiçlikten ibaretti. O zamanlar güneş doğduğunda kendini sokaklara atar, bulabildiği her işe sıkıca sarılırdı. Zavallı bedeni yorgunca yatağına döndüğünde kemikleri sızım sızım sızlardı. Elleri saatlerce yıkadığı bulaşıklar yüzünden buruşmuş, ayakları yorgun bedenini taşıyamamanın verdiği dayanılmaz ağrılara katlanamaz hâle gelmişti. Gözlerini kapatıp huzurlu bir uykuya dalmak ona büyük bir lütuf gibi gelirdi. Oysa sadece birkaç saat sonra tekrar uyanacak, güneşin doğuşuna yakın evden çıkacak, bir başka acımasız insanın hükmü altında ezilmeye mahkûm olacağı başka bir işe koşacaktı. Yine de hiç şikâyet etmezdi çünkü bilirdi ki bunların hiçbiri kalbini, yediği küfürlerle uyuduğu gecelerden daha çok acıtmazdı. Zaten acıtsa da aldırmazdı, öz babasından gördüğü zulüm onu öldürmüyorsa bir yabancı ona ne denli zarar verebilirdi ki?

"Veremez," diye fısıldadım gözlerimi tenha sokaktan çekip. Bardakta tüten buhara baktım, usulca havaya süzülüp kayboluyordu. "Bana hiç kimse zarar veremez."

Bugüne tırnaklarımla kazıyarak, gerekirse parçalanacağımı bile bile gelebilmiştim. Pes etmemiş, düştüğüm her gece belki hüngür hüngür ağlamış, sabah olunca gözyaşlarımı titrek ellerle silip kendimi yine ben teselli ederek ayağa kaldırmıştım.

Hayatıma dâhil olan insanların başarımı bir şans olarak görmesine tahammül edemiyordum. Geçmişini bilmediğiniz birinin şimdisinden kolayca söz etmek fazla acımasızdı. Ne yaparsanız yapın, bir insan onun görmenizi istediği kadar vardı. Ve bilirdim ki herkesin içinde, izi geçmeyen yaralarını saklayıp kimseye göstermediği çocuk bir ruh yaşardı, iyileşmeyeceğini bildiğinden çaresizce üstünü kapatırdı. Babamın anneme dayak attığı geceler, benim içimdeki çocuğun sakladığı o acı acı sızlayan, ıstırap veren yaralardı. Ne annemin bedenindeki izler geçerdi, ne benim hatıramdakiler.

"Annem de kurtulacak," dedim kırık bir umutla. Yıllardır kendime tekrar edip durduğum bu söz belki ilk kez kulağıma böyle yavan geliyordu. Biliyordum ki annemi kurtarmak kendimi kurtarmaktan çok daha güçtü.

Özgürlüğü kanatlarına takmış bir kuş, isterse sonsuzluğa uçup kaybolabilirdi. Oysa kafesin içinde umutsuzca parmaklıklara çarpan bir kuşa gökyüzünün varlığını anlatamazdınız. Ancak uçarsa görebilirdi, oysa annemin kanatlarını çoktan kırmışlardı.

Bir damla yaş yanağımdan süzülürken sıcak kahve kupasını masaya bıraktım. İçim ısınırken Yağmur'u aramak ve durumlarını sormak için delice bir istek duyuyordum. Oysa bu onlar için öyle tehlikeli, öyle korkunçtu ki o beni arayana dek elim kolum bağlıydı. İçimde büyüyen hayal kırıklığıyla yatak odama ilerledim. Saat henüz dokuzdu ancak hiçbir şey yapmaya mecalim yoktu. Sadece uyumak ve bu kötü anıları hortladıkları yere tekrar zincirlemek istiyordum. Işığı kapattım, yatağa yerleşmek üzereyken gözlerim masa lambamın yanındaki kitaba değdi.

Uçurtma Avcısı.

Yarım bıraktığım sayfaya baktım, öyle iç parçalayıcı bir yerde kalmıştım ki bu hüsran dolu anda o satırlara devam edersem kendi-

mi kaybedebileceğimi biliyordum. Sapasağlam ördüğüm duvarlarımın yıkıldığı tek an, yalnızlığıma esir düşüp, bir kitap karakterine ağladığım zamanlardı. Çünkü biliyordum ki kelimeler bazen hayatın aynası olurdu, hayal gücü deyip geçmek anlamsız gelirdi.

Bu dünyada adını bile duymadığınız, yüzünü hiç görmediğiniz, belki de ömrünüzde hiç rastlamayacağınız, tanımadığınız bir insanla aynı acıları paylaştığınız tek yer yarım kalmış bir kitap satırı olabilirdi. Parmaklarınızın dokunduğu buruk harfler, gözlerinizin değdiği birkaç satır... Gerçekte yapayalnız olabilirdiniz ancak bir kitap sizi bir dünya yabancı insanla aynı durakta buluşturur, kalbinizi aynı duygularla titretir, birbirinize hiç dokunmadığınız hâlde sımsıkı sarılmanızı sağlardı.

Gözyaşlarımı kuruladım. Ardından soğuk bir şubat akşamında yapılabilecek en güzel şeyi yapıp yatağımın içine girdim. Gözlerim uykuya dalmak üzere hafifçe kapanırken işittiğim zil sesiyle aniden irkildim.

Yıllardır bu saatte kapım çalmıyordu.

Yatakta hafifçe doğruldum, gözümün önüne düşen dağınık saçlarımı lastik bir tokayla topladım ve ayağa kalktım. Uyku sersemliği ile afallayarak yürürken kimin gelmiş olabileceğini düşünüyordum. Kilidi açtım ve usulca kapıyı araladım.

Karşımda bir tabak un kurabiyesi duruyordu.

"Bu da ne?" dedim şaşkınca. Ağzım hafifçe açılmışken yan taraftan bir kafa uzandı ve bana gamzelerini göstererek gülümsedi. "Ben yaptım."

Kahve gözlerini kısmış, şirin sayılabilecek bir şekilde gülümsüyordu. Beni uyandırdığı için kızabilirdim ancak evime öyle uzun zamandır bir tabak getiren olmuyordu ki kalbim bir anda sımsıcak oluverdi. Bir sobanın başında, babam eve geç geleceği zamanlar annemin bize yaptığı kurabiyeleri yediğimiz günler olurdu. Yağmur neden kurabiyeleri hızlıca bitirmemiz gerektiğini anlayamaz, ertesi gün de yemek isterdi. Oysa ben babamın anneme '*nereden buluyorsun bunları yapacak malzemenin parasını*' diye sövüp duracağını

bilir, küçücük kurabiyelerin ağzımda büyüyen lokmalarını boğazıma dize dize bitirmeye çalışırdım. Her şeye rağmen bir annenin evlatlarına kıyamadığı o soğuk akşamlar, dünyada başka hiçbir şeye değişmeyeceğimi bildiğim kıymetli anlardı.

Aniden karşımda beliren bu tabak, bir un kurabiyesinden çok daha fazla şeyi hissettiriyordu. Özlemin yakıcılığıyla yutkunup beni bekleyen adama baktım.

"Sevmiyor musun?" diye sordu. Şaşkındı.

"Çok severim," diye fısıldadım.

Gülümsemesi yüzünü kapladı. "Ben de çok severim. Normalde hepsini kendim bitirecektim ama kafana un paketi patlayınca böyle bir özür dilemeliyim diye düşündüm. Değerimi bil."

Gülmek ve ağlamak arasındaki ince çizgideydim, birkaç saat evvel mutfakta zihnime sızan hatıraların hüzünlü bulutları henüz dağılmamışken yıllar sonra evime gelen birkaç ufak kurabiye beni darmadağın etmeye yetmişti. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Teşekkür ederim, kahve göz."

Fısıltım aramızdaki soğuk havaya buhar olup karıştı.

"Seni ağlatacak kadar kötü mü görünüyor?" dedi buruşturduğu suratıyla. Başımı iki yana sallayıp kurabiyeleri ondan aldım. "Hayır, çok güzeller."

"Bitiremezsen geri getir," dedi gözlerini kurabiyelere dikmişken. Sözlerine istemsizce gülümsedim. "Bitiririm."

"Cimrilik değil," diye açıkladı. "Yapması çok zahmetli." Kaşlarını çatmış, alnına düşen bir tutam kahve saçı yana atmıştı. Kurabiyelerden gözlerini çekmiyor, onlarla âdeta aşk yaşıyordu. Ayrılmak istemediği her hâlinden belliydi. Onun içinden böyle maharetli bir ev erkeğinin çıkacağını tahmin bile edemezdim. Görünüşü buna fazla tezattı.

"Onları bana verdiysen artık gitmek zorundasın," dedim yarım bir gülüşle kapımı kapatırken.

Kurabiyelere, "Elveda," dedi. Kapıyı kapattığımda uzun boyuyla yaslandığı kapının kirişinden ayrılmış ve kendi katına çıkan merdivenlere yönelmişti. Kapımı tekrar kilitleyip mutfağa ilerledim. Saat onu geçiyordu ve hâlâ uyku sersemiydim. Kurabiyelerden iki tanesini yedim, anneminkilerin tadının nasıl olduğunu aradan geçen bunca senenin ardından unutmak zorunda kalmıştım ancak kahve gözün yaptıkları kesinlikle çok güzeldi. Kurabiyelerden bir tanesini, hatırlattığı güzel günlerin anısına kıyamayıp ufak bir saklama kabına koydum ve kaldırdım.

Uyumak için tekrar yatağıma girdiğimde içim az önceki buz gibi soğuğa nazaran sıcacık olmuştu. Bir yanım buruktu ancak mutluydum da. Gözlerim kapandığında aklım bir köşeye sakladığım ufak kurabiyede kalmıştı. Sanki annemin saçlarıma öpücükler bırakıp beni sıcaklığıyla uyuttuğu bir akşamdı, bu akşam.

Ve yıllar sonra belki ilk kez, bir kurabiye sayesinde, yalnızlığın kör ışıklarını kapatarak huzurla uykuya daldım.

"Sevgilim..."

Başını avuç içime yaslayıp sürtündüğünde dudaklarımda bir tebessüm oluştu. "Günaydın," diye fısıldayıp onu kucağıma aldım. "Beni çok mu özledin?"

Miyavladı.

"Bak, sana ne getirdim?" dedim hafifçe diz çökerken. "Çok acıktın mı?"

Daha fazla oyalanmak yerine getirdiğim kedi mamasını ve sütü apartmanın girişine bırakıp ayağa kalktım. Günler sonra ilk kez iyi uyumuştum ve son zamanlardaki ölü toprağını üstümden nihayet atacaktım. Kurallarım ben önüne geçemeden gevşemeye başlamıştı ve bu hiç iyiye işaret değildi. Dün okumam gereken kitabı okuyamamış, bitirmem gereken makalelerimi bitirememiştim. İzlemem gereken birçok farklı ameliyat videosu vardı, çok önemli oldukları hâlde hepsi aklımdan uçup gitmişti. Derhâl kendime çekidüzen vermem gerekiyordu, disiplinimi geri kazanacaktım.

Minik kedi sütünü içerken hafifçe başını okşayıp onunla vedalaştım. Ancak birden kucağıma zıpladı ve başını ceketime yasladı. Kıkırdadım. "Ama benim gitmem gerekiyor. Akşam geldiğimde görüşelim, ne dersin?"

Onunla randevulaştıktan sonra yere indirdim ve otoparka ilerlemeye başladım. Aramızda çok özel bir bağ vardı ve sabahları kapının önünde beklemesi beni pamuk gibi yumuşacık yapıyordu. Erken saatlerde arayıp temizlik şirketi sayesinde hallettiğim temiz arabama bindiğimde içerideki koku beni ferahlattı. Hızla arabayı çalıştırıp yola çıktım ve eşzamanlı olarak radyodan sevdiğim bir şarkı bulmaya çalıştım. Öte yandan zihnimde hasta planlamasını kontrol ediyordum.

Aniden gördüğüm şeyle şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. Az evvel ayrıldığım apartman girişinde yalpalayarak yürüyen genç adama baktım, güçbela ayakta duruyordu.

Bu, kahve gözden başkası değildi.

Ani bir frenle durduğumda sokakta tiz bir ses yankılandı, telaşla arabadan inip ona doğru koştum. "Hey! Sen..."

Kafasını kaldırıp göz göze geldiğimizde nutkum tutuldu. Kahve göz, çıplak eliyle alnına sıkıca bastırıyor ve akan kana mâni olmaya çalışıyordu. Ne kadar kan kaybettiğini bilmiyordum ancak bunu çok umursuyor gibi değildi. Yüzü kesinlikle dün gece gördüğüm genç adama ait olamazdı, benzi soluk bir renk almıştı. Üzerine birkaç damla kan sıçramış ve gömleği kirlenmişti. Gördüğüm şeyle ufak bir çığlık atıp kolunu tuttum. "Bu! Bu da ne?"

Dengesini sağlayamayarak yalpaladığında onu sıkıca tuttum. "Ben..." diye mırıldandı ancak cümlesini tamamlayamadı.

Yaralanma boyutunu kestirebilmek için başına doğru eğildiğimde hızla geri çekildi. "Bir şey yok."

Gözlerim irice açılırken parmaklarındaki kana bakıyordum. "Ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştım. Birisi neredeyse beynini patlatacakmış!"

Kapıyı kapatmış ve evlerimize girmiştik. En azından ben öyle zannediyordum. Belli ki o benimle aynı fikirde değildi ve yalnızca bir gecede kendini bu hâle sokmuştu.

"Sana bir şey olmadığını söyledim."

Kendini tamamen geri çektiğinde sesi buz gibiydi. Dünkü şakacı tavrından eser olmadığını görünce donup kaldım. Normalde içimdeki merhametsiz bir taraf onu burada bırakıp gitmemi söylerdi ancak dün gece içimi ısıtan bir tabak kurabiyeyi aklımdan atamıyordum. Bu şekilde evine girerse kısa sürede bayılacağını görebiliyordum, müdahale edilmesi gerekiyordu.

"Arabaya bin," dedim.

Birkaç ton koyulaşan kahve gözlerini benimkilere dikti. "Ne?"

"Bin şuna," dedim engel olamadığım bir öfkeyle. İtiraz etmesine izin vermeden kolundan tuttum ve onu sürüklercesine arabamın ön tarafına götürdüm. Dengesini sağlayamadığı için kolunu çekip benden kurtarmaya çalışsa da fazla işe yaramadı. "Yardımını isteyen olmadı," diye tersledi.

"Senden de olmamıştı! Ancak sayende yıllar sonra ilk kez deliksiz uyudum."

"Ne?"

Kahve gözleri şaşkınca kısılırken söylediğim şeyi algılamaya çalışıyordu. Bense çoktan onu boş vermiş, yarasını incelemeye başlamıştım.

Hesaplıyordum. Birisi ona solundan saldırmış olmalıydı, kesinlikle çok sert bir cisimle vurmuştu, ucu sivri bir taş olabilirdi. Yahut silah kabzası... Neyse ki kesici bir alet değildi ve kanaması şiddetlenmemişti. Hemen müdahale edilirse birkaç gün içinde düzelebilirdi. Ancak bu aptal herif bunu kesinlikle reddediyordu.

"Seni ilgilendirmiyor," diyerek bir kez daha uzaklaşmaya çalıştığında artık sabrım taşmış şekilde ön kapıyı açıp daha ne olduğunu anlamadan onu zorla içeri soktum. Öfkelendiğimde kendimden ben bile endişe ediyordum.

"İşe geç kalacağım ve seninle uğraşamam. Beni oyalama, çeneni kapat da yardım edeyim."

Kapıyı suratına kapatıp hızla sürücü koltuğuna geçtim. Ben arabayı tekrar çalıştırıp gaza yüklenirken onun sanki dili tutulmuştu, şaşkınca beni seyrediyordu. Belli ki çileden çıkmış hâlimle henüz tam olarak tanışmamıştı.

"Beni alıkoydun," dedi. Şimdi şaşkın çıkan sesinde bariz eğlenen bir tını duyuluyordu. Aldırmadım. "Sus."

Onu orada bırakıp gidemeyişimin sebebinin ufak bir un kurabiyesi olduğu gerçeğini zihnimin gerilerine ittim.

"Yardım ederken bile çok suratsız görünüyorsun," diye iç çekti. "Sana sürekli maruz kalmak zorunda olan insana acıyorum."

"Gecenin bir yarısı kendini sokağa atıp kafanı mı patlattın?" diye sordum eleştirel bir tavırla. "Tam bir ahmaksın."

"Ben belalı bir adamım," dedi düz bir sesle. Devam etmesini bekledim ancak etmedi. Söylemediği bir şey vardı. Bir an için bakışlarım yoldan ayrılıp ona kaydı, kahve gözlerini ciddiyetle kısmıştı. Ancak söylediği şey o an o kadar komik geldi ki gülmeye başladım. Belki de sinirlerim bozulmuştu.

"Ne?" dedi afallayarak. "İnanmıyor musun?"

"Kesinlikle çok belalı bir tipsin," dedim kahkaham durduğunda. "Yoksa birine un çuvalı mı fırlattın? Aman Allah'ım!"

Kirpiklerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Daha çok gülmeye başladım. "Dalga geçiyorsun," dedi.

"En azından hâlâ düşünme kabiliyetini kaybetmemişsin," diye sırıttım. "Bu güzel."

Hastanenin otoparkına geldiğimde arabayı hızlıca park ettim. Kahve göz hâlâ onu nasıl belalı bulmadığım hakkında düşünüyor gibiydi, şaşkına uğramış ve bozulmuştu. "Sana laflarını yedirmek isterdim ancak şahit olduğunda unutabileceğin şeyler değiller," diye homurdandı. "O yüzden daha fazla..."

"Hadi! İn şuradan," dedim çabucak. Onun kapısına koşup açtım, ardından sözünü tamamlamasına izin vermeden onu yaka paça arabadan çıkardım ve hızla koluna girip acil servisin girişine sürükledim. "Tamam, en belalı sensin."

Söylediğim her şeyle daha da dehşete düşüyordu. "Sen çok ukala bir kadınsın," dedi artık renginin daha hoş görünmeye başladığını fark ettiğim kahve gözlerini kısarak. Sakallarının yeni çıkmaya başladığı, bakışlarındaki farklı parıltının suratına alaycı bir ifade olarak yansıdığı yakışıklı suratına baktım. Ve gülümsedim. "Sen de çok belalı bir adam..."

Dişlerinin arasından tıslamak üzere, "Bak..." diye söze başladığında konuşmasına müsaade etmeden onu Resüsitasyon odasının önünden geçirdim. Bu arada bir yandan mırıldanmayı ihmal etmiyordum.

"Eğer kalbin dursaydı seni bu odaya sokacaktım," diye açıkladım. "Neyse ki durumun hafif."

Şaşkınca duraksadı. "Korkunç birisin."

Cevap vermeden onu gözlem odalarının olduğu yere götürdüm. Soruları olduğunu görebiliyordum, tekrar ağzını açtığında çabucak ilk gördüğüm hemşireye onu teslim edip, "Birazdan geleceğim," dedim. "Pansuman yapılsın. Ayrıca röntgen ve MR."

Son istediğim şey daha fazla geç kalmaktı, onu emin ellere teslim eder etmez asansöre doğru koştum. Hızla dokuzuncu katın düğmesine bastığımda saatimi kontrol ediyordum. Asansör durduğunda dokuzuncu katta indim, soyunma odasına girmeye vakit bulamadan asistanların olduğu kalabalık odaya daldım. "Umay Hanım ameliyata girdi mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ancak benden fazlasıyla hoşlandığını bildiğim Burcu kıskanç bakışlarını hızla yüzüme sabitleyerek sessizliği böldü. "Bayan torpil bugün geç kalmış. Ne yazık."

"Çeneni kapatmazsan bayan torpil sana güzel şeyler yapacak," diye tebessüm ettim. Ardından onunla oyalanmak yerine gözlerimle odayı taradım. "Bugün acilde hanginiz görevlisiniz?"

"Ben birazdan iniyorum," dedi bıkkın bir sesle Burak. Her zamanki depresif modundaydı. "Bugün felaket bir gün."

Hafifçe boğazımı temizledim. "Bugünlük ben alabilirim," dedim kararsızca. "Yani eğer istersen."

Burak ve diğer asistanlar şaşkınca bana bakmaya başladılar. Acil servis, gerekmediği sürece inmek istemediğiniz türden bir yerdi. Vakalar ve diğer her şey pek hoş sayılmazdı. Daima en kötüsüne hazırlıklı olmalıydınız. Genç adam şaşkınca "Ne?" diye sordu.

"Çabuk karar ver," dedim ayağımla hızlı bir tempo tutarken. Kahve gözü orada bırakmak içimi rahat ettirmiyordu.

"Tamam!" dedi hemen. "Canıma minnet. Senin bugün önemli bir hastan yok muydu? Hayret."

"Hallederim ben," diye mırıldandım. "Sen on sekiz ve yirmi üç numaralara bak yeter."

"Tamamdır," diye mırıldandı. Keyiflenmişti. Kolay kolay kimsenin işini üstlenmezdim. Bunu iyi biliyorlardı. Bir un kurabiyesi için yaptığım şeye doğrusu kendim de inanamıyordum. Şüpheli bakışlarını üzerimden ayırmadan, "Bir şeyler karıştırıyor ama..." diye mırıldanan Burcu'ya ters bir bakış attım. "Kendi işine bakmayı öğrensen iyi edersin. Küçük kafanı bunlara yorma."

Cevabı beklemeden hızla odayı terk ettim. Onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. Kahve gözle ilgilendikten sonra kıyafetlerimi değiştirmeye karar verdim, yeterince vakit kaybetmiştim. Zaten Umay Hanım'ı da kaçırmıştım. Bugün girmek istediğim sağlam bir ameliyatı vardı. Ofladım.

Acil katına indiğimde çabucak gözlem odasına ilerledim. Kahve gözün pansumanı yapılmış, kafasına bandaj sarılmıştı. Sıkılgan bir şekilde etraftaki koşturmacayı izliyordu. Tam onun yanına ilerlerken birinin yüksek sesle bağırdığını duydum. "Çek elini!"

Acilin giriş kapısına baktığımda hasta yakınlarından birinin kucağında bir kız çocuğuyla etrafa bağırdığını gördüm. Buranın bitki örtüsü çıldırmış hasta yakınlarıydı. Her an, her türlü insanla

muhatap olmak zorunda kalıyordunuz. Sakin bir şekilde yanlarına ilerlerken hemşirelerden biri, "Beyefendi, kontrolleri tamamlamak zorundayız..." diye açıklamaya çalışıyordu.

"İstemiyorum dedim ya! Anlamıyor musunuz lan siz? Çocuk benim değil mi? Size ne!"

Kucağındaki henüz yedi sekiz yaşlarında görünen ufak kız çocuğu gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Adama baktım. "Çocuğu korkutuyorsunuz."

İri cüsseli adam beni çirkin bir bakışla yandan süzdü. "Sen kimsin?"

"Benim kim olduğum önemli değil. Çocuğunu korkutuyorsun, görmüyor musun?" diye sinirle yanıtladım. Adam bir saniyeliğine çocuğa bakıp umursamazca hemşirelere döndü. "Benim kızıma erkek doktor dokunamaz. Getirin, göreceğim kadın olduğunu."

"Beyefendi, çocuğunuzun durumu şu an acil, eğer hemen kontrolleri tamamlayamazsak..."

"Uzatmayın dedik!" diye bağırdı. Zavallı çocuk babasının kucağında daha da küçüldü. Onun korkmuş çehresinde tanıdık bir simaya rastlıyordum. Küçük Rüzgâr'a...

"Çocuğu bırak," dedim sakin kalmakta zorlanırken. "Korkutuyorsun."

Adam bütün öfkesiyle bana döndü. "Bana bak, ne bok olduğun belli değil, gelip çocuğuma..."

"Haddini bil," diye tısladım dişlerimin arasından. "Büyütmek istiyorsan keyfin bilir. Sonuna kadar giderim," dedim.

"Ne yapacaksın?" diyerek üstüme yürüdü. Yanımdaki hemşireler hastane güvenliğini ararken korku dolu seslerini duyabiliyordum.

"Son kez uyarıyorum," dedim tehlikeli bir sesle. "Çocuğu bırak. Burası hastane. Senin erkeklik egonu tatmin edecek zamanımız yok. Çocuk titriyor!"

"Ne dedin lan sen?" diye bağırdı. Kavganın büyüyeceğine iyiden iyiye emin olduğumda hemşirelerden biri çabuk davranıp adamın

kucağındaki zavallı küçük kızı aldı. Adam bütün öfkesini bana yöneltmiş hâlde üstüme yürürken aniden biri sıkıca koluna yapıştı.

"Geri bas."

Gözlerimi sağıma çevirdim. Kahve göz, alnındaki bandajının altından kırpıştırdığı kirpiklerinin gölgesinde kalan karanlık ifadesiyle adama meydan okuyordu. Bir an için bakışlarından ben bile ürktüm.

"Sen kimsin lan?" diye sesini yükseltti iri cüsseli adam. "Elini indir, kırarım."

Tam ağzımı açmışken o hiç beklemediğim bir şey yaptı ve tek hamlede adamın boynuna kolunu doladı. "Ne yaparsın? Bir daha söyle."

Bir dakika içinde adamın suratı kıpkırmızı kesilmiş, nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Çaresizce boğazına dayanmış eli itmeye çalışıyor, kurtulmak için debeleniyordu. Güvenliklerin koştuğunu göz ucuyla görebiliyordum, hızla öne atılıp kahve gözü ittim. "Çekil. Bayıltacaksın!"

"Önce insanlarla nasıl konuşması gerektiğini öğrenecek. Ve özür dilemeyi."

Adam boğuk birkaç ses çıkardı. "Çek elini!" diye bağırdım. Kahve gözü zar zor ayırdığımda güvenlikler iri adamı tuttular. Zor nefes alıyordu. Birkaç küfür savurmak için ağzını açmıştı ki parmağımı sallayarak hızla ona atıldım. "Bir kelime daha edersen olacaklardan sorumlu değilim."

Adam nefes nefese kalmıştı, neyse ki sustu. Dibine girdim. "Bu yaptığını hastanenin sosyal hizmet birimine ileteceğim. Ve derhâl çocuğunu ihmal ettiğine şahit olduğumuz gerekçesiyle hakkında rapor ve tutanak tutulacak. Belki bu kızını son görüşün olur. Ona senden çok daha iyi bakabilecek aileler vardır, buna eminim."

Sesini kesti. Donup kaldığını görebiliyordum, önce gözleri irice açıldı, ardından telaşla bana doğru yürüdü. "Ben..." diye mırıldandı.

"Sen kötü bir babasın," dedim dişlerimi sıkarak. "Önceliğin kendi keyfin değil, çocuğun olmalı. Zavallı kucağında tir tir titriyordu! Biraz bile farkına varmadın!"

Adam söyleyecek bir şey bulamadı. Ona söyleyebilecek öyle çok şeyim vardı ki. Hepsini yuttum. Zaman ve mekân buna hiç uygun değildi. Acil servisin yarısı susmuş, put gibi hareketsizce bizi seyrediyorlardı. Adama son kez öfkeli bir bakış atıp gözlem odasına yürüdüm. Kahve göz peşimden geliyordu. Bir un kurabiyesi nelere bedeldi, kendime şaşırıyordum. İşim başımdan aşkın değilmiş gibi bir de buraya inmek zorunda kalmıştım!

"Buradan ne diye çıkıyorsun? Söylesene!" diye sesimi yükselttim.

Genç adam sinirli bir şekilde kendini pansuman yapılan sedyeye atıp gömleğinin kollarını kıvırdı. Benden daha sinirliydi. Boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Sesinizi duydum."

"Her duyduğun sese koşar mısın?" diye söylendim öfkeyle. Gözlerini bana dikti. Hiç olmadığı kadar ürkütücü görünüyordu. Aldırmadım, yanına ilerledim ve iki parmağımı çenesinin altına koyup başını kaldırdım. Eğilip bandajı kıvırdım, yarasına şöyle bir göz attım. "Röntgen gerekiyordu."

"Bana değil doktorlara söyle!" diye sesini yükseltti. "Onların keyfini bekliyoruz."

Tek kaşımı kaldırıp sorarcasına baktım. "Kimin?"

"Rüzgâr Bey'in!" diye oflayıp arkasındaki duvara yaslandı. "Doktorunuz gelecek. Biraz daha bekleyin. Hayır, kalkamazsınız. Oturun."

Hemşirelerin sesini taklit ettiğini fark ettiğimde sırıttım. "Rüzgâr Bey'in mi?"

"Gelsin de bir de onu pataklayayım!" diye homurdandı. "Zaten beni zorla tutup getirdin. Sana karışmamanı söylemiştim."

Dudaklarım yavaşça kıvrılırken suratını inceliyordum. "Şiddete meyilli olan Rüzgâr değil, senmişsin."

Alev alev yanan gözlerini gözlerime çevirdi. "Neden bahsediyorsun?"

Tek kaşımı kaldırıp ona yavaşça elimi uzattım. "Ben Rüzgâr Bey. Memnun oldum."

Önce gözlerindeki alevler dindi, sonra yerini sakinliğin küllerine bıraktı. Orada usul usul şaşkınlığın doğuşunu seyrettim. "Ne?"

Dosyasına göz ucuyla baktıktan sonra nihayet kahve gözlerin ismini öğrenebildim.

"Ve sen de Tuna KARTAL'sın."

Kahve gözler ne kadar çabalasa da şaşkınlığını perdeleyemediği bakışlarıyla beni süzüyordu. "Sen Rüzgâr'sın," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Öyleyim."

Bir süre bakıştık. Bana yıllar gibi gelen ancak çok da uzun sayılmayan birkaç dakikaydı nihayetinde, adımla ilgili yaralı hatıralarımı sakladığım gözlerimden gözlerini çekti, odada kaçamak bakışlarını dolandırırken kafasını kaşıdı. "Ben seni erkek zannetmiştim."

Gülümsedim. "Yani," diye elini salladı boşluğa. "Seni derken. Rüzgâr'ı."

Suratımdaki gülümseme iyice büyüdü. Tuna, nedenini bilmediğim bir şekilde oflayarak saçlarını karıştırırken sıkıntılı görünüyordu, derin bir nefes verip homurdandı. "Ne saçmalıyorum lan ben?"

"İlk değilsin," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Genelde herkes bu yanılgıya düşüyor."

Sedyede daha rahat oturmaya başladığında arkasındaki duvara yaslandı. Başını geriye attığında tekrar beni incelemeye koyulmuştu. "İsminin hakkını veriyorsun, orada sorun yok," dedi.

Ellerimi göğsümde birleştirip başımı yana eğdim. "Neden öyle söyledin?"

"Az önceki adam dayak yedi," dedi sakince. Kızını düşünmeyen aptal adamı kastettiğini anladım. Tuna hafifçe gülümsedi.

"Ama benden değil... Senden. Kelimelerinle dövdün adamı. Benim sebep olduğum fiziksel acıydı, geçip gidecek. Seninkini hiç unutmaz artık."

İçim sebebini bilmediğim bir dinginlikle yatışırken hafif bir nefes verdim. "Unutmasın."

"Rüzgâr gibi estin üstüne."

Ona baktım. Bu oda her zamanki odaydı, bu duvarlar nöbette her gece seyrettiğim duvarlardı. Hiçbir değişiklik olmaması gerekirdi ancak karşımdaki adamın bakışlarından mıdır bilinmez, garip hissediyordum. Aramızda mana veremediğim bir an yaşanıyordu ve ben ismini koyamıyordum. Üstelik onunla ilk karşılaşmamız değildi ancak en farklısı olduğu kesindi. Öncekiler kimdi bilmiyordum ancak karşımdaki adamın adı Tuna'ydı.

Ve biz bugün tanışmıştık.

"Ne düşünüyorsun?" dedi düşüncelerimden uyanmadığımı fark ettiğinde. Hafifçe öksürüp arkama döndüm. "Hiç."

"Dalgınsın," dedi. Her zamanki vurdumduymaz hâllerinde değildi ve bu, beni tarif edemediğim bir hissiyata sürüklüyordu. Keşke saçmalasaydı, bir şeyler hakkında tartışsaydık. Ama beni anlamasaydı.

"Bir şey yok," dedim hızla. "Röntgen ve MR istiyorum."

"Doktor Hanım'a bak sen," dedi bana keyifli bir bakış atarken. "Ben hiçbirini istemiyorum. Gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "O sonuçları görmeden seni buradan çıkarmayacağım."

"Bana bir şey olmaz," dedi oturduğu yerden kalkarken. "Alışkınım."

"Her gün kavgaya mı karışıyorsun?" dedim iğneleyici bir sesle. Yüzüm buruşmuş, gözlerim kafasındaki hafif kan izinin belirdiği sargıya takılmıştı. "Aferin."

"Kendini savunmak diyelim," diye sessizce mırıldandı. Ardından ben daha müdahale edemeden odanın çıkışına yöneldi. "Zaten fazla uzakta değilsin. Alt katımda bir doktorun olduğunu bilmiyordum, şimdi keyfim yerine geldi bak."

Sinirle gözlerimi kıstım. "İşini eve taşıyan biri değilimdir, buradan öylece çıktıktan sonra acıdan bayılsan da dönüp bakmam. Boşuna heveslenme."

Kahve gözlerini irice açıp inanamıyormuş gibi bana baktı. Ardından tek omzunu kapının girişine yaslayıp beni baştan süzdü. "Sen düşündüğümden daha merhametsiz bir kadınsın."

Tebessüm ettim. "Teşekkürler."

Ağzını açıp yeni bir şey söyleyecekken odaya aniden hemşireler girdi. "Rüzgâr Hanım, acil bir doğum var. Sizin gelmenizi istediler. Umay Hanım'ın hastasıydı ancak kendisi ameliyatta."

Sabahtan beri koşturmaktan dağılan saçlarımı bileğimdeki tokayla sıkıca topladım. "Sancısı çok mu?" diye sordum hızla oraya ilerlerken.

"Evet."

"Açılmaları ne durumda?"

"5 santim Rüzgâr Hanım," cevabını aldım. Bir an evvel gitmem gerekiyordu.

Kahve göz durduğu yerde hiç hareket etmeden dikkatle beni izliyordu. "Görüşürüz," dedi. "Başarılar."

"Her zaman başarılıyımdır," dedim onun yanından koşarak geçerken. Güldüğünü işittim. "Akşam sargımı değiştirmen için geleceğim."

"Sana kapıyı kimse açmayacak," diye bağırdım asansöre doğru ilerlerken. "Bu gece nöbetteyim."

Yanıt almadığımda sırıttım. Beni özel doktoru zannediyorsa fena hâlde yanılıyordu. Sadece ona iyilik yapmak istemiştim ve belli ki ona fazla gelmişti. Hepsi buydu.

Hazırlıkları yapıp hastanenin doğumhanesine girdiğimde şimdiden bedenim ve zihnim bin bir parçaya bölünmüştü. Doğuma odaklanmam gerekiyordu ancak acildeki işleri de ben üstlenmiştim. Burası biter bitmez oraya inecek, vakalara hızla göz atacaktım. Ters giden durumları yoluna koyacak, sonra nöbeti devralacaktım.

Daha bunları düşünürken yorulmuş, derin bir iç çekmiştim. Yaklaşık yarım saat sonra doğumdan çıktığımda bu güzel anne beni fazla zorlamadığı için şükrediyordum, sağlıklı bir bebeği olmuştu ve kucağında onu seyrederken ağlıyordu. Tebessüm ettim.

"Rüzgâr Hanım..." diye seslendi biri. "Çok iyiydiniz."

Yanımdaki ebe hemşireye parlak bir gülüş attım. "Sizler de."

"Umay Hanım'ın hastası olunca kimin doğuma girmesi gerektiğinden emin olamadık, biliyorsunuz kendisi bu konuda çok titiz."

"Biliyorum," diye onayladım. Hastalarıyla herkesin ilgilenmesinden hoşlanmıyordu.

"Mert Bey direkt olarak sizi çağırmamızı söyledi. Neyse ki yetiştiniz."

Ameliyatta giydiğim kıyafetleri ve önlüğü çıkarırken alnımda biriken terleri sildim. "Beni çağırmakla iyi yapmışsınız. Problem yok."

Oradan ayrılıp tekrar acil katına inmek için hareketlendiğimde koridorda ameliyattan yeni çıktığı belli olan Mert Bey'i gördüm. "Selam karınca," dedi. "Mahvolmuşsun."

"Her zamanki gibi," diye espri yaptım. Beni hep çok kötü göründüğüm zamanlarda yakalıyordu, bitkin hissediyordum ve yine gözleri üzerimdeydi. "Yorgunluk iyidir," diye mırıldandı hastane koridorlarına bakarken. "Yaşadığını hatırlatır."

"Haklısınız," diye onayladım.

Buradan çabucak ayrılıp işimin başına dönmenin fırsatını kollarken fazlasıyla tanıdık olan o ses aniden arkamızdan duyuldu. "Mert Bey!"

Bıkkın bakışlarla hızla yanımıza yaklaşan Burcu'ya baktım. Gözleri yine sertçe üzerime dikilmişti. "Affedersiniz," dedi nefes nefese. "Bir şey sormak istiyordum."

"Dinliyorum." Mert Bey her zamanki gibi sakin ve ilgisizdi.

Merakla Burcu'ya baktım. Cesaretini toplamak istercesine öksürdü. "Bugün girmek istediğim bir doğum vardı," diye başladı söze. Ardından göz ucuyla bana baktı. Sahiden nefretini hissetmeye başlamıştım ve bu artık fazla olmaya başlıyordu. "Evet?" diye sordu sabırsızca Mert Bey. Ardından saatine baktı. "Fazla vaktim yok."

Burcu'nun öfkelendiğini hissediyordum, doktorların bana zaman ayırıp kendisini geçiştirmesinden hoşlanmıyordu, haklıydı da. Ancak bunun sorumlusu ben değildim, bir an evvel bunu kavrasa iyi olacaktı. Bu öldürücü bakışları canımı sıkmaya başlıyordu. "Doğuma giremedim çünkü sizin Rüzgâr'ın girmesi talimatını verdiğinizi söylediler," dedi.

Bir an için gergin bir sessizlik oluştu. Bunu söylemesini beklemiyordum. Onun yerine ben geçmek için herhangi bir çaba göstermemiştim, aksine başka işlerim varken acele ile çağırılmıştım. Ne yazık ki Burcu bunu dinleyecek, anlayacak biri değildi. Kesinlikle beni suçlayacaktı.

"Söylemek istediğin şey nedir?" dedi Mert Bey direkt olarak kızın gözlerine bakarak.

Burcu dikleşti. Ve sonra sanki koridora pimi çekilmiş bir bomba attı. "Ayrımcılığınızın sebebini öğrenmek istiyorum."

Parmak uçlarım buz keserken bedenim hareketsiz kaldı, nefesimi tutmuştum. Bunu alenen söylemesi çok saygısızcaydı. Suçlayıcı üslubunun çirkinliğinden bahsetmeme bile gerek yoktu. Düşüncelerine hiçbir zaman müdahale etmemiştim ancak iş faaliyetlere geldiğinde belli ki dur deme vaktim gelmişti. Sınırını aşıyordu çünkü sabrımın bir noktası vardı.

Ağzımı açıp haddini bildirecekken Mert Bey sakince tebessüm etti. "Ayrımcılık değil. Seçicilik diyelim."

Burcu suratı iyice asılırken kaşlarını çattı. "Kimse bu şekilde düşünmüyor," diye yanıtladı neredeyse arsız bir tavırla. Saygı duyduğum bir doktorun yanında beni küçük düşürmeye çalışmasına söyleyecek söz bulamıyordum.

"Kimin ne düşündüğü bu meslekte önemli değildir!" diye atıldım sertçe. "Önemli ve acil olan hastadır."

Bana alaycı bir bakış attı. "Hastalara hepimiz müdahale etmek istiyoruz. Ama bize izin vermiyorsun."

Mert Bey tekrar saatine bakarken, "Zamanımı daha önemli konular için çalmanı beklerdim," dedi Burcu'ya. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ona neredeyse küçümseyici bir bakış attı. "Bahsettiğin konu bile ne kadar doğru bir tercih yaptığımı açıkça gösteriyor."

Ve sonra yanımızdan gitti.

Arkasından şaşkına uğramış hâlde bakakalmıştım. Burcu sinirle iç çekerken dişlerini sıkıyordu. Birazdan gözleri dolacaktı, biliyordum. Oradan ayrılmak için harekete geçtiğimde benimle tükürürcesine konuştu. "Hepsi senin yüzünden!"

"Bana bulaşma," dedim ellerimi iki yana açarak. "Yetişkin gibi değil, çocuk gibi davranıyorsun! Kendine gel."

Başını yana eğip çirkin bir gülümseme takındı. "Haklısın. Bana biraz yetişkinliği ve dişiliği öğretmen gerekiyor. Yoksa bu meslekte hiçbir zaman ilerleyemeyeceğim. Baksana, tercih sebebi olmak için doktorlarla flört etmek zorundasın."

Söylediği kelimeleri önce idrak edemedim, ardından harflerin acımasızlığı yavaşça kanıma karıştı, bir an için yeri ve mekânı unuttum, ona sadece bakakaldım. Nutkum tutulmuştu. Ağzımı açtım, verecek bir cevap aradım. Ancak söyleyeceklerimin en kötüsü bile onun bana yaptığı yakıştırmadan çok daha hafif kalıyordu. Bir adım geriye gittiğimde ondan uzaklaşmak istiyordum, yüzümdeki tiksinmişlik sesime yansıdı. "Yazık."

Arkamdan öylece bakarken hızla katları indim. Ellerim titriyor, başım dönüyordu. Bu imayı yapacağını biliyordum ancak nefretini

açıkça kusması, beklemediğim bir savaş ilanıydı. Ne olursa olsun masum olduğuma inanmayacak, tek kelimemi bile dinlemeyecekti. Kafasında yarattığı dünyaya inanıyor ve işlerin azim ve başarı ile değil, birilerinin altına yatmakla buraya geldiğini sanıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi tavana diktim. Asansörü bekleyen birkaç asistan göz ucuyla bana baktı, aldırış etmedim.

Artık kimseye aldırış etmeyecektim.

Sizi anlamayacak insanlar için nefesinizi tüketmektense onları kendi kirli dünyalarında, inandıkları kör düşüncelere mahkûm etmek çok daha acı vericiydi. Onları karanlığa bırakıyordum, gerçeğin ne olduğunu hiçbir zaman bulamayacakları kadar kuytuda debeleniyorlardı, aydınlığın varlığından bile bihaberdiler.

Bazı insanlar tenezzüle değmezdi.

Gece nöbeti boyunca durgun bir şekilde acil servisi seyretmiştim, kimisi durumu ağır olan hastaları için iyi bir haber umuduyla bir kenara çökmüş bekliyor, kimisi acı kayıplarıyla kendilerini kaybediyordu. Güneş usulca doğmaya başlayıp saat sabah altıyı gösterirken açık tutmakta zorlandığım gözlerimi ovaladım.

Çıkış için eşyalarımı toparlayıp hastaneden ayrılırken boğazım düğümlenmişti. Fiziksel yorgunluktan öte, yaşadığım kötü olayların manevi kırgınlığını hissediyordum, ne kadar kulaklarımı kapatırsam kapatayım kötü düşünceler bir yerlerden içime sızıyordu.

Hakkımda böyle düşünen kaç insan vardı? Kimler böyle çirkin cümleleri telaffuz ediyorlardı? Bilmiyordum. Bilmek istemiyordum. Sızlayan şakaklarımı ovdum.

"Gerçekten de kapıyı kimse açmadı."

İrkilerek başımı kaldırdığımda kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Beni korkuttun!" diye çıkıştım karşımdaki adama. Nefesimi düzene sokmak için bir süre bekledim.

Bana sırıttı. "Beni mi geçiştiriyorsun diye kontrol etmek istemiştim. Nöbetteymişsin."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü, saat sabahın altısıydı ve güneş tam olarak doğmamıştı bile. "Sen delirdin mi?" diye fısıldadım. "Burada mı bekledin?"

"Evet," diye omuz silkti. "Ne var?"

Onun ne kadar manyak olduğunu düşünürken kafam dağıldığı için mutlu olduğumu kendime itiraf etmedim. "Gidebilirsin."

Arabama ilerleyip sürücü koltuğuna geçerken bana çattığı kaşlarıyla bakıyordu. "Her zamanki gibi çok incesin. Gözlerim yaşardı."

Elimi kapıya yaslayıp başımı yana eğerek ona baktım. "Ne söylememi istiyorsun? Çok yorgunum ve eve gidip ölü gibi uyuyacağım. Sana kahve falan ısmarlayamam."

"Beni de eve atsan yeterli."

Daha cevabımı beklemeden ön koltuğa geçti ve yayıldı. Bu kadar rahat olması sinirlerimi bozmuyor sayılmazdı ancak onunla uğraşacak takatim kalmamıştı. "Manyak herif."

"Çok uykum var," diye seslice esnedi. Ardından kafasını koltuğun başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Birazdan horlamaya başlarsa şaşırmayacaktım. "Hiç çekincen yok değil mi?" diye homurdandım arabamı park ettiğim yerden çıkarırken. Ardından gaza bastım. "Anlamıyorum."

"Yavaş sür," diye homurdandı. "Midemi ağzıma getirdin."

İç çektim. "Davetsizce arabama binen sendin."

"Bunu yaptım diye ikimizi de öldürmek zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Biraz nazik ol."

Sağdaki yola saparken kendi kendime güldüm. "Nezaketten bahsedene bakın. İzinsizce koltuğuma kurulmuş, utanmasa uyuyacak olan adam."

"Güneşi sevmiyorum," diye yanıtladı sessizce. "Yüzüme ışık vuruyor. Yoksa çoktan uyumuştum. Kibarlıktan falan değil yani."

"Gündüzleri ne yapıyorsun?" diye alay ettim. "Güneşe iletelim de senin rahatını bozmasın. Ya da git mağarada yaşa."

"Yeraltında yaşıyorum," dedi.

Söylediği şeyin anlamsızlığıyla ona döndüm. "Sen sahiden hiç sağlıklı değilsin."

"Biliyorum."

İç çekip başımı iki yana sallayarak sürmeye devam ettim. Apartmanın önüne geldiğimizde arabayı pak ettim ve Tuna'yı dürttüm. "Kalk."

Dağılmış kahve saçlarını eliyle geriye itip koltuktan yavaşça doğruldu, sesli bir nefes verdi. "Hiç bitmeyecek sandım."

Arabamdan inerken kıçına bir tekme atmak istiyordum ancak sinirlerime hâkim oldum. Anahtarı cebime atıp binanın girişine ilerlediğimi görünce, "Hayret, cevap vermiyorsun..." diye mırıldandı. "Sahiden nöbet işe yaramış."

"Yorgunluğum geçtiğinde kafandaki sargı bezini iyice sıkıp kan akışını keseceğim," diye homurdandım. "Şimdi bırak peşimi."

Kendi dairemin olduğu kata çıkana kadar benimle birlikte yürüdü. Söylediğim şey hayli ironikti.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

"İyi sabahlar," dedim.

"Hortlak gibi görünüyorsun, güzelce uyu," diye tembihledi. Gözleri dikkatle bitkin yüzümü inceliyordu. "Bu sessiz hâlin çok tuhaf."

"Evine git," diyerek onu kovdum.

"Sadece nöbet yüzünden mi böylesin?"

Kahve gözlerini kısmıştı, sanki yüzümde cevap arıyordu. Keyfimin olmadığını hemen anlaması beni rahatsız etti, ne olursa olsun isminden başka hiçbir şeyini bilmediğim yabancının tekiydi, onu tanımıyordum. "Seni ilgilendirmez, un torbası."

Evime girip kapıyı kapattığımda biraz haklı olduğunun farkındaydım, kaba davranıyordum. Üstelik sabaha kadar neden olduğunu bilmediğim bir şekilde beni beklemişti. Bu beni ürpertti.

Hiç doğru gelmiyordu. Olası değildi, olmamalıydı da.

Adım seslerini duyduğumda uzaklaştığını anladım, birkaç dakika sonra üst dairedeki kapının çarpma sesi geldi. Derin bir nefes verip ışığımı açtığımda gözlerim direkt olarak yerdeki zarfa takıldı. Bir adım gerileyip sırtımı kapıya yasladım. Bu da neydi?

Yere çömelip tedirgin olmuş hâlde ufak zarfı elime aldığımda korku bir çığ gibi içimde büyümeye başlamıştı. Kapının altını yokladım. Zarf zorlanırsa oradan içeri atılabilecek kadar inceydi, boşluğa sığıyordu. Ancak birinin bunu yapmış olduğu gerçeği kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Yavaşça zarfı açtım.

"Güzel ellerin, ince parmakların her sabah ona değiyordu. Bana bu hissin tarif edilemez güzelliğini anlatacak."

Kısacık bir an etraf buğulu bir hâl aldı; her şeyi, herkesi unutmuş sadece notları düşünüyordum. Ve ansızın bundan önce gelen iki aptal kâğıdı nasıl unuttuğumu, boş verdiğimi hatırlıyordum. Sinsi bir ürperti ensemde gezindi, zihnimin derinliklerine sanki darbeler iniyordu. Dehşete kapılmış hâlde zarfın içindeki diğer şeye dokunduğumda her hücrem donup kalmıştı. Panikle içinden çıkan ufak fotoğrafa baktım.

Ve gördüğüm şeyle nefesim kesildi.

Her sabah kapımın önünde beni bekleyen, daha bugün mamasını bıraktığım yavru kedi, geniş siyah renkli bir yatağın üzerinde öylece uyuyordu.

Ve uyuşan parmaklarımın arasındaki fotoğraf öylece yere düştü.

BÖLÜM 4
KORKU TOHUMLARI

Zaman durmuştu.

İçinde giderek kaybolduğum anda asılı kalmıştım. Ne nefes alabiliyor ne de ciğerlerimde sıkışan havayı bırakabiliyordum. Zihnim, okuduklarımı anlamayı reddediyordu. Düşündüğüm anlamı elimdeki harflere yüklemek irademe ağır geliyordu, kabullenemiyordum.

Bir defa daha kâğıda baktım. Titreyen ellerim onu sıkıca kavradı, varlığı tenimi üşütüyordu.

"Bana bu hissin tarif edilemez güzelliğini anlatacak..."

Kedinin gözleri hayatımda gördüğüm en korkunç şeylerden biri gibiydi. Uzun zamandır okşadığım, avuç içlerimde hissettiğim o ufak varlık değişmiş de görmeye tahammül edemeyeceğim bir canlıya dönüşmüştü sanki. Fotoğrafın uğursuzluğu tenimi ürpertti, varlığı beni ürküttü.

"Bu..." dedim olduğum yerden yavaşça kalkarken. "Bu nasıl bir saçmalık?"

Aklım almıyordu. Düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Bir sokak kedisini evine almak hayret verici bir durum sayılmazdı. Ancak peşi sıra böyle bir not göndermek ve onun fotoğrafını bir insana yollamak...

Birini izlemek...

İzlenmiştim. Beni izlemişti. Farkına bile varmamıştım ancak ben sabahları o minik yavruyu severken bir çift uğursuz göz üzerime dikilmişti. Kim bilir ne kadar zaman orada dikilmişti, fark edememiştim.

Ellerim çaresizce suratıma kapandı. "Kim bu?" diye fısıldadım dehşetle. "Ne oluyor?"

Zihnim bana sinsi bir oyun oynuyordu, geriye ittiğim hatıralar yavaşça gömüldükleri yerde dirilmeye başladılar. İlk notu anımsadım.

Ben geldim.

Asla bana geldiğini düşünmemiştim. Düşünmek şöyle dursun, küçük bir ihtimal bile vermemiştim.

Bugün neden mutsuzsun?

Sanki kanım damarlarımdan çekildi. Bu detayı da atladığımı hatırladım. Not öyle anlamsız bir anda kapımda belirmişti ki ona dikkat bile edememiştim. Tam o sırada kahve gözlerle bakışmıştık, markette onunla karşılaştığımız akşamdı.

Yüzüme kapattığım ellerimi yavaşça indirdim. Bir süre karşımdaki boş duvarı seyrettim.

Kahve göz.

Taşlar yavaşça yerine oturmaya başladı. Düşünceler aniden saklandıkları köşelerden çıkıp akın ettiler. İlk notun geldiği gece, Tuna'nın üst katıma taşındığı geceydi. İkinci notu aldığımda moralim hayli bozuktu, onunla tartıştığım gündü. Ve bugün.

Sabah bir kediyi sevmiştim ve şimdi bu lanet kâğıda bakıyordum.

Anahtarlarımı hızla kaptıktan sonra kapıyı çarpıp evden çıktım. Bedenim korkunç bir şekilde gerilmişti. Ellerimin sinirden titrediğini fark ettiğimde avuç içlerime tırnaklarımı batırdım. Üst kata çıktıktan sonra karşımdaki dairenin kapısını yumruklarcasına çaldım. Bu yaptığımı başka bir zaman hoş karşılamazdım ancak şu an kesinlikle bunu düşünecek anda değildim. Apartman yöneticisi uykulu gözlerle kapıyı açtı. Saat hâlâ sabahın erken saatleriydi.

"Rüzgâr Hanım?" diye şaşkınca bana baktı. "Neyiniz var?"

"Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm," diye mırıldandım kelimeleri zar zor toparlayarak. Derin bir nefes verdim. "Kamera kayıtlarına bakmak istiyorum."

Adam öncekinden daha da şaşkın bir yüz ifadesine büründü. "Anlamadım?"

"Son yirmi dört saatin kamera kayıtlarına bakacağım, neyi anlamadınız?" diye çıkıştım. Sesimin gereğinden fazla sert olduğunu fark ettiğimde sustum. "Acil bir durum var."

"Pe-peki..." dedi adam şaşkınca. "Biraz müsaade edin. Hemen geliyorum."

Kapıyı kapattıktan yaklaşık beş dakika sonra tekrar geldi. Kıyafetlerini değiştirmişti, dağınık saçlarını düzeltmişti. Suçluluk duygusu beni ele geçirirken başımı hafifçe öne eğdim.

"Buyurun, sitenin güvenlik odasına gidelim," dedi.

Cevap vermeden peşinden ilerlemeye başladım. Biraz sonra elindeki anahtarla bahsettiği güvenlik odasının kapısını açtı, içeri girdiğimizde kapalı bir bilgisayar ve birkaç tane ekran gördüm. Bilgisayarı açtı. "Kötü bir şey yoktur inşallah," dedi sıkıntılı bir sesle. "Hırsızlık olayı mı?"

"Hayır," dedim durgun bir sesle. "Sadece dün sabahki görüntülere ulaşmam yeterli."

Adam onaylarcasına başını salladıktan sonra bilgisayardan programa giriş yaptı. Az sonra kamera görüntülerini seyrediyordum. Ön bahçenin, giriş kapısının ve sitenin arka tarafının manzaraları önümüzde açılmıştı. "Giriş kapısı," diye yönlendirdim. "Dün bu saatlere bakın, yedi civarı."

Görüntüleri ilerleterek izlemeye başladığımda hiçbir şey yoktu. Hava yeni aydınlanıyordu. Apartmandan ilk olarak birkaç kişi çıktı, yaklaşık yarım saat sonra da kendi çıkışımı görüyordum. Kediye uzanıp sevişim, önüne mamasını bıraktığım an ve sonrası yaklaşık on dakikayı almıştı.

"Biraz ileri sarın!" dedim telaşla. Bir şey bulmalıydım. Düşüncelerimi doğrulayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kafayı yiyecektim.

"Şunlar öğlen saatleri..." dedi yönetici şaşkınca. Ne yaptığıma anlam veremiyordu. İyice ekrana eğilip yavaşlattığım görüntüyü

seyrettim. Ve işte, tam o anda hiç ummadığım bir şey oldu. Apartmanın giriş kapısında karanlık bir siluet belirdi. Bu, Tuna'dan başkası değildi. Dikkat kesildim.

Adımlarını yavaşlattı. Ardından gözleri kediye değdi. Ve sonra...

Nefesimi tuttum. Kediyi kucağına aldı.

Dehşetle irkilirken bir adım geriye gittim. Hâlâ hiçbir şeye anlam veremeyen adam görüntüleri kapattı. "İyi misiniz?" diye sordu şaşkınca.

Yutkunamadım.

"Ben ne yaptım?" diye fısıldadım karanlık odaya. "Ne yaptım?"

"Rüzgâr Hanım?"

Adam arkamdan seslenirken sanki her şey uğultuya dönüşmüştü, düşüncelerimden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Adımlarım birbirine dolandı, koştum, kapıyı çarparak oradan çıktım. Telaşlı ve korkmuştum; düşeceğimi hissediyor, bir yere tutunmak istiyordum. Kulaklarımda atan nabzım etrafı karartıyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Henüz birkaç gündür tanıdığım, hatta yalnızca ismini bildiğim birine nasıl olup da bu kadar güvenmiştim? Evimin önünde, markette, sokakta... Her yerde farklı tesadüflerle karşıma çıkan bu adama nasıl olup da inanmıştım?

Sert birer yumruk olan ellerim Tuna'nın kapısını yumrukladı. "Aç!"

Sesim apartmanda yankılanırken gözlerim dolu doluydu. Her zaman ipleri sıkıca tutan ben, bu kez nasıl gevşettiğimi sorguluyordum. Bunu konduramıyordum. Böyle büyük bir hataya düşmeyi kendime yediremiyordum. "Aç!" diye bağırdım bir kez daha.

Ellerim karşımdaki kapıya sert darbeler hâlinde inerken dudağım titredi. "Nasıl yaptım bunu?" diye mırıldandım. Onu hastaneye götürmüş, üstelik yardım etmiştim. Parmaklarım usulca şakaklarıma değdi, çaresizce ovdum. Notların çirkin görüntüsü zihnimi işgal ediyordu, dokunsalar belki ağlayacaktım.

"Ne oluyor?"

Kapı yavaşça açıldığında tuttuğum nefesi bıraktım. Karşımdaki adam yataktan yeni kalktığını belli eden dağınık saçlarını eliyle geriye atmış, uykulu gözlerle bana bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Hâlimi gördüğünde "Neyin var?" diye sordu.

Bir adım geriledim. "Sen yaptın."

Suratıma boş bir bakış attı. Ancak öyle kolay kanmayacaktım. "Ne?"

"Sensin..." dedim hırçınca. "Eline ne geçti? Alay mı edecektin? Hoşuna gitti mi? Söylesene!"

Sesim yükseldiğinde Tuna kahverengi gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Bağırmayı kesip ne olduğunu anlatacak mısın?"

"O notları sen bıraktın!" dedim üstüne yürürken. Ellerim benden bağımsız hareket ediyordu, onu hırçınca geriye ittim. "Anlamayacağımı mı düşündün? Bu yaptığın çok acizce!"

Geriye doğru yalpaladı; yüzü, düşünceli bir ifadenin gölgesiyle kaplanırken şaşkın görünüyordu. Sanki tavrım karşısında ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Ne notundan bahsediyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi yapma!"

Kendime hâkim olamıyordum. Dudaklarım titredi, üzerine doğru iki adım daha attım. Neredeyse evin içindeydim. "Tesadüf numaralarını yutacağımı düşündün, değil mi? Aptalım ben! Hoşuna gitti mi bunları yapmak? Ne yapacaktın, fark etmeseydim sonu nereye varacaktı? Amacın eğlenmek miydi? Bakma öyle!"

"Sakin ol," diye uyardı. Şimdi onun da tavrı değişmişti. Ciddileşti, sıkıntılı bir iç çekti. "Ne olduğunu anlamıyorum ancak sana bir şey yapmadım."

"O kediyi kucağına aldığını gördüm!" diye bağırdım. Sesim apartmanda yankılanınca birkaç kişinin kapısını açıp dinlemeye başladığını fark ettim. Ancak o an mantıklı düşünemiyordum. Tuna çatık kaşlarıyla, "Evet... Kapının önündeki kediden mi söz ediyorsun?" diye mırıldandı.

Gözlerim rencide olmuşluğun verdiği hisle dolarken evinin kapısını çarparak ittim. "Nerede o kedi? Nereye sakladın? İçeride mi? Odanda!"

Ve nihayet sabrı taşmış gibi o da benim üzerime doğru iki adım attı. "Ses tonunu alçalt," dedi sakince. Bütün dairelerin bizi dinlediğine emindim. Çenemi dikleştirip burnumun dibine giren adamın gözlerine baktım. "Ne yaparsın? Tacize devam mı edersin?"

Öfkeyle gözlerini yumdu. Kirpikleri gergin yüzüne gölge düşürmüştü. Beni kendisine inandırabileceğini zannediyorsa yanılıyordu, bu kadar tesadüf herkes için fazlaydı.

"Kelimelerine dikkat et," dedi tane tane. Gözlerini açmış, birkaç ton koyulaşan kahveleri tam olarak benimkilere dikmişti. Muzip tavrından eser yoktu, tamamen başka birine dönüşmüş gibiydi. Boynunda birkaç damarın belirginleştiğini gördüm ancak bu beni korkutmaya yetmedi. Dişlerimi sıktım. "Yaptığın tam olarak bu ama!" Başımı hafifçe yana eğdim. "Duymak kötü mü geldi?"

"Çık evimden."

Sesi beni yerime mıhladı. Bu yüzünü hiç görmemiştim. Bu ses tonunu hiç işitmemiştim, bu bakışlara hiç rastlamamıştım. Biraz daha zorlarsam rahatça bana zarar verebilecek birine benziyordu, ne kadar haklı olduğumu bir kez daha kanıtlıyordu.

"Sen de hayatımdan," dedim sessizce. "Bir not daha alırsam..."

"Senaryolarını kendine sakla," dedi donuk bakışlarını yüzümden bir an bile çekmeden. "Çünkü ben düşündüğün şeyi yapacak kadar onursuz bir adam değilim."

Gözleri karardı. "Rahatsız olduysan bir daha beni görmezsin."

Kapı suratıma çarptı.

Put gibi orada dikiliyordum, şaşkınlık her yanımı sarmıştı. Sinirlerim gerilmişti, kendimi kaybetmiştim. Bu kapıyı az önce deli gibi yumruklarken ne düşündüğümü bilmiyordum, karşımdaki adam yaptığım suçlama karşısında ne diyecek, hiç düşünmemiştim. Söylediği şeyler zihnimde başa sarıp duruyordu. Anlam veremiyordum.

Bir süre daha öylece bakakaldım.

Apartman boşluğu hâlâ karanlık, etraf sessizdi. Az evvelki hararetli hâlimin ateşi sönmüş, yalnız külleri kalmıştı, göğsüm aldığım nefeslerle inip kalkıyordu. Arkamı döndüm. Merdivenlere boş boş bakıyordum, kendimi daha önce hiç bu kadar tuhaf hissetmemiştim.

Tam olarak ne oluyordu?

Anahtarı dördüncü denemede zar zor becerip kapıma yerleştirdim, usulca açtıktan sonra içeri girdim. Arkamdan sessiz şekilde kapandı. Uğursuz zarf ve fotoğraf, kötü bir anıyı hatırlatırcasına yerde duruyordu. Yutkundum.

Eğer o değilse kimdi?

Ayağımla yerdeki kâğıtlara bir tekme attım. Gözlerim dolu dolu olmuştu, odama ilerledim. Omuzlarım çökmüş, yenilgiyle yatağıma yığılmıştım. Olanları kavrayamıyordum, istediğim tek şey pencereyi açıp bir çığlık atmaktı.

Tuna değildi.

Eğer o değilse kimdi? Bunu yapan kim olabilirdi? Hayatıma insan aldığım yoktu, var olanlar ise garip davranışlar sergilemiyorlardı. Büyük bir bilinmezlik bana kucağını açarken yastığa başımı gömdüm.

"Kimsin sen?" diye fısıldadım yorganı başımın üzerine çekip küçük bir çocuk gibi saklanırken. Sanki bedenimi buraya saklasam beni hiç göremeyecekmiş gibi, evimi, adresimi unutacakmış gibi...

Gözlerim sıkıca kapandığında zihnimde çirkin harflerin izi kaldı.

Ben geldim.

Saat tam 04.30'da berbat bir sabaha uyanmış ve sonrasında asla uyuyamamıştım.

Öyle büyük bir yıkıma uğradığımı hissediyordum ki zaten var olmamak için bahane arayan yaşam enerjim içimde bir yerde do-

nup kalmıştı. Kahvaltımı aksatmamam gerektiğini bildiğim hâlde ağzıma tek lokma süreememiştim. Uyandığım ilk an perdemin arkasına saklanmış ve saatlerce pencereden dışarıyı seyretmiştim. Kaldırımlara, bina girişlerine, gözlerimin eriştiği her yere bakıyordum. Neredeyse hastalıklı bir dereceye ulaşana kadar orada sakin sokağı seyrettim. Bir süre sonra hiç kimsenin beni ya da evimi gözetlemediğini fark ettiğimde hışımla perdeyi bırakıp kendimi tekrar yatağa atmıştım. Bir süre daha dört duvar arasında kalırsam kafayı yiyeceğimi fark edip mesai saatimden çok daha erken bir saatte hastaneye gelmek zorunda kalmıştım. Ve şimdi asistan odasında neredeyse hiç kimse yokken öylece önümdeki dosyaları inceliyordum.

Düşünüyor, düşünüyor, düşünüyordum. Çıkmaza girmiş gibiydim. Yanıt bulamıyordum. Bana bunu yapan kim olabilirdi? En ufak bir fikrim yoktu.

"Sen iyi misin?"

Duyduğum sesle irkilip geriye sıçrarken isminin Elvan olduğunu hatırladığım asistan kız şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. "Pardon. Korkutmak istemedim."

"So... Sorun yok..." dedim telaşla. Ardından başımı dosyalara gömdüm. Kimseyle olmadığı gibi onunla da pek bir samimiyetim olduğu söylenemezdi. Arada bir ameliyatlardan önce denk geliyorduk, hepsi bundan ibaretti.

"Gözlerin çökmüş," diye mırıldandı. Ona yandan bir bakış attım. "Biliyorum."

"Çok soğuk duruyorsun..." Yanıma oturduktan sonra tıpkı benim gibi dosyalarını incelemeye başladı. "Ve herkes neden bu kadar hırslı olduğunu konuşup duruyor. Doğrusu, bende merak uyandırıyorsun."

"Doktorlarla flört ettiğimi de söylüyorlar mı?"

Kıza ters bir bakış attığımda aniden suratı kıpkırmızı kesildi. Panikle, "Yanlış anladın... Hayır!" diye toparlamaya çalıştı. Ona cevap vermedim. Yüz ifadesinden hakkımda ne tür dedikodular döndüğünü zaten anlayabiliyordum. Hiçbiri hoş şeyler değildi.

"Biriyle samimi olmak istiyorsan böyle saçma bir yöntem kullanma," diye öğüt verdim. "Hakkımda söyledikleri umurumda değil."

Şaşkınlığını üzerinden atamayan kız gergin bir nefes verdi. "Ben sadece... Her neyse. Birbirimizi tanımıyoruz ve önyargılara sahip olabiliriz." Yanımdan aceleyle kalkarken eliyle koridoru işaret etti. "Birileri seni arıyordu. İstersen bir bak."

Dosyaları aldığım yere bırakırken kıza sessiz bir teşekkür mırıldandım. Kimseyle samimi olmak istediğimi zannetmiyordum. Bu yüzden bununla ilgilenmeyecektim.

Adımlarım Umay Hanım'ın odasına ilerlerken iç çektim, nöbet saatleriyle ilgili değişiklik olacağını daha önce duymuştum. Muhtemelen bunun için toplanılmıştı. Aslında ani değişikliklerden hoşlanmazdım. Uyum sağlayamayacağımdan değildi ancak fazlasıyla gergin hissettiğim için mümkün olduğu kadar var olan düzenimi korumaya odaklanıyordum. İçimden kendime yatıştırıcı tesellilerde bulunuyordum, elbette hepsi geçecek ve ben üstesinden gelecektim. Atlatacaktım çünkü Rüzgâr Ulu, hayatının herhangi zor bir döneminde asla pes etmeyi düşünmemişti.

Verdiğim derin nefesin ardından Umay Hanım'ın kapısını çalıp birkaç dakika bekledim. "Gel," diye seslendiğinde içeri girdim.

Oda biraz havasızdı, belli ki uzun bir süredir karşımdaki masanın etrafına toplanmış olan doktorlar toplantı yapıyorlardı. Konuştukları konu her neyse hararetli bir tartışmanın içinde gibiydiler, aralarına katıldığımı fark eden birkaç kişi kafasını kaldırıp beni süzdü. Genellikle başköşede hazır bulunduğum hastane toplantısından neden bu kadar geç haberim olduğu konusunu geçiştirdim, aksi hâlde fena moralim bozulacaktı. Umay Hanım'ın masasının etrafında birçok asistan ve Uzman Doktor bulunuyordu, önemli bir şeyleri kaçırmış olduğum hissiyatını üstümden atamıyordum.

"Ah, Rüzgâr..." dedi kadın şaşkın bir mırıltıyla. "Ben de senin neden gelmediğini soruyordum."

Burcu'nun pürdikkat beni seyrettiğini gördüm, muhtemelen bir yere ilk defa gecikmiş olmam hoşuna gitmişti. Hemen yanında

bölüm asistanlarından Onur, Aysu ve Burak oturuyordu. Görmezden gelmek çok zor olsa da bütün çabamı kullanarak başımı diğer tarafa çevirdim, doktorlardan Mercan Hanım bana tebessüm etti. Ona pek içten sayılmayan bir şekilde karşılık verdim, ameliyatlarını çok başarılı bulmuyordum ve hastalarıyla iletişimi hiç güçlü değildi. Kendime örnek aldığım kişilere kuvvetle saygı duyardım ancak bu genç kadın onlardan biri değildi.

Zaten hemen sonra bana olan ilgisi kayboldu ve Mert Bey'e doğru eğilip bir şeyler mırıldandığını gördüm.

"Nöbet saatleriyle ilgili değişiklik olduğunu duydum, Umay Hanım," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle. Hafifçe boğazımı temizledim. "Üzgünüm, geç haberim oldu."

"Sorun yok, otur lütfen," diyerek boş bir koltuğu gösterdi. Büyük odada ilerleyip boş olan tek koltuğa oturdum. Gözleri üzerimde hissediyordum.

"Seni ilk kez bu kadar yorgun görüyorum," diye mırıldandı doktorlardan biri. Sesiyle beraber gözlerimi ona çevirdim. İsmi Olcay'dı. Onunla birkaç ay önce oldukça sık görüşürdük, ameliyatlarını seyretmeyi ve ondan yeni şeyler öğrenmeyi seviyordum. Doğrusu, hastanede herkesle bir şekilde iletişim hâlindeydim ancak samimi olduğumu söyleyemezdim.

"Biraz hâlsizim," diye geçiştirmeyi denedim. Bu kalabalık toplulukta kesinlikle hayatımın düzenine çomak sokan tatsız şeylerden bahsetmeyecektim.

Özellikle kim olduğunu bilmediğim birinin bana saplantılı notlar gönderdiğini düşündüğümde.

"Karınca son zamanlarda ağustos böceğine dönüşüyor," diye takıldı odanın diğer ucundaki Mert Bey. Gözlerimi ona çevirdim, doğrusu bugün yine oldukça karizmatik görünüyordu.

Düz beyaz önlüğün bir insana bu kadar yakışması hayret vericiydi. Ona hafifçe tebessüm ettim ancak cevap vermek için zihnim fazlasıyla doluydu.

"Nöbet saatleri için ne diyorsun tatlım?" diye araya girdi Umay Hanım. Ardından gözlüklerini çıkarıp önündeki bir yığın kâğıdı kurcaladı. İçlerinden birini bulmaya çalışıyor gibiydi, ofladı.

"Seni bugüne alabilir miyiz?"

"Nasıl isterseniz..." diye mırıldandım iç çekip. "Saatler beni pek etkilemiyor."

"En sevdiğim asistan tipi," diyen kadın kıkırdadı. "Her koşul ve duruma uyum sağlayabilenler!"

Dudaklarım zoraki bir tebessümle kıvrıldı. Bu cümlenin manası göründüğü kadar masum sayılmazdı. İçerideki insanların birçoğu aileleriyle doyasıya vakit geçirmek istediklerinden her saate ve her güne uyum sağlamak istemiyorlardı. Bazıları eşleri ve çocuklarıyla aynı gün tatil yapmanın derdindeydi, bazıları anne ya da babalarının yanında oluyordu.

Bazıları bendim.

Aile bağları hiçbir zaman kuvvetli olmayan, fazladan bir iş yükü çıktığında insanların oraya ismini yazmasının sorun olmayacağı, hangi gün ya da saatte nerede olduğunu merak edecek tek bir insana sahip olmayan yalnızlardan biri...

İç sesim bugün fazla acımasızdı, kalbimin kötü düşüncelerimle savaşamayacak kadar buruk olduğunu hissediyordum. Bunun yerine Umay Hanım'ın bir şeyler mırıldanarak ismimi uygun bulduğu nöbet saatlerine yazmasını seyrettim. İçim her geçen an daha da kararıyordu.

"O zaman bu gece şanslıyım desenize."

Burak muzip bir sesle sohbete karıştığında gözlerim bana ihanet etti ve aniden ona bakmak zorunda kaldım. Bunu yapmak istemiyordum çünkü zihnim korkunç bir tuzağa çekiliyordu, kimin gözlerine bakarsam onu saplantılı bir tacizci olarak görmek üzereymişim gibi hissediyordum. Çocuk siyah saçlarını eliyle sağ tarafa attı ve yanındaki asistanlara sırıttı. "Klasik Rüzgâr, bana güvenmeyip bütün işleri kendisi halletmek isteyecek, ben de nöbeti uyuyarak geçireceğim."

Ellerimin bir anda uyuştuğunu, içimin buz tuttuğunu hissettim. Derinlerden gelen bir soğukluk sanki sesime bulaştı. Konuşurken ifadesizdim. "Sen de mi bu gece nöbettesin?"

Sırıtarak başını salladı.

İçeride kuyumu kazmak için hazırda bekleyen birçok sinsi gözle karşı karşıya olduğum için rahatsızlığımı belli etmek istemedim. Psikolojik bir rahatsızlığa sürüklendiğimi hissediyordum, herkesten şüphelenerek korkamazdım. Acilen kendime gelmem gerekiyordu.

"Bugün ters tarafından kalkmış," diye dalga geçti Onur. İfadesiz suratıma bakıyordu, yanıtlamadım.

"O ne zaman düz ki?" diye homurdandı Burcu. Elinden gelse bana nefret kusacağının farkındaydım, sinirini bozduğumu bildiğim için ona sırıttım. "Ben de olmasam gece gündüz kimi konuşacaksınız, meçhul. İyi ki fikirlerinizin oluşumuna öncülük edebilen iş arkadaşlarınız var. Sayemde hep zindesiniz."

Ortama kısa süreli sessizlik çökerken doktorların neredeyse hepsi şaşkındı. Asistanlar arasındaki bu çekişmenin elbette her zaman farkındaydılar ancak hiçbirimiz cesaret edip bunu açıkça dillendirebilmiş değildik. Bugün âdeta yürek yediğimi hissediyordum. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış insanlara dönüşmüştüm, sanki biri kurallarıma sıkı sıkıya bağlı olduğum iplerimi çözmüştü. Gördüğüm notlar mantığımı devre dışı bırakmama sebep olmuşlardı.

Mert Bey yüksek sesli bir kahkaha attığında diğer doktorlar bunu bekliyormuş gibi gülmeye başladılar, kısa süre sonra içerideki herkes kendine hâkim olamayarak gülüyordu. Özellikle onlar için bu meydan savaşını seyretmek hayli zevkli olmalıydı, garipsemiyordum. Dudaklarımda kalan son tebessümle kıpkırmızı olan Burcu'ya baktım.

"Özgüvenine hayranım!" diye patavatsızca atıldı Mercan Hanım.

Onun gereksiz övgüsü sadece sıkıcıydı. Kendi fikirleri olmayan, yalnızca sürü nereye giderse onları takip eden vasıfsız kişilere

benziyordu. Belki de bir asistan olarak ondan çok daha başarılı olduğumun farkındaydı, girdiği ameliyatların çoğunun başarısızlıkla sonuçlandığından haberdardım. İyi yaptığı tek şey, yakışıklı doktorlara salça olmaktı.

"Kendi gençliğimi hatırlıyorum," diye mırıldandı Olcay Bey. Ardından özlemle iç çekti. Arkasına yaslandığında içerideki asistanları tek tek süzüyordu. "Biz de böyle heyecanlı günlerden geçiyorduk! Hepimizin tek derdi başarıydı! Şimdiyse nasıl mesai saatini erken bitireceğimizi hesaplıyoruz. Ah, şu yaşlılık..."

"Henüz gençsiniz," diye hafifçe tebessüm etmek zorunda kaldım. Neyse ki bir süre sonra sebep olduğum gerginlik dağılmıştı. Geriye yalnızca Burcu'nun asık suratı kalmıştı.

"Yine sert sert esiyorsun."

Burak hemen sağımdaki tekli koltuğa kendini atıp bana yandan sırıtışıyla baktığında bedenim aniden gerildi. Tepkimi ona belli etmemeye çalıştım. "Ne için?"

"Kıza biraz bile acımıyorsun, değil mi?" diye sordu gözlerini kısıp başını hafifçe sağa yatırırken. "Zaten ondan yeterince yüksektesin. Neden zorluyorsun?"

Burcu'dan bahsettiğini biliyordum. Ancak algılayamadıkları şey savaşı benim değil, onun başlattığıydı.

"Kimseyi zorladığım yok," dedim aksi çıkmasına engel olamadığım ses tonumla. Söyleyebileceğim birçok şey vardı ancak çenemi kapatıp önüme döndüm.

Hata yapmayacaktım. Bana bunu yapan kişi tanıdığım biriyse bu odada bulunuyor olabilirdi. Açığımı yakalamalarına izin vermeyecektim. Dibe batmayacaktım.

Çünkü insan dibe battığı için değil, dipten kurtulamayacağını düşündüğü için çırpınarak boğulurdu. Ruhumu boğmalarına izin vermeyecektim.

"Sende bir şey var," dedi uzun bir bekleyişten sonra. "Bugün farklısın."

Beni böyle yakından incelemesinden rahatsız olarak ayağa kalktım, dosyaları Umay Hanım'ın masasına aldığım şekilde sırayla bıraktım ve terlemiş avuç içlerimi pantolonuma sürttüm. "Bir şeyim yok."

Henüz koyu sohbete dalmamış olan birkaç doktora, "İyi çalışmalar," diye seslendim. Teşekkür mırıltıları yükselirken Burcu'nun üzerime diktiği öldürücü bakışlarına sırtımı döndüm, odadan sakin adımlarla ayrıldım.

"Kaçta çıkacaksın?"

"Bir saat sonra."

Hava aydınlanmaya başlıyordu, sebebini bilmediğim bir şekilde hâlâ etrafımda dolaşan Elvan önlüğünü çıkardı, paltosunu giyip çantasını taktı. Ardından yanıma gelip dostça gülümsedi. "Fazla geçe kalma, iyice dinlen."

Elimdeki ilaç prospektüsünü atıp bir yenisini okumaya başladım. Saatlerdir herhangi bir şekilde Burak ile karşılaşmamak için asistan odasına kendimi kapatmış, çoktan ezberlediğim bilgileri tekrar ediyordum. Gözlerim iyi uyuyamamış olmanın verdiği yorgunlukla sızlarken nöbetin son saatlerinin bitmesi için dakikaları sayar hâle gelmiştim.

"Biter bitmez çıkacağım," diye mırıldandım. Onu terslemiş olmama rağmen bütün gece sohbet girişimlerine devam etmişti, sıkıntılı ruh hâlimi fark etmişti.

"Ayrıca benim kafamı dağıtmak için fazladan oyalandığını biliyorum." Göz ucuyla onu süzdüm. "Teşekkür ederim."

Bir an için kapının girişinde öylece kaldı, hareket etmeyi kesti. "Şey..."

"Bu vahşi orman için fazla masumsun Elvan," diye tebessüm ettim istemsizce. "İyi niyetine hayranım ancak bencil olmalısın. Burada işler böyle yürür. Beni değil, önce kendini düşün."

Buna karşılık vermek yerine sırıtıp el sallayarak odadan ayrıldı. Derin bir iç çekip kahvemi yudumladım. Evde kafayı yemekten korktuğum için buraya gelmiş ve burada da kafayı yemek üzere olduğumu hisseder hâle gelmiştim. Her şey mükemmeldi.

Saatimi kontrol ettiğimde, "Elli iki dakika," diye mırıldandım. Gözlerimi kapatıp başımı koltuğun başlığına yasladığım sırada koridordan bir bağırtı duyuldu.

"Rüzgâr Hanım!"

Acil katın hemşirelerinden biri telaşla odaya daldığında göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Çağrı cihazınıza bakmıyor musunuz? Dört dakikadır sizi bekliyoruz!"

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Acile inmeniz gerekiyor!"

Hızlı adımlarla odayı arşınlarken asansör bekleyerek zaman kaybetmek yerine koşarak merdivenleri inmeye başladım. Saat sabahın beşiydi ve hastanede acil katı dışındaki her yer sessizdi. Çağrı cihazımı nerede unuttuğumu hatırlamak için ellerimle ceplerimi yokladığımda sonuç hüsrandı, bugün gerçekten dikkatsizdim. İçimde büyük bir utanç yükseldi. Dikkatsizlik ihmalleri doğururdu ve bu da önünü alamayacağım diğer kötü şeyleri...

"Vaka nedir?" dedim telaşla acil servise girerken.

"Prematüre bebek!" dedi korku dolu bir sesle.

Girişte bekleyen ambulansın önündeki kalabalığa koşarken geç kalmışlığın verdiği kötü his bedenimi ele geçirdi, bu haftaki ikinci erken doğum vakasıydı ve üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum.

"Açılın!" diye seslendi hemşire. Acil tıp teknisyenleri sedyeyi açmaya çalışırken etraftaki insan güruhuna, "Çekilin!" diye bağırdım.

İnsanlar çil yavrusu gibi dağılırken karşımdaki korku dolu manzarayla nefesimi tuttum. Bacakları kana bulanmış anne, telaşla sedyeye taşınırken arkasında -ağırlığı belki 600 gram bile olmayan- be-

beği yatıyordu. Anne çığlıklarla bebeğinin adını bağırırken hastane personeli onu sakinleştirmeye çabalıyordu.

Bebek hareketsizdi.

"Kalbi iki kez durdu!" diye bağırdı hemşire. Bedenimdeki tehlikeli ürpertinin etkisini atlatır atlatmaz ambulansın içine girdim ve bir kedi yavrusu gibi yatan bebeğe baktım. Panik beni ele geçirirken derin bir nefes verdim, halledebilirdim.

"Pediatri uzmanı nerede?"dedim çabucak. İlk müdahaleyi onun yapması gerekiyordu.

"Henüz gelmedi!" diye panikle yanıtladıklarını duydum. Bekleyecek zamanım kalmamıştı, hızla eğilip suni teneffüs yaptıktan sonra hâlâ nefes almayan bebeğe baktım.

"Kalp masajı yapmamız gerekiyor!" dedim parmaklarımı dikkatle göğsüne yerleştirirken. "Rüzgâr Hanım, çok zayıf..."

"Farkındayım!" diye bağırdım yanımdaki korkulu kadına. "Bunu göremediğimi mi düşünüyorsun?"

"Dayanamayabilir," diye kekeledi. "Kaburgaları..."

"Zaten çok geç kalınmış!" diye bağırdım içimde tutamadığım öfke ile. "Doktor Burak nerede? Onu çağırmanız gerekirdi!"

"Yapamayacağını söyledi!"

Kanımın donduğunu hissettim. "Ne saçmalıyorsun? Çekil!"

Ellerimin titremesine mani olamıyordum. Kendime sakin olmam gerektiğini fısıldarken, "3, 2, 1!" diye bağırdım.

Ortalık ölüm sessizliğine büründü. Öyle bir sessizlikti ki belki ilk kez bir çığlıktan çok daha sağır ediciydi. Nefesimi tutup parmaklarımı yavaşça küçük kalbe bastırdım. Hiçbir değişiklik olmadı. İkinci kez parmaklarımı bebeğin tenine yerleştirdiğimde dengeyi sağlamakta zorlanıyordum; onu yaşatacak kadar güçlü, öldürmeyecek kadar zayıf olmalıydım. Titreyen parmaklarım tekrar kalbine baskı yaptığında gözlerim neredeyse dolu dolu olmuştu.

"Lütfen yaşa," diye fısıldadım az önceki annenin çığlıkları kulağımdan silinmezken. "Seni çok seven annen için yaşa."

Parmaklarım son kez onun tenine baskı uygularken arkamdan birilerinin bağırdığını işitiyordum. Onları duyuyor ancak kelimeleri seçemiyordum, her şey bir uğultuya bürünmüştü. Yalnız parmak uçlarımdaki kalp ve ben vardık. Ona ruhumla sesleniyor, yaşaması için âdeta yalvarıyordum.

Ellerim teninden ayrıldığında içimde fırtınaların koptuğunu hissettim. Yerle bir olmuştum. Morarmış dudaklarına, rengi solmuş yüzüne baktım.

Ve tam on beş saniye sonra nefes aldı.

Annesi için yaşadı.

"Yaşıyor!" diye bağırdım gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken. Çığlık atarak arkamda bekleyenleri çağırdım. "Solunum ünitesini getirin! Kuvözü hazırlayın! Çabuk olun!"

Sonrası sanki bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp gidiyordu. Bebeği hızla ambulanstan aldıktan sonra hayata tutunabilmesi için gereken müdahalelere devam edildi, hastaneye taşınırken herkesin bunun bir mucize olduğunun farkında olduğunu biliyordum.

Her umut bir mucizeye gebeydi.

Yaşadığım dehşet verici anın etkisiyle sinirlerim yerle bir olmuş, olduğum yere yığılacak hâle gelmiştim. Duygularım gözyaşlarıma karışıyor ve akıp giderek bedenimi terk ediyordu. Her zaman kaskatı olan ben, yaşadığım bütün saçmalıkların etkisiyle ağlak bir insana dönüşmek üzereydim! Titreyen ellerimle saçlarımı yüzümden çektim, derin bir nefes aldım. Dizlerim dermansız kalmış, ayakta duramayacak hâle gelmiştim. Fiziksel bir histen öte ruhsal çöküntüdeydim; eğer bebeğin parmak ucumda duran kalbi bir daha atmayacak olsaydı, o annenin sesini nasıl zihnimden sileceğimi bilmiyordum.

Çünkü benim de yıllardır annesinin sesini işitmemiş yalnız bir kalbim vardı.

Onun tınısının bir saniyesini duymaya muhtaç bir zavallıdan başkası değildim.

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlarken kendimi bir yıkıntıdan artakalan enkaz gibi hissediyordum. Sarsak adımlarla hastaneye

beği yatıyordu. Anne çığlıklarla bebeğinin adını bağırırken hasta personeli onu sakinleştirmeye çabalıyordu.

Bebek hareketsizdi.

"Kalbi iki kez durdu!" diye bağırdı hemşire. Bedenimdeki tel keli ürpertinin etkisini atlatır atlatmaz ambulansın içine girdim bir kedi yavrusu gibi yatan bebeğe baktım. Panik beni ele geçirirk derin bir nefes verdim, halledebilirdim.

"Pediatri uzmanı nerede?"dedim çabucak. İlk müdahaleyi on yapması gerekiyordu.

"Henüz gelmedi!" diye panikle yanıtladıklarını duydum. B leyecek zamanım kalmamıştı, hızla eğilip suni teneffüs yaptık sonra hâlâ nefes almayan bebeğe baktım.

"Kalp masajı yapmamız gerekiyor!" dedim parmaklarımı dikl le göğsüne yerleştirirken. "Rüzgâr Hanım, çok zayıf..."

"Farkındayım!" diye bağırdım yanımdaki korkulu kad "Bunu göremediğimi mi düşünüyorsun?"

"Dayanamayabilir," diye kekeledi. "Kaburgaları..."

"Zaten çok geç kalınmış!" diye bağırdım içimde tutamadı öfke ile. "Doktor Burak nerede? Onu çağırmanız gerekirdi!"

"Yapamayacağını söyledi!"

Kanımın donduğunu hissettim. "Ne saçmalıyorsun? Çekil!"

Ellerimin titremesine mani olamıyordum. Kendime sakin mam gerektiğini fısıldarken, "3, 2, 1!" diye bağırdım.

Ortalık ölüm sessizliğine büründü. Öyle bir sessizlikti ki b ilk kez bir çığlıktan çok daha sağır ediciydi. Nefesimi tutup maklarımı yavaşça küçük kalbe bastırdım. Hiçbir değişiklik olm İkinci kez parmaklarımı bebeğin tenine yerleştirdiğimde den sağlamakta zorlanıyordum; onu yaşatacak kadar güçlü, öldürm cek kadar zayıf olmalıydım. Titreyen parmaklarım tekrar kal baskı yaptığında gözlerim neredeyse dolu dolu olmuştu.

"Lütfen yaşa," diye fısıldadım az önceki annenin çığlıkları k

Parmaklarım son kez onun tenine baskı uygularken arkamdan birilerinin bağırdığını işitiyordum. Onları duyuyor ancak kelimeleri seçemiyordum, her şey bir uğultuya bürünmüştü. Yalnız parmak uçlarımdaki kalp ve ben vardık. Ona ruhumla sesleniyor, yaşaması için âdeta yalvarıyordum.

Ellerim teninden ayrıldığında içimde fırtınaların koptuğunu hissettim. Yerle bir olmuştum. Morarmış dudaklarına, rengi solmuş yüzüne baktım.

Ve tam on beş saniye sonra nefes aldı.

Annesi için yaşadı.

"Yaşıyor!" diye bağırdım gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken. Çığlık atarak arkamda bekleyenleri çağırdım. "Solunum ünitesini getirin! Kuvözü hazırlayın! Çabuk olun!"

Sonrası sanki bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp gidiyordu. Bebeği hızla ambulanstan aldıktan sonra hayata tutunabilmesi için gereken müdahalelere devam edildi, hastaneye taşınırken herkesin bunun bir mucize olduğunun farkında olduğunu biliyordum.

Her umut bir mucizeye gebeydi.

Yaşadığım dehşet verici anın etkisiyle sinirlerim yerle bir olmuş, olduğum yere yığılacak hâle gelmiştim. Duygularım gözyaşlarıma karışıyor ve akıp giderek bedenimi terk ediyordu. Her zaman kaskatı olan ben, yaşadığım bütün saçmalıkların etkisiyle ağlak bir insana dönüşmek üzereydim! Titreyen ellerimle saçlarımı yüzümden çektim, derin bir nefes aldım. Dizlerim dermansız kalmış, ayakta duramayacak hâle gelmiştim. Fiziksel bir histen öte ruhsal çöküntüdeydim; eğer bebeğin parmak ucumda duran kalbi bir daha atmayacak olsaydı, o annenin sesini nasıl zihnimden sileceğimi bilmiyordum.

Çünkü benim de yıllardır annesinin sesini işitmemiş yalnız bir kalbim vardı.

Onun tınısının bir saniyesini duymaya muhtaç bir zavallıdan başkası değildim.

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlarken kendimi bir yıkıntıdan artakalan enkaz gibi hissediyordum. Sa[illegible]

ilerlerken önlüğümün koluyla yüzümdeki yaşları sildim, yaşayan bir harabeydim.

"Rüzgâr Hanım, iyi misiniz?"

Cevap veremedim. Adımlarım beni acil servise götürdüğünde kulağıma çalınan ağlama sesi son zamanlarda duyduğum en güzel seslerden biriydi, kızarmış gözlerime inat dudaklarımda kırık bir tebessüm peyda oldu.

"Rüzgâr Hanım..." Nihayet kendime geldiğimde yanımda gözlerinin içi sevinçle parlayan hemşireye bakabildim. "Yaşıyor!" diye fısıldadı anın verdiği şaşkınlıkla. "Siz... Siz mükemmel bir doktorsunuz."

"O mükemmel bir bebek," dedim gözyaşlarım arasında gülmeye başlarken. Tamamen altüst olmuştum, son zamanlarda yaşadığım bütün kötü şeyler omuzlarıma bir yük gibi binmişti, kalbim özlemle sancıyordu. Ailemin yokluğu, yalnızlığım, insanlara güvenim paramparça olmuşken zaaflarımın soğuk bir silah namlusu gibi şakağıma dayanmış ve her an beni öldürebilecek olması, aldığım korkunç notlar... Zihnimde biriken her şey su gibi berraklaştı.

Sanki bu kalp atışı benim yeniden doğuşumdu.

Sanki bütün kötülüklere kalkan oluşum, umuda tekrar can verişimdi. Sanki tökezlediğim, düştüğüm yerden daha güçlü bir şekilde ayağa kalkışımdı.

"Annesine götürün..." diye fısıldadım titreyen dudaklarıma mâni olmaya çalışarak. "Annesi onu özlemiştir."

Hıçkırıklar bedenimi esir almak isterken buna izin vermemek için direndim, çevremde hayran bakışlarla beni seyreden kişiler her zaman mükemmel doğumlara yardım eden Rüzgâr'ın neden böylesi ağlamak istediğine anlam veremiyorlardı, kaçamak bakışlarından anlıyordum. Hissettiklerimi sözcüklere dökme çabası nafileydi, bu gözlerin içimdeki kasırgayı anlaması imkânsızdı çünkü hiçbiri bu bebeğin yaşama tutunan kalbinin anne sesine duyduğu hasreti benim kadar derin hissedemezdi.

"Hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım," dedi tanımadığım bir başka ambulans görevlisi. Gözleri gururlu bakışıyla aydınlanmış parlıyordu, herkesin zihninde bebeğin çoktan öldüğünü ancak o zaman görebilmiştim.

"Hayat yaşayabildiklerin kadardır."

Sesimi duyanların pürdikkat kesildiğini, az evvel bir mucizeyi doğuran bu kadına ilgi duyduklarını, dudaklarımdan çıkan tek sözü merakla beklediklerini fark ettim. Nefesim ciğerlerimi okşarken hiç olmadığım kadar kötü ve hiç olmadığım kadar iyiydim. "Eğer bebeğe dokunmasaydım onun bu dünyada yaşayabildiği hiçbir şey olmayacaktı," diye sürdürdüm sözlerimi titrek bir fısıltıyla. "Ve o annesi için yaşadı. Sevdikleriyle doya doya yaşayacak."

Önce tek bir kişide beliren tebessüm, ardından çevredekilere yayılmaya başladı. Şimdi herkes yarı buruk bakışları, yarı titrek dudaklarıyla beni seyrediyordu. Belki bugün nefes almalarının ne kadar büyük bir şans olduğunun farkında değillerdi, belki sabah kavga edip kalbini kırmış oldukları sevdiklerini kaybetme ihtimalini ilk defa o annenin bebeğine attığı acı çığlıkla fark etmişlerdi, belki birçoğu ilk kez hayatın yaşayabildiklerinden ibaret olduğunu gözlerimden okuyorlardı.

Ve gözlerim Burak ile buluştu.

Önce adımlarım yavaşladı, ardından nefes alış verişim. Kendimi sakinleştirebilmek için iyi şeyler düşünmeyi denedim. Parmaklarım büküldü, tırnaklarım avuç içime battı. Belki de sandığım kadar fazla iyi şey yoktu, hayatımın çok da parlak gittiğini söyleyemeyecektim.

O bana bakarken sesli bir nefes verdim.

"Yaşıyormuş," dedi şaşkınca. Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyor gibiydi, yüzü birkaç saat öncesine göre daha çok çökmüş, bakışları kararmıştı. Duyduğu belki de pişmanlıktı.

"Yaşıyor," dedim ifadesiz bir sesle. "Neyse ki birimiz onun yaşamasına izin verdik."

"Üç kez kalbinin durduğunu söylediler!" dedi hızla. Önlüğün yakasını gevşetti, gergince siyah saçlarını geriye attı. Birkaç saniye

herhangi bir yere sabitleyemediği gözleriyle etrafı taradı. "Ne yapacağımı bilemedim... Ben... Ben onu yaşatamayacağımı..."

"Ona bir şans vermeliydin!" dedim sert çıkmasına engel olamadığım sesimle. Birkaç kişi dönüp bize baktı, bu olayın yarın hastanenin her köşesinde delicesine konuşulacağını biliyordum. Bir doktor bebeği yaşatamamaktan korkmuş, diğeri onu öldüreceğini bile bile ona dokunmuştu.

"Anlamıyorsun!" dedi titreyen sesiyle. Şimdi o da benim gibi hiddetlenmişti. "Ben... Ben korktum. Çok küçüktü! Eğer normal doğum olsaydı..."

"Müdahale etmek senin asli görevin!" dedim parmağım tehditkâr bir şekilde havaya kalkarken. "Sen bu mesleğin sorumluluğunu aldıysan insanları yaşatmak zorundasın! Elinden geleni yapmak zorundasın! Yapmadın!"

Başını yere eğdi, boynundaki damarlar belirginleşmişti. Yüzünün kızardığını görebiliyordum, belki öfkeden, belki de utançtandı. Ne önemi vardı? Bir insanı ölüme terk etmişti.

"Herkes senin kadar soğukkanlı olamayabiliyor..." dedi konuşmaya karar verebildiğinde. Gözlerini yavaşça gözlerime çevirdi. Sanki işimi iyi yapmak benim suçummuş, bir insanı ölüme terk etmek onun hatası değilmiş gibi. Bu insanların bana duyduğu hiddetin kaynağını asla bulamıyordum. Neden yaptıkları hataları tozpembe cümlelerle kapatmadığınızda size kin duyuyorlardı?

"Olmak zorundaydın..." dedim buz gibi bir sesle. Ve sözcükler ben engel olamadan dudaklarımdan sivri uçlu dikenler gibi döküldü, öyle hırçındılar ki dökülürken beni de kanattılar. "...insanların özel hayatlarını kurcalamak yerine belki biraz da bunlara odaklanırsın. Senin için iyi olur."

Sanki zaman durdu. Başını eğdiği yerden kaldırdı, siyah gözlerini benim gözlerimin tam içine dikti. Nefesim kesilmişti, bunu yapmamam gerektiğinin farkındaydım. Asla fevri olmayacak, kendimi kaybetmeyecektim. İz sürecektim. Emin olacaktım. Suçlu değil, kanıt bulacaktım. Oysa elimde hiçbir şey yokken zihnimin esiri

olmuştum, beni çektiği tuzağa bir kez daha düşmüştüm. Korkunç bir oyuna hapsedildiğimi hissediyordum.

Bir kez daha kaybettiğimi anladım, yapamayacaktım.

"Ne dedin?"

Sesi en az benimki kadar soğuktu. Eğer takıntılı sapık oysa şu an bana karşı ne hissettiğini merak ettim. Buradan çıktığımda beni öldürür müydü? Ben geceleri evime yalnız dönerken beni bir kuytuda yakalayıp tek kurşunla işimi bitirir miydi? Belki de iyi bıçak kullanıyordu. Nereden bilebilirdim ki? Yalnız mesleki hayatlarını gözlemlediğim bu insanların gerçekte kim olduklarını biraz bile bilmiyordum.

Artık insanları tanımıyordum.

"Bir daha söyle," dedi bana doğru bir adım atarken. Geriye gittim. Beni anladığını biliyordum, içimdeki bütün öfkemi kusmak isterdim. Nafile... Ses tellerim soğuk bir bıçakla kesilmiş gibiydi. Tek kelime edemedim.

"Sen beni neyle suçluyorsun?" dedi kıstığı gözlerini suratımda tehditkâr bir ifadeyle gezdirirken. "Tekrarla."

Yutkundum, onu kışkırtmak, şayet bunu yapan kişi oysa her şeyi itiraf ettirmek istiyordum. Yapabileceğimi biliyordum. Ancak içimde ellerini göğsüme dayamış, daha fazla ileri gitmemi engellemek isteyen bir tarafım adım atmama izin vermiyordu. Bunu yaparsam hiçbir şey ispatlayamayacağımın farkındaydım. Ortalığı ateşe vermekten, kendimi yakmaktan başka bir şey değildi.

İstediğim bu değildi. İstediğim, bunu yapan gerçek kişiyi bulmak, kafam ne kadar karışırsa karışsın doğruya ulaşabilmekti. Hak ettiği cezayı hak edene vermekti.

Arkamı dönüp onu geride bıraktığımda sanki pimi çekilmiş bir bombaydım. Patlamak üzereydim ancak bunun nerede ve ne zaman olacağı hakkında fikrim yoktu. Bildiğim tek şey karanlığa çekildiğim, cevapsız sorularla dipsiz bir bataklığa gömüldüğümdü.

Durduramıyordum.

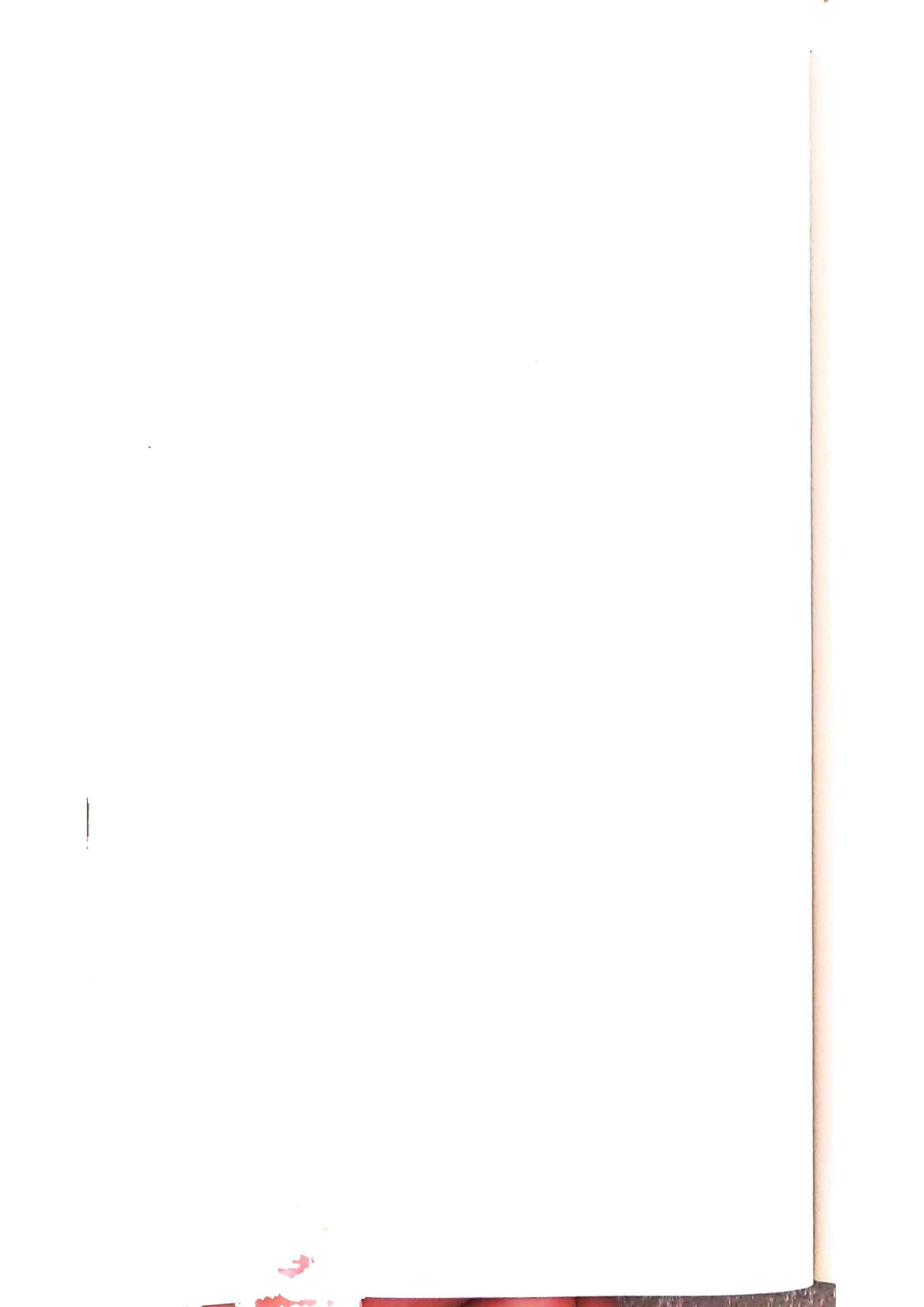

BÖLÜM 5
FIRTINA

3 AY SONRA

"İstanbul Emniyet Müdürlüğünden, peş peşe işlenen cinayetler ve zanlının yakalanması için yapılan operasyona ilişkin yeni detayların ortaya çıktığı bilgisi edinildi. Yapılan açıklamalar ve Emniyet kaynaklarından alınan bilgiye göre cezaevinden yeni çıkan T. E.'nin ve yanındaki daireye bir arkadaşını ziyaret için gelen zanlının, cinayeti işlediğini reddettiği, yapılan arama çalışmaları sonucunda ise hakkında şüpheli deliller ortaya çıktığı anlaşıldı."

Gözlerim hastanedeki bekleme odasında bulunan televizyona takılıp kalmışken nedendir bilinmez, kulaklarımı kapatmak istedim. Hiçbir şey duymak istemiyordum. Geçen hiçbir dakika güzellikleri getirmiyor, hiçbir saat bana umut vadetmiyor ve hiçbir gün öncekinden daha iyi gelmiyordu. Bulanık bir suya atılan taş gibiydim. Kayboluyordum, boğuluyordum, dibe batıyordum. Etrafımda olup biten şeylere sanki hep yabancı kalıyordum.

Anlatamıyordum.

"Yine mi bu haber?"

Son zamanlarda bölümünün değişmesiyle birlikte aynı saat aralığında çalışmaya başladığımız asistan Elvan kendini yanımdaki koltuğa bırakıp kahvesini yudumladı. "Bunları izledikçe içim kararıyor."

"Benim de," diye mırıldandım sessizce. Ardından bakışlarımı ekrandan kaçırdım.

Neden seyrettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu yalnızca içimde giderek artan paranoyayı tetikliyordu, kötü haberleri işittikçe her gece eve daha ürpermiş hâlde dönüyordum.

"O zaman kapatmaya ne dersin?" diye alay etti. Ardından kumandayı alıp başka bir kanal açtı. İç çektim. Onun beni anlayabileceğini zannetmiyordum. En azından bir süredir saplantılı notlar almıyorsa.

"Bu gece çalışıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim aniden. Ardından ekledim. "Aslında evet."

"Anlamadım."

"Nöbetim yok ama hastanedeyim," diye mırıldandım. "Evde yapacak pek işim yok."

Tıpkı son üç aydaki gibi.

"Duyduğum en tuhaf şey," diye homurdandı. "Saatlerce uyumaktan daha güzel ne olabilir?"

Cevap vermedim. Bana yandan bir bakış atıp gülümsedi. "Gerçekten sıkıcı birisin, değil mi? Çıkışta kız kıza kahve içebiliriz."

Bir süre düşündüm. En son ne zaman dışarıda vakit geçirdiğimi hatırlıyor sayılmazdım, üstelik bu kız inatla bana sıcakkanlı yaklaşmaya devam ediyordu. Omuz silktim. "Olabilir. Biraz kafam dağılmış olur."

"Kıyafetlerimi değiştirip geliyorum," dedi. Ardından hazırlanmak için yanımdan hızla ayrıldı. İç çekip koltuğun başlığına kafamı yasladım. Gözlerimi kapattım. O geceden beri neredeyse aylardır uyuyamıyordum. Daima huzursuz hissediyor ve yeni bir notun gelip gelmeyeceği korkusuyla yaşıyordum. O felaket sabahtan bu yana yeni bir şey olmamıştı.

Ayrıca Tuna dediğini yapmıştı. Onu suratıma kapıyı çarptığı günden bu yana bir daha hiç görmemiştim.

"Karınca bugün sağlam çalışmış."

Aniden gözlerimi açıp başımı kaldırdığımda Mert Bey gülümseyerek bana bakıyordu. Çabucak toparlanarak ayağa kalktım. "Biraz yorgunum."

Bunun bedensel olmadığıyla ilgili herhangi bir açıklama yapma ihtiyacı hissetmedim.

"Görebiliyorum," diye mırıldandı gözleri yüzümü tararken. "Seni son zamanlarda fazla mesai yaparken yakalıyorum."

"Bu gece çıkacağım," dedim hızlıca. Bana herhangi bir iş verecekse sonraya kalabilirdi. Normalde bu fırsatı hiç kaçırmayacak olan ben, şimdi nasıl kaçabilirim diye etrafa bakınıyordum.

"Dinlenmelisin," diye onayladı. Ardından yanımıza gelen Elvan'a yandan bir bakış attı.

Kız uzun kıvırcık saçlarını geriye atıp hızla gülümsedi. "Merhaba Mert Bey."

Özgüvenli biriydi ve bu hâli hoşuma gidiyordu. Diğerleri gibi doktorların yanında yapmacık tavırlara bürünme ihtiyacı hissetmiyordu. Olduğu gibi davranan insanları severdim.

"Merhaba Elvan," diye yanıtladı Mert Bey. "Bugün nasılsın?"

"Rüzgâr'ı kahve içmeye ikna edebildiğim için gururluyum," diye espri yaptı kız. "Hem de ilk seferde."

Onlar benim yeterince sosyal olmamamla ilgili bir şeylere gülerken iç çektim. "Çıkalım mı?"

Mert Bey bana çapkın bir bakış attı. "Benim kahveyi unuttum sanma."

Bunu burada konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim, kibarca tebessüm edip iyi akşamlar dileyerek Elvan'la beraber çıkışa ilerledim. Konuyu kapatmak için fazlasıyla geç kaldığımı yanımdaki kız heyecanla kulağıma fısıldadığında anladım. "Seninle kahve içmek mi istedi? Ben mi yanlış anladım?"

Korktuğum şey çoktan gerçekleşmişti. "Sonra konuşalım."

Evime yakın bir yerlerde, kalabalık bir mekâna geçtiğimizde kendime soğuk bir su sipariş ettim. Elvan gözlerini hiç kaçırmadan beni izliyordu. "Anlatmayacak mısın?"

Heyecanına karşılık gözlerimi devirdim. "Mühim bir şey değil. Umay Hanım ve Mert Bey muhabbet arasında kahve içelim bahsi açmıştı, aradan zaman geçince de..."

"Kızım, ne saçmalıyorsun? Adam bildiğin davetimizi bekledi!"

Ofladım. "Yanlış anlaşılmaya çok açık. Bununla ilgili yorum yapmayacağım."

Elvan bacak bacak üstüne attıktan sonra derin bir iç çekip arkasına yaslandı. "İnanamıyorum sana. Bütün hastane adamın peşinden koşuyor! Bilgili, kültürlü, işinde başarılı. Kime niyet, kime kısmet."

"Bana olmadığı kesin," dedim sakince. "O taraklarda bezim yok"

Bir süre yüzümü inceledikten sonra tek kaşını kaldırdı. Hakkımda çirkin dedikodular üretmek için pusuya yatan bir yığın insan olduğunu ona anlatmama gerek yoktu. Bu yüzden kesin bir dille karşımdaki kıza durumu açıkladım.

"Hayatıma kimseyi almayı düşünmüyorum."

Donuk yüz ifademe ufak bir kahkaha attı. "Aşk değil kariyer diyorsun yani?"

Bir süre önümdeki bardağa baktım. Bunun tam olarak böyle olmadığını anlatmak isterdim ancak Elvan'la henüz bu samimiyete sahip değildik. Ona bir adamın hayatıma verebileceği en büyük zararı zaten verdiğini ve fazlasını kaldıramayacağımı anlatmamın lüzumu yoktu. Babamdan sonra kimseye güven duyamayacağımı anlamasını ondan beklemezdim.

"Bu konular beni hiç açmıyor," dedim az sonra. "Sende ne var ne yok?"

Heyecanla yerinde kıpırdandı. "Aslında haftaya efsane bir ameliyat var. Eğer sen almazsan kesin bana kalacak. Umay Hanım ya da Mert Bey devralır, bilmiyorum. Sana bunu sormak istiyordum."

Dudaklarımda ufak bir tebessüm oluştu. En azından diğerleri gibi içten içe kin güdüp bana nefret beslemektense insanca yardım istemeyi biliyordu, belki de tanıştığımız günden bu yana iyi anlaşıyor olmamızın nedeni bu kızın dürüst tavrıydı. O ameliyata istersem benim girebileceğimi biliyordu ve belli ki bunu kendi emeğimle hak ettiğimin farkındaydı.

"Sorun yok," diye onayladım. "Zaten ben çok yoğunum. Senin için daha faydalı olur."

Neşeyle parmaklarını şıklattı. Sevinçten havaya uçacaktı. "Çok tatlısın! Bir de senin için ukala derler. Teşekkür ederim."

Yandan bir bakış atıp sırıttım. "Bazen haklılar."

Boşluğa elini sallayıp kahvesini yudumlamadan önce dondurmasından büyük bir parça aldı. "Boş versene. İnsanlar ulaşamadıklarına çamur atmaya bayılırlar. Ne kadar çok çalıştığını görebiliyorum."

Uzun zamandır hiç kimse tarafından anlaşılamadığımı fark ettiğimde bir yanım hüzünle burkuldu. Gözlerimi usulca kalabalıkta gezdirdim. Etrafınızda ne kadar çok insan olduğunun hiçbir önemi yoktu, önemli olan tek şey kalbinizi açabildiğiniz kimsenizin olup olmadığıydı.

"Kalkalım mı?" diye sordu saat gecenin ilerleyen saatlerine geldiğinde. Dalgın gözlerimi kalabalıktan ayırıp "Olur," dedim.

"Sen yarın izinlisin ama benim erkenden hastanede olmam gerekecek," diye kibarca açıkladı. Arabama ilerlerken hafifçe omzuna dokundum. "Problem yok. Dışarıda fazla bile kaldım. Bünyem alışık değil."

Aslında henüz eve gitmek istemediğimi ona söylemiyordum, buna bir şekilde alışmalıydım. Daha fazla kaçamazdım. Bu korkuyla kapana kısılmış bir hayat süremezdim. Yıllardır mükemmel bir düzen kuran ben, şimdi her şeyi birkaç kâğıt parçası yüzünden çöpe atamazdım.

Elvan'dan ayrıldıktan on beş dakika sonra apartmanın otoparkına girdim. Arabadan inip anahtarlarımı çantama atarken ılık bir rüzgâr ensemi yalayıp geçti, irkildim. Başımı kaldırıp etrafa göz attığımda hiç kimse yoktu. Ancak huzursuzluğum bugün de had safhadaydı.

Hızlı adımlarla apartmana girerken kendi kendime teskin edici şeyler fısıldıyordum. Korkacak hiçbir şeyim yoktu ve artık kendime gelmem gerekiyordu. Belki de aptal bir insanın yaptığı tatsız, önemsiz bir şakaydı. Bitmişti. Rahatsız edildiğim yoktu.

Anahtarlarımı çıkarıp dairemin kapısını açtığımda binanın girişinde ufak bir tıkırtı duydum. Birkaç saniye sessizce bekledim ancak kimse görünmüyordu. Eve girdim.

"Sakinleş," diye mırıldandım kendime. "Paranoyaklaştın."

Mutfağa gidip yiyecek bir şeyler çıkardım. Isınmaları için bıraktıktan sonra kıyafetlerimi değiştirmek için odama ilerledim. Karanlık koridordan geçerken aniden olduğum yere çivilenmeme sebep olan bir şey gerçekleşti.

Kapım hafifçe tıklatıldı.

Nefesimi tuttum. Saat on ikiyi çoktan geçiyordu, bu saatte hiç kimseyi beklemiyordum. Yavaş adımlarla kapıya ilerledim, ufak delikten dışarı baktım. Hiç kimse yoktu.

Kalbim delicesine çarparken sesimi kontrol etmeye çalıştım. "Kim o?"

Yanıt gelmedi. Bekledim. Bu öyle uzun bir andı ki gerçekten var olup olmadığına emin değildim. Ellerim titremeye başlarken avuç içlerimin terlediğini hissedebiliyordum. Tekrar seslendim. "Kim o?"

Kimse yoktu. Kapımın tıklatıldığına emindim. Ancak bir an için yanlış duyup duymadığımı düşünmeye başladım. Her şeyi kafamda fazlaca büyütüyor ve şimdi de olmayan senaryolar üretiyor olabilir miydim? Zihnim yine benimle oynuyor muydu?

Uzun süre bekledikten sonra etrafın sessizliğe teslim olduğunu fark ettim, ürkek adımlarla mutfağa ilerleyip hazırladığım yemeği kaldırdım, iştahım aniden kaçmıştı. Gergince yatak odasına ilerledim. Gecenin soğuk koynuna usulca sokulup gözlerimi yumarken içim sanki tir tir titriyordu. Her şeyin kötü bir kâbusun başlangıcı olmamasını umdum.

Olmamalıydı.

Telefonumun beynimi delip geçen zil sesi ile uyandığımda saat henüz dokuza yeni geliyordu. Dağılmış saçlarımı yüzümden çekip

yastığın altındaki telefona uzandım. Telefonu kulağıma bezgince götürürken sesim hayli kısıktı. "Efendim?"

Bir süre ses gelmedi. "Abla?"

"Yağmur?" Hızla yattığım yerde doğrulurken uykum aniden açıldı. "Bebeğim?"

"Benim," diye fısıldadı. "Günaydın. Uyanmamışsın. Hiç bu saate kalmazdın."

Sesinde belirgin bir şaşkınlık vardı, hissediyordum. Son zamanlarda ben de kendime şaşırıyordum, bütün yelkenlerimi suya indirmiş gibiydim. Her şey benden bağımsız gelişiyor gibiydi.

"Şey..." diye mırıldandım. "Evet. İzin günümdeydim."

"İyi misin?" diye sordu tereddütle. Benim için endişelenmesi kalbimi yakıp geçerdi, ona bunun yükünü de bindiremezdim. Hemen boğazımı temizleyip daha iyi bir tavır takınmaya çalıştım. "İyiyim bir tanem. Asıl sen nasılsın?"

"İyiyim," diye mırıldandı. "Bugün sınav sonucum açıklanacak."

Nefesimi tuttum. "Bugün müydü?"

"Evet," diye fısıldadı sessizce. "Unutmuşsun."

Gözlerimi hayal kırıklığıyla kapatırken çaresizce başımı ovaladım. "Bebeğim ben... Çok yoğunum. Dalgınım. Yoksa tarihleri asla kaçırmayacağımı biliyorsun."

"Önemli değil abla," dedi usulca. Sesindeki tebessümü yüreğimde hissediyordum. "Yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Sadece haber vermek istedim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım suçluluk genzimi acı bir tat kalmış gibi yakarken. "Bana sonucunu gönder, tamam mı?"

"Tamam, okulda göndereceğim," dedi heyecanla. "Umarım güzel olacak."

"Çok güzel olacak," dedim sımsıcak bir sesle. "Kavuşacağız. Tercihlerini yapmamıza çok az kaldı, yanıma geleceksin."

"Seni özledim."

Ses tonu öyle hüzünlüydü ki kalbime bir bıçak saplanıyormuş hissi veriyordu. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. "Ben de."

"Şimdi kapatmam lazım abla, babam uyanacak. Hoşça kal."

"Kendine dikkat et," dedim aceleyle. "Seni seviyorum."

Telefonu kapattı.

Bir süre boş boş ekrana baktım. Freni bozulmuş bir arabanın içinde yokuş aşağı gidiyormuşum gibi hissediyordum. Olayları durduramıyordum ve kötü hisler peşimi bırakmıyordu. Zihnimi onlarla öyle meşgul etmiştim ki hayatımdaki en önemli günlerden birini unutmuştum.

Kendime gelmem lazımdı. Kardeşim ve annem için yaşadığım bu hayatta, kimsenin beni yolumdan alıkoymasına müsaade etmeyecektim. Toparlanmalıydım.

Rüzgâr bu değildi.

Yataktan hızla kalkıp odamı toparladım. Hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Hava bugün güzeldi. Gecenin zifirîliğine inat, sanki bugün umut dolu bir sabah doğmuştu. Güneş bütün kötü yaşanmışlıkları alıp götürsün, aydınlığında yok etsin istedim. Anahtarlarımı alıp evden çıkarken en az bir saat boyunca koşmayı kafama not ettim. Uzun zamandır bunu erteliyordum ve ben, bir şeyleri erteleyerek yaşamaktan nefret eden bir insandım.

Otoparkı es geçip sitenin çıkışına ilerlerken hiç beklemediğim bir şey oldu ve gördüğüm şeyle adımlarımı durdurdum. Gözlerim manzarayı algılayabilmem için bana birkaç saniye izin verdi.

Tuttuğum nefesimi bıraktım.

En son üç ay önce gördüğüm, sıcak kahve gözler tam karşımdaydı. Bana bakıyorlardı.

Aniden neden bocaladığımı bilmeden adımlarımı hızlandırdım. Yanından geçerken onunla konuşup konuşmama konusunda karar-

sızlık yaşıyor, âdeta can çekişiyordum. Bir şey söylersem yanıt vermeden öylece çekip gider miydi? Belki de o ağır sözlerimden sonra dönüp yüzüme bile bakmazdı, bilmiyordum. Başımı hafifçe öne eğdim, saçlarım bir perde gibi yüzümü örttü. Saklanmak istedim.

"Günaydın, Doktor Hanım."

Duraksadım. Adımlarım olduğum yerde kaldı, eğdiğim başım hafifçe kalktı. Yan yanaydık. Öylece gitmeme izin vermemişti. Başımı sağa çevirdiğimde omuzlarımız neredeyse birbirine değecekti. Dudaklarım hafifçe aralandı.

Affedilmiş miydim?

"Günaydın un torbası." Sözcükler aniden dudaklarımdan dökülüvermişti, onları geri alamadım.

Bana içimi ısıtan hoş bir tebessümle baktı. "Nasılsın?"

Gözlerimi ondan kaçırıp bahçede şöyle bir gezdirdim. "İyi."

"Sakinleşmiş gibisin," dedi. Alay edip etmediğini anlamak mümkün değildi.

Ona baktım. Bu defa gözlerimi kaçırmadım. Beyaz bir gömlek giymiş, kollarını hafifçe katlamıştı. Pantolonu yeni ütülenmişti. Her zaman dağınık olan kahve saçlar oldukça iyi biçimlendirilmiş ve özenli görünüyordu. Belli ki önemli bir yerden geliyordu.

Gözleri...

Kahve gözleri hiç değişmemişti. Ne diyeceğimi bilemedim. "Ben..."

Onu suçlamak ya da kurduğum cümlelerin aptallığı hakkında bir şeyler söylemek isterdim, bilmiyordum, belki de hiçbirini söyleyemezdim. Buna karar verme fırsatı bulamadan aniden çalan telefonunun sesi sözlerimi böldü. Panikle telefonunu çıkarıp ekrandaki ismi okurken, "Affedersin," diye bana baktı. "Önemli olabilir."

Telefon konuşması yalnızca birkaç dakika sürdü. Duyduklarıyla sakallarının yeni çıkmaya başladığı biçimli çenesi hafifçe gerildi, gözleri yavaşça kısılırken merakla ona baktım. Kötü bir haber almışa benziyordu. Hemen kapattı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Değilim," dedi şaşkınlığın peyda olduğu sesi kulaklarıma ilişirken. "Acil bir durum var."

"Nedir?" diye gayriihtiyari bir merakla sordum. Söyleyeceğim diğer şeyleri şimdiden unutmuştum.

Endişe tohumlarının yeşerdiği güzel gözleri daha önce hiç olmadığı gibi bakıyordu, yavaşça yutkundu, âdemelması aniden dikkatimi dağıttı. Gözlerimi gözlerine sabitlemek zorunda kaldım. Ancak duyduğum şey kesinlikle ondan beklenmeyen bir cümleydi, doğrusu hayli ilginçti.

"Hemen bir doğuma yetişmemiz gerekiyor."

Sadece beş dakika sonra, son sürat giden bir arabanın içinde şok olmuş hâlde otururken olayların hızına yetişmekte zorlanıyordum.

Fırtına.

Kuvvetli bir fırtınanın içine hapsolmuş, oradan oraya sürükleniyordum. Tutunacak hiçbir şey yoktu, sertçe etrafa çarpmaktan başka bir şey yapamıyordum. Zaman algım durmuştu. Öncesinde ne olduğunu ya da biraz sonra ne olacağını kestiremiyordum.

"Yavaş sür!" diye çığlık attım parmaklarım emniyet kemerine can havliyle yapışırken. "Bizi öldürürsen kimseyi doğurtamam!"

"Zaten şu an doğuruyor!" diye bağırdı. Sesini yükselttiği için Tuna'ya yüzümü buruşturdum. Bunun sorumlusu benmişim gibi davranmasa daha iyi olabilirdi. "Merak etme, bir bebeğin doğumu öyle beş dakikada olabilecek bir şey değil."

"Her ne haltsa işte!" diye bağırdı direksiyonu sertçe sağa kırarken. Ani hareketi yüzünden arkamızdan neredeyse bize küfreder gibi sert bir korna sesi işitildi.

"Düzgün konuş!"

Nedenini bilmediğim şekilde ben de bağırıyordum. "Neden bağırıyorsun?" diye bir anlık şaşkınlıkla bana baktı. Hız öyle yüksekti ki hemen önüne dönmek zorunda kaldı. Bu arabadan sağ salim inebileceğimize dair umudum giderek yitiyordu.

"Sen de bana bağırıyorsun," diye cevap verdim sinirle. "Yola odaklan."

"Ya yetişemediysek?" dedi panikle. Gaza biraz daha yüklenince bütün bedenim geriye yaslandı, kafamı koltuğun başına çarptım. "Aptal herif! Sayende başka bir dünyaya yetişeceğiz gibi duruyor!" Sinirle nefesimi verdim. "Bu arabaya hiç binmemeliydim."

"Gece şu an ne hâldedir, kim bilir?" dedi endişeyle. "Hele Emir."

"Annenin ismi Gece mi?"

"Evet," dedi hızla.

"İlk gebeliği mi?" dedim yaptığımız hızı unutmayı deneyerek. Ses tonum sakindi.

"Hayır!" diye bağırdı Tuna. "Bir kızı var."

"Güzel," diye derin bir nefes verdim. Başım dönmeye başlamıştı, arabayı felaket kullanıyordu.

"Tamam," dedi arabayı beş dakika sonra sağa çekerken. "Tamam, geldik."

Emniyet kemerimi çözerken kusmak üzereydim. Yolda hız sınırını kaç defa aştığımızın, kaç ceza yediğimizin haddi hesabı yoktu. Afiyet olması bir yana, midem tam olarak ağzımdaydı. Kusmamak için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. "Temiz hava al," dedim denize doğru başımı çevirerek. "Tamam... Tamam iyiyim."

"Ne dikiliyorsun, gelsene!" diye bağırdı karşımdaki gergin adam. Ardından kolumdan tuttuğu gibi beni önümüzdeki tekneye doğru çekiştirmeye başladı, yalpalayarak peşinden koşmak zorunda kaldığımda içimden bildiğim bütün hakaretleri ediyordum. Onunla daha birkaç saat önce barışma kararı almış ve daha iyi yaklaşmaya karar vermiştim, bunları hatırlayınca suratımı buruşturdum. Belli ki doğru verilmiş bir karar değildi.

Bu adam insanı delirtirdi.

"Ambulansı aradın, değil mi?" diye homurdandım tekneye doğru temkinli bir adım atarken.

"Çoktan aradım!" diye telaşla yanıtladı. "Ama bizden daha erken geleceklerini zannetmiyorum!"

Saçları heyecandan birbirine girmiş, yüzü hafifçe kızarmıştı. Gömleğinin yaka düğmesini gergince çözerken nefes alamıyor gibiydi. Bayılacak mı diye anlık bir endişe duydum.

"Sakinleş, yeni bir canlı türünün doğumuna şahit olmayacaksın Tuna."

"Acele et!" dedi irice açılmış kahve gözlerini benimkilere diktiğinde. "İçeride doğuruyor!"

"Beni suya iteklemeyi kes!" dedim son anda kendimi teknenin içine atarken. "Şu an sancı çekiyor ve doğumdaki en normal durum."

Etrafta bir sürü insan vardı ve çoğu telaşlı ve korkmuş hâldeydiler. Bağırıyorlardı. Gözlerim hızla çevreyi taradı. Küçük bir kızla göz göze geldik. Sakince bağıran insanları seyrediyordu, herkesten daha aklı başında gibiydi. Ona gülümsedim. Tebessüm etti.

"Neden herkes kendisi doğum yapıyormuş gibi bağırıyor?" diye homurdandım.

Doğum yapan annenin yanına ilerlerken Tuna bu sakinliğime aksi bir sesle söyleniyordu. "Bir teknede doğum yaptıracak, buna rağmen hâlâ duygusuz!"

"Ben doktorum aptal herif!" dedim öfkemi kontrol altına almayı deneyerek. Yine de sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı, hatamı fark ederek hızla kendime geldim. "Soğukkanlı olmam normal değil mi? Her gün birçok bebeği kucağıma alıyorum."

Tuna söylediğim şeyin doğruluğunu yeni fark etmiş gibiydi. İç çekip annenin yanına doğru ilerledim. Manzara iç açıcı sayılmazdı, herkes gergin ve telaşlıydı. Zavallı kadının yerinde olmak istemezdim. Saçlarımı bileğimdeki tokayla alışık olduğum şekilde hızla toplarken onun yanına ilerliyordum. "Biraz dik oturman gerekiyor, bu şekilde canın yanar," dedim.

Arkasındaki kadının ve her hâlinden eşi olduğunu anladığım uzun boylu adamın yardımıyla genç kadının pozisyonunu daha iyi

bir hâle getirdim. Yüzü kıpkırmızı olmuş, boncuk boncuk terlemişti. Korkuyla açılmış iri gözleri benimkilere dikilmişti. Eğilip ne durumda olduğunu kontrol ettim, bacaklarını nazikçe biraz daha ayırırken çatılmış kaşlarımla hızlı bir durum değerlendirmesi yapıyordum. "Pekâlâ," diye mırıldandım eldivenlerimi elime geçirirken. Mesleki deformasyon olup olmadığından emin değildim ancak yanımda her zaman bir çift steril eldiven bulunduruyordum. Bazı garip alışkanlıklarım vardı. "Açılmaların gayet iyi. Bir sorun yok."

Arkasındaki adam derin bir nefes verdi. Ona yandan bir bakış attım. Siyah saçları tutamlar hâlinde alnına düşmüş, en az eşi kadar gerilmişti. Bir yandan onun kulağına ferahlaması için bir şeyler mırıldanıyor, bir yandan kısılmış bir çift ela gözünü benim üzerimde gezdiriyordu. "Ters giden bir şey var mı?" diye sordu.

Erkeklerin doğum yapan eşlerinden daha çok paniklemeleri her gün gördüğüm bir manzaraydı. Bu kadar konsantre olmasaydım belki buna tebessüm ederdim. Ancak hiç zamanım yoktu. "Herkesin bağırıp çağırması dışında bir sorun yok. Onu korkutuyorsunuz."

Etrafın sessizleşmesi birkaç saniye aldı, nihayet istediğim ortam oluşmuştu. Doğum yalnızca fiziksel bir olaydan ibaret değildi. Canınız ne kadar yanarsa yansın bedeninizden bir başka bir bedeninin doğuşuna şahit oluyordunuz ve bu bir mucizeydi. Duygusal yönünü kesinlikle es geçemezdim ve karşımdaki kadın dolu gözleriyle ona bir şeyler söylemem için sanki yalvarırmış gibi beni seyrediyordu. İfadesiz suratım ilk kez yumuşadı, ona hafifçe dudaklarımı kıvırdım. "Merhaba. Birazdan sancıların bitmiş olacak. Bana güven, olur mu?"

Dirsekleri üzerinde hafifçe doğrulmayı denedi, dişlerini sıkıyordu. "O-olur..." diye zorlukla nefes verdi.

"Ambulans birazdan gelecek," dedim çabucak. "Bu süreci ben kontrol edeceğim. Merak etme, erken doğum sık karşılaşılan bir durum. Hiçbir problem yok."

Hızla başını aşağı yukarı salladı. "Ta-tamam..."

"Tek isteğim derin nefesler alıp vermen. Bunu bırakma, olur mu?"

Sesim sakindi ve biliyordum ki gayet temkinli olduğumu gördükçe o da rahatlamaya başlıyordu. Bebeğin orada sıkışmasını, çıktığında nefessiz kalmasını kesinlikle istemezdik. Ona müdahale edecek yeterlilikte cerrahi donanıma şu anda sahip değildim, doğumhanede değildik. Üstelik, ne yazık ki yanımda bir kuvöz de yoktu. Derin bir nefes verdim.

Bundan çok daha zor doğumları yönetmiştim, her insanın acı eşiği birbirinden çok farklı olabiliyordu ve kesinlikle sanki kendim doğuruyormuşum gibi acısını hissetmek zorunda kaldığım birçok anneyle tanışmak zorunda kalmıştım. Gece, bunların arasında en normallerden biri sayılırdı, bunun üstesinden gelecektik.

"Güçlü bir şekilde ıkınmanı isteyeceğim," dedim kısılmış gözlerim durumu detaylıca kontrol ederken. Artık beni tam olarak duyamadığını biliyordum ancak yine de başını aşağı yukarı salladı.

Rahim ağzı tamamen açıldığında artık doğum tam olarak başlamıştı, genç kadının sancıları şimdi en üst seviyedeydi ve neredeyse ağlarcasına bağırmaya başladı. Ona devamlı derin nefesler alıp vermesini tembihlerken temiz ve sıcak biz bezle hafifçe iç bacağının etrafını siliyordum. Mevcut durumdaki en kötü şey bebeğin bir teknede dünyaya gelmesiydi çünkü kesinlikle steril bir ortamda değildik. Aceleyle yanımda bekleyen sarışın kadına bebeği sarmak için temiz bir havlu getirmesini mırıldandım. Yanımdan çabucak ayrıldı.

Sancılar 2-3 dakika arayla gelip yaklaşık 60-70 saniye devam ederken Gece elinden geldiği kadar ıkınmaya çalışıyordu. Neyse ki ilk doğumu değildi ve saatlerce bu acıyı çekmek zorunda kalmayacaktı. "Güzel," diye seslendim onu daha da yüreklendirmek için. "Şimdi bu ufaklığı bana gönder bakalım. Evet, gayet iyi gidiyorsun."

Bebeğin başı hafifçe göründüğünde nefesimi tuttum. Eğer bu evrede herhangi bir aksilik olmadan doğum tamamlanırsa kordonu kesmek ve devamı çok daha basitti. Nefesimi tuttum. Kalp hastalığı ve diğer hayati tehlikeler, birçok bebekte anne rahminden çıkarken meydana geliyordu. Derin bir nefes verdim. "Devam et, Gece! Bırakma!"

Var gücüyle dişlerini sıkıp ıkınırken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Eşi elini sıkıca tutmuş ve panikle bizi seyrediyordu, tırnak izleri avucunun içine batıyordu ancak bunu biraz bile fark ediyor gibi değildi.

"Bir daha!" diye bağırdım.

Son bir kez daha gücünü toplamasına ihtiyacım vardı.

"Olmuyor!"

Ağlamaya başladı. Ne kadar zorlandığını biliyordum, bu manzarayı görmek de tıpkı hissediyor gibi etkilenmenize sebep oluyordu. "Yapamıyorum!" diye fısıldadı.

"Yapacaksın!"

Sesim gereğinden yüksek çıkmıştı ancak bu kez fazla umursamadım. Beni duyabilmesine ihtiyacım vardı. Kendinden geçmesi hiç işime gelmezdi. Uzanıp çenesini tuttum. Yaşlarla parlayan gözlerini benimkilere çevirdi. Sesim sertti. "Dışarıdaki tatlı çocuk senin, değil mi? Bu ilk doğumun değil, " diye cesaretlendirdim.

Sanki bir an için kızının onu beklediğini hatırladı. Ufacık bir an gözleri dışarıya doğru kaydı, dudağı titredi. "E-evet," diye fısıldadı.

"Güzel," dedim gülümseyerek. "O hâlde bu hediyeyi bize bir kez daha ver bakalım. Onu görebiliyorum. Seni bekliyor, annesi."

Gece bütün gücüyle son bir kez bağırarak ıkınırken ufak bebek avuçlarıma yavaşça kaydı. Dolanmış kordonu hızla çözüp sağımda hazırlanmış makasla iki düğümün ortasından dikkatle keserken saçlarım terden boynuma yapışmıştı. Kanlar içindeki bebeği ayak bileklerinden tutarak kaldırdığımda, diğer elimle bebeğin başını alnından tutup hafifçe geriye doğru ittim. Eğer ağız ve boğazına kaçmış muhtemel sıvı varsa dışarı çıkmış olacaktı, sadece birkaç saniye sonra parmaklarımın arasındaki ufak beden ağlamaya başladı.

Yüzüm tatminkâr bir gülümsemeyle ışıl ışıl aydınlandı. "İşte böyle," diye fısıldadım.

Daha önce hastane dışındaki bazı yerlerde doğuma tanık olmuşluğum ve müdahale etmişliğim olmasına rağmen bir teknede erken

doğumu kontrol etmek, hayatımda yaşadığım en ilginç doğumlar listesinde zirveye oturmuştu. Gece yattığı yere yığılmış, derin nefesler alıp verirken, "İyi mi?" diye güçlükle sordu.

"Çok iyi!" diye yanıtladım gururla. "Yakışıklı bir oğlun var. Çapkın da. Bana göz kırpıyor."

Bebeği çabucak temiz havluya sararken, "Onu birazdan kucağına alabileceksin," diyerek anneyi rahatlattım. "Anlaştık mı?"

Mutluluktan daha çok ağlamaya başladı. Dikkatli şekilde tekrar rahmine doğru eğildim. Doğumun son aşaması olan plasentanın anne vücudundan ayrılması için parmak uçlarımla hafifçe bedenine bastırdım, yaklaşık on iki dakikanın sonunda plasenta tek parça hâlinde bedenden kopup çıkarken rahatlamış bir nefes verdim. Bebeğin anne ile bağlantısını sağlayan şey buydu ve annenin bedeninde herhangi bir parçası kalırsa risklere yol açabilirdi. İşlem son bulup geriye çekildiğimde ambulansın sesini işitiyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Gece.

Tebessüm ederek karşılık verdim. "Vazifem."

İsminin Emir olduğunu öğrendiğim eşi, Gece'nin alnına dudaklarını bastırırken minnet dolu bir bakışla bana baktı. "İsminiz nedir?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Rüzgâr. Adım Rüzgâr."

Bebeği dikkatle annenin kucağına bıraktığımda ambulans görevlileri hızla tekneye geliyorlardı. Onlar dikkatle sedyeyi açarken ayağa kalkıp eldivenlerimi çıkardım. Terden ıslanmış ve yüzüme düşmüş saçlarımı geriye attığımda tekneden iniyordum. O an bir çift kahve gözün dikkatle yüzüme sabitlendiğini fark ettim. Duraksadım. Sağımdan birisi, "Doktor Hanım, su için," diyerek bir şişe uzattığında teşekkür ederek şişeyi dudaklarıma götürdüm. Tuna gözlerini bir saniye bile kaçırmadı.

Derin bir nefes verip ilerlediğimde dalgalı kahve saçlarının arasından parmaklarını geçirip geriye attı. Sanki savaştan çıkmış gibiydi, gömleğini dirseklerine kadar kıvırmış, yakasını nefes alabil-

mek istermişçesine gevşetmişti. Yaslandığı arabasından çekilip bana doğru yürümeye başladı. O yaklaştıkça içimde nedensiz bir hissin varlığını fark ediyordum.

Tam dibimde durdu. Başını hafifçe yana yatırdığında parlak gözleri kısılmıştı. "Hayatında yanlış yaptığın tek bir şey bile yok, değil mi?"

Dudağımı kıvırdım. "Yok."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Omuz silktim. "Benim için de farklı bir deneyimdi. Rica ederim."

Arabaya ilerleyip ön koltuğa oturduğumda Tuna sakin bir şekilde sürücü koltuğuna yerleşti. Direksiyona uzanırken, "İyi misin?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Ama sen, her an bayılacak gibi görünüyorsun."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gülmeye başladı. Öyle ki gergin sinirleri gevşemiş gibiydi, arabayı çalıştırıp ana yola çıkarken hâlâ gülüyordu. "Haklısın. Öleceğim zannettim."

"Eğer seni tanımasaydım eşin doğum yapıyor zannedebilirdim," diye sırıttım.

Birkaç dakika sonra söylediğim şeyin farkına vardım. Bedenim gerildi. Dudaklarım şaşkınca kapandı. Tuna ile göz göze geldik.

Onu tanıyor muydum?

Kısa bir an için nutkum tutulurken kahve gözlerinde alaycı bir parıltı gezindi. Neyi düşündüğümü tahmin edebiliyordu. Onun evli olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tuna'ya dair yalnız önyargılara sahiptim. Gerçeklere değil.

"İki çocuk babası olduğumu söylesem ne yapabilirsin ki?" diye sırıttı.

"Ne?"

Sesim yükselmiş, gözlerim kocaman açılmıştı. Mantıklı tarafım önyargılardan ibaret olan diğer tarafıma sert darbeler indiriyordu,

zihnimdeki depremlerinin sarsıntılarını hissediyordum. Elbette olabilirdi. Bu adamın tavırları biraz umursamaz diye neden onun bir eş ya da baba olabileceği ihtimalini çabucak silip atmıştım? Pekâlâ bir ailesi olabilirdi. Hatta bu öyle muhtemeldi ki üç ay boyunca onun nereye kaybolduğunu bile açıklıyordu.

Ailesinin yanında olabilirdi. Onu tek bir gün bile görmemiştim.

"Bana yakıştıramamış gibisin," diye alayla güldü gözlerini yoldan hiç ayırmadan. Put kesildiğimin farkındaydı, sanki dilim tutulmuştu.

Böylesi muhtemel olan bir duruma, neden bir uzaylı olduğunu itiraf etmiş gibi tepki veriyordum?

"E-evet," diye öksürdüm hafifçe. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. "Evet, olabilir."

"Ne olabilir?" derken otuz iki diş sırıtıyordu.

"Ailen," diye mırıldandım.

"Elbette bir ailem var," dedi.

Arabanın camını açıp temiz havanın ciğerlerime ve en çok da beynime nüfuz etmesine izin verdim. Garip olan şey, doğum anında bile bu kadar şoka girmemiş olmamdı. İnsanlar evli ve çocuk sahibi olabilirlerdi. Önümüzdeki yaklaşık yüz yıl boyunca böyle bir plana sahip olmadığım için onları garipseyemezdim.

"Onların yanına mı gitmiştin?" diye sordum kısık bir sesle.

Başımı hafifçe soluma çevirdim. Biçimli yüzü yola dönüktü, kahve saçları dağınık şekilde alnına düşmüştü, uzun kirpiklerinin çevrelediği kısık gözleri anlam veremediğim bir şeyle eğlenirmiş gibi parlıyordu. Bana yandan bir bakış attıktan sonra dudağını kıvırdı. "Evet, onlarla vakit geçirdim. Son zamanlarda sık görüşemiyorduk."

Yutkundum. Belki de bir iş için üst katıma taşınmıştı. Bense onu hiç tanımadığım hâlde yargısız infaz yaparak evini basmış, bana takıntılı şakalar yaptığını iddia etmiştim. Utanç, ayak uçlarımdan saç diplerime kadar beni içine çekti, başımı hafifçe önüme eğdim. "Burada mı yaşıyorlar?" diye sordum.

Konunun nereye varacağını bilmiyordum.

"Evet," diye onayladı. "Evet, İstanbul'dalar. Beşiktaş'ta."

Daha fazla soru sormaya ne takatim ne de vaktim vardı. Araba sitenin girişinde durdu.

"Seni bekliyorum," diyerek gözlerini yüzüme çevirdi.

"Hastaneye neden gitmedik?" diye sordum şaşkınca. Öyle tuhaf düşüncelere kapılmıştım ki buraya ne zaman geldiğimizi fark edememiştim.

"Rahatlamak istersin diye düşündüm," dedi sakince. "İstersen soğuk bir duş al. Kıyafetlerini değiştir. Yoruldun."

İçim anlam vermekte zorlandığım aynı hisle sıcacık olurken kendime gelmek o an için güçtü. Hafifçe boğazımı temizledim. "Teşekkürler. Hemen dönerim."

Kendimi arabadan dışarı attığımda kaçarcasına yürüyordum. Hızla binaya girip merdivenleri arşınlarken, "Saçmalık!" diye homurdandım. Düşüncelerime kızmaktan kendimi alamıyordum. Bir un kurabiyesi, durumu ne hâle getirmişti. "Adam evliymiş. Aptal!"

Bunun beni neden bu kadar etkilediğine anlam aramak çok daha yorucuydu. Şaşkınlık, diye düşündüm. Evet, yalnızca şaşkınlık.

Eve girdikten sonra hızla sabah giydiğim eşofmanı çıkardım. Onu odamdaki yatağın üzerine fırlatırken sebepsiz bir sinirle yüklenmiştim ve sanki biri bana dokunsa oracıkta çarpılırdı. Kendimi soğuk suyun altına attığımda biraz olsun sakinleşebilmek için bedenime izin verdim. Güzel aromalı şampuan kokusu etrafımı sararken saçlarımı duruladım. Zihnimdeki kirlilik sanki suyla beraber akıp gidiyordu. Evet, kesinlikle böyle tuhaf şeyler düşünmemeliydim.

Bornozumu üzerime geçirip odama geçerken saçlarımı havluyla kuruluyordum. Bugün izinli olduğum için kendime dinlenme hakkı tanımış olsam da planım çoktan altüst olmuştu. Ayrıca doğumunu yaptırdığım annelerle mutlaka doğum sonrasında görüşmek isterdim. Belki de bu, tuhaf bir şekilde egomu tatmin etmenin farklı bir yoluydu.

Nemli saçlarım dalgalar hâlinde omuzlarıma dökülmüştü, bu sırada temiz kıyafetler seçmiştim. Bol siyah bir pantolon ve açık mavi bir gömlek giyip saatimi koluma taktıktan sonra daha fazla aşağıdaki adamı bekletmemek adına hızla kapıya ilerledim.

Ve her şey o anda oldu.

Ayakkabılarıma uzanmak için aşağı eğildiğimde tıpkı daha öncekilere benzeyen ufak not kâğıdı, kapımın önünde ona dokunmam için bekliyordu. Zemin ayaklarımın altından kaydı, nefesim durdu.

Üç ay.

Tam üç aydır bu lanet kâğıtlara maruz kalmamıştım. Bittiğine inanmıştım. İnanmak istemiştim. Kötü bir şaka olduğunu, bunu deneyen her kimse defolup gittiğini düşünmüştüm. Diğer ihtimal öyle can sıkıcı, öyle korkutucuydu ki her zaman zihnimin gerisinde bir yerlere iteklemiş, üstünü kapatmıştım.

Devam edemezdi. Hayır, bunu yapamazdı. Bitmişti. Bitmiş olması gerekiyordu!

Göğsüm sıkıştı. Artık işin ciddiyeti sert bir şekilde suratıma çarpıyor, bana kaçacak delik bırakmıyordu. Yere eğilip notu aldım. Arkasına ufak bir şey tutturulmuştu. Parmaklarım titremesin diye çaba sarf ederken notu açtım. Aynı çirkin yazıyla karşılaşmıştım.

"Bir gün, biz de seninle baş başa kalacak mıyız sevgilim? Bence çok yakın."

Kâğıdın arkasına baktım. Bir peçete vardı, tek yapraktı. Elime alıp sabitlendiği yerden çektiğimde gerçek, bir anda su yüzüne çıktı.

Dün gece gittiğim kahve dükkânının peçetesiydi.

"Hayır," diye fısıldadım dengemi sağlamakta güçlük çekerken. "Hayır."

Kapının pervazına sıkıca tutundum. Yığılacak gibi hissediyordum. Vücudum kaskatı kesilmiş, parmak uçlarımdan kalbime kadar sanki donmuştum. Az önce başımdan aşağı dökülen soğuk su hiçbir şeydi. Sanki şimdi ciğerlerimi titreten bir buz kapanına sıkışmıştım,

üşüyordum, donuyordum ve sıcaklık merhametsizce benden uzaklaşıyordu.

Umudum beni terk ediyordu.

Peşimi bıraktığı yoktu. Bu saplantılı kişi her kimse beni takip etmeyi bir an bile bırakmamıştı, gittiğim her yerden haberi vardı, çirkin gözleri bedenimden hiç ayrılmamıştı. Dün gece bir hayal görmemiştim. Benimle beraber evime dönmüş, benimle aynı merdivenleri çıkmış, tıpkı benim dokunduğum gibi kapıma dokunmuştu.

Gecenin bir yarısı usulca kapımı tıklatmış, açmamı beklemişti. Onunla konuşmuştum, belki de yalnızca aramızda bir adım kala, ona seslenmiştim. Beni dinlemişti. Bu onu tatmin etmiş miydi? Titrek sesimi kapının gerisinden duymak ona haz vermiş miydi?

Gözlerim dolu dolu olurken notu sakince evime bıraktım. Kapımı kilitledikten sonra aşağı inmeye başladım. Ağlamayacaktım. Beni böyle ürkütebileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Kendime gelecektim. Zihnimin kimsenin ellerinde oyuncak olmasına izin vermeyecektim, saplantısını da alıp hayatımdan defolup gidecekti!

Hastaneden çıkar çıkmaz polise gidecektim. Onu bulacak, ne kadar zaman alırsa alsın sonucu bekleyecek, sonra da yüzüne tükürecektim. Korkup köşeye sinmeyecektim.

"İyi misin?"

Arabaya bindiğimde Tuna şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "İyiyim, sür lütfen."

"Değilsin," dedi gözlerini benimkilerden çekmeden. Uzandı, çeneme dokundu. Başımı hafifçe kendisine çevirdi. "Ne oldu?"

Ruhum içimden çekilmiş gibiydi. "Hastaneye gidelim."

"Kötü bir haber mi aldın?" dedi endişenin yerleşmeye başladığı ses tonuyla. Kötü bir haber... Evet. Sayılabilirdi.

Usulca başımı salladım. Daha fazla anlatmayacağımı fark etmiş olacak ki üstelemedi, merakını hissetsem de bunu giderecek güçte değildim, yola çıkıp hastaneye gittiğimiz yirmi dakika boyunca ikimizden de çıt çıkmadı.

Radyodan bir şarkı açtı.

Yavaş melodi arabanın içindeki sessizliğin yerini doldurmaya başlarken camdan dışarı bakıyordum. Omuzlarım dik, umutlarım yerle birdi. Dışarıdan güçlüydüm ancak içim enkaz gibiydi. Birinin benden izinsiz hayatıma dahil olmaya çalışması, evimi bulması, beni yakından takip etmesi içten içe kendime yediremediğim bir durumdu. Hayatım için hep savaşmıştım. Şimdi bu saplantılı ruh, hangi hakla düzenimi yerle bir etmek isteyebilirdi? Yıllardır dişimle tırnağımla kazıyarak ördüğüm sağlam duruşumu hangi hakla sarsabilirdi?

Buna nasıl cüret ederdi?

"Gününü göstereceğim," diye fısıldadım nefretin bir sis gibi yayıldığı sesim kulaklarıma ilişirken.

"Efendim?"

Tuna arabayı durdurduğunda bana bakıyordu. Omuz silktim. "Hiç. Hadi gidelim."

Beni yıkamayacaktı. İzin vermeyecektim. İstediği olmayacaktı, hayatımın düzenini bozmak istiyorsa cehenneme kadar yolu vardı, eskisinden bile daha katı olacaktım.

"Hastanın adı ne?" dedim hızla.

Tuna peşimden gelirken, "Gece İlkay Çağlar," diye mırıldandı. Şaşkınlığı aramızda üçüncü bir kişi gibi var olmuştu, bana ne olduğunu çözemiyordu. Ancak ona anlatamazdım. Bunu kendim çözecektim. Yapabileceğimi biliyordum.

"309 numara, Rüzgâr Hanım."

Hızlı bir teşekkür mırıldandıktan sonra acele adımlarla asansöre ilerledim. Şimdiye kadar takındığım en güçlü ifadeyi takındım, derin bir nefes verdim ve asansöre bindiğimde aynada kendime gülümsedim. Bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Yanlışımın farkına varmış, kılıçlarımı kuşanmıştım.

"Banyoda kayıp düştün mü yoksa?" diye sordu Tuna.

Hâlâ kendime gülümsediğimi fark edince ifadesiz hâlime büründüm. "Ben yere sağlam basarım."

7. katın düğmesine bastığımda bana gülüyordu. Birkaç asistan göz ucuyla bize baktı.

"Düşmek zayıflık değildir. Kalktığında daha tedbirli olmanı sağladığı için avantaj bile sayılır."

Ona gözlerimi devirdim. "Tavsiyene ihtiyacım yok."

"Somurtkan hâlin gözümüzü yollarda bırakmıştı, " dedi alayla. Açılan asansör kapısından çıktı. Sözlerini boş verip peşinden ilerledim, adımlarım beni doğruca odaya götürdü.

"Merhaba," diye seslendim. İçerideki insanlar dönüp bana baktı. Gereğinden fazla kalabalıktılar. Gece, bebeğini her an bir yere kaybolacakmış gibi sıkıca kucaklamış, dolu dolu gözlerle hastane yatağında onu seyrediyordu. Eşi onun saçlarını okşuyor, ufak bebekten âdeta gözlerini alamıyordu. Ufak kız çocuğu eğilmiş, pürdikkat bebeğin suratını inceliyordu. Geriye kalan insanlar yatağı çevrelemiş, heyecanla birbirlerine tebessüm ediyorlardı.

Hafifçe öksürdüm. "Anne ve baba dışındakileri dışarı alacağım."

"Ne?" diye seslendi içlerinden birisi. Rengârenk giyinmiş bir kadındı, bana doğru iki adım attı. Çok şık görünüyordu ancak karışık takıları ve kıyafetleri gözümü kanatmak üzereydi. Maşalı sarı saçlarını geriye atıp, "Daha torunumu sevemedim!" diye çıkıştı.

Ona herkesin ukala bulduğunu bildiğim ancak benim gayet mesafeli olduğunu düşündüğüm tebessümümle baktım. "Burası sevgi evi değil, hanımefendi. Hastane. Zaten kuralları ihlal edip içeri girmişsiniz. Bebeğin böyle kalabalık bir ortamda bulunması doğru değil. Dışarı çıkmalısınız."

Kadın şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken yanındaki adam usulca koluna girdi. "Hadi hayatım, Doktor Hanım haklı. Zaten ufaklığı bol bol sevecek zamanımız olacak."

"Ama Ünal..."

Yaşlı adam eşinin koluna girip usulca onu dışarı çıkarırken odanın boşalmasını bekledim. Kaba olduğum hakkında birkaç fısıltı işitiyordum, aldırmadım. Peşlerinden birkaç kişi daha çıktıktan sonra teknede göz göze geldiğim ufak kız çocuğu bana gülümsedi. "O benim kardeşim olduğu için benden mikrop kapmaz, değil mi? İkimiz de annemin karnından doğduk."

Sırıttım. "İnsanlar birbirinden mikrop kapabilirler. Özellikle bebekler çok daha hassastır."

Verdiğim yanıtla bir süre düşündükten sonra bilmişçe dudaklarını büzdü. "O zaman babamı da dışarı almalıydın. Çünkü o da insan."

Verecek bir yanıt bulamadığımda gözlerim eşinin başında bekleyen adama kaydı. Genellikle babalara torpil geçiyordum ancak bu seferlik yapacak bir şey yoktu. "Emir Bey, sizi de dışarı alalım. Kızınız haklı."

Adam iç çekip ufak kızı kucağına alırken, "Beni neden ispiyonladın?" diye yanağını sıktı. Çocuk babasının boynuna sarılıp kıkırdadı. "Her insan eşittir baba."

Onlar birlikte dışarı çıkarlarken Tuna arkamdan kısık bir sesle homurdandı. "Mutlu aile tablosunu bozdun."

"Sizi de dışarı alalım, beyefendi."

Söylediğim şeyle gözlerini kocaman açıp kaşlarını kaldırırken, ben mi dercesine bakıyordu. Emir Bey geçmiş olsun dercesine onun omzunu sıvazlarken kapıyı açtım. "Şu taraftan."

Başını iki yana sallayıp odadan çıkarken bana kötü bir bakış attı. Gülümsedim. Ayrıcalık hakkı olduğunu zannediyorsa fazlasıyla yanılıyordu. Kapıyı kalabalık insan güruhunun yüzüne kapattığımda genç kadın bana ışıl ışıl gülümsüyordu. "Aranan büyücü bulundu."

"Efendim?"

Yanına ilerlerken ses tonum şaşkındı. Bana sırıttı. "Hiç. Tuna sert bir kayaya çarptığından bahsetmişti de. Gözlerimle görmek beni mutlu etti."

Yeşil gözleri sevinçle parlıyordu, doğrusu iki çocuk annesi olamayacak kadar genç duruyordu, bunun için hayli ufak bir bedeni ve yüzü vardı. "Kaç yaşındasınız?" diye istemsizce sordum.

"Yirmi sekiz," diye tebessüm etti. "Siz?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Siz çok daha ufak duruyorsunuz. Yirmi beş yaşındayım." Annesinin göğsünde mışıl mışıl uyuyan bebeğe baktım. "Bebeğinizin keyfi gayet yerinde görünüyor."

"Sayenizde," diye minnetle başını salladı. "Çok teşekkür ederim. Yetişemeseydin ben..."

"Kötü ihtimalleri düşünmen için bir sebep kalmadı," diye hatırlattım. "İkiniz de sağlıklısınız. Önemli olan bu."

"Oğlumun ismi Rüzgâr," diye fısıldadı bir anda. Gözlerim bebekte takılıp kalırken şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Hı?"

"İsmine bir türlü karar veremiyorduk," dedi uzanıp kokusunu içine çekerken. Sanki mayışmıştı, boynuna ufak bir öpücük kondurdu. "Onun hayatını kurtardın. Artık adı Rüzgâr."

Daha önce birçok zorlu doğum atlatmış ancak hiçbirinde böyle eşsiz bir minnetle karşılaşmamıştım. Karşımdaki genç kadın bebeğine dolu gözlerle bakarken hafifçe dudağımı ısırdım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu çok hoş bir şey. Teşekkür ederim."

"Onu görmeye gelir misin?" diye sordu heyecanla. Giderek beni daha da şaşırtıyordu. "Ben..." diye geveledim.

"Lütfen," dedi uzanıp elimi tutarken. "Hayatımız boyunca bu yaptığını unutamayız. Rüzgâr'la beraber sana teşekkür etmek istiyoruz. Evimize, uygun bir zamanda akşam yemeğine konuk olmanı isteriz."

Bir süre bu fikrin sağlıklı olup olmadığını düşündüm. Esasında, tarttığımda kötü bir yanını göremiyordum, bana zarar verecek ya da rahatsız edecek insanlara benzemiyorlardı. Ayrıca ismimi alan bu minik çocuğu daha yakından görebilme düşüncesi nedensizce kalbimi yumuşattı. Kararsız kaldığım belli bir sürenin sonunda nihayet cevapladım. "Peki. Seve seve gelirim."

Gece'nin gözlerinin içi neşeyle parlıyordu. "Tuna'ya iletirim, seni haberdar eder. Duyduğuma göre aynı apartmanda yaşıyormuşsunuz."

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Ancak bir an için aklıma sonradan gelen şeyle duraksadım. "Aslında ona iletmesen de olur. Rahatsız etmek istemem, sonuçta onunla devamlı iletişim hâlinde olamayabiliriz ve..."

"Neden?" diye şaşkınca sözümü kesti.

"Ben..." diye mırıldandım. Ardından cümleyi nasıl toparlayabileceğimi düşündüm. Doğrusu pek bir yolu yoktu. "Sonuçta onun da bir ailesi var ve bu şekilde sürekli iletişim kurmamızdan eşi rahatsız olabilir..."

Gece'nin gözleri şaşkınca büyüdü. "Eşi mi?"

Elimdeki hasta dosyasını karıştırıyor gibi yapıp gözlerimi kaçırdım. "Evet."

"Tuna evli mi?" diye şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Aniden başımı kaldırdım. "Değil mi?"

"Dün yıldırım nikâhıyla evlenmediyse... Hayır. Değil."

Şaşkınlığın bütün bedenime yayıldığını hissederken yutkundum. Her şey kontrolümden çıkmış, gereğinden çok daha hızlı gelişiyordu. Sabah, üç ayın sonunda beni notlarla rahatsız ettiğini düşündüğüm adama rastlamış, aniden otoparkta göz göze gelmiş ve ne tepki vereceğinden asla emin olamamıştım. Peşinden onunla sohbet etmiştik ve aramızdaki buzların eridiğini düşünmüştüm. Bunun hemen sonrasında bana evli olduğunu söylemişti ve ben bu bilgiyi henüz sindiremeden onun evli olmadığı gerçeğini duyuyordum.

Burada tam olarak ne oluyordu?

"Ama bana dedi ki..."

"Evli olduğunu mu söyledi?"

Gece şaşkınca suratıma bakarken donup kalmıştım. Hayır, Tuna bana kesinlikle evli olduğunu söylememişti. Benim yanlış anladığı-

mı fark etmiş ve eğlenen gözlerle bu yanlış anlaşılmayı devam ettirmişti. Belki de aptallığım fazlasıyla hoşuna gitmişti. İç çektim.

"Bunu boş verelim. Bebeğinin ve senin değerlerini kontrol ettim, herhangi bir sorun görünmüyor, görüşürüz."

Telaşlı adımlarla kendimi odanın dışına atarken bir an evvel asistanların bulunduğu salona gitme niyetindeydim. Elbette bunun hesabını da soracaktım, yine de bu konuyu üstelememek akıl sağlığım için daha iyi olabilirdi. Zira duyduğum utanç yakamı bırakmayacak gibiydi.

"Ondan bana ne ki?" diye homurdandım kendi kendime.

Sahi, neden kafamda bu kadar büyütmüştüm? Hiçbir bağımız yoktu! İfadesiz bir suratla önümdeki kapıdan içeri gireceğim sırada duyduğum şeyle adımlarım duraksadı.

"Fırtına!" diye seslendi.

Koridordaki birkaç doktor ve asistan şaşkınca arkamdaki bir noktaya bakarken göz ucuyla tanıdık sesin sahibini aradım. Tuna otuz iki diş sırıtarak elleri cebinde bana doğru yürüyordu. Onun yürüdükçe birbirine karışan saç tutamlarına ve keyifli gözlerine bakarken düşündüğüm tek şey, bu dünyaya rahatlık abidesi olmak için geldiğiydi. İç çektim. "Neden bağırıyorsun?"

"Herkesin gözü senin üzerinde," diye mırıldandı başını hafifçe bana doğru eğip. Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde gülümsüyordu. Boyum yeterince uzundu ancak onu görmek için yine de hafifçe başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. Kaşlarımı çattım. "Şakalarını da alıp etrafımdan kaybol, un torbası."

Elini yanımdaki duvara yaslayıp biraz daha eğildi. "Neden?"

Yakınlığıyla nefesimi tuttum. İş yerimdeydim ve manzara muhtemelen hiç iç açıcı durmuyordu. Bir adım geriledim. "Gördüğün gibi burada fazlasıyla işim var. Ayrıca..."

"Rüzgâr?"

Elvan aniden yanımızda belirdiğinde ona baktım. "Bugün izinli değil misin?" diye sordu.

Gözleri üzerimde birkaç saniye oyalandıktan sonra yanımdaki adama çevrildi. Bir süre onunla bakıştılar. Sebebini anlamadığım bir şekilde gözleri birbirlerinde uzun bir süre takıldı. Rahatsızca kıpırdandıktan sonra araya girdim. "Evet. İzin günüm."

Elvan uzun saçlarını arkaya attı. "Beyefendi hasta yakını mı?"

"Evet?" diyerek ona baktım. Sesim onu terslermiş gibi çıkınca Elvan şaşkınca mırıldandı. "Ah, şey... Peki."

"Evli," dedim kaşlarımı kaldırıp meydan okurcasına. Tuna omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Yanımdaki asistan kız hiçbir şey anlamamış hâlde bizi izliyordu. "Öyle mi?" diye sordu bir süre sonra.

"Eşi doğum yaptı," diye devam ettirdim yalanımı. Tuna biraz sonra yere yatacakmış gibi gülmeye devam ederken Elvan iki adım geriledi. "Anlıyorum."

"Bizim işimiz var zaten," dedim neşeyle bana bakan kahve gözleri es geçip. Elvan'ı kolundan tutup hızla asistan odasına soktum. Kapıyı kapatırken neyse ki içeride kimse yoktu. Kız derin bir iç çekip kahvesini yudumladı. "Allah sahibine bağışlasın."

"Ne?" dedim ses tonum iyice yükselirken.

"Görmedin mi adamı yahu?" diye çıkıştı. Sanki birden olmayacak hayallere dalmıştı, iç çekti. "O gözler neydi öyle? Bakakaldım."

Boğazımı temizlerken genzim hafifçe kaşındı. "Bir de koşsaydın Elvan."

"Niyetim oydu," diye sırıttı. "Kısmet değilmiş."

Duyduklarımla şaşkınlığa uğramış hâlde Elvan'ı izliyordum. Çok güzel bir kadındı, hoşsohbetti, benim gibi ukala tavırları yoktu ve zekiydi de. Nasıl olur da böyle bir kadın un torbasından hoşlanabilirdi? Saçmalıyordu.

Buna neden bu kadar sinirlenmiştim?

"Çıkıyorum ben," dedim aksi bir sesle. "Bu saatten sonra dinlenebilirsem tabii."

"Senin ruhunda tembellik yok, gece soluğu yine burada alırsın," diye kıkırdadı. Omuz silkip çantamı aldım. "Görüşürüz."

Kapıya doğru iki adım atmıştım ki gözlerim hiç görmemesi gereken bir şey gördü. Belki sadece önüme bakmalı ve direkt odadan çıkmalıydım ancak yapamamıştım. Sanki ilahi bir mesajdı bu. Bedenim âdeta buz keserken attığım iki adımı geri aldım ve yavaşça arkamı döndüm. Asistanların çantalarının asılı olduğu yere ilerlerken Elvan şaşkınca, "Ne oldu?" diye sordu.

Nefesimi tuttum. Karşımdaki siyah çantanın fermuarı tamamen açıktı, belli ki sahibi aceleyle kapatmayı unutmuştu. Belki de tenezzül etmemişti çünkü benim bugün hastanede olmayacağımı düşünüyordu.

Çantadaki not kâğıtlarını çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Elvan bir kez daha.

Yaklaşık birkaç saat önce parmaklarım arasında tuttuğum not kâğıdının aynısına bakıyordum, gözlerim alev alev yanıyordu. Bakışlarımla bir yeri tutuşturabilecek olsaydım şüphesiz bu elimdeki kâğıtlar olurdu. "Bunlar kimin Elvan?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Neden bahsediyorsun?" dedi safça.

Not kâğıdı ile bakışıyorduk. Bu içimde öyle büyük bir travma hâline gelmişti ki nerede görsem tanıyabilecek durumdaydım. "Bu siyah çanta kimin?" diye yineledim sorumu.

Elvan bir süre boş bakışlarla çantayı inceledi. Ardından kahvesini yudumlayıp, "Herhâlde asistanlardan..."

"Kimin?" diye sesimi yükselttim. Kız şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Ardından biraz dikkat kesilip mırıldandı.

"Baksana, Burak'ın telefonu bu. Onundur."

Ellerim buz tutmuştu. Nefes alış verişim yavaşlamış, zemin tıpkı bu notları ilk gördüğüm zamanda olduğu gibi ayaklarımın altından kaymaya başlamıştı. Tutunacak bir yer aradım. İçimde kasırgalar kopuyordu.

Evime kadar beni takip etmiş, hastaneden çıktığımızda arkadaşımla beraber gittiğimiz bir mekânı seyretmiş, daireme kadar korkmadan çıkmış, gecenin bir yarısı kapımı usul usul tıklamıştı. Bunları yapacak kadar şeref yoksunuydu.

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Emin misin?"

"Evet," dedi Elvan umursamazca. "Baksana içinde şapkası da var. Sorun ne?"

Not kâğıdından bir tane kopardım. Geriye kalanları çantanın içine attıktan sonra hızlı adımlarla odadan ayrıldım. Elvan telaşla arkamdan sesleniyordu. Aldırmadım. Eğer koridorda bir yerde Burak'ın simasına rastlarsam suratına bir tokat patlatacak, yüzüne tükürecektim. "Sakin ol," diye fısıldadım kendimi hışımla hastaneden dışarı atarken. Bir ara arkamdan Mert Bey'in sesini duyar gibi oldum, normal bir günde olsa kibarca tebessüm eder, onunla bir süre muhabbet edebilirdim ancak kesinlikle normal bir anda değildik.

Kanım damarlarımda fokur fokur kaynıyordu. "Sakin ol, Rüzgâr. Aynı hatayı yapma. Emin olman lazım," diye tekrarladım.

Yalnızca otuz dakika sonra evimin kapısından içeri giriyordum. Ellerim öyle çok titriyordu ki anahtarlar birden yere düştü. Uzanıp tekrar aldım, içeri girdim. Çıkarken korkuyla portmantoya bıraktığım not kâğıdını elime aldım. Uğursuz harfler sanki sivri birer pençe olmuş, boynumu sıkıyor, nefesimi kesiyor, beni boğuyordu. Cebimden çıkardığım temiz not kâğıdına baktım.

Yan yana getirdim. Boyutları, renkleri, sağ üstteki logolarına kadar her şey aynıydı. Kendimi bir yanlışlık olabileceğine inandırıyor ancak çabucak bu düşünceden vazgeçiyordum. Hiçbir tesadüf böylesine kuvvetli olamazdı. Benim hayatımı bu kadar yakından takip edebilecek, nöbet saatlerimden haberdar olacak, ev adresimi kolayca bulabilecek başka kim olabilirdi? Hiç kimseyle iletişim hâlinde değildim ve kolay kolay adresimi herhangi bir kişiyle paylaşmazdım. İnternette nadiren bilgilerimi paylaşır ve bunu yaptığımda da kişisel verilerimin gizlendiğinden kesinlikle emin olurdum.

Her şey bu kadar ortadayken bana hastaneden birinin rahatlıkla ulaşabileceği su götürmeyen bir gerçekti. Hayatımın büyük bir bö-

lümünü işime adamış, zamanımı tamamen orada geçirmekle meşgul olmuştum. Asistan odası, belki evimdeki odamdan bile daha çok konakladığım bir yerdi.

"Olamaz," diye fısıldadım omuzlarım yenilgiyle düşerken. Bir sebep arıyordum. Bir sebebi olmalıydı. Bana takıntılı olduğu gerçeğini aklım almıyordu. Gidip suratına bu kâğıtları çarpıp onu suçlayamayacağımı biliyordum, muhtemelen inkâr edecekti. Kavgacı bir adam değildi. Şaşırmış numarası yapacak, hatta hastanenin birçoğu belki sorgusuz sualsiz ona inanacaktı. Kimse böyle bir saplantısı olduğuna, geceleri evime geldiğine ihtimal bile vermeyecekti. Ayağımı yerden kaydırmak isteyen birçok kişi bunu fırsata çevirecek, bana cephe alacaktı.

Yalan söylediğimi düşüneceklerdi.

İlk iş bunu ispatlamalıydım. Bu defa fevri değil, temkinli olmalıydım. Not kâğıtlarını avuç içimde sıkarken çabucak evden çıkıp üst kattaki dairelere yöneldim. Birkaç ay önce aynı sebepten, alacaklı gibi şiddetle tıklattığım kapıyı sakince çaldım. Yönetici yaklaşık üç dakika sonra kapıyı açtı. "Buyurun Rüzgâr Hanım?" dedi hararetli hâlimi kaçamak bakışlarla süzerken.

"Erkan Bey," dedim derin bir nefes verip. "Geçen günkü hırsızlık vakası tekrarlandı. Tekrar kamera kayıtlarına bakabilir miyim?"

Adam şoka uğramış hâlde içeriden anahtarları buldu. "Çok geçmiş olsun Rüzgâr Hanım. İsterseniz önce polisi arayalım. İyice azıttılar artık!"

"Yok," dedim sakince. "Biz bir bakalım bugünkü kayıtlara. Ondan sonra ararız."

"Nasıl isterseniz," dedi orta yaşlı adam sıkıntıyla iç çekip. Evinin kapısını kilitleyip merdivenlere ilerledi. "Yakında bizim de can güvenliğimiz kalmayacak. Şuna bakın! Güpegündüz. Tövbe estağfurullah."

Ses çıkarmadan onu takip ettim.

"Kıymetli eşyalarınıza dokunmuşlar mı?" dedi göz ucuyla bakıp. "Zararınız çoksa..."

"Yok," dedim üstü kapalı. "Kapımı zorlamışlar."

"Vah vah..." diye söylendi esefle.

Kameraların bulunduğu güvenlik odasına girdiğimizde hâlâ öfkeyle mırıldanıyordu. "Vallahi siz aramazsanız da ben arayacağım artık polisi! Gelip parmak izi alsınlar, ne yapıyorlarsa yapsınlar! Bulsunlar bu haydutları."

"Telaşlanmayın," dedim onu yatıştırmaya çalışırken. Dudaklarımı kemiriyordum. "Siz bir açın, önce kendimiz görelim."

Adam başını iki yana sallayıp kamera görüntülerine ulaşmaya çalışırken hâlâ homurdanıyordu. Tırnaklarımı kemirmeye başladım. Yaklaşık on beş dakika sonra hâlâ başladığımız yerdeydik. Hiçbir görüntü yoktu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum sıkıntıyla.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı adam başka bir dosyaya tıklarken. "Her şey var ancak o dosya yok."

"Nasıl yani?" dedim panikle.

Adam birkaç dakika daha dikkatle bilgisayar ekranını inceleyip iç çekti. "Baksanıza," dedi bir dosyayı bana gösterirken. "Bağlantıya buradan giriliyordu. Hep açılır. Ancak sadece mevcut kameraları görebiliyorum, öğleden itibaren silinmiş."

"Siz ciddi misiniz?" dedim bedenim donup kalırken. "Nasıl silinebilir ki? Kilitli değil mi bu oda?"

"Kilitli tabii canım," dedi adam hızla. "Ben de anlamadım ki."

"Saat kaçtan sonrası var?" diye sordum duymaktan korkacağım soruyu sorarak. Etraf sessizleşti, yalnızca monitörlerin ve kameraların uğultusunu işitiyordum. Adam bir süre düşündü. "Galiba saat iki civarından öncesi kaybolmuş, Rüzgâr Hanım."

Bir adım geriye gittim. Zihnim delicesine anıları yoklarken gerçek hiç olmadığı kadar gözümün önündeydi. Sabah doğuma gitmiş, öğleye kadar teknede kalmış, ardından Tuna ile beraber eve dönmüştüm. O beni arabada beklerken kapımın önüne bir not bırakıl-

dığını fark etmiştim. Bundan hemen önce kıyafetlerimi değiştirmiş, saatimi takmıştım.

Saat ikiye beş vardı.

Ben titreyen parmaklarımla not kâğıdını tutarken, şaşkınca o satırları okurken eşzamanlı olarak yaşadığım apartmanda saplantılı bir beden gezinmişti. Muhtemelen bir şekilde güvenlik odasına girmiş, belki de ben Tuna'nın arabasına bindiğimde, dışarı çıkmak için bizim gitmemizi beklemişti. Notu bulmamı beklemiş, hatta aldığımdan emin olmak istemişti.

Korkumu hissetmek istemişti. Ve ben aylarımı zehir eden bu insanı sadece birkaç dakika ile kaçırmıştım.

BÖLÜM 6
YIKIMIN EŞİĞİ

"Bu gece yine uyumadın mı?"

Duyduğum sesle doğrulmak istesem de bedenim bana ihanet etti ve biraz bile kımıldayamadım. Gözlerimi açmadan, "Uyuyamadım," diye fısıldadım.

"Berbat görünüyorsun," diye ekledi Elvan.

Bu kızın dürüstlüğüne sahiden bayılıyordum. Koltuğun hafifçe çöktüğünü hissettim, yanıma oturmuştu. Söylediği şeyi umursayacak kadar dermanım yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Hemen sonra burnuma dolan kahve kokusu ise içimde bir yerlerde özlem dolu bir kıpırtı yarattı, her zamanki gibi elinden düşürmüyordu ve bu hâliyle birkaç ay önceki azimli Rüzgâr'a çok benziyordu. Ameliyat avı yapan, işine sıkı sıkıya bağlı, devamlı dinç olan ve gerekirse günün her saati uyanık kalan disiplinli kadına...

"Rüzgâr..." diye mırıldandı kız. Sesindeki gerginlikle beraber gözlerimi yavaşça açtım. Başımı sola çevirip pürdikkat beni seyreden gözlerine baktım. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Yutkundum. "Anlamadım?"

Nasıl ifade edeceğini bilemiyor gibi bir hâli vardı. Belki de söyleyeceği yanlış bir şeyden çekiniyordu. Yine de gözlerini gözlerime sabitleyip hafifçe başını eğdi. "Son zamanlarda... Hiç iyi görünmüyorsun."

Dışarıdan yıkılmış hâlimin bu kadar fark edilebilir olması hayli canımı sıktı, yattığım yerde yavaşça doğruldum.

"Sorun yok," dedim düz bir sesle. "Biraz yorgun hissediyorum, o kadar."

"Emin misin?" diye üsteledi. "Eğer üstesinden gelemediğin bir şey varsa... Benimle paylaşabilirsin."

Kimseye güvenemediğimi anlatamazdım.

Bunun yerine ona minnetle baktım. "Teşekkür ederim." Gözlerimi kaçırdım. "İyiyim."

Uzun zamandır söylediğim en anlamsız yalandı.

Morarmış göz altlarıma kaçamak bir bakış attı. Uykusuzluk problemini çözemiyordum. Şimdiye kadar bütün kuralları hayatına ilmek ilmek işleyen ve dakik olmaya kafayı takan ben, artık bu yıkımın önüne geçemiyordum. Notun geldiği ilk günden itibaren düzenim mahvolmuştu.

"Yarın süper bir ameliyat var. Burcu denen gıcık piranadan kaptım, mutluyum!"

Tek gözümü açıp ona baktığımda sırıtıyordum. "Yeni bir Rüzgâr mı doğuyor? Ortalığın tozunu attıracağız desene!"

Söylediğime kendim bile inanmayacak kadar güçsüzdüm. Hiçbir şeye umutlanacak hevesim, parmağımı oynatacak mecalim kalmamıştı. Gece gündüz notları düşünüyor, polise verebileceğim bir isim arıyordum. Elvan yine sözlerime keyiflenerek gülmeye başladı. Eğer insanlara karşı bu kadar güvensizlik yaşadığım bir zamanda olmasaydım onu evime davet edebilir, beraber sıradan arkadaşların yapacağı bir şeyler yapmayı teklif edebilirdim. Ne yazık ki şartlar buna kesinlikle elverişli değildi.

Bir arkadaşlığımın daha başlamadan bitiyor olmasına iç çektim, bu hayatım boyunca hiç değişmemişti.

Düşünceler beni derin bir üzüntüye sürüklerken daha fazla burada kalmanın anlamsızlığını fark ederek yanından kalktım. Zaten aylardır fazla mesai yapıyordum, insanlar benim hırsım yüzünden ortalıkta dolanıp durduğumu düşünüyorlardı. Evdeki korku dolu gecelerimden ufak bir kız çocuğu gibi buraya kaçıp saklandığımdan haberleri yoktu. Çantamı ve ceketimi aldıktan sonra Elvan'a veda ettim. Ardından hastaneden ayrılıp eve gitmek için yola koyuldum.

Sürükleniyordum. Fikirlerimi bir yere sabitleyemiyor, kafama koyduklarımı uygulamaya geçiremiyordum. Darmadumandım.

Panik oluyordum. Söylememem gerekenleri söylüyor, yapmamam gerekenleri yapıyordum. Önlem alamıyordum, korkuyordum.

Kaybetmekten korkuyordum.

Arabayı otoparka park edip evime girmek için yürümeye başladığımda kulaklarım adım seslerimi duymuyordu. Yalnızca uğultu vardı. Kendimi dış dünyaya kapatmış, büyük bir hezeyana uğramış hâlde içime kapanmıştım. Gözlerim aniden dolduğunda öfkeyle binanın girişindeki kapıya yumruk attım. Ben ağlamaktan nefret ederdim. Güçsüzlükten nefret ederdim. Korkup sinmekten nefret ederdim. O zaman ruhum neden gözyaşlarına teslim oluyordu? Neden dirilemiyordum?

"Kendine gel," diye fısıldadım son kez. Gücümü toplamaya uğraştım. Merdiven basamaklarını çıkarken bir türlü anahtarlarımı bulamıyor, ceplerimi ve çantamı karıştırıyordum. Ağlamamak için öyle çok kasılmıştım ki çenem titriyordu, gözlerim hiçbir yeri net göremiyordu.

"Kendine gel, Rüzgâr," diye fısıldadım ellerim daha çok titremeye başlarken. Nöbet geçirecek gibiydim, bunu düşündükçe daha çok paniğe kapıldım; sinirlerimin gerildiğini, krizin beni bu kapının dibinde çaresizce yakaladığını hissediyordum. Çantamdan yere düşen şeyleri toplamak için eğildiğimde bedenim kalan son gücünü buna harcamış, sanki fazlasını yapamayacak kadar tükenmiş gibi oraya çöktü. Bir daha kalkamadım.

Başım çaresizce duvara yaslanırken tırnaklarımı avuç içlerime batırdım, ağlayamazdım. Ben kaybeden değildim, olamazdım. Olmayacaktım. Canım acıyana, etimin parçalandığını hissedene dek tenimi yaraladım. Gözlerim yanıyor, birkaç damla yaş pes edip akabilmek için bana yalvarıyordu. İzin vermeyecektim. Bedenim kaskatı kesildi, soluklarım göğsümde sıkıştı.

Babamın dayaklarına kurban giden çocukluğum kalbimi acıyla sızlattı. Hayatımın kalanını bir başkasının saplantısı için feda edemezdim. Neden hep bir savaşın ortasında kalmak zorundaydım? İnsanlar acımasızca ruhumu mermilere boğarken ağlayamamak çok acıtıyordu.

"Fırtına?"

Tuttuğum nefesi bıraktım. Duyduğum ses bedenimi gevşetirken omuzlarım yavaşça çöktü, dudaklarımı birbirine bastırıp beni görmemesi için başımı eğdim.

"Neyin var?" dedi şaşkınlığını hissedebildiğim sesi kulaklarıma ulaşırken. Yanıma diz çöktüğünü hissettim, saçlarımın arasına gizlenmek isteyip yüzümü diğer tarafa çevirdim ancak geç kalmıştım. Yıkılmışlığım öylece ortadaydı.

"Neden evine girmiyorsun?" dedi sesi az öncekine nazaran daha sert bir tınıya bürünürken. Bu defa ona bakmak zorunda kaldım, kahve gözler gözbebeğime değdiği ilk an içime bütün sıcaklığıyla aktığını hissettim. Onu durduramıyordum.

"Anahtarlar..." dedim titreyen dudaklarıma engel olmaya çalışarak. Aciz hissettiren bir andı. "Anahtarları bulamıyorum."

Kaşları havalandı, kirpikleri güzel gözlerini örterek birkaç kere açılıp kapandı, ardından başını hafifçe sağa eğip tebessüm etti. "Anahtarlarını bulamıyorsun, öyle mi?"

Çaresizce başımı salladım. Gülmek istiyor ancak ne tepki vermesi gerektiğinden emin olamıyor gibiydi.

"Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu artık kulaklarıma bir ninni gibi gelen güzel ses tonuyla. Yanıtımı beklemeden bir elini omzuma attı, beni göğsüne çekti ve onun güçlü hamlesiyle ikimiz de ayağa kalktık. Oysa tekrar yıkılırdım, biliyordum. Keşke beni tutmasaydı.

"İşte, burada," dedi sanki bir çocukla konuşur gibi kelimeleri usul usul telaffuz ederken. Yerden ne zaman aldığını göremediğim anahtarları aldı, yerine yerleştirdi ve tek eliyle beni tutarken diğeriyle yavaşça kapıyı açtı.

Sanki o an içim huzurla doldu.

"Yorulmuşsun," dedi gereğinden fazla yakın olan gözleri yüzümü incelerken. Başımı çevirdim, yanıt veremedim.

"Nöbette miydin?" dedi içeri girmeme yardım ederken. Daha fazla sessiz kalırsam anlamsız bir gerginliğe bürüneceğimizi bildiğim için, "Evet..." diye fısıldadım.

İçeri girip girmemekte tereddüt ediyormuş gibi birkaç saniye kapının girişinde bekledi, onun kadar ben de kararsızdım. Artık kimseye güvenmemem gerektiğini fark ettiğim andan beri kendimi yapayalnız hissediyordum. Hiçbir zaman kimsem yoktu ancak şimdi kör bir kuyuya hapsolmuş gibiydim, ışık yoktu, kurtuluş çok uzaktı. Kimseye bağıramıyordum.

Üstesinden nasıl gelecektim?

"Olmaz," dedi bir an sonra. Tuna'ya baktım. Evi inceliyor, öte yandan kendi kendine bir şey düşünüyor gibiydi. Yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüş, kaşları hafifçe çatılmıştı. Onu hep alaycı tebessümüyle hatırladığımdan mıdır, bilinmez, bu hâli çok garip geliyordu.

"Ne olmaz?" dedim güçsüzce onun göğsüne yaslanmaya devam ederken. Çekilmem, dik durmam gerekiyordu. Ona çıkmasını söyleyebilmeliydim, halledebileceğimi anlatmalıydım.

Yapamadım. Belki ilk kez yapmak istemedim. Hayatımda bir defa bile olsa, biri beni sıkıca tutsun, düşmeyeceğime söz versin istedim. Bedenimi ondan çekemedim.

"İyi olduğundan emin olduğum zaman gideceğim," dedi daha çok kendiyle konuşurmuş gibi. Kararını vermişti, beni daha sıkı sardı. "Odan nerede?"

Fazla büyük olmayan evimi kısa sürede çözmüş gibiydi, sağ tarafa yöneldiğimde mutfak kapısını es geçip beni odama götürdü. Yatağıma ulaştığında elini yavaşça omzumdan çekti ve dikkatle beni soğuk çarşafın üzerine yatırdı. Bedenim yumuşak yatağı hisseder hissetmez saatlerdir bunu bekliyormuş gibi gevşedi, gözlerim aniden kapandı. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

"Sen kaç gündür uyumuyorsun?"

Tuna'nın sesi şimdiye kadar duyduğum en sert hâline bürünmüştü. Gözlerimi açamadım. "Galiba iki..."

"Amacın bir yerlerde bayılıp düşmek mi? Öyleyse çok yaklaşmışsın."

Aksi hâline keyifli bir mırıltıyla güldüm. Gözlerimi çabucak açmam, ona evimden gitmesini söylemem gerekiyordu. Neden ondan korkmuyordum? Evime hiç kimseyi alamazdım.

Neden hata yapıyormuşum hissiyatı vermiyordu?

"Ben iyiyim," diye fısıldadım az sonra. Göz kapaklarım usulca aralandı, hiç hareket etmemiş, tepemde dikilmiş beni izliyordu. "Gidebilirsin," dedim. "Teşekkür ederim, Tuna."

Ona ismiyle hitap etmem yüzünde değişik bir ifadeye neden oldu, her zaman gergin ya da alaylı olan ilişkimiz ilk kez sakin ve böylesine durgundu. Gözlerine anlayamadığım bir gölgenin düştüğünü gördüm. "Sahiden de iyi değilsin," dedi düşüncesini onaylar gibi başını sallarken. "Bedenine eziyet etmişsin."

Sinirlerim bozulmuş hâlde gülmeye başladım. "Ne söylersem tersini yapmak zorundasın, değil mi? Kötüyüm deseydim iyi olduğumu söylerdin."

Uykunun zavallı bedenime ağır ağır çöktüğünü hissettim. Biri sanki göz kapaklarıma tüm gücüyle bastırıyordu, onları açık tutmakta zorlanıyordum. Gözlerimi yumdum. "Hadi, git."

"Gitmeyeceğim."

Parmaklarının alnıma dokunduğunu hissettim. Soğuktu, ürperdim. "Hasta değilim un torbası," diye fısıldadım. "Sadece çok yorgunum. Ayakta duramayacak kadar..."

Sesim giderek anlaşılmaz bir fısıltıya dönüştüğünde onun sıkıntılı sesini işitiyordum. "En son ne zaman yemek yedin?" dedi.

Hatırlamıyordum.

"Rüzgâr," dedi sakin tutmaya çabaladığı sesiyle. Saçlarımı alnımdan çektiğini, boynumu açığa çıkardığını hissettim. Elleri öyle soğuktu ki bedenim tekrar gerildi. "Kaç gündür uyumadın ve açsın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim gözlerimi açamadan. Yastığıma sarıldım, dudaklarım güçsüz bir mırıltıyla kıpırdandı. "Hatırlamıyorum..."

Daha fazla yanıt verebileceğimi hissetmiyordum, uykunun rehaveti üstüme usul usul çöktü, yastığıma sarılıp güçsüz kalan bedenimin gevşemesine müsaade ettim, sanki uzun süre sonra huzura teslim oldum.

"Bak. Eğer bu akşamı kaçırırsan Gece senin peşini bırakmaz."

"Hımm..."

"Her an, her şeyi yapabilecek kadar çılgın bir potansiyeli var..."

Gözlerimi zar zor aralayabildiğimde dudaklarım ikinci bir mırıltıyla aralandı. "Hı?"

"Onun davetini kaçırırsak seni yeraltına indirip oraya kilitleyebilir," dedi eğlenen bir ses tonuyla. Sonra anlamadığım bir şeye gülmeye başladı. "Düşününce seni orada hayal etmek çok olağanüstü."

Kirpiklerim aralanıp görüşüm tamamen netleştiğinde başucumdaki hedeflerimi astığım panomu inceleyen Tuna'yı gördüm. Şaşkınca yattığım yerde doğrulurken sanki kemiklerimin hepsi ezilmiş ve tekrar birleştirilmiş gibi sızlıyordum. İç çektim. "Sen neden buradasın?"

"Günaydın," dedi gözleri hedef kâğıtlarımdan ayrılıp bir anlığına bana değdiğinde. "Ya da iyi akşamlar."

"Saat kaç?" dedim şaşkınca. Gözlerim kol saatimi aradı, bulamadım. Üzerime ince pike örtülmüş, belli ki saatlerce mışıl mışıl uyumuştum.

"Sekiz," dedi.

İstemsiz bir çığlıkla yataktan fırladım. "Ne?"

"Bir saat sonra Gece'nin davetine katılmamız gerek ve gecikirsek beni eve almaz," diye açıkladı. Öyle tane tane açıklıyordu ki sesi hiç kesilmesin diye beklentiye girdiğimi ancak fark edebildim.

"Bu akşam mıydı?" diye fısıldadım parmaklarımla başımı ovarken. Tuna iç çekip beni süzdü, ellerini pantolonunun cebine sokmuş, olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. "Evet, sana söylemek için yanına uğramıştım ancak bayılmak üzereydin."

"Şey..." dedim boğazımı hafifçe temizledikten sonra. "Evet. Kusura bakma."

"Ben değil, vücudun kusura bakmasın," dedi gizlemediği bir alayla. "Zavallıya çok çektirmişsin."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Verecek bir cevap bulamadım, aramızdaki anlamsız diyaloğu bir an için başka bir yöne çekmek istedim. "Uyanmamı mı bekledin?"

Saatlerdir burada mıydı?

Kahve gözlerle bakıştık. Kirpikleri kırpıştı, kirli sakallarının belirmeye başladığı çenesini düşünceli bir tavırla kaşıdı ve en sonunda dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Evet?"

Gamzesinden gözlerimi çekerken neden bu kadar utandığıma anlam veremiyordum. "Keşke gitseydin," dedim çabucak. "İşlerine engel..."

"Önemli değil," diye kesti sözümü. Tekrar bakıştık. Sonunda rahatsız ve gergin hâlime dayanamamış olacak ki başını iki yana sallayıp iç çekerek odamdan çıktı. "Hadi hazırlan. Sonra çorbanı iç."

Gayriihtiyari, "Tamam," diye yanıtladım. Dolabıma ilerleyip kıyafet seçerken Tuna'nın seslice güldüğünü duyuyordum. Temiz siyah bir pantolon ve bordo bir gömlek seçerken parmaklarım askıların üzerinde hareketsizce kaldı. "Çorba mı?"

Yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atıp kirli kıyafetlerimi sepete attıktan sonra aceleci adımlarla mutfağa ilerledim. Uzun zamandır duymadığım kadar güzel bir koku burnuma gelirken neredeyse huzurla mayışacaktım. Ne zamandır evim, gerçek bir ev kokusuna bürünmemişti?

"Çabuk iç," diye mırıldandı Tuna masaya tabağımı bırakırken. Dumanı tüten kâseye baktım. "Sonra hemen çıkarız."

"Gerek yoktu..." diye fısıldadım kelimeleri bir araya getirmekte zorlanırken. "Ben..."

Yanıma gelip omuzlarımdan tuttu ve beni masaya ilerletti. Sandalyeye oturduğumda dilimlenmiş ekmekleri önüme çekti. "Güzel-

ce yediğinden emin olalım. Akşam da Gece'nin çilekli turtalarını yediğinde sabaha iki kilo almış uyanırsın. İyi başlangıç."

İrice açılmış gözlerimi ona çevirdiğimde sırıttı. "Şaka yapıyorum."

Kaşığı elime alıp daha fazla kokusuna dayanamadığım çorbayı içmeye başladığımda sıcak tat boğazımı nefis bir şekilde yumuşattı. İkinci kaşığı hızla dudaklarıma götürürken, "Çok güzel olmuş," diye mırıldandım. "Bunu bu kadar iyi yapabilmen normal mi?"

Göğsü gururla kabarmış hâlde tepemde beni izliyordu. "Market alışverişinde boş konuşmuyordum, mutfakta üstüme tanımam."

Bana hangi yiyeceğin daha kaliteli olduğunu anlattığı ve faciayla sonuçlanan market anımızı hatırladığımda kendime hâkim olamayarak gülmeye başladım. Bir süre sonra Tuna da ikimizin beyazlara bürünmüş ve gözlerimizi şaşkınca kırpıştırıp durduğumuz anı hatırlamış olacak ki benden daha yüksek bir sesle gülmeye başladı. Eğer biri *bu adamla birkaç ay sonra un torbasının patlamasını anımsayıp mutfakta çorba içerken güleceksiniz* deseydi ona saçmalamamasını söyler, söylediklerini ciddiye almazdım.

Oysa yaşadığım tam olarak buydu.

"Çok..." dedi nefes nefese. "Çok sinirlenmiştin." Tekrar gülmeye başladı.

Yüz ifademi ve dokunduğum yerde bembeyaz uçuşan unları hatırladığımda ben de istemsizce aynı gülme krizine tutuldum, yaklaşık iki dakika konuşamadık. Ağrıyan karnımı tuttuğumda, "Tamam," dedim. "Lütfen yeter. Hatırlatma."

Tuna gülünce kısılan gözlerini benimkilere dikti. Ne ara bu kadar yaklaştığını bilmiyordum, bir elini yemek yediğim masaya koymuş, diğerini sandalyemin başına sabitlemişti. Gülerken hafifçe bana eğilmişti. "Çorban soğudu."

Zoraki bir şekilde sırıtışımı yüzümden sildim. "Bitiriyorum."

Yine aynı anlamsız bakışma anını yaşamaya başladığımızı hissedecekken, "Çok güzel gülüyorsun," dedi. "Bunu daha sık tekrarla."

Dudaklarım şaşkınca aralanıp duyduklarımla donakaldığımda karnıma aniden tatlı bir sızının girdiğini hissettim. Ve ben bütün tıbbi bilgilerime dayanarak bunun herhangi bir hastalık belirtisi olmadığına emindim. Bütün anatomi kuralları zihnimden bir anda uçuverdi.

İkimizin de konuşarak bozmaya kıyamadığı bu yoğun anda, gözlerimiz bir an olsun birbirinden kopmuyordu. Merdivenlerden beni odama taşıdığı andan itibaren ona duyduğum minnet, sıcak çorbanın kokusuyla dayanılmaz bir boyuta ulaşmış, kelimeler bu teşekkürü ifade edemeyeceğim kadar sönük kalmıştı. Öyle uzun zamandır biri benim iyi hissedip hissetmediğimi düşünmüyordu ki buna karşılık ne söylersem söyleyeyim yetersiz kalacağını biliyordum.

Onun sıcak kahve gözlerine gözlerimi kırpıştırarak bakarken, "Ben..." diye beceriksizce cümle kurmayı denedim. İlk kez bu kadar karmaşık hissediyordum.

"Gidip giyineceğim," dedi dağılmış saçlarını alnının gerisine atarken. "On dakikaya seni almaya gelirim."

Şaşkın ve ne diyeceğimi bilemez hâlimi fark etmiş, beni bu korkunç andan kurtarmıştı. Mutfağın çıkışına ilerlediğinde aceleci adımlarla peşinden gidip, "Olur," dedim. "Bekleyeceğim."

Bütün cümlelerimde ikinci bir anlam varmış hissini üzerimden atamıyordum, gözlerim Tuna'nın sırtındayken yüzünü göremesem de güldüğünü anladım.

"Ben gelene kadar sakın bayılma," diye mırıldandı çapkın bir sırıtışla. Onun çıkması için kapıyı açtım. "Bunu dilinden hiç düşürmeyeceksin, değil mi?"

Şimdi ben de sırıtıyordum. İç çekip çıkmak için kapıya yöneldiğinde bundan önceki her seferde olduğu gibi gözlerim ufak zarfa takıldı.

Ayaklarımın ucunda duruyordu.

Tuna adım atmayı kesip kafası karışmış hâlde zarfa bakarken sanki biri bu kâğıdı alıp bir yere kaçıracakmış gibi telaşla onu tut-

tum. Bir adım gerileyip Tuna'nın gözlerinden sakınırken o olduğu yerde hareketsizce bana bakıyordu. Konuşmadık.

"Bu..."

Titreyen ellerimi gördüğünde sözü yarım kaldı. Merdivendeki boşluğa baktığımda burada herhangi birinin varlığına dair tek bir şey göremiyordum, sanki birinin adımları değmemiş, kimse kapımın önüne kadar gelmemişti. Bunu hiçbir çekincesi olmadan nasıl arsız bir rahatlıkla yaptığını aklım almıyordu.

Kimseyi duymamıştım.

"Ama o beni duydu," diye fısıldadım aniden. Gözlerim zarfta takılı kaldı. Kahkahalarımı duymuştu. Çünkü ben günler sonra ilk defa böyle içten gülmüş, sesimin tonunu ayarlama zahmetine girmemiştim. Belki ilk kez bu kadar huzurlu hissetmiştim.

Ve o buna asla izin vermeyeceğini gösterirmiş gibi yine dibime kadar girmişti.

Parmaklarım zarfı parçalarcasına yırtıp içindeki not kâğıdını çıkardığında artık bu ürpertiye bedenimin tanıdık olması kalbimi sıkıştırdı. İstediğini elde ediyordu. Beni buna alıştırıyordu.

Korkumu istiyordu.

Tuna'nın geri planda bir şey söylediğini işittim ancak kelimeleri seçemeyecek kadar kötü hâldeydim. Ayırt edebildiğim tek şey, gözlerimin önündeki karalanmış harflerdi.

"Öyle anlar geliyor ki... Tebessümün hayalime sığamaz hâle geldiğinde önce seni delicesine öperek öldürmek, sonra bu hazzı binlerce kez yaşayabilmek için öptüğüm yerlerden diriltmek istiyorum, sevgilim. Belki...

Bir gün."

Düğüm.

Soluklarım kördüğüme dolanmış gibiydi. Ne içime çekebiliyor ne de ciğerlerimdekini serbest bırakabiliyordum. Ellerimde tuttuğum not kâğıdı titrerken bir felaket tellalından farksız zarf çoktan

yere düşmüştü. Ve ben donup kalmış hâlde harfleri seyretmekten kendimi alamıyordum.

Belki yüzüncü kez gözlerim satırları hafızama işliyor, zihnim okuduklarıma bir anlam vermeye çalışıyordu. Kelimelerin o çirkin manayı kazandığı her an daha da ürperiyordum. Kendimi bir çığ gibi büyüyen korkumun altında ezilmekten kurtaramıyordum, yapabildiğim tek şey öylece bakakalmaktı.

"Fırtına?"

Sesim nefesimle birlikte boğazımdaki o kördüğüme hapsolup kalmıştı. Çözülemiyor, kendini içimden kurtaramıyor, duyulamıyordu. İçimde bir yer çığlık atıyordu ancak beni birinin duyduğunu zannetmiyordum.

"Rüzgâr?"

Tuna'nın sesi bu defa daha kalın ve pürüzsüzdü. Biraz evvel benimle kahkahalar atan o şakacı ton kaybolmuş ve yerine duymaktan pek haz etmediğim o ciddi hava yerleşmişti. Gözlerimi kâğıttan çekebildiğim ilk an kahvelere çevirdim. Olduğum yerde donakalmıştım.

"Ne oluyor?" dedi bana doğru iki büyük adım atarken. Elimdeki kâğıdı avuç içimde buruşturup yok etmek istercesine sıkarken nihayet göğsüme sıkışıp kalan nefes bir kuş gibi ciğerlerimden havalandı. Dudaklarım hafifçe aralanmıştı. Tuna'nın kaşları çatıldı, bakışları yüzümü taradıktan sonra sorusunu kendi cevapladı: "Kötü bir şey oluyor."

"Hayır," dedim bir anda. Boşluğa düşmüşüm hissini üstümden atamıyordum, ellerimi gayriihtiyari arkamda birleştirdim, sanki notu sakladığımda bunu gönderen kişi de hayatımda karanlık bir perdenin ardında kalacak, çirkin ellerini bir kez daha bana uzatamayacaktı. Oysa yalnızca kendimi kandırıyordum.

"Neden saklıyorsun?" diye sordu ses tonuna yayılmaya başlayan bir şaşkınlıkla. Gözleri merakla kısılmış, sıkıca yumruk yaptığım avuçlarımın içinde buruşan kâğıt parçasına dikilmişti. Onu göre-

meyeceğini bilsem de bir çocuk gibi ellerimi arkamda tutmaya devam ettim. "Unut gitsin. Önemli değil."

Düşünceli bir tavırla başını sağa yatırdığında kahve saç tutamları hafifçe alnına düştü. Uzanıp dağılmış kıvırcık saçlarını teninden uzaklaştırma isteğimi bastırdım.

Bastırmam gereken çok daha tehlikeli dürtülerim vardı, belki çığlık atıp yerlere kapanarak ağlamak, belki kapıyı çarpıp evden çıkarak doğrudan polis merkezine kendimi atmak...

Yutkundum.

"Yüz ifaden öyle söylemiyor," diye mırıldandı bana doğru bir adım daha atarken. İlgisi iyiden iyiye artmış, istemsizce onda merak uyandırmıştım. Onunla eş güdümlü olarak ben de bir adım geriye gittim. Sırtım hafifçe girişteki portmantoya değdi.

"Paylaşmak isteyeceğim bir şey değil," dedim tek nefeste. Bu cümleden ne anlam çıkaracağını o an umursayamazdım, çabucak ekledim. "Özel hayatımla ilgili."

Adımlarını durdurdu. Meraklı bakışlarına bugün ikinci defa gölge düştüğüne şahit oldum, öyle ki az evvel üzerime diktiği kısılmış kahve gözleri hafifçe aralandı, sözcüklerimdeki bir şey sanki ona unuttuğu bir detayı hatırlatmıştı.

"Özel hayatın..." dedi usulca. Zihninin içini delicesine görmek istediğim garip bir ana savrulmuştum, bakışları anlamadığım bir şeyi kavrıyor olmanın verdiği hisle koyulaştı. "Elbette. Özel hayatınla ilgili."

Avuçlarımdaki kâğıdı daha çok sıktım. Sözlerimden neyi anladığını bilmiyordum ancak söylemek istediğim şeyi anlamadığına kesinlikle emindim. Bambaşka bir şey düşünüyor ve zihnindeki hesaplaşmada kendince bir sonuca varıyordu. Ona verecek bir yanıtım yoktu. Sarf edeceğim her kelime, peşime takılan saplantılı bir insanın varlığını açık etme ihtimalimi artıracak, olayı istemediğim bir boyuta sürükleyecekti. Ve ben henüz olayın giderek ciddi bir hâl aldığını kendime bile itiraf etmeye çekinirken bir başkasının

yanlış hamleleriyle uğraşamazdım. Yolumu çizecek, tıpkı yıllardır yaptığım gibi bu kez de güçlü adımlarla yürüyecek ve yolun sonunu görecektim. Işığın varlığına dair tek bir şey bile yoktu, aydınlıktan çok uzakta olabilirdim ancak bu, ona ulaşamayacağım anlamına gelmezdi.

Ve ben sönmüş ışıkların ardından karanlığa sığınmak zorunda kalan değil, zifirînin içine cesurca adım atandım. Umutlarıma ateş böcekleri konacaktı, gerekirse her şeyi yakacak, kör yolları açacaktım. Çıkmazları aşacak, adımlarımın bastıktan sonra geride bıraktığı her yeri aydınlık kılacaktım. Ne pahasına olursa olsun bu işin peşini bırakmayacaktım.

"Gidelim," dedim beni bile üşüten ses tonum kulaklarıma ilişiğinde. Ruh hâlimin aniden öncekine tezat bir hâle bürünmesine belki şaşıracak, anlam veremeyecekti. Farkındaydım. Ancak ne onu rahatlatacak gücüm vardı, ne de zavallı kendimi. Evimin kapısına ilerlerken terlemiş avuç içimdeki not kâğıdını cebime sıkıştırdım. "Geç kalacağız."

Tuna bana cevap vermedi. Bakışlarını sırtımda hissediyordum, yine de dönüp ona bakamadım. Merdivenlerin başına ilerlediğimde anahtarlarımı çıkarmış, kapı deliğine yerleştiriyordum. Sessizliğin hüküm sürdüğü birkaç dakikanın ardından evden çıktı. Tek kelime etmiyordu, belki anlatmamı bekliyordu ancak ona açıklama yapamazdım. Zamanı değildi.

"Sakladığın şey her neyse sana zarar vermesine izin verme."

Hafifçe eğilmiş kapımı kilitlerken saçlarımın arasında hissettiğim fısıltısı sanki bedenimi delip geçti, ayak uçlarımdan saç tellerime dek ürperdiğimi hissettim. Gözlerim usulca kapandı.

Sana zarar vermesine izin verme.

Varlığı bir adım bile uzağımda değildi, onu her hücremle yoğun bir şekilde hissediyordum. Ellerim tıpkı az evvel çirkin not kâğıdını tutarken olduğu gibi titremeye başladı, bunu gizlemek için kapıya ıkıca tutundum. Beni böyle kolayca okumuş olması beklemediğim bir yerden zamansız bir darbe yemek gibiydi, o an yıkılmış bakışlarımı kahvelerinin sıcaklığıyla sarmış, sanki içimi görmüştü.

"Bana kimse zarar veremez," dedim bütün hislerimin üzerine örttüğüm siyah bir perde yalanıma alenen yuva olurken. Bugün, doğruların günü değildi.

Hafifçe öksürdüm. "Önemsiz bir şey. Yalnızca şaşırdım, hepsi bu."

Belli ki ikimiz de açıkça bir şeyleri çarpıttığımın farkındaydık, iç çekişini duydum. Bir kez daha beni yanıtsız bıraktı. Adım seslerini duyana dek bir süre öylece dikildim, ona bakmaya cesaretim yoktu. Nihayet arkamda büyük bir boşluk hissettiğimde alnım hafifçe kapıya yaslandı, yumduğum gözlerimi açtım. Gitmişti. Üstelik ikimizin de yalan olduğundan emin olduğu sözlerimi de yanında götürerek...

Apartmandan çıktığımda düşünceler zihnimde dört dönüyordu. İşlerin çığırından çıktığını hissediyor, yalnızca uzaktan seyretmekle yetinebiliyordum. Bugün bir kez daha zafer ilan etmişti, beni kendi evimde kıskıvrak yakalamış, duygularımı önemsiz bir şeyleri dağıtırmışçasına ardına bir defa bile bakmadan döküp saçmıştı. Beni yıkmak istiyordu. Başarmıştı da, güçlü bir sarsıntıya tutulmuştum. Benden bir adım öndeydi ve verdiği mesaj açıkça ortadaydı.

Onu bulamayacağımı düşünüyordu. Kim olduğunu tahmin edemeyeceğimi, notların peşine düşmeyeceğimi...

Yakalanamayacağını düşünüyordu.

Tuna arabasını çalıştırdığında her ne kadar arka koltuğa geçip onunla arama mesafe koymak istesem de fazlasıyla garip duracağımın farkındaydım, sessizce öne geçtim. Koltuğa oturduğumda başını çevirip bana bir kez bile bakmadı, telaşsız bir hamleyle arabayı park ettiği yerden çıkardı ve rahatça uzattığı tek eliyle direksiyonu çevirdi, caddeye çıktık. Sıkıntılı hâlimden, içimde bir yerlerde üstesinden gelemediğim şeylerle boğuştuğumu fark etmiş olacak ki uzanıp radyoyu açtı. Sakin bir melodi arabanın içine huzurla doldu, camdan dışarı bakarken gitgide mayışarak gözlerimi kapatmak istedim.

Kapatmak ve uzun bir süre açmamak... Kulaklarımı okşayan bu tınıya teslim olup zihnimi kurcalayan acımasız gerçeklerden kaçmak... Korkularımı derinlere hapsetmek ve hepsine birer set çekmek...

Hepsi hayalden ibaretti.

İkimizin de sessizliği bozmadığı otuz dakikanın ardından Etiler'e giriş yaptık. Lüks bir sitenin girişinde arabayı durdurduğunda Tuna'nın yüzü ifadesizliğini koruyordu. Ona kaçamak bir bakış atmaktan geri duramadım, neye bozulduğunu tam olarak anlayamıyordum.

"İnecek misin?" dedi düz bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırdım. Belki de yanılıyordum, düşündüğümden çok daha fazla morali bozulmuştu. "Benimle küs müsün?" diye ona takıldım.

Birilerine şaka yapmaktan hoşlanmaz, doğrusu kimsenin gönlünü almaya çalışmazdım. Herkes hakkımda istediğini düşünebilir ve istediği kadar yanılabilirdi. Her zaman bunları es geçen ben, bu defa kendimi korkunç hissettiğim zor bir anımda başucumdan ayrılmayan bu adama karşı vicdani bir sorumluluk hissediyordum. Onun moralini yükseltmeye çalışmamın başka hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı. Yerimde dikleşirken hafifçe öksürdüm. "Un torbası?"

"Saygı duyuyorum," dedi sakin bir ses tonuyla. Ardından usulca gözlerini bana çevirdi. Arabanın içi aydınlık sayılmazdı ve dışarıdan sokak lambasının ışığının yansıdığı kahve gözler şimdi çok daha açık bir renge bürünmüştü. Sıcacıktı. Yalnızca burada öylece dursam ve saatlerce gözlerini seyretsem bile içimin huzurla dolacağını biliyordum. Bugün ilk kez bu adamın merhametiyle tanıştığımın farkındaydım, sanki onunla birlikte tükettiğim önceki anlar koca birer boşluğa dönüşmüştü, hiçbirini anımsayamıyordum. Aklımdan silemediğim tek şey, çaresizce dibe çöktüğümde beni kollarıyla sarıp tekrar diriltmiş olmasıydı.

Önüne geçemediğim bir histi ve bunu itiraf etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Belki ilk defa muzipçe parlamayan bu gözler hiç olmadığı kadar anlam yüklüydüler, keşke bu bakışların anlattığı şeyleri anlayabilsem ve onunla aynı dili konuşabilseydim. Uzun zamandır hiçbir şeyi böyle kuvvetle arzulamamıştım.

"Saygı duyduğun ben miyim?" diye sordum biraz şaşkınca.

"Kararların," dedi net bir ifadeyle. "Nasıl istiyorsan öyle davranacağım."

Bakışlarımız bir an bile birbirinden kopmazken anahtarı yuvasından çıkardı ve cebine koydu. Giydiği beyaz gömleğin kollarını kıvırmıştı, bunaltıcı bir günündeymiş gibi yaka düğmelerini tamamen açık bırakmıştı, bunun ona ne kadar yakıştığını henüz fark ediyordum. Ayrıca bir bomba gibi evin ortasına düşen not kâğıdı onun hazırlanmasına engel olmuştu, bunu tamamen atlamış, yalnızca kendi düşüncelerimle oyalanarak arabasına binmiştim.

Ve her şeye rağmen kusursuz görünüyordu.

"Anlatmaya mı karar verdin?"

Başını her zaman yaptığı gibi hafifçe yana eğmiş, hatta gülümsemişti. Bir anlık boşluğumla, "Hayır!" diye çıkıştım. Bahsettiği şeyi algılamam biraz gecikti, onun ne kadar kusursuz göründüğünü anlatmamı istemiyordu, sakladıklarımı istiyordu.

Hafifçe öksürdüm. "Gecikmiyor muyuz?"

Kızarmaya başlayan yanaklarıma gözlerini kısarak baktı. "Bugün baştan aşağı tuhafsın."

Bakışlarımı aceleyle ondan kaçırarak arabadan indim. Ardımdan sesli bir nefes verdiğini duyuyordum, fark etmemiş gibi davrandım. Sitenin güvenlik kulübesinin önüne geldiğimde parmaklarımla sıkıca çantama yapışmış, gergin bir bekleyişle yanıma gelmesini bekliyordum. Kapısını sakince kapattıktan sonra *Audi*'nin etrafından dolaştı ve bana doğru yürümeye başladı, kısa bir an başını geriye çevirip arabayı kilitledi. O an sanki bunu yeni fark etmişim gibi gözlerim parlak siyah renk arabanın camlarına takıldı. Fazla iyiydi.

"Nerede çalışıyorsun?" diye sordum hiç düşünmeden. Onunla iki medeni insan gibi tanışmak yerine kafamızda patlayan bir un torbası yüzünden kavga etmiştik. Peşinden tuhaf notlar yüzünden tutarsızca onu suçlamış, aramıza öfkemden bir bariyer kurup ondan aylarca uzak durmuştum. Yaşadığımız bütün anların garip bir şekilde gelişmesinden olsa gerek iki insanın kuracağı sıradan iletişimi kuramamış, hiç normal sohbet etmemiştik. Sahi, bu adam kimdi?

Adımlarını durdurdu, tam önümde bekliyordu. Karanlıkta yüzümü daha iyi seçebilmek için başını hafifçe eğdi. "Ne?"

"Araban," diye çenemle arkamızdaki kaldırımı işaret ettim. "Çok pahalı görünüyor. Sağlam bir gelirin olmalı."

Belki başka bir zaman söylediğim bu şey ayıplanabilirdi, insanların kazançları beni ilgilendiriyor sayılmazdı ancak bunu biraz bile kafaya takmamıştım.

Zira tanıştığımız ilk günden beri onu bir kez bile mesai saatlerine uyarken görmemiştim, zavallı bedenim nöbet gecelerinde ve sabah güneş doğarken başlayıp uzun saatler sonra biten iş maratonunda sıkışıp kalmışken bile sahip olabildiğim tek araba sevgili ufak *Peugeot* idi. İçimi sebepsiz bir kıskançlığın doldurduğunu hissettim.

"Evet," diye onayladı tavrıma karşılık dudağını hafifçe kıvırırken. "Sağlam bir gelirim var."

Asla mesleğini söylemeyecekti.

"Demek ikimizin de sakladığı şeyler var," diye lafı yapıştırdım. Ardından onun sinirini bozacak bir tebessüm belirdi suratımda. "Ne güzel."

Omuzları dudaklarından kaçan kahkahasıyla beraber sarsılmaya başlarken güvenlik kulübesindeki adam başını uzatmış bizi seyrediyordu. Hafifçe öksürdü. "Tuna Bey?"

Tuna loş ışıkta sarıya çalan parlak gözlerini benimkilerden zar zor çektiğinde derin bir nefes verdim. Güvenlik görevlisine selam verdi. "İyi akşamlar."

Görevli bizim için giriş kapısını açarken o, "Erken ayrılacağım, araba dışarıda kalsın," diye açıklama yaptı. Sözcükler kulağıma ilişir ilişmez adımlarım aniden yavaşladı. "Gidecek misin?"

Sitenin içindeki yüksek binalara doğru yürümeye başlamıştık, yetişebilmem için o da adımlarını yavaşlattı, başını omzunun üzerinden bana çevirip gamzelerini göstererek güldü. "Fazla vaktim yok."

"Ama..." diye mırıldandım. "Ben kimseyi tanımıyorum. Gitmesen daha iyi olur. Yani, herkes yabancı."

Bu hâlimi gördüğünde sırıtışı genişledi. "Seninle kalmamı mı istiyorsun?"

Telaşla, "Hayır!" diye atıldım. Alaycı bakışları ve parlak gözleri hâlâ çehremde gezinip duruyorken beceriksizce elimi salladım. "Gidebilirsin elbette. Sadece rahat olup olmayacağımdan emin değilim."

Binanın giriş kapısını benim için tuttu. Gözlerinden kaçar gibi çabucak içeri girdim. Asansörün düğmesine bastığında kapı bizim için açıldı. Aynadaki adamı görmezden gelmeyi deneyerek bir köşeye kedi gibi sindim. "Merak etme," dedi 12. katın düğmesine basıp. Parmaklarını geri çekerken saçlarıma ufak bir temasta bulundu, bunu bilerek yapıp yapmadığını anlayamadım.

"Hepsi çok sevecen insanlar," diye sürdürdü konuşmasını yumuşacık bir sesle. "Eminim çok iyi hissedeceksindir."

Yanıtlamadım. İnsanlara karşı tam bir yabani olduğumdan henüz haberi yok gibiydi. Ben yıllardır dört duvar arasında yalnız yaşayan bir kadındım, mesleğim gereği her gün onlarcasıyla muhatap oluyor olabilirdim ancak bu tamamen zorunluluktan ibaretti. İnsanlara yardım etmek sevgiden önce benim için görev bilinciydi. Ne yaptığım önemli değildi, önemli olan yaptığım şeyin hakkını vermek, en iyisine imzamı atmaktı. Yeni doğmuş bir bebek, bende masum bir aşktan önce başarı tutkusunu uyandırıyordu, belki de duygulardan yoksun kaldığım için işimde bu kadar yükselebilmiştim.

İnsanlar zaaflarınızı kullanıp duygularınızı bin bir parçaya bölmekten çekinmeyen nankör yaratıklar olmaktan gocunmuyorlardı. Üstelik bunu öyle kolay yapıyorduk ki birinin kalbinin kırılıp kırılmadığı kimsenin zerre umurunda olmuyordu. İç çektim.

Eğer sevgi yeşertmezseniz kimsenin koparıp atabileceği çiçekleriniz de olmazdı. Bu, benim hayattaki ilk kuralımdı. Yaşama yenilmemek için buna mecburdum.

"Çok düşünüyorsun," diye mırıldandı az sonra. Bakışlarım gayriihtiyari onun gözlerine uzandı, kahvelere daldım. Yüzünde beni çözmeye çalıştığını açık eden bir ifade vardı. "Bazen biraz rahat bırakmak gerekir. Akışına bırakmak... Her şeyi kontrol edemezsin."

Aksini iddia etmek için dudaklarımı araladığımda usulca bana yaklaştı, tek kelime edemedim. Yeterince dar olan alanda şimdi tam dibimdeydi ve kokusu ciğerlerime nüfuz ederken sağlıklı düşünüp düşünmediğimden emin olamıyordum.

"Telaşlanma," diye fısıldadı. Oysa sesi, yüksek çıktığı zamanlardan çok daha yoğundu. "Kendini kötü hissettirecek bir yerde seni bulundurmazdım."

Nefesi yüzüme çarparken aynı yavaşlıkla geri çekildi. Ne yaptığından haberi var mıydı?

"Ayrıca erken ayrılan ben değilim. Biziz."

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınca ona baktım. "Birlikte döneceğiz," diye açıkladı. "Hâlâ çok iyi göründüğün söylenemez. Dinlenmen gerekiyor."

Kalbim, alevlerin tutuştuğu bir kuyuya düşüyormuş gibi ısınmış, neredeyse içimde parçalanmak üzereymişçesine hızla çarpmaya başlamıştı. Gözlerime böyle sıcak bakması dilimin ucundaki kelimeleri unutturuyor, dengemi şaşırtıyordu. Beni bu kadar çok düşünmesini bir şekilde kabullenemiyordum. Oysa itiraza teşebbüs de etmiyordum. Hiçliğe sürüklenmiştim.

Söyleyebilecek tek bir şeyim yoktu.

"Hadi gel," dedi parmak ucuyla nazikçe koluma dokunurken. "Yeterince beklettik."

Asansörün kapısı açıldıktan sonra birlikte çıktık. Öyle garip bir hâle bürünmüştüm ki sanki attığım adımlar şaşacak, her an düşüverecektim. Tuna'nın ardından ilerlerken derin nefesler vererek kendime gelmeyi denedim. Alışık olmadığım bambaşka bir duygu fırtınasının içinde kaybolmuştum.

"Hoş geldiniz!"

Açılan kapıyla beraber karşımızda en son hastanede yatarken gördüğüm genç kadın belirdi. Gece, saçlarını özenle taramış, inci bir tokayla tek omzunda toplamıştı. Üzerinde bedenini saran siyah şık bir elbise vardı, dizlerinde bitiyordu. Bir an için kendi kıyafetlerime homurdanmak istedim, onun yanında çok sıradan ve basit görünüyor olmalıydım.

Yeşil gözleri bizimle buluştuğunda çocuksu bir neşeyle parladı, sahiden çok güzel bir kadındı. Kapıyı heyecanla sonuna kadar açtı. "Hiç gelmeyeceksiniz sandım!"

Tuna ile beraber içeri girdiğimizde ben etrafı inceliyordum. O ise Gece'ye duyamadığım bir şey söyledi, genç kadın kıkırdayarak onun omzuna vurdu. Aralarında çözemediğim bir ilişki vardı ve sahiden birbirlerini çok seviyor gibiydiler. Onun doğumu sırasında Tuna'nın nasıl ecel terleri döktüğünü hatırladım.

"Hoş geldin Rüzgâr," diye bana sevecen bir tavırla sarıldı. Ben de ona sarılırken, "Hoş buldum," diye tebessüm ettim. "Çok sağlıklı görünüyorsun. Buna sevindim."

Tuna girişteki duvara yaslanmış, sırıtarak bizi seyrediyordu. Birden yüzündeki gülümseme büyüyünce hafifçe kaşlarım çatıldı. Tepkilerini genellikle anlayamıyordum. Gece ise onun bu hâllerine fazlasıyla alışkınmış gibi bilmiş bir tavırla iç çekti.

"Beyefendi daha çok birbirlerinin kusursuz makyajlarına iltifat eden kadınlara aşina olduğu için sen ona biraz fazla geliyorsun." Sözleri bittiğinde kıkırdadı. Ardından çabucak ekledi. "Elbette çocuklarım için sağlıklı olmalıyım."

Ona tebessüm ettim. "Önceliğin kendin olmalısın, Gece. Elbette annelik çok farklı bir bağ ancak hiçbir kadın çocuğu ile kendini var etmez. Sen sağlıklı olmalısın ki sonra onlar gelebilsin."

Hastanede çocuk sahibi olamayan birçok anneye farklı tedaviler uygularken onları öncelikle psikoloğa yönlendiriyordum. Çünkü birçoğunda çocuk sahibi olamamanın verdiği eksiklik hissi vardı. Bunu öyle çok dillendiriyorlar, çevrelerinden öyle baskı görüyorlardı ki bu kadınlar kendilerinin birey olarak yaşamlarını sürdürme-

leri gerektiğini unutmuş, hissettikleri yetersizlikle âdeta bu savaşta kaybolup gitmişlerdi. Çocuk sahibi olmak, onların yerine getirmesi gereken bir sorumluluk ya da insanlara kendini ispatlamalarının bir yöntemi olmuştu. Maruz kaldıkları bu baskı beni kahrediyordu.

"Aslında haklısın," diye mırıldandı genç kadın esefle. Gözleri içeriden koşarak yanımıza gelen ufak kız çocuğuna kaydı. "Sahiden anne olunca benliğin büyük bir karmaşa yaşıyor. Öncelikler tamamen değişiyor."

Ona tebessüm ettim. Bu sohbeti devam ettirmek isterdim ancak ona herhangi bir katkım olmayacağının da bilincindeydim. Çünkü ne kadar anlatırsam anlatayım, onun hislerini tamamen anlayamayacağımın farkındaydım. Nihayetinde annelik güdüsü kolay çözümlenebilecek bir durum değildi.

"Tuna amca gelmiş!"

Küçük kız iki yandan örülmüş saçlarını savurarak Tuna'nın boynuna atladığında o çoktan diz çökmüş ve kollarını iki yana açmıştı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. "Nasılsın küçük savaşçı?"

İri gözlerini kocaman açan çocuk, "İyiyim!" diye neşeyle şakıdı. "Bize misafir mi getirdin?"

Tuna keyifle başını salladı. "Evet. Onunla tanıştın mı?"

Ufak kız bu defa benim yanıma koştuğunda bu hareketli hâline istemsizce sırıtıyordum. Bir an bile yerinde durmuyormuş gibiydi. "Ben seni hatırlıyorum!" dedi başını kaldırıp gözlerime bakarken. Ardından bir süre düşünür gibi yaptı. İri ela gözlerinde sevinçli bir pırıltı dans ederken, "Kardeşimi annemin karnından çıkarmıştın!" diye ekledi.

Tıpkı az evvel Tuna'nın yaptığı gibi ben de onun boyuna inmek için diz çöktüm. "Demek beni hatırlıyorsun," diye mırıldandım gözlerimi kısıp. "Hafızan çok kuvvetli olmalı."

"Babamla hep zekâ oyunları oynuyoruz," diye bilmişçe yanıtladı.

İçimde çocukluğunu yaşayamamış buruk bir yanım duyduklarıyla hüzünlenirken ben incinmişliğimin üzerine büyük bir set çek-

mek zorundaydım. Bu ufak kıza gülümsedim. "Bu çok güzel bir aktivite. Peki, kardeşinle de bir şeyler yapmaya başladınız mı?"

Bir süre düşündükten sonra dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. "Hayır," diye mırıldandı az öncekine kıyasla heyecanı azalmış bir ses tonuyla. "O sürekli ağlıyor."

Bu yıkılmış hâline istemsizce gülmeye başladığımda kendimi tutamıyordum. Benimle beraber Gece ve Tuna da gülüyordu. Küçük kız bu hâlimize anlam veremeyerek gözlerini kırpıştırırken, "Hiç komik değil," diye söylendi. "Babamı gecelerdir uyutmuyormuş. Sabah duydum."

Gece minik kızın elini avuçlarının içine alırken, "Elacığım, biz seninle ne konuşmuştuk? Hatırlıyor musun?" diye sevecen bir sesle sordu. Ela başını hızla iki yana salladı, örgüleri tekrar savruldu. Onlar beraber koridorda ilerlemeye başlarken, "İnsanların birbirlerine söyledikleri şeyleri duyduğumuzda bir başkasına anlatmayacaktık, değil mi? Özellikle baban ve benim aramdakileri," dedi.

Omuzlarım ikinci bir kahkahayla sarsılmamak için direnirken Tuna'nın da kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Ama anne..." dedi küçücük kollarını göğsünde küskünce birleştirirken. "Hani ben casustum? Sen demiştin ya! Unuttun mu?"

"Öylesin elbette tatlım," diye mırıldandı zavallı kadın. "Ama yalnızca benim casusum ol. Olur mu?"

"Peki..."

Gece rahat bir nefes verdiğinde yüzümdeki tebessümü silemiyordum. Belli ki bu ufak kız ailedeki herkese epey çektiriyordu. Gece'nin bu akıllı çocuğu yatıştırmak için kullandığı sakin ses tonu keyfimi yerine getirmişti, sebepsizce gülmek istiyordum.

"Manzara hoşuna gitmiş gibi..."

Tuna koridorun sonundaki geniş salonda insanların içine girdiğimizde bana doğru hafifçe eğilmiş, kulağıma fısıldıyordu. Söyledikleriyle tekrar ifadesiz maskemi takındım.

"Evet. Tatlı bir çocuk."

"Bütün çocuklar tatlı," dedi tebessümle. "Ama uzaktan."

Duyduğum şeyle tekrar gelen gülme isteğimi bastırırken içeride-ki bütün gözlerin üzerimize dikilmiş olduğunu görebiliyordum. Bu yüzlerin birçoğunu hastanede görmüş ancak detaylıca inceleyeme-miştim. Gece mükemmel şekilde hazırladığı yemek masasına bizim için iki tabak daha eklerken Tuna rahat olmamı istermiş gibi hafifçe koluma dokundu. Parmağı bir süre dirseğimde oyalanırken dokun-duğu yeri hafifçe okşuyordu.

Derin bir nefes verdim. Ne yazık ki o dokunmadan önce daha az heyecanlı hissediyordum.

"Rüzgâr Hanım, Rüzgâr Bey'in doğumuna yetişen süper kahra-man!" diye içeridekilere seslendi.

Aniden içeride bir sessizlik oluşup masadaki herkes gözlerini yal-nızca bana dikerken olduğum yerde küçülme isteğime engel olmaya çalıştım. Keşke beni insanlarla daha sakin bir üslupla tanıştırmış olsaydı. "İyi akşamlar," diye sessizce mırıldandım. Gevelediğim ke-limelerin anlaşılıp anlaşılmadığından bile emin değildim.

"Hoş geldiniz!" diye şakıdı masadan kalkan sarışın bir kadın. Onu hastane odasından zar zor çıkarabilmiştim, yaşından daha genç duran simasını anımsıyordum. Yine o günkü gibi göz yorucu renklerde giyinmişti, açık mavi bir gömlek ve beyaz parlak kumaşlı bir pantolonu vardı. Yürüdükçe altın ve bronz rengindeki takıları ışıldıyordu, boynuna saçlarıyla uyumlu sarı bir fular dolamıştı. "Sizi burada görmek ne güzel. Torunum için yaptığınız şey çok güzeldi, gerçek bir doktorsunuz! Ben Efsun."

Uzattığı eli sıkarken, "Tanıştığıma memnun oldum Efsun Ha-nım," diye tebessüm ettim.

Kadının yanında içim geçmiş gibi hissediyordum, dışarıdan biri-si görüntümüzü inceleyecek olsa ben kırklı yaşlarının sonunda bit-kin bir zavallıyken o yirmilerinin başında kanı kaynayan, enerjik bir insan gibi duruyordu. Kendime biraz daha özen göstermediğim için ikinci pişmanlık dalgasını yaşamaya çoktan başlamıştım.

"Bu akşam bize katılmanızdan çok mutluyuz Rüzgâr Hanım," dedi yanındaki beyefendi. Efsun Hanım'ın eşi olduğunu anlayabilmiştim. Elini sıktım. "Davetiniz için ben teşekkür ederim."

Diğer insanlarla da tanışma faslı bitip masaya geçebildiğimde Tuna yanımdaki sandalyeye oturmuş, çoktan yemeğini yemeye başlamıştı. Uzun zamandır hasret kalmış gibi önündeki fırınlanmış tavuk parçasını hararetle kesmeye çalışıyordu. Bu rahatlığın binde birine sahip olsaydım hayatımı çok daha ferah sürdürebileceğime emindim.

"Minik savaşçımız da geldi!"

Efsun Hanım neşeyle kapıya baktığında Gece'nin eşi Emir'i kucağında ufak bebekle salona girerken gördüm. Tuna'yı gördüğünde bir anlık yüzünü buruştursa da gözleri gözlerime değdiğinde nazik bir tavırla gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Tebessüm ederek karşılık vermeyi denesem de bu genç adama acımaktan kendimi alamıyordum, bebeği biraz yanlış tutuyor ve hâliyle de onun huysuzlanmalarına maruz kalıyordu. Ufaklık babasının kucağında delicesine tepinip ona rahat vermezken bir yandan da mızırdıyordu.

"Bari yemek bitince bu senfoniye katlansaydık," diye homurdandı Tuna.

Birkaç kişi gülerken Emir son derece ciddi bir yüz ifadesiyle Tuna'nın yanına yaklaştı ve daha ne olduğunu anlayamadan bebeği onun kucağına tutuşturdu. "Al bakalım, bu akşam bir değişiklik yap ve işe yara."

Tuna şaşkın bakışlarla kucağındaki bebeğe bakarken Emir rahatça eşinin yanındaki sandalyeye kuruldu. Gece ona öyle aşkla bakıyordu ki bir an için masadaki herkesin varlığını unuttuklarını fark ettim. Genç adam uzanıp karısının saçlarına dudaklarını bastırdı. "Bugün çok yoruldun."

"Fazla romantizmi boş verip çocuğunuza sahip çıksanız daha iyi olmaz mı? Ağzında tuhaf bir şey var."

Tuna kollarını ileriye uzatmış minik bebeği kendinden uzakta tutarken ona ters bir bakış attım. "Salya."

"Ama bu beyaz!" diye homurdandı.

İç çekip ofladıktan sonra masadaki temiz bezi alıp bebek Rüzgâr'a uzandım. Dudağının çevresini temizlerken Tuna pürdikkat hareketlerimi seyrediyordu.

"Senin gibi yutkunmayı bilmediğinden elbette bu sıvıyı ağzında tutamıyor," diye açıkladım sakince. Bezi katlayıp temiz kısmını çevirirken masadaki diğer insanlar da sessizce bizi izliyordu. Gece'ye yandan bir bakış attım. "Bu hafta mutlaka kontrollere gelmelisiniz. Beni ararsan sizinle direkt ilgileneceğim."

Gece minnet dolu bir bakışla başını salladı. "Elbette. Kontrolleri ihmal etmeyeceğiz."

Önümdeki çorbayı içmeye başladığımda Tuna nihayet sızlanıp duran bebeğe bir çözüm bulmuş, tek eliyle onun sırtını hafifçe okşarken başını geniş göğsüne yaslamıştı. Boşta kalan eliyle çatalını kullanarak yemek yemeyi ihmal etmiyordu. Mutfağa ve yemeklere olan bu düşkünlüğü hayret verici seviyedeydi. İç çekip çorbamı içmeye devam ettim.

"Şimdi iki tane mi Rüzgâr var?" diye sordu Ela az sonra.

Tam karşımda oturuyordu ve masada öyle küçük kalmıştı ki yalnız kafasını ve tabağını tutan ellerini görebiliyordum. Gülümsedim. "Evet. Biz onunla adaşız."

"Adaş ne demek?"

"Aynı ismi taşıyan insanlar için kullanılır," diye açıkladım. "Büyük Rüzgâr ve küçük Rüzgâr."

Anlayışlı bir tavırla başını sallarken gözlerini iri iri açmıştı. Yüzü öyle sevimli, yanakları öyle yumuşak görünüyordu ki yanına gidip onu öpme isteğimi bastırmakta güçlük çekiyordum.

"Peki, sen uçabiliyor musun?" dedi bir süre sonra tekrar ilgisini yemeğinden bana yönelttiğinde.

Sorusunu anlamak için sessiz kaldığımda babası, "İnsanlar uçamaz küçük savaşçı," diye açıkladı. "Ama Tuna amcam ona süper kahraman dedi ya! Onlar uçuyor."

Ben söylediklerine gülmeye başlarken Tuna derin bir iç çekiyordu. "Lafın gelişi Elacığım."

Ela kafası karışmış hâlde bir kez daha açıklama beklerken annesinin yemeğini bitirmesi için onu uyardığını gördüm, ardından uslu bir şekilde tabağındakileri yemeye başladı. Tuna yanımda bıkkınca iç çekiyordu. "Bu evde bir saat, bir ömür gibi geçiyor."

Bu defa gözlerini alayla kısan bendim. "Çocuklarla biraz ilgilendiğin için rahatın kaçtı diye söylediklerine bir bak, ne ayıp."

Bana umursamaz bir bakış attı. "Merak etme, Gece bunlara alınan bir kadın değil. Kendisi de nasıl tuhaf bir aileye sahip olduğunun farkında."

Tam kaşlarımı çatmış, ona ikinci bir uyarı yapacakken hafifçe bana doğru eğilince sözümü kesti.

"Ayrıca onun bana borcu çok büyük. Keyfim ve kahyasına katlanmak zorunda, itiraz edemez."

Aralarındaki garip ilişkiyi hâlâ anlamlandıramadığım için bu konuda bir yorum yapamadım. Belli ki birbirlerinin hayatında çok önemli bir yere sahiplerdi. Konu yeniden değişip masadaki koyu sohbet artarken Tuna ikinci kez ofladı. "Bir şey mi yapıyor bu velet?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Hı?"

"Baksana," diye söylendi çenesiyle göğsüne yatan bebeği işaret ederken. Gözlerim Rüzgâr'a kaydığında dudaklarımdan sesli bir gülüş kaçtı, hatta masadaki herkes bir an için sohbeti kesip bize baktı. "Bekle," dedim kahkahamın arasında. Ardından uzanıp bebeği kucağıma aldım.

"Gömleğinin düğmesini emiyor."

Tuna söylediğimle donakalırken onun bozulmuş suratı keyfimi daha çok yerine getiriyordu. Rüzgâr'ı kucağıma alıp göğsüme usulca

yatırırken, "Sen neden bu kadar huysuzsun, söyle bakalım?" diye fısıldadım. Garip bir ses çıkardı. Mızıldanmaya bayılıyordu.

"Şuna bak!" dedi Tuna ıslanmış gömleği ve düğmesini elinin ucuyla tuttuğu bezle silerken. Suratı buruşmuş, tiksinti dolu bir bakışla bebeğin yattığı yere gözlerini dikmişti.

"Bütün Rüzgârların garezi bana mı?"

Aksi cümlesini anında üstüme alınarak oturduğum yerde dikleştim. "Belki de sen Rüzgârların dilinden anlamıyorsundur."

Gece tutamadığı bir kahkahayı dudaklarından kaçırırken Tuna kahvelerini bana dikmiş, ters bir bakışla suratımı seyrediyordu. Onu umursamadan sandalyemi hafifçe geriye ittim ve kucağımdaki minik bedeni okşayarak masadan kalktım. "Uykusu var. Onu yatıralım."

Gece benimle beraber masadan kalkarken çocuk odasının yerini gösterdi. Koridorda onu takip ettim ve rengârenk mobilyalarla dizayn edilmiş odaya adım attım. Etrafta birçok oyuncak vardı. Rüzgâr'ı usulca beşiğine bıraktım. Hafifçe kıpırdandı ancak gözlerini açmadı.

"Günlerdir uyumuyordu," dedi hayretle. Ardından ses tonunu biraz daha düşürüp bana doğru fısıldadı. "Şuna bak, resmen güzel bir kadının ona sarılmasını bekliyormuş."

"Söylemiştim. Oğlun çok çapkın," diye sırıttım.

"Tuna da öyle," derken bana imalı bir bakış attı. "Ama hayat bir şekilde herkesi hizaya sokacak birilerini karşısına çıkarmıyor mu?"

Aniden içimde tuzağa düşmüşüm hissi uyandı. Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. Bu konunun nereye varacağından emin olamayarak hafifçe öksürdüm. "Evet. Öyle tabii."

"Eminim senin gibi güzel bir kadında çapkınlığının işe yarayıp yaramadığını test ediyordur," diye mırıldandı meraklı bir ses tonuyla. Sorusu beni gafil avlamıştı ve kesin bir yanıt bekliyordu.

Beşikten biraz uzaklaştım. "Hayır. Öyle bir ilişkimiz yok."

"Muhtemelen sen izin vermediğin için yok," dedi düşünceli bir sesle. "Ama her fırsatı değerlendireceğinden adım kadar eminim. Ah, kahve göz."

O derin bir iç çekerken boynumdaki saçları geriye attım. İçerisi biraz sıcak mıydı?

"Sadece komşuyuz," diye açıkladım ifadesiz tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. Oysa bugün aramızda gelişen değişik çekimin etkisinden çıkabilmiş sayılmazdım, bu konuyu hızla kapattım.

Gece güzel yeşil gözlerini irice açıp bedenini tamamen bana çevirdi. Sanki bu karanlık odada, kimseye söylemediği bir sırrı benimle paylaşmak üzereymiş gibi hissettim. "Sen benim hayallerimdeki kadınsın!" dedi sırıtarak. "Tuna'nın karşısına hep onun nefesini kesecek birinin çıkmasını beklemiştim. Aksi hâlde o keyfine düşkün adam hiç uslanmayacaktı. Ve aniden sen çıktın!"

Yüzü parlak bir gülüşle aydınlandı. "İstediğin an onun nefesini keser, sonra tekrar hayata döndürürsün, zaten mesleğin bu. Bir taşla iki kuş. Daha ne isteyebilirdim ki?"

Söylediklerileyle zihnim allak bullak olurken, "Ben..." diye geveledim. "Sanırım yanlış anladın..."

"Hayır," dedi bilmiş bir tavırla. "Bak, bu hayatta en iyi yaptığım şeylerden biri izlemektir. Ve ben Tuna'yı yakından izleyen biri olarak başını döndürdüğünü görebiliyorum. Sadece zamana bırak."

"Bizi bekliyorlardır," dedim çabucak. Aceleyle odadan kaçarcasına kendimi dışarı atarken terlemiş avuç içlerimi pantolonuma sildim. Gece'nin arkamdan güldüğünü duyabiliyordum.

Yeterince büyük bir karmaşanın içinde debelenip durduğum bu tuhaf dönemde, geri plana attığım duygularımı su yüzüne çıkararak işleri daha feci bir yere sürüklüyordu, farkında değildi. Ve kesinlikle buna izin veremezdim.

Adımlarım beni salondan içeri götürdüğünde başım istemsizce hafifçe kalktı, gözlerim anında kahve gözleri buldu.

Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı. Çünkü tıpkı benim gibi o da çoktan gözlerini gözlerime dikmişti.

İyi değildi.

Belki de ilk kez hislerim hiç iyi değildi.

Bazı geceler başımı yastığa usulca koyduğumda özlemin körüklenen yangınını içimde hiç sönmeyecek zannederdim, sanki her zaman tütecek, beni yakmaktan başka bir şey yapmayacaktı.

Kirpiklerimi yalnızlığın beni esir aldığı bu dünyanın üzerine örter, uyumadan evvel kendimi hayallere teslim ederdim. İmkânsızdı, bilmiyor değildim. Ancak en güzel imkânsızlık geceleri uyumadan önce kurduğum hayallere sakladıklarım değil miydi? Zaten biz aydınlıkta kaybolmasından sakındığımız o kırık hayalleri gecenin karanlığında koynumuza sarıp usul usul sevmek için bitirmiyor muyduk günleri? Öyle gecelerde yalnızlığımı terk edip hayallere dalmaktan ürkmezdim çünkü sessiz sessiz adımladığım o hayallerde umutsuzluğuma yer açılmazdı. Sevdiklerim, sevmeye korktuklarım ve belki hiçbir zaman sevemeyeceklerim... Düşlerim çok kalabalıktı. Bu dünyada hiç sahip olmadıklarım orada kendine bir yer bulmuşlardı.

Gözlerim ağır ağır karşımdaki ufak kız çocuğunun tebessümünde gezinirken boğazıma koca bir yumru oturmuştu. Belki özlem yutkunamamaktı. Seyrettiğim manzara öyle naif öyle hoştu ki eğer kendime hâkim olabilecek kadar güçlü olmasam hemen burada saatlerce ağlardım.

"Şimdi oldu," diye mırıldandı genç adam. Ardından kucağına oturttuğu kızının bozulmuş örgüsünü son bir kez düzeltip saçlarının ucunu lastik bir tokayla bağladı. Dakikalardır büyülenmiş gibi bu anı izlemekten kendimi alamıyordum. İçimde bir yerlerin paramparça olduğunu hissettim. Emir uzandı, ufak kızının taramayı bitirdiği saçlarına dudaklarını bastırdı. Kuş gibi hafif ancak bir babanın evladına duyduğu o sevginin sıcaklığını bana bile hissettirebilen bir öpücüktü bu. Ela artık daha güzel görünen örgülerini salladıktan sonra hâlinden memnun bir gülüşle babasının boynuna tırmandı. Onun yanaklarını sulu öpücüklere boğdu. İkisi birlikte gülmeye

başlarken Gece, tekrar huysuzlanmaya başlayan Rüzgâr'ı kucağına almış, onların başucunda dikiliyordu. Sesinin melodisi hafifçe kulağıma ilişiyordu, belli ki bebeğine güzel bir ninni söylüyordu.

Yaşarmak üzere olan gözlerimi onlardan kaçırdığımda parmaklarımla oynuyordum. Yarım kalmış bir çocukluk, büyüdüğünüz her günü kapanmayan bir yara gibi sızım sızım sızlatırdı. Yaşayamadığım çocukluğum sanki ruhuma sıkışıp kalmıştı, bedenimin aldığı yaş bir hiçten ibaretti. Sanki geçmişe sıkışmıştım. Hayatım boyunca belki ilk kez küskün ufak bir kız çocuğu gibi hissettim. Hiç başımı okşamayan babamı, bana ninniler söyleyerek huzurla büyütmeye mecali olmayan annemi, yokluğumda acılarla büyüyen kardeşimi... Sahi, özlem zalim bir histi. Özlem yutkunamadıklarımdı.

Masadaki kalabalık salonun farklı yerlerine dağılmış, herkes kendi hâlinde bir sohbete koyulmuşken yanımdaki insanları dinliyor gibi yapıyordum. Kaçamak bakışlarımı karşımdaki güzel tablodan hüzünle çektiğimde bugün ikinci defa kalbimin neredeyse teklercesine göğsümde sıkıştığını hissettim.

Kahve gözler dikkatle gözlerimi izliyordu.

Yakalanmış olmanın verdiği o ufak suçluluk benliğime hücum ederken oturduğum yerde hafifçe dikleştim, sanki bir yabancıdan parçalanmış duygularımı, yarım kalmışlıklarla dolu ailemi saklamak istiyormuşum gibi bakışlarıma ifadesiz bir perde indirdim. Sebepsiz bir savunma içgüdüsü bedenime büründü, ona bakmadım.

"Kahve ister misiniz?" diye sordu isminin Hande olduğunu öğrendiğim tatlı, genç kadın. Gece ve Emir'in aile dostuydu. Erkek arkadaşı Giray yardım etmek için oturduğu yerden ayaklanıp onun yanına ilerledi, çok güzel bir ilişkileri vardı, uzun zamandır rastladığım en uyumlu çift olduklarını düşündüm.

İçeridekiler kahve siparişlerini Hande'ye iletirken ben yerimden kalkıp konuşmadan önce hafifçe boğazımı temizledim. "Geç oldu. Müsaadenizle..."

Gece şaşkınca, "Biraz daha kalsaydın," diye mırıldandı. Bakışlarından sahiden burada kalmamı istediğini gördüm. Ancak burada kendimden beklenmeyecek kadar uzun bir vakit geçirmiştim.

"Belki daha sonra," diye tebessüm ettim kibarca. "Hastane bugün yoğundu."

"Haklı," diye onayladı Emir. "Dinlenmeniz daha iyi olur. En kısa zamanda tekrar görüşmek üzere."

Gece sevinçle, "Evet!" diye atıldı. Ben koridora doğru ilerlerken, "Seninle uygun bir zamanda daha güzel vakit geçirmek isterim, Rüzgâr. Bu akşam çocuklardan pek fırsat kalmadı," diye gülümsedi.

"Seve seve," diyerek ona karşılık verdim. Beklemediğim bir anda uzanıp bana sarılınca içim henüz yeni tanıştığım bu insana sebepsizce ısındı. "Sen de istediğin zaman bana gelebilirsin," diye ekledim. "Pek evde olamasam da..."

"Ah, çok isterim!" diye hevesle iç çekti. "Ancak yakın zamanda pek mümkün görünmüyor, çizimlerimden sana bahsetmiştim. Okulum başlayacak. Ela ve Rüzgâr'ı bile daha az göreceğim. Ama mutlaka haberleşelim, istediğin her zaman arayabilirsin."

Öyle heyecanlıydı ki nefes almadan konuşuyordu. Onun yanında kendimi ruhsuz bir canlı gibi hissetmekten geri duramıyordum, hafifçe tebessüm ettim. "Şimdiden başarılar dilerim. Muhakkak görüşelim."

"Sana taksi çağırayım," dedi aniden aklına gelmiş gibi. Aceleyle telefonunu çıkarırken gözlerim salonun girişindeki gölgeye takıldı. Tuna uzun boyuyla kapının önünde dikilmişti. Bakıştık.

"Rüzgâr'ı ben bırakırım," dedi sakince ceketini giyerken. "Zaten birlikte geldik."

Gece telefonu tekrar aldığı yere bırakırken Emir'e kaçamak bir bakış atıp gülümsedi. "Ona sordun mu kahve göz?"

Tuna bir an için afallayıp şaşkınca ona bakarken Gece'nin bu hâllerine gülmek istiyordum, yüz ifademi sabit tutmakta zorlandım. Kahve gözler yavaşça bana döndü. "Katile mi benziyorum?"

Cevap vermeden tebessüm ettim. Sakince kapıyı açıp asansöre ilerlerken Tuna arkamdan homurdanıyordu. Çıkmadan önce Gece'ye, "Onu bu saatte yalnız mı bıraksaydım? Aynı apartman-

da oturuyoruz!" diye açıklama yaptığını duydum. Sırıtma isteğimi bastırdım.

Kapı arkamızdan kapanırken asansörü çağırmış, önünde ayakkabılarımı inceleyerek bekliyordum. Tuna yanıma yürüdükten sonra benim gibi yüzünü asansöre çevirip beklemeye başladı, ikimiz de konuşmuyorduk. Asansörün kapısı açıldığında geçmem için elini hafifçe öne uzattı, önden yürüyüp asansöre bindim. O da benim ardımdan girip giriş katın düğmesine bastığında asansör kapandı ve boğucu havada yalnız kaldık.

Yanımda beklemeye başladığında omuzlarımız birbirine değiyordu ancak ikimiz de bunu fark etmiyor gibi yaptık.

"Yarın ne yapacaksın?" diye sordu.

Bunun onu ilgilendirmediğini söylemek isteyen yanımı susturdum, kabalığımı belki de biraz törpülemenin zamanı gelmişti. Benim için gereğinden çok daha fazla iyilik yapmıştı.

"İşe gideceğim," dedim sakince. "Sen?"

"Evde yatacağım."

Engelleyemediğim bir hışımla başımı ona çevirdim. "Bu neydi?"

Omuz silkip bana yandan bir bakış attı, dudağı kıvrılmıştı. "Öylesine sordum."

Ona tembel hâllerini kıskanmadığımı ve işimi yeterince sevdiğimi söylemek için dudaklarımı araladım ancak bunun anlamsız olduğunu fark ettiğimde çenemi kapatıp önüme döndüm. Asansör durdu. Sakin bir insanı çıldırtmakta ondan iyisini tanımıyordum. Bu defa onu beklemeden hızlı adımlarla dışarı çıktığımda sakinleşmek için derin bir nefes verdim, güvenliğin yanından geçip bahçeden çıkana kadar ona bakmadım. Nihayet arabanın yanına geldiğimizde durdum, düğmeye basıp kilidi açtı. Kendimi ön koltuğa attığımda direksiyonun başına geçmiş, yarı şaşkın bir hâlde bana bakıyordu. "Asıl bu neydi?"

Yüzüme düşen saçlarımın arasından ona ters bir bakış attım. "Ne?"

"Yine neye sinirlendin?" diye derin bir iç çekti. "Seni anlamak çok güç."

"Soruyor musun?" diye alayla mırıldandım. "Rahatlığına!"

"Herkes bu kadar ciddi yaşamak zorunda değil," dedi arabayı çalıştırıp park ettiği yerden çıkarken. "Hepimiz suratsız olsaydık hayat çekilmezdi."

Kaşlarımın havalandığını, omuzlarımın istemsizce dikleştiğini hissettim. "Ben mi?" dedim elimle kendimi gösterirken. "Asıl sen-"

"Takılıyorum," diye gülümsedi kısa bir an kısık bakışlarıyla beni süzüp. Öyle güzel bir bakıştı ki sözümü bitirmeme mani oldu, sustum. Yüzümün nasıl bir hâl aldığını bilmiyordum ancak yanağında onu olduğundan daha sempatik gösteren gamzesi belirmişti. Gözleri karanlıkta yine koyu bir renge bürünmüştü.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüz seninki."

Ve kelimeleriyle kalbim bir kez daha tekledi.

Sessizliğimin ardından sözlerine devam etmedi, bakışlarını önüne çevirdi ve yanıtını almış gibi iç çekti. Beni utandırmaktan vazgeçmiş olmalıydı, dikkatle arabayı kullanmaya devam etti. Eğer alaycı sözlerine devam etseydi ona ağzının payını keyifle verebilirdim ancak işleri nasıl tersine çevireceğini sahiden çok iyi biliyordu. Böyle sıcacık baktığında, başımı döndüren cümleler sarf ettiğinde sesim bir anda kesiliveriyordu. Arabanın camını açıp soğumuş havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. Aksi hâlde nefes alamayacak gibi hissediyordum.

"Eğer vaktin olursa bir şeyler yapar mıyız diye soracaktım."

Arabanın içine usulca yayılan sesi kulağıma şimdiye kadar hiç böyle hoş gelmiş miydi? Hatırlamıyordum. Hafifçe öksürerek şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalıştım. Gece'nin karanlık bir odada zihnime sızdırmaya çalıştığı o tuhaf cümleler bir anda aklıma geldi, söyledikleri doğru olabilir miydi?

"Vaktim yok," dedim bir anda. Sözcükler ağzımdan öyle hızlı fırlamıştı ki bu kadar çabuk reddetmemi beklemiyor gibi hafifçe

kıstığı gözlerini yoldan ayırıp tekrar bana çevirdi. Ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. "Çok yoğun çalışıyorum," diye ekleme ihtiyacı hissettim.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı gözlerini tekrar yola çevirip. Az önceki sempatik tavrı kaybolmuş, çehresi ciddi bir hâle bürünmüştü. Dudağımı dişledim. Reddetmekte biraz hızlı mı davranmıştım? Düşününce son zamanlarda onunla vakit geçirmek kulağa korkunç gelmiyordu.

Ancak içgüdülerim benden önce davranmıştı. Biriyle uzun zaman geçirmek, ona alışmak demekti. Alışmak, peşinden koşulsuz sevgiyi getirecek ve beni çıkmaza sürükleyecekti. Bunu kendime yapamazdım. Tıpkı hayatım boyunca asla yapmadığım gibi...

Araba durduğunda ikimiz de gergin bir bekleyişe girmiştik. Bu adamın rahat tavırları zaman zaman sinirlerimi bozsa da ciddi hâli sahiden çekilecek gibi değildi. Yüzünü buzdan bir ifade kaplamış, bakışları sıcak arabanın içinde neredeyse beni üşütecek kadar soğumuştu. Pekâlâ, belki de reddedilmek hoş hissettirmiyor olabilirdi.

Ya da Gece'nin bahsettiği şey buydu. Tuna kolay kolay reddedilen bir adam değildi.

"İyi geceler," dedi.

İfadesiz sesi arabayı doldurdu. Galiba kibarca beni kovuyordu. İç çektim, dudaklarım birkaç söz sarf etmek için aralansa da tekrar kapandılar. Ona karşı nasıl bir tavır takınmam gerektiğini bilmiyordum, bir an iyi hissederken bir an çok ters düşebiliyorduk. Artık benim de dengemi bozmuştu. Başımı iki yana sallayarak arabadan indim. Benim, bizim için yapabileceğim herhangi bir şeyim yoktu.

Adımlarım sakince apartmanın girişine yöneldiğinde bir anlık boşlukla geriye dönüp Tuna'ya baktım. Yüzünde hiçbir duygu barındırmıyordu, sabit bir şekilde direksiyonun başında bekliyordu. İnmemişti. Anahtarlarımı çıkarıp bina kapısından içeri girdiğimde arabanın tekerinin çığlık atarcasına bir ses çıkardığını duydum, yolda kaybolmuştu. Az evvel beklediği yerde şimdi koca bir boşluk vardı.

İçeri adım attığım anda gaza basıp gitmişti.

Yorgun adımlarım telaşsız bir şekilde merdivenleri çıkarken içime kötü bir his doğuyordu; belki Tuna'nın artık alışmaya başladığım tebessümünü vedalaşırken göremediğimden belki de bu merdivenlerin sonu bir şekilde önüme hep kötü şeyler çıkardığındandı. Dairemin önüne geldiğimde gözlerim istemsizce yere değdi, sabah notun bırakılmış olduğu yere baktım. Gerçekler acıydı. Birkaç saat boyunca kendimi sıcak aile kalabalığının arasında güvende, mutlu ve huzura kavuşmuş hissedebilirdim ancak kaçamadığım tatsızlıklar evime geldiğimde tekrar yüzüme çarpıyordu.

Peşime takılan saplantılı biri vardı.

İçeri girip kapıyı ardımdan kilitlerken titrek bir nefes verdim. Bundan öncesini bir şekilde yok sayabiliyor ancak bugün gelen cümleyi kabullenemiyordum. Not kâğıdını sakladığım yerden çıkardım, kâğıt tekrar parmaklarımın arasında titremeye başlamıştı. Gözlerimi harflere sabitledim.

Sevgilim.

Bana böyle hitap etmiş olması tüylerimi ürpertti. Zaten kişiliğinin bozuk olduğunu biliyordum ancak bu not bir nevi bunun ispatıydı. Çünkü ben hayatımın herhangi bir evresinde yahut şimdi kimseyle sevgili olmadığıma emindim. İlişkimizin ilerleyebileceğine ihtimal veren hiç kimseyle bağım yoktu.

Her şey haddini aşmaya başlamıştı.

"Sakin ol," diye fısıldadım montumu çıkarıp portmantoya asarken. "Senin kafanı bulandırmak istiyor. İzin verme."

Odama gidip kıyafetlerimi değiştirdim. Pijamalarımı üzerime geçirdikten sonra rahat bir nefes verdim, sakince banyoya ilerledim. Ellerimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı taradım. Omuzlarıma günün yorgunluğu binmiş, uyku ağır ağır bastırmaya başlamıştı. Uzun zamandır okumadığım birçok makale biriktiğinin farkındaydım, kitaplarıma el süremiyor, kendime dünyaca ünlü doktorların girdiği ameliyatların videolarını izleyecek ufacık bir vakit bile ayırmıyordum. Düzenim tamamen değişmişti.

Bir bardak soğuk suyu içerken gözlerim her zaman olduğu gibi sokağa kaydı. Bu kez aradığım şeyin farkındaydım.

Tuna'nın arabasını göremedim.

"Dengesiz," diye homurdandım bardağı öfkeyle yerine koyarken. Eğer geceye devam edeceğini söyleseydi eve taksiyle dönebilirdim, üstelik onun bu karmaşık hâllerine katlanmak zorunda da kalmazdım!

Uzun zamandır telefonuma gelen bildirimleri kurcalamadığımı fark ettiğimde kafamı dağıtmak için yaklaşık on beş dakika aptal uygulamalarda gezindim. Hastanede acil durumlar için kurduğumuz mesajlaşma grubundan 43 tane yeni ileti almıştım ancak bugün izin günümde olduğum için hiçbirine dokunmadım. Eskiden bütün mesajları ezberlercesine defalarca okur, hafızama kazır, herhangi bir önemli durumda öne atılıp en bilgili asistan rolünü kapardım. Bu gece, bunun için fazla yorgun hissediyordum.

Telefon elimdeyken titremeye başladığında kaşlarım çatılmış hâlde arayan numaraya baktım. Gruplardan herhangi birine ait olmadığını biliyordum ve rehberimde Yağmur ve birkaç önemli insan dışında kimse bulunmuyordu. Üstelik gecenin ikisinde beni herhangi bir sebepten arayacak yakın birine sahip değildim.

Telefonu kulağıma götürdüğümde, "Alo?" diye mırıldandım.

Cevap gelmedi. Şaşkınca telefonu geri çekip ekrandaki numarayı incelediğimde bir yerlerden tanıdık gelmesini umuyordum. Ancak sonuç koca bir hiçlikten ibaretti. Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde ses tonum yükselmiş hâlde, "Alo?" diye konuştum. "Duyuyor musunuz?"

Bir nefes sesi işittim. Hırıltılı hatta biraz kesikti. Bana yanıt vermek yerine sanki uzun zamandır beklediği bir anı yaşıyormuş gibi soluğunu ciğerlerine çekti. Ve ben bütün hücrelerime dek ürperdim.

Telefonu aceleyle kapatırken farkında olmadan pencerenin kenarında dikildiğimi fark ettim. Korku içime yayılırken perdemi hızla çektim, yatak odama doğru ilerledim. Korku usul usul baş göste-

riyordu. Merak içimi sinsi bir hastalık gibi kemirirken dudaklarımı dişledim. Rehbere girip numarayı kaydettim. Eğer bir fotoğrafı varsa onu görecek, elbette tanıyacaktım. Artık maruz kaldığım bu tacizler sınırı fazlasıyla aşmıştı.

"Özel numara bile kullanmayacak kadar rahat!" dedim öfkeyle.

Numaranın üzerine tıklayıp bir süre bekledim. Fotoğrafının olması gereken yerde beyaz bir boşluk vardı. Herhangi bir tarih, cümle ya da bilgi göremiyordum. İç çekip sinirle numarayı zihnime kazırken sabah bunun hesabını soracağımı biliyordum. Bazı şeyler artık boyumu aşıyordu. İlk hedefim bu sorunu kendim halletmekti ancak belli ki birileri benim huzurumu kaçırmakta kararlı ve ertesi günü bekleyemeyecek kadar sabırsızdı.

Sabah ilk iş polis merkezine gidecek, önce bütün o aptal notları ortaya dökecek ardından bu konuşma kaydını onlara ulaştıracaktım. Birileri madem benimle eğlenmek istiyordu, o zaman istediklerini verecektim. Eğlencesine ortak olmak için çok bile beklemiştim. Kendimce son bir şans tanımış, bir türlü işi ciddileştirmemek için önüme set çekmiştim. Ancak buraya kadardı. Kim ya da kimler olduğu er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Geri tuşuna basmak üzereyken telefonumdaki bildirim ışığı bir an için yanıp söndü. Eşzamanlı olarak karşımdaki sohbet penceresi aydınlandı ve bilinmeyen numara kullanıcısı çevrimiçi oldu.

Aldığım nefesimi tuttum.

Kim olduğunu bilmiyordum. İsmini, yaşını, cinsiyetini bilmiyordum. Gecenin bu vaktinde neden beni aradığını bilmiyordum, amacını çözemiyordum. Notları gönderen kişiyle aynı kişi olup olmadığından bile emin değildim! Her şey öylesine saçma bir hâl almıştı ki donmuş bakışlarımı ekrandan çekemiyordum. Deli bir cesaretle yazmak istedim. Elbette bir şekilde görecekti. Belki ona bildiğim bütün hakaretleri sayar, birini taciz etmenin nasıl iğrenç hissettirdiği hakkında fikirlerimi sıralardım. Öfke içimde volkan gibi kaynarken ekrana baktığım bütün bu süre boyunca bedenim karıncalandı. Sanki bir çift göz telefonun içinden beni seyrediyordu

ve ne kadar saklarsam saklayayım ürperdiğimin farkındaydı. Daha tuttuğum nefesi bırakamadan gördüğüm şeyle kalbim duracak gibi oldu.

Yazıyordu.

Sanki biri bana dokunmuş gibi irkilirken panikle telefonu kendimden uzaklaştırdım. Beni öyle gafil avlamıştı ki daha hiçbir şeyi kapatamadan ilk cümlesinin hayatıma bir ateş parçası gibi düşmesine mani olamadım.

"Sevgilim..."

Nefesimi bıraktım.

"...ben geldim."

Parmaklarımın arasında tuttuğum telefon yere çakılırken sanki onunla beraber ben de çok yüksekten aşağı düşüyor gibiydim. Yerden kalktığım her seferinde yeni bir darbeyle beni yıkıyordu.

Notlar tükenmiş, sıra numarama gelmişti. Onu unutmama asla izin vermeyecekti.

"Hayır," diye fısıldadım parmaklarım saçlarımın içinden geçerken. Nutkum tutulmuştu, donakalmıştım. "Hayır... Hayır..." diye fısıldadım sayıklarcasına. Eğildim, düşen telefonu aldım telaşla. Öylece açık olan sayfaya bir süre bakakaldım, sanki hâlâ beni izliyordu. Telefonu kapatmıyor, mesajını okuduğumdan emin olmak istiyordu. Bunu yaparken biraz bile çekinmiyordu.

Küfretmek, bir şeyleri etrafa fırlatmak istedim. Canını acıtabileceğim bir yol bulmak istedim ancak nafileydi. Yüz yüze gelmediğimiz sürece ben ona hiçbir şey yapamazdım. Onun bana uyguladığı psikolojik şiddetin yanından bile geçemezdim.

"Silme," dedim titreyen parmaklarımı son anda durdurmayı denerken. Onu görmek istemiyordum. Ekranı parçalamak, yok etmek istiyordum. Ancak durmam gerekiyordu.

"Silme Rüzgâr," dedim son anda aklıma usulca süzülen düşünceyle. "Silersen ispatlayamayacaksın. Dokunma."

Telefonu telaşla tamamen kapatırken sanki yanlış bir şey yapacakmışım da onun için işleri çok daha kolay hâle getirecekmişim diye ödüm kopuyordu. Ellerimle yüzümü kapattım, derin nefesler verdim. Eğer izlemeye devam etseydim öylece yazıp duracak mıydı? Çirkin cümlelerine devam edecek miydi? İçim buz tutacak mıydı? Beni mahvetmekten haz duyacak mıydı?

Gözlerim dolduğunda usulca yere çöktüm. "Ama Yağmur beni ararsa..." diye fısıldadım yalnızlığımın parçalarının saçıldığı odaya. Ruhuma batan kırıklar sanki canımı yakıyordu. Gözlerim duvarlarda gezindi. "Yağmur beni ararsa ulaşamaz ki..."

İçimde kopan fırtınalara inat tekrar telefona dokunduğumda dudaklarım titriyordu. Kapımı kilitlemiş, perdemi çekmiş, duvarlarımın ardında sığınmış ancak zihnimi ondan gizleyememiştim. İçeriye sızmıştı ve gitmek bilmiyordu. Beni avucunun içine almak istiyordu.

Onunla mücadele edeceğimi kafaya koyduğum her an daha kötüsüyle geliyordu. Yutkunamadım. Telefonumun şifresini girip uzak bir yere bırakırken sarsak adımlarla yatağıma ilerledim, yorganın altına, bir kalkanın ardına sinmişim gibi sığındım. Gözlerimi kapattım.

Karanlık, hayatımda ilk kez bu kadar ürkütücüydü.

Bu gece buraya gelecek miydi? Ya da çoktan gelmiş, kapımın önünde beklemiş miydi?

Üzerimdeki ince yorganı tekrar üstümden atarken nefesim göğsümü sıkıştırıyordu. Yataktan kalkıp kapıya ilerledim. Adımlarım ses çıkarmamak için neredeyse yere değmiyormuşçasına hafif ve yavaştı. Dış kapıya yaklaştığımda nefesimi tutup ufak delikten baktım.

Bomboştu.

Geri çekilirken gözlerimin dolduğunu hissettim. Omuzlarım çökmüş hâlde odama dönerken "Sakin ol Rüzgâr..." diye fısıldadım kimsenin bana yardım etmeyeceğini anlayıp. Burada yalnızca kendim vardım. Beni benden başkası duyamazdı. Beni teselli edecek tek ses kendi aciz fısıltımdı.

Beni kurtarabilecek kişi kendimden başkası değildi.

"Kimse yok," dedim titreyen sesimle. Tekrar yatağa girdim. "Kimse yok."

Sahi... Geceleri uyumadan önce başımı omzuna yaslayacağım hiç kimsem yoktu. Neredeydiler? Neden hiç var olmamışlardı?

Bu hayatın zorluklarını yaşamaya mahkûm edilmişim gibi neden her defasında daha fazla debelenip dibe çöküyordum?

"Anne..."

Titrek mırıltım yorganın altında kulağıma ufak bir kız çocuğunun sesi gibi duyuldu. Gözlerimi yumdum. "Keşke burada olsaydın anne."

Ve acı kalbimden gözlerime, içimi ince ince sızlatan derin bir yol çizerken bir damla yaş yanağımdan süzüldü. Saatler sonra ben bir kez daha kimsesizliğin uykusuna daldım.

"Rüzgâr Ulu."

Gergin bir nefes verip ceketimi koluma alırken gömleğimin yakasını hafifçe genişlettim. Boğucu bir his tenimi sarıp beni etkisi altına almıştı. Adımlarım zeminde tok sesler çıkarırken ileride gördüğüm siyah masaya doğru yürüdüm. Kırklı yaşlardaki polis memuru oturmam için eliyle karşısındaki tekli koltuğu gösterdi. Derin bir nefes verip yerime geçtim.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" dedi.

Kimliğimi adama uzatıp oturduğum yerde hafifçe dizlerimi sallarken dudaklarımı dişliyordum. Zaman zaman canım acıyor ancak pek de aldırmıyordum. Polisin kimlik bilgilerimle işi bittiğinde kimliğimi tekrar bana uzattı, hızla cüzdanımın içine koydum. Ardından çantamdaki not kâğıtlarını çıkardım.

"Sizi dinliyorum Rüzgâr Hanım," dedi sakin bir sesle. Gün boyunca yüzlerce insandan birçok şikâyet dinlemiş olduklarını yüzündeki tepkisiz ifadeden anlayabiliyordum. Mekanikleşmiş gibiydi.

"İsmim Rüzgâr Ulu," dedim yutkunarak. Söyleyeceğim her şeyin ifademe harfiyen ekleneceğinin farkındaydım. Gözlerimi tekrar not kâğıtlarına indirdim. "26 Nisan 1994 doğumluyum. Yaklaşık yedi yıldır İstanbul'da belirttiğim adreste ikamet etmekteyim. Asistan doktor olarak ... Hastanesi'nde iki yıldır çalışıyorum. 31 Ocak akşamı saat 20.00'da işten ayrılıp evime geldiğimde dairemin önünde bir not kâğıdı buldum."

Karşımdaki adam hafifçe kaşlarını kaldırıp devam etmem için başını salladı. Derin bir nefes verdim.

"Not kâğıdında bir el yazısıyla, *'Ben geldim'* yazıyordu. Yakın çevremde ve arkadaşlarım arasında bana bunu gönderebilecek kimse olmadığından notun yanlışlıkla bırakıldığını düşündüm. Ancak devamında, şubat ayında benzer notlar almaya devam ettiğimde durumun taciz boyutuna ulaştığını fark ettim. Son not dün akşam sekiz civarı kapımın önündeydi. Tanımadığım ve beni takip ettiğini düşündüğüm bu şahıs bu defa bana 'Sevgilim' diye hitap ediyordu. Ayrıca gece yarısı tanımadığım bir numara tarafından arandım. Sesini duymadım. Ancak telefonu kapattığımda tıpkı 3 ay önceki nottakine benzer olarak *'Ben geldim'* şeklinde mesaj aldım. Telefon numarama nasıl ulaşabildiğini bilmiyorum, şahsın günlük hayatımda da beni takip ettiğini düşünüyorum, durumun artık güvenliğimi tehdit eden bir hâl alması dolayısıyla suç duyurusunda bulunmak için geldim."

Yazdıklarından başını kaldıran polis memuru düz bir sesle sordu. "Şikâyetçi misiniz?"

"Şahıstan şikâyetçiyim."

Son cümlelerimi de ekledikten yaklaşık üç dakika sonra imzalamam için belgeyi bana uzattı. Verdiğim ifadenin altına imza attım. Bütün öyküyü baştan sona kadar anlattığım için bedenim ve zavallı parmaklarım hafif titrer bir hâl almıştı. Bugüne kadar kabullenmek istemediğim ne varsa hepsi dudaklarımdan usulca dökülmüş, kelimeler sanki suratıma çarpa çarpa zihnime karışmıştı.

Daha fazla inkâr edemezdim.

"Notları getirdiniz mi?"

Polis memurunun sorusu üzerine bir araya topladığım zarfları ve notları ona uzattım. Delil niteliği taşıyabileceği için onları dikkatle bir torbaya yerleştirdi. "Sizden başka kimse dokundu mu?" diye sordu. Hızla başımı iki yana salladım. "Hayır. Bulunan parmak izleri yüksek ihtimalle şahsa ait çıkacaktır."

Söylediklerimi onaylarcasına başını salladıktan sonra, "Telefon kaydınıza ulaşacağız," diye açıklama yaptı. "Numaranın kime ait olduğu ve hat sahibi hakkındaki bilgilendirme için sizi tekrar çağırmamız gerekebilir. Devamında parmak izleri için rapor gelmesini beklemek zorundayız."

Bütün bunların birkaç günde hallolmayacağının farkında olduğum için umutlarım yavaş yavaş sönse de dik durmayı deneyerek başımı salladım. "Pekâlâ."

"Yalnız..."

Orta yaşlı adam kısık bakışlarla suratımı incelerken derin bir nefes verdi. İfadesindeki durgunluk, nedense söyleyeceği şeyin kötü bir şey olacağı hissine kapılmama neden oldu. Soluğumu tuttum.

"Notları ilk aldığınız zaman neden gelmediniz?" diye bir soru yöneltti.

Oturduğum yerde hafifçe dikleştim. "Çünkü bana gelebileceğine ihtimal vermedim. Ben yalnız yaşayan bir insanım. Arkadaş çevrem olduğunu da söyleyemem. Adresimi kolayca bulabilecek kimseyi tanımıyorum."

Adam başını onaylarcasına sallarken, "Yanlış anlamayın," diye ekledi. "İfadenize itimat etmediğimden değil. Elbette doğruluk payı olabilir. Ancak herhangi bir kamera kaydı bulunmaması, notları gönderebileceğini düşündüğünüz bir şüpheli olmaması, ayrıca paylaştığınız telefon numarasının sizi gece yarısı aramış olması... Birbirleriyle ilişkili olduğunu düşünebilirsiniz ancak tersi de mümkün olabilir. Bunlar kanıt niteliği taşıyan şeyler değiller. Parmak izi ve hat sahibi sizin ifadenizi doğrulayabilir, biz bu incelemenin ardın-

dan savcılığa suç duyurusu için işlemleri başlatabiliriz. Ne yazık ki şimdilik süreç yavaş işleyecektir, elimizde kesin bir kanıt yok."

Kanımın damarlarımdan çekildiğini, suratımın bembeyaz kesildiğini hissediyordum. Ellerimi kucağımda birleştirdim. Dairemin içine sinsice bırakılan not kâğıtlarını benden başka kimsenin göremeyeceğini ve benim bunları kolay kolay ispatlayamayacağımı biliyordum. Zor bir sürece gireceğimin farkındaydım ancak tek umudum polislerin herhangi bir ipucuna rastlamasıydı. Sürekli zihnimde birilerini suçlu ilan edip sonra pişman olmaktan bıkmıştım.

Sesimin daha net duyulabilmesi için öksürdüm. "Yani ne yapmamı bekliyorsunuz? Gelip şikâyet etmekten başka bir çözüm yolum yok."

"Resmi bir sonuca ulaşılana ve şahsın bulunmasına yönelik karar çıkana kadar can güvenliğinizi sağladığınızdan emin olun," dedi sakin bir sesle. "Tehdit içerikli mesajlar almaya devam ederseniz ilk olarak bizi arayın. Ancak bu süreçte yalnız kalmamanızı ve telefon numaranızı değiştirmenizi önerebilirim. Rahatsızlığın devam etmesini istemiyorsanız-"

"Affedersiniz?" dedim hışımla ayağa kalkarken. Duyduklarım beni çileden çıkarmış, boğazımda kocaman bir yumru oluşturmuştu. Parmağımla not kâğıtlarını işaret ettim. "Size tacize uğradığımı ispatlayan her şeyi getirdim! Evet, kamera görüntülerinin ve herhangi bir ismin olmaması çok büyük şanssızlık. Ancak yapabileceğim tek şey bu! Can güvenliğimi sağlamak kendi görevim ancak benim kadar sizin de göreviniz! Saplantılı bir herif bana dadandı diye hayatımın düzenini değiştirmeyeceğim! Telefon numaramı bulması benim değil, onun suçu. Burada geriye çekilen ben olamam."

Adam şaşkınca gözlerime bakarken, "Yanlış anladınız," diye açıkladı. Yanımızdan geçen birkaç polis memurunun göz ucuyla bize baktığını görebiliyordum. Titreyen ellerimi çantamı sıkıca tutarak arkasına sakladım. "Amacım size öğüt vermek değildi. Ancak hangi suçun nasıl sorunlar teşkil ettiğini ve kanıtların ne sürede değerlendirileceğini tecrübelerime dayanarak sizinle paylaştım. İfadeniz ve

kanıtlar yetersiz bulunabilir. Böyle bir durumda önceliğiniz sizin kendinizi koruyabilmeniz olmalı."

"Bu süreçte herhangi bir delil bulabilirsem tekrar geleceğim," dedim artık buz gibi çıkan bir sesle. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Polis merkezinden ayrılırken yere düşmemek için sadece birkaç dakikam vardı. Arabamın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturduğumda başım aniden direksiyona yaslandı, gözlerimi yumdum. Çaresizlik dört bir yanımı sarmıştı.

"Bundan korkuyordum..." diye fısıldadım giderek azalan umudum içimi paramparça ederken. "İnsanların inanmamasından korkuyordum."

Onlara gösterebileceğim tek şey not kâğıtlarıydı. Bunu kimin yazdığını kolayca bulamayacaklarının farkındaydım çünkü onlara bir isim bile verememiştim. Kamera kayıtları o lanet adam yüzünden kaybolmuştu ve olayın ciddiyetini gösterecek hiçbir şeye sahip değildim. Yalnız benim hislerim vardı. Dün gece her yanıma buram buram yayılan korkum vardı. Bunun ispatı ne mümkündü?

Ciğerlerimdeki sıkışmış nefesi verdim.

Arabamı çalıştırıp hızla hastanenin yoluna koyulurken umudunu yitirmeyen bir yanım her şeye direniyordu. Elbette kendini bir yerde açık etmek zorunda kalacaktı. Bir hata yapacaktı. Notlarına ya da takibine devam edecek, bir şekilde şüpheye sebep olacaktı. Gözümü dört açmalıydım. Onun hak ettiği cezayı almasını istiyorsam yaptıklarına pişman edebilmeliydim, bana artık somut şeyler lazımdı.

Otoparka arabamı park edip hastanenin girişine yürürken Elvan üçüncü kez beni arıyordu. Telefonu açtım. "Alo?"

Sesim öyle bezgindi ki bir an duraksadı. "Hey. İyi misin?"

"Değilim."

Her şey bir anda dudaklarımdan dökülüvermişti. Artık saklayabilecek gibi hissetmiyordum. "Neredesin?" diye sordu çabucak.

"Neden gelmedin?"

"Birazdan yanındayım," diye yanıtladım. Ardından telefonu kapatıp çantama attım. Asansörü beklemek ve insanlarla yüz yüze gelmek yerine zemine eğdiğim bakışlarımla merdivenleri çıkmaya başladım. Sekiz katın sonunda nefes nefese kalmıştım ancak bu bana kötü hissettirmiyordu.

Kendime gelmek istiyordum.

"Rüzgâr?"

Asistan odasına girdiğimde birkaç saat evvel ameliyattan yeni çıktığı belli olan Elvan önlüğünü katlıyordu. Beni görür görmez elindeki eşyaları bırakıp usulca yanıma sokuldu. "Neyin var?"

Ona uzun uzun baktım. "Anlatırım."

"Sahiden mi?" diye imalı bir ses tonuyla sordu. Usulca başımı salladım. Bu dingin hâlim onu daha çok ürpertmiş olacak ki elini dostane bir tavırla omzuma koydu. "Sır küpü gibisin. Anlat ki yardım edebilelim. Günlerdir gözlerimin önünde resmen eridin."

Söylediklerini işitirken başımı hafifçe aşağı eğdim, çantamı dolaba yerleştirdim. "Haklısın," diye mırıldandım acı bir kabullenişle. "Sanırım bazen sadece kendinle kalmak işe yaramıyor. En azından bugün öğrendim."

"Önemli bir şey mi var?" diye ısrar etti. Bu sırada bir asistan grubu topluca odaya giriş yaptığında iç çekip başımı salladım. "Söz veriyorum, anlatacağım. Ama şimdi değil."

Gözlerim koltuğuna yayılan Burak'a kaydı. "Burada anlatamam."

Elvan zeki bir kadındı, bakışları gözlerimi sabitlediğim yeri bulduktan sonra direkt olarak Burak'ı inceledi. "Aranızda bir şey var," dedi kısık bir mırıltıyla. Fısıltısı sanki duyamadığım silik bir sesten ibaret olarak kalmıştı, yalnız Burak'ı inceliyordum. Yorgun bir tavırla elindeki dosyaları masaya doğru itti ve başını geriye yaslayarak gözlerini kapattı.

"Bir şey yok," diye yanıtladım. Elvan elbette inanmıyordu.

"Seninle ilgili saçma sapan konuşup durdu!" dedi bastıramadığı bir öfkeyle. "Tamam, Burcu'nun nasıl kin güttüğünü biliyorum ama Burak'a ne oluyor? Galiba yaşadığınız olay yüzünden sana hırslanmış. Ona çok yakın davranma."

Bakışlarımı genç adamdan çekip karşımdaki Elvan'a baktığımda şaşkınlığın gözlerime usulca yayıldığını fark etti. "Bilmiyor musun?" dedi ses tonunu biraz daha alçaltarak. "Herkes acile gelen bebeği konuşuyor. Burak terk edip sen kalp masajı yapınca her yer çalkalandı. Yeni gündemimiz yine sensin, patron."

Söylediklerine tebessüm etmek isterdim ancak şu an çok yorucu bir şeymiş gibi hissettirdi. Yaptığımla gurur duymak istiyordum, işime aşkla dönmek istiyordum. O hâlde neden bir türlü yapamıyordum?

"Bu sıralar iyi değilim," dedim plan listemi göz ucuyla kontrol ederken. Dolabımın köşesine sinmiş, âdeta herkesten kendimi soyutlamıştım. "Ama bir şekilde halledeceğim. Beni boş ver. Ameliyatı kaptın mı?"

Merakla Elvan'a baktığımda hiç beklemediğim bir şey oldu ve omuzları küskünce düştü. Az öncekine nazaran yıkılmış görünüyordu. "Ne?" dedim şaşkınca. "Kim aldı?"

"Burcu," diye homurdandı dişlerinin arasından. "Mert Bey, yerime onu seçti."

"Sen ciddi olamazsın!"

Sesim aniden öylesine yükselmişti ki odadaki birkaç çift göz bize döndü. Burak'ı görmezden gelmeyi deneyerek Elvan'a baktım. "Nasıl olur?" diye fısıldadım öfkeyle. "Ben o ameliyatı senin için bıraktım. Alacağını söylemedin mi?"

"Olmadı işte!" diye isyan etti kız. Sanki zorlasam her an ağlayacaktı, bana o operasyona girmeyi ne büyük bir hevesle anlattığını anımsıyordum, kalbim bir an için burkuldu. "Beni seçmedi. Ne yapacaktım? Burcu bir şekilde halletmiş."

"Mert Bey onu seçmezdi..." diye mırıldandım düşünceli bir sesle. Bakışlarım şimdi odanın diğer ucunda parlak saçlarıyla ilgilenen Burcu'ya kaydı. En az onun bana duyduğu kadar büyük bir nefret duyuyordum artık ben de. Uzman doktorların yanında beni nasıl küçük düşürmeye çalıştığını unutmuş değildim. Sadece zamanını bekliyordum.

"Senin için Mert Bey ile konuşacağım," dedim kararlı bir sesle. "Bu kızı hangi vasıfla seçebilir ki! Başarı farkınız ortada."

"Hayır," dedi Elvan iri gözlerini korkuyla büyüterek. "Gerek yok. Sonrakilerde bir çaresine bakarım."

Dişlerimi sıkıp burnumdan soluyarak başımı iki yana sallarken odadan çıktım. Sorumlu olduğum hastaların odalarını yaklaşık otuz beş dakikada kontrol ettim ve ameliyata hazırlanacak olanların işlemlerini tamamladım. Öğle arasına geldiğimizde hemşirelerin bazılarıyla birkaç konu hakkında fikir alışverişi yürütüyorduk. Aralarından bir tanesi, "Sizi uzun zamandır göremedik," diye mırıldandı. "Bir sorun yok, değil mi Rüzgâr Hanım?"

Ona sevecen olduğunu umduğum bir tebessüm yolladım. "İyiyim. Sadece biraz yoruldum, sahalara geri döneceğim."

Muzip tavrıma gülmeye başlarlarken arkamızdaki koridorda öğle arasına çıkmak için ayrılan uzman doktorları gördüm. Bulunduğum odadan hızla ayrıldıktan sonra koşarak yanlarına ilerledim. "Merhaba!"

Doktorlardan bazıları bana selam verirken Mert Bey sesimi duymamış gibiydi. Hızlı adımlarla yanına ilerledim. "Size de merhaba."

Bakışlarını dosyasından yavaşça kaldırdı, ardından beni gördüğünde dudaklarında nazik bir tebessüm belirdi. "Selam karınca."

"Biraz vaktiniz var mı?" diye sordum yapacağım şeyden hâlâ emin olamayarak. Mert Bey kısa bir an için saatini yokladıktan sonra başını salladı. "Elbette."

Bugün lacivert bir gömlek giymiş ve bej rengi bir pantolon seçmişti. Saçlarını biraz dağınık bırakmıştı ve uzun boyunun da yarat-

tığı karizmasıyla yanımda dikilirken koridordan geçen çoğu kişinin ona hayranlık dolu bakışlarını görmezden gelemiyordum.

Görünüşe göre o gelebiliyordu. Buna fazlasıyla alışkın olmalıydı.

"Bu ay sonundaki ameliyatınız için..." diye söze giriş yaptım. Mert Bey normalde pek yapmadığı bir şeyi yaparak sözümü kesti. "Geciktin Rüzgâr. Başka sefere."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Aslında katılmak istediğimi söylemeyecektim. Sadece Burcu'nun size yardımcı olacağını duydum ve..."

Mert Bey konuyu şimdi anlamış gibi gülümsedi. "Ah, o mesele. Evet, ona bir şans tanıdım."

"Peki, neden Elvan değil?" diye sordum bir anda. Sözcükler aniden dudaklarımdan kaçarken uzman doktorun yüzü şaşkın bir hâl aldı. Yaptığımın pek sağlıklı olmadığının farkındaydım ancak Burcu, bana alenen işimde yükselmek için doktorlarla ilişki yaşadığımı ima etmişti. Ben de bunun hırsını bir yerden çıkarmak istiyordum. Şimdiye kadar ona öyle uzun süre tepkisiz kalmıştım ki içimde kinimle kaynayıp duran dev bir kazan vardı.

Karşımdaki doktor tek kaşını kaldırınca hızla ekledim. "Yani ikisinin potansiyeli de ortada. Elvan bu ameliyatı çok uzun süredir bekliyordu. Öyle çok istekliydi ve heyecanlıydı ki ben..."

Mert Bey hafifçe elini kaldırarak sözümü kesti. "Sanırım durman gereken yerdeyiz."

Sesim kesildiğinde ona bakakaldım. Derin bir iç çekti. "Tıpkı seni seçtiğimde kimseye hesap vermediğim gibi bir başkasını seçtiğimde de sana hesap vermeyeceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma karınca."

Sarf ettiği kelimeler bir darbe yemişim gibi beni sarsarken onun gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu. "Sorun ne, bilmiyorum ancak kendine gelmen gerekiyor, bu şekilde devam edersen hayal ettiğin yerde olamayacaksın..." dedi. Bozulan çehremi görmüş, gözlerimdeki hayal kırıklığını okumuştu. Belki de bu yüzden tekrar konuştu-

ğunda sesi şimdi yumuşaktı. "Özel hayatınla işini birbirine karıştırmamalısın. Haftalardır bocaladığını fark etmedim sanma. Her şeyi bırakmış durumdasın."

Bir adım geri çekilip beni gerçeklerle baş başa bırakırken yüzleştiğim şeyin ağırlığından biraz bile haberi olmadığını fark ettim. Sanki hızla gelen bir araba frene basamamış ve bana öylece çarpmıştı. Bozguna uğramıştım. O ise dostça bir tavırla gülümsedi. "Kendin bu durumdayken bir başkasını düşünmek oldukça aptalca. Tanıdığım Rüzgâr bu değil."

Sözlerini bitirdiğinde telaşsız adımlarla koridorda uzaklaştı, yanımdan ayrıldı. Ardından öylece bakakalırken kendimi hiç olmadığım kadar özgüveni parçalanmış hissediyordum. Burada en saygı duyduğum ve başarılı bulduğum insanlardan birinin yıkıklığımı gözler önüne sermesi beni sanki yerle bir etmişti. Molaya çıkmak için hastaneden ayrılan insanların aksine ben ters istikamette yürümeye başladım. Yolumu çoktan şaşırdığımı itiraf etme gücüm yoktu.

Asistan odasına girdiğimde Elvan hararetli şekilde telefonunda biriyle yazışıyordu. Az önce aldığım darbeden ona bahsetmenin lüzumu yoktu, ikimiz birden üzülünce elimize bir şey geçmezdi. Burcu çoktan kazanmıştı.

"Mesajlara baktın mı?" dedi ağzı bir karış açılmış şekilde ekrana bakarken. Durgun bir hâlde yanındaki koltuğa yığıldım. "Bakmadım."

"Akşam Mert Bey bazı asistanlarla bir şeyler içmek için takılacakmış. Normalde kimseye yüz vermediğinden şaşkına uğramışlar, delirmiş gibi mekân arıyorlar."

Daha da fazla bozulduğumu belli etmemeye çalıştım. "Bunda kötü olan ne var?"

Elvan bana aptalmışım gibi bir bakış attı. "Elbette aralarında bizim olmamamız!" dedi esefle. Başını iki yana sallarken iç çekti. "Sabahtan beri ukala mesajlar atan Burcu'yu engellemek istiyorum ancak fikir zaten ondan çıkmış. Onu engellersem hiçbir şeyden haberdar olamam."

Elvan devamında da sinirle söylenmeye devam ederken yutkundum. Galiba ipin ucunu fazla kaçırmıştım. Hastanedeki bütün dengelerin değiştiğini yavaş yavaş fark ediyordum.

"Sen!" dedi Elvan aniden çığlık atarak. Ona yandan bir bakış attım. "Mert Bey, seninle kahve içip sohbet etmek istemişti. Sakın ona geri dönüş yapmadığını söyleme!"

Verecek hiçbir cevabım olmadığından ona boş boş baktım. Bu teklifi unutalı çok uzun zaman olmuştu. Hayatımdaki en küçük sorun belki de buydu.

"Tabii ya..." dedi eliyle alnına vururken. Ardından öfkeyle tekrar arkasına yaslandı, bacaklarını önündeki sehpaya uzattı. "Reddetmiş sayıldın. Bu yüzden artık seni davet etmeyecek."

Duyduklarım zaten bozuk olan moralimi daha da beter bir hâlde bozarken sanki dış kapının mandalı durumuna düşmüş olmaktan gocunmuyormuş gibi yaptım. "Boş ver," dedim umursamazca elimi sallayıp. "Burcu tükürdüğünü yalayabilir. Doktorlarla flört edenin ben olduğumu söylüyordu, şimdi gülünecek durumda."

Elvan bir süre düşündükten sonra sakin bir şekilde telefonunu gözümün önünde salladı. "Merak etme, hallettim. Bizim de geleceğimizi söyledim. Kimse bir şey diyemedi."

Neredeyse içtiğim suyu püskürtecekken o pişkince sırıtıyordu. "Buna izin veremezdim bebeğim."

"Bu düpedüz yüzsüzlük!" diye cırladım.

Omuz silkti. "Savaşta ve aşkta her yol mubahtır. Bu bizim savaşımız. Gurur kimin umurunda?"

"Bana sordun mu?" diye tısladım. Beni eliyle susturdu. "Sorsaydım reddederdin. Ben de ikimizin katılacağını söyledim. Merak etme çok kalabalık değil. Selim, Duygu, Onur, Burak ve Burcu." Sonra sırıttı. "Bir de biz."

Utanç şimdiden bütün yoğunluğuyla içimde birikirken oflayarak koltuğuma gömüldüm. Elvan bu hâlimi görmezden geliyormuş gibi yapıp telefonda mesajlaşmaya devam etti. Evet, Mert Bey beni

değil onları davet ettiği için fazlasıyla bozulmuştum ancak kendimizi zorla onların yanına sıkıştırmak sahiden korkunç bir durumdu. Bazen Elvan'ın sınırlarından şüphe ediyordum, belki de yoklardı!

Bütün gün kendimi hastalara adayıp birkaç yeni doğuma katıldıktan sonra kıyafetlerimi değiştirmek için odaya döndüm, deli gibi yorulmuştum. Yalnızca çalışmak problem değildi, hastanede köşe bucak Burak'ın korkunç gözlerinden kaçmak ve diğer bütün kötü şeyler zihnimi darmaduman ediyordu. Çökmüştüm.

"Şimdi anlat bakalım," diye şüpheli bir ses tonuyla mırıldandı Elvan. Arabamı çalıştırıyordum ve sorgusuzca ön koltuğuma kurulmuştu. Ona ters bir bakış attım. "Ne?"

Ben caddeye çıkarken bu akşam bir şeyler içeceğimiz mekânın konumunu bulmaya çalışıyor, adresleri kurcalıyordu. Gözlerini telefondan kaldırmadan, "Kaçamazsın," diye homurdandı. "Dinliyorum."

Derin bir iç çekip gözlerimi karanlığa esir olmuş yola çevirdim. Sokak lambaları etrafı ışıtıyordu. Elvan'ın kolay kolay peşimi bırakmayacağını bildiğimden, "Biri var," diye söze başladım. Pürdikkat kesildi. Gözlerindeki parlak bakıştan iyi bir şey söylememi beklediğini anladım. Keşke ben de bu kadar umutlu olabilseydim.

"Bana isimsiz notlar gönderiyor..." diye sürdürdüm cümlemi. Nefesini tuttu. Gözleri irice açıldı, yaslandığı yerden hafifçe doğruldu. "Ne?"

Gözlerimi yoldan ayırmadım. "Belki peşimi bırakır diye bekledim ancak böyle bir şey olmadı. Artarak devam ediyor."

"Seni taciz mi ediyor?" dedi sessizce.

Başımı salladım. Dilim artık anlatmaya varmıyordu.

"Herhangi bir yerde karşına çıktı mı?" dedi korumacı bir tavra bürünüp. Başımı bu defa iki yana salladım. "Hayır. Yalnızca notlar ve mesajlar."

"Bu yüzden..." dedi şaşkınca. Sanki yeni farkına varıyordu. "Bu yüzden bu kadar çökmüş durumdasın. Seni rahat bırakmıyor!"

Söylediklerimi sindirebilmesi için ona biraz zaman tanıdığımda daha da öfkelendiğini görebiliyordum. Çenesini dikleştirip bir süre camdan dışarıyı seyretti. Sözcükler dilinin ucunda birikmiş gibiydi, aniden bana dönünce saçları hafifçe savruldu.

"Şerefsiz!"

Ağzım şaşkınca açılırken o doğru duyup duymadığımı anlayamadığım bir küfür daha savurdu. Neredeyse soluk soluğa kalmıştı. "Bu hakkı nereden buluyorlar? Aklım almıyor!" dedi bir anda bağırarak. "Sakın polise gitmediğini söyleme Rüzgâr!"

Her zaman sakin ve uysal olan bu kızın bir anda böyle parlamasını beklemiyordum. Onun yanında oldukça kısık kalan sesimle, "Ben..." diye bir şeyler söyleyecek oldum. Gözlerini öyle bir nefret bürümüştü ki sözüm yarıda kaldı. Hesap sorarcasına bana bakıyordu. "Gittim!" dedim çabucak. "Gittim ancak biraz geciktim sanırım. Bir süre kendim bulmayı denedim ama beceremedim. Galiba ilk an..."

"Adi herif!" dedi tırnaklarını kemirmeye başlarken. "Böylelerini hapse falan atmayacaksın! Hadım edeceksin."

"Elvan..." dedim önüne geçemediğim bu öfkesine şaşkınca fısıldarken. "Lütfen, biraz sakin ol. Ben de çok kızgınım evet ama fevri davranırsam olacaklar..."

"Ne olacakmış?" dedi ben artık yola dikkatimi vermekte güçlük yaşarken. "Ne yapabilir sana? Hele bir denesin. Bu cesareti nereden alabiliyorlar ya? Kim bu insanlar? Sürüm sürüm süründüreceğiz! Sen merak etme."

Ve içim aylar sonra hiç olmadığı kadar huzurla doldu. Bu öyle bir huzurdu ki bir insanın sorgusuz sualsiz benim yanımda olması neredeyse gözlerimi yaşartmak üzereydi. Direksiyonu tutan ellerim bu kez heyecandan terlerken teşekkürümü ifade edebilmek için birkaç cümle aradım, bulamadım. Yoktu. Duyduğum minneti tarif etmem mümkün değildi.

"Ben yargılanırım zannettim..." diye mırıldandım zor duyulan bir sesle. "Bir şekilde olay duyulursa hep yaptıkları gibi bahaneler

bulurlar... Çirkin cümleler üzerime yapışır zannettim. İtiraf edemiyorum ama..." Zoraki bir şekilde yutkundum. "Korktum galiba. Çok korktum hem de. Kendim sessizce üstesinden gelirim zannettim. Bulurum, şikâyetçi olurum, olay kapanır sandım. Ancak hiç de öyle olmadığının farkına bugün varabildim. Birisi alenen senin canına kastetmediği sürece bütün bu tacizler önemsiz bir şeymiş gibi görünüyor. Sesini duyurmadan çözüm bulamıyorsun."

"Kanıt yok, değil mi?" dedi düşünceli bir sesle. Düşündüğümden çok daha akıllıydı. Bir süre gözleri uzaklara daldı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Notların hiçbir işe yaramayacağını belli ki o da anlamıştı. "Muhtemelen parmak izi bulamayacaklar Rüzgâr," dedi durgun bir sesle. "Elimizde bizi bu kişiye ulaştıracak başka bir kanıt yoksa beklememiz gerekecek. Hiç kimse kusursuz değildir. Sana kafayı takmışsa kendini bir yerde ele verecek."

Söyledikleri zihnimde bir aydınlanma yaratırken, "Evet," dedim sessizce. "Evet, biliyorum. Bekleyip görmeliyim."

"Herhangi bir şey olursa mutlaka beni ara," diye tembihledi. "Hemen yanında biterim."

"Teşekkür ederim Elvan," dedim ona ilk kez böyle içten gülümserken. "Söylediklerinin benim için anlamı çok büyük."

Öfkesi dinmiş gibiydi ancak tamamen geçmemişti. Bana kısa bir an gülümsedikten sonra tekrar düşünceli bir ifadeyle yolu seyretmeye başladı. İhtimalleri tartıyordu. Bu kız tıpkı olayın meydana geldiği ilk zamanlardaki hâlime benziyordu. Anlamaya çalışıyor ve çözüm üretiyordu. Umutsuzluğa kapılmadan önce ben de böyle azimli görünüyor olmalıydım.

Ancak her şeyin ne kadar zor olduğunu henüz fark edebilmiştim, bütün güzel ihtimaller sanki ucu bucağı görünmez bir uçurumdan atlamıştı ve ben çaresizce düşüşünü seyrediyordum. Zihnim allak bullaktı, eskisi kadar rahat düşünemiyor, yakında Yağmur'un da yanıma gelecek olmasının verdiği ağır sorumluluk hissiyle kapana kısılmış gibi hissediyordum. Kendimi korumak bu kadar zor bir hâl almışken onu nasıl kollayacaktım?

Annem... Anneme ayakları yere sağlamca basan bir kadın olduğumu nasıl ispatlayacaktım? Yıllardır emek verdiğim her şey sanki bir çöp yığınına dönüşmek üzereydi. Bunun yükünü omuzlarımda taşıyamadığımı hissediyordum.

Arabayı konum bilgisinin yakınlarındaki bir otoparka park ettim. Geçen yirmi dakika boyunca sessiz kalmıştık. Mekânın girişine doğru beraber ilerlerken düşüncelerimi uzaklaştırmayı, Elvan'ın yarattığı o küçük umuda tutunmayı denedim.

"Hadi gel."

Genç kız yavaşça omzuma dokunup beni içeri yönlendirirken gözlerindeki hüzünlü ifadeyi yakaladım. Dalıp gittiğim her ana neyin sebep olduğunu artık anlıyordu. Anlıyor ve benim için üzülüyordu. Derin bir nefes verip adımlarımı onun peşinden ilerletirken bu gece bunları düşünmemek için kendime söz verdim. Bu kadarını yapabilmeliydim.

"Lükse bak," diye homurdandı Elvan. Etrafı inceliyordu. Tavan ve zemin altın renkle döşenmiş ve gümüş desenlerle süslenmişti. Her yer baştan aşağı parlıyordu. Masada şaraplarını yudumlayan birkaç arkadaş grubuna gözüm takılınca kaçamak bakışlarla insanları süzdüm. Durum hiç şaşmıyordu, her zamanki gibi çevredeki insanlara göre fazlasıyla sıradandım. Gayriihtiyari şekilde gri ceketimi ve açık mavi gömleğimin yakasını düzelttim. Dağınık dalgalı saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp başımı sola çevirirken topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses bir anda kesildi. Bakışlarım şaşkınca bir noktaya sabitlendi.

Kahve göz yüzündeki gamzelerinin belirmesine neden olacak kadar içten bir kahkaha atıp kadehini yudumladı.

"Gelmişler."

Elvan sağımızdaki masaya beni yönlendirirken geriye dönüp tekrar boğaz manzarasına bakan gösterişli masayı inceledim, gözlerim Tuna'da takılı kalmıştı. Her zamankinden daha iyi görünüyordu, üstelik hiç olmadığı kadar keyifli olduğunu ilk bakışta anlayabiliyordum. Yanındaki kadının onun söylediklerileyle beraber neşeli bir

kahkaha atıp omzuna dokunmasını seyrettim. Masada ne konuşulduğunu o an delice merak ediyordum.

"Hemen fırsatı değerlendirmiş," diye homurdandım bastıramadığım öfkemle. Elvan beni duymayıp çoktan bize ait masaya geçerken kaşlarım çatılmıştı. Onu reddetmem görünüşe göre işine gelmişti, boş vaktini başkalarıyla doldurmak için zaman kaybetmeden harekete geçmişti. Sandalyeme otururken daha şimdiden o masadaki tanımadığım insan grubundan nefret etmeye başladığımı hissettim.

Üstelik bu oldukça anlamsızdı.

"Hoş geldiniz hanımlar."

Mert Bey'in tok sesi kulağıma ilişti̇ğinde Elvan çoktan siparişini vermiş ve masadakilerle cana yakın bir sohbete dalmıştı. Asistanlara bir kere bile bakmadan direkt olarak uzman doktorları hedef alması sırıtmama neden oldu, bu kızın çocuksu hâlleri hoşuma gitmeye başlamıştı.

"İyi akşamlar," diye yanıtladım gözleri üzerimde gezinen Mert Bey'i. "Nasılsınız?"

Burcu patavatsızca, "Gayet iyiyiz," diye lafa girdi. Delicesine korktuğunu hissediyordum, eskisi gibi hırslanıp kaptığı ameliyatları ondan çalacağım diye ödü kopuyordu. Maşa yaptığı saçlarını geriye atıp parlak kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını büzdü, tebessümü fazlasıyla samimiyetsizdi. İç çekip başımı salladım. Onunla uğraşacak havamda değildim, istediği gibi at koşturabilirdi.

"Sizi beklemiyorduk," diye ikinci defa söze girdi Mert Bey. Burcu'nun hafifçe güldüğünü, masada bana en uzak köşede oturan Burak'ın da öksürdüğünü işittim.

Onlara istediğini vermeyecek ve hata yapmayacaktım. Yanımdaki doktora gülümsedim. "Sizinle kahve içme şansını kaçırınca en azından kadeh kaldırmış oluruz diye düşündüm. Bu dönem gösterdiğiniz başarı muazzam."

Doktorlarla sık sık ay sonlarında bir araya gelir, hastanedeki performansımızı değerlendirirdik. Elbette ben hepsinin peşinde kuyruk

olur, onları canından bezdirene kadar iyi ve kötü yaptığım ne varsa hepsini hafızama kazırdım. Yanlışlarım beni bir sonraki dönem için başarıya götürecek anahtarımdı. Öyle uzun zamandır bunu ihmal ediyordum ki Mert Bey sabahki uyarısını dikkate aldığımı görünce tebessüm etti. "O zaman çok daha iyilerine! Değil mi karınca?"

Burcu'nun bozulmuş yüzüyle birlikte daha da genişleyen tebessümüm eşliğinde kadehimi kaldırdım. "Elbette."

Birkaç saat boyunca hastanedeki en tuhaf vakalardan ve ara sıra günlük yaşantımızdan bahsettiğimiz koyu bir sohbete daldık. Elvan konuyla bağımsız olarak öyle komik şeyler söylüyordu ki bu çekincesiz tavrına dudaklarımdan yüksek bir kahkaha kaçmasını engelleyemiyordum. Bana göz kırpınca içim şimdiye kadar tatmadığım dostluk hissinin eşsiz güzelliğiyle dolup taştı, bunu biraz da benim zihnimi boşaltmak için yaptığının farkındaydım.

Gülümsemem yüzümde kaybolurken beklemediğim bir anda Burak ile göz göze gelince bakışlarımı ondan kaçırdım. Nöbet gecesinden beri onunla hiç yüz yüze gelmemiş ve tek kelime konuşmamıştık. Doğrusu köşe bucak kaçıyordum. Şüphelendiğim bir insana hiçbir şey yokmuş gibi davranmak beceriksiz olduğum bir konuydu, bunun yerine onunla muhatap olmamayı deniyordum. Emin olana kadar bir süre bu böyle devam etmek zorundaydı.

"İzninizle," diyerek masadan kalktığımda çantamı alıp sakin adımlarla lavaboya doğru ilerledim. Bu gece beklemediğim kadar eğlenmiş hatta biraz aşırıya kaçmıştım. Elvan'ın planı işe yaramıştı, günler sonra ilk kez böyle tasasız hissediyordum. Terlemiş yüzüme elimi sallayarak hava yaparken lavaboya eğilip musluğu açtım. Ellerimi ve boynumu hafifçe ıslattıktan sonra bir süre aynadaki yüzümü inceledim. Uzun kirpiklerim koyu bakışlarıma gölge düşürmüş, genellikle renksiz olan yanaklarım hafifçe pembeleşmişti. Saçlarımı son kez düzeltip çıkışa doğru ilerlerken aniden unuttuğum bir şeyin farkına vardım.

Sohbete öyle dalmıştım ki mekânın diğer ucundaki kahve göz aklımdan uçup gitmişti. Sebebinin ne olduğunu bilmediğim kötü

his içime bir sis gibi yayılırken zihnimde şuh kahkahası ile omzuna dokunan kadının siması belirdi. Kaşlarımı çatıp homurdandım.

"Aptal!"

Lavabodan çıkar çıkmaz geniş bir vücutla çarpışmak üzereyken adımlarım durdu. Geriye çekilip başımı kaldırdım.

Tuna usulca gülümsedi. "Fırtına."

Beklediğim son şey onu dibimde bulmaktı. Beni gördüğünü ve aynı mekânda olduğumu fark ettiğini hiç düşünmemiştim. Çevresindekilerle öyle tatlı bir sohbete dalmış gibiydi ki doğrusu, başını kaldırıp etrafa göz atmış olması beklenmedik bir hareketti.

Anlık bir şaşkınlıkla büyüyen gözlerim kahvelerine takıldığında, "Merhaba," diye mırıldandım. Soğukluğum yüz metre öteden hissedilir derecedeydi. Tuna başını hafifçe sola yatırıp sorarcasına gözlerime baktığında kaşlarımı çattım.

"Düşündüğümden daha kötü..." diye mırıldandı eğlenen bir ifadeyle yüzümü incelerken. "Belki de kasırga demeliydim."

Lavabodan çıkarken sinirle söylendiğimi duymuş olmalıydı. İmasına karşılık dişlerimi sıkıp saçma bir şey söylememek için kendime engel olurken öfkemi bastırmaya çalıştım. Doğrusu neye bu kadar kızdığımı ben de bilmiyordum. Yine de gözlerim alaycı bir ifadeyle kısıldı.

"O kadın da sana doğru ılık ılık esen meltem mi?"

Tuna şoka uğramış bir ifadeyle suratıma baktıktan birkaç dakika sonra büyük bir kahkaha patlattı. Başımı yavaşça öne eğip kırdığım pot yüzünden yerin dibine girmek isterken nefesimi tutmuştum. Belki de ben sinirlenince dilime kilit vurmayı bir an evvel öğrenmeliydim. Her şey çok daha kolay olurdu.

"Hangi kadın?" diye mırıldandı keyifle bana doğru bir adım atarken. Geriledim. "Hiç."

"Söyle," diye diretti. Gözlerimi ondan kaçırdığımı fark ettiği anda uzandı, parmak uçları yavaşça çeneme dokundu. Tenime değ-

diği ilk an, sanki kalbim duracakmış gibi hissettim. Titrek bir nefes ağzımdan kaçarken gözlerimizi birbirine kenetledi. "Oysa sen benden çok daha mutlu görünüyordun."

Fısıltısı kulaklarımı okşarken güzel sesi bana kalabalık bir mekânın içinde olduğumuzu unutturacak kadar tehlikeliydi, sıcak kahvelere baktığımda dünyada yalnızca ikimiz kalmışız gibi hissettiriyordu. İlk kez cesur olup gözlerimi kırpmadım. Bu anın güzelliğini kaçırmak istemiyordum.

"Fırsatları değerlendirmekte üstüne yok," diye mırıldandım en az onunki kadar alçak bir ses tonuyla. "Hep böyle hızlı mısın?"

Gözleri bir anlığına dudaklarıma takılır gibi oldu, öyle kısa bir süreydi ki bakışları yukarı çıkıp tekrar gözlerime baktığında yarattığı yoğun havanın etkisiyle yanlış düşünüp düşünmediğimden emin olamadım. Parmakları tenimde hafifçe hareket edip çenemden boynuma doğru inerken yutkundum. Galiba ayaklarım yerden kesilmek üzereydi. "Beni reddeden sendin," dedi usulca. Sanki bir şeyleri anlamam için bana zaman tanıyordu, aramıza yavaş yavaş ağır bir hava çöktü. Bakışları şimdi daha da koyulaşmıştı. "Tercihlerine saygı duymak istiyorum ancak yanındaki heriflerden ne eksiğim olduğunu da sorgulamıyor değilim."

Bedeni bana daha da yaklaşıp görüş alanımı tamamen kapattığında artık insanlardan ruhen ve bedenen kopmuş hâldeydim. Gördüğüm tek şey kahve gözlerdi. Nefesimi kesecek kadar güzel bakıyordu. Öyle özel bir andı ki heyecanla dudaklarımdan kaçan titrek solukları düzene sokmayı denedim ancak bulunduğumuz koşullarda oldukça zordu. Dağılmış saç tutamları yine alnına düşmüş ona kendine has çekici bir hava katmıştı. Kirpiklerinin gölgelediği gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmazken yüzümde seyrettiği şey her neyse hoşuna gitmiş gibi biraz daha eğildi, birbirimize o kadar yaklaşmıştık ki artık sağlıklı düşünemiyordum.

Ve beni korkutan şey kesinlikle ondan uzaklaşmak istememendi.

"Seni öpmem gereken yerdeyiz," diye fısıldadı nefesi tenimde dans ederken.

Gözlerim usulca kapanırken dudaklarım bana ihanet ederek aralandı. Ellerim titriyor, ona dokunmamak için direniyordu. Hayatımda ilk kez hissettiğim bu yoğun hisle başım dönüyor, ayaklarımın artık yere basmadığını hissediyordum. Saçlarımı usulca yüzümden çektiğini hissettim. Yumuşak dokunuşu şimdi yanağımda, elmacık kemiğimde geziniyordu. Geri çekilip bunun yanlış olduğunu haykırmak istiyordum ancak sanki dilim tutulmuştu.

Ve kalbim... Kalbim kesinlikle en büyük ihanetçimdi. Böyle delicesine çarparken onu nasıl sakinleştirebileceğimi bilmiyordum. Üstelik aramızda yaşanan bu eşsiz ana rağmen dudaklarıma yapışmak yerine benden izin istercesine bekleyen bu adama karşı bütün savunmalarını yıkmış, göğüs kafesimde bir kuş gibi sıkışıp kalmıştı. Kanat çırpıyordu. Sanki o beni öptüğü an hafifleyip uçacaktı, dinmeyen arzusu son bulacaktı.

İplerin tamamen koptuğunu fark ettiğim an parmak uçlarımda yükselip yüzüme çarpan nefese yaklaştım, ikimizin de beklediği o ana kapılmak üzereyken dünyam sanki bir anda dönmeyi bıraktı. Duyduğum kalın ses sanki rüyamda yüksek bir yerden yere çakılmışım gibi aniden gözlerimi açmama sebep oldu.

Ve sahiden fazlasıyla acıtan bir düşüştü.

"Rüzgâr?"

Zamanı durdurabilmeyi dilerdim. Hiç değilse tıpkı filmlerdeki gibi ağır çekim yaşayabilmeliydik, insanlara bunun lütfedilmemiş olması büyük şanssızlıktı. Çünkü tam da içinde olduğum bu an, tekrar var olmayacak kadar eşsizdi. Eğer yapabilseydim dudaklarımızın birbirine değmek için can çekiştiği şu saniyede sonsuza dek asılı kalırdım.

Bir kez daha onun nefesine uzanabilecek kadar cesur değildim.

Kulaklarıma dolan tok sesle Tuna'dan uzaklaşırken yüz ifadesinin gerildiğini görebiliyordum. Beklentiyle karıncalanan bedenim mahvolmuş, omuzlarım neredeyse küskün bir tavırla düşmüştü. Verdiğim tepkiye bir yandan şaşırırken bir yandan delicesine utanıyordum. Kontrolümü nasıl bu kadar kaybedebilmiştim?

"Evet?" dedim usulca Tuna'nın bedeninden uzaklaşırken. Şimdi görüş alanım tamamen açılmıştı ve lavabolara ilerleyen dar koridorun girişindeki karanlığın gölgesinde dikilen Burak'ın ikimize attığı şaşkın bakışı izliyordum. Haksız da sayılmazdı, neredeyse bu adamla tutkulu bir öpüşmenin başlangıcındayken bizi yakalamıştı.

Utancın tekrar yükseldiğini hissettim.

"Ayrılıyorlar," dedi kelimelerini bir an toparlayamayarak. Tuna'ya kaçamak bir bakış atıp tekrar bana döndü, eliyle geldiği masayı gösterdikten sonra kafasını kaşıdı. "Bizimkiler. Sen de gelmediğin için merak ettik."

Beni merak etmesini istediğim son kişiydi. Hafifçe boğazımı temizleyip yanımda sert bir kaya gibi dikilen Tuna'nın varlığını unutmaya çalıştım. Bu gerilim yüklü havada onu görmemeye çalışmak öyle zordu ki konuşurken sesim titredi. "E-evet. Geliyordum."

Burak telaşla, "Peki," dedi. Ardından hızla geldiği yöne döndü. "Bekliyoruz."

Yanımızdan ayrılıp bizi tekrar baş başa bıraktığında ne yapacağımı bilemeyerek kirpiklerimi kırpıştırdım. Yanımdaki adamın sesli şekilde soluduğunu duyabiliyordum, neredeyse vahşi bir hayvanı andırıyordu. Başımı kaldırıp Tuna'nın bakışlarını gördüğümde korkuyla bir adım geriye gittim. Az önce Burak'ın dikildiği yere ölümcül bir bakış atıyordu.

"Kim bu lavuk?" dedi.

Söylediği şeyle nutkum tutulurken bir an için algılarım kapandı. "Hı?"

Hışımla bana döndü. Öyle sinirli görünüyordu ki bunun az önce yaşadığımız anın yarım kalmasıyla ilgili olup olmadığını anlayamadım. Sanki birisi ona yumruk atmış gibi kızgındı. "Bu kim?" dedi ikinci defa. Sorusunu geç de olsa anlayabildiğimde derin bir nefes verdim.

"Mesai arkadaşım."

"Neden seni merak ediyor?" dedi duygusuz bir sesle. İfadesiz suratı beni giderek daha fazla ürkütüyordu, hayır, bütün bu tuhaf tavır

onunla dudaklarımız buluşamadığı için olamazdı. Bir yanım bunu kabullenmiyordu.

"Bilmiyorum," dedim hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamışken. "Ben... Ben gideyim."

Tuna karanlıkta iyiden iyiye koyulaşan bakışlarını gözlerime çevirdiğinde nefes almayı unutacağımı zannettim. Tek bir bakışıyla beni titretecek kadar kuvvetli bir etkiye nasıl sahip olabilirdi? Ve ben... Ben ondan nasıl bu kadar etkilenebilirdim?

"Git..." dedi az öncekine kıyasla yumuşamış bir sesle. "Gitmezsen kendime hâkim olamayacağım."

Cümlesinin midemde yarattığı krampı fark etmemiş gibi yaparak arkamı döndüm ve neredeyse kaçarcasına masaya ilerledim. Sandalyeme kendimi attığımda nefes nefeseydim ve Burak hariç herkes bana tuhaf bakışlar atıyordu. Elvan yüksek bir kahkaha atınca dikkatim bir anda dağıldı. Elinde bardağı tutamıyordu. "İlahi Mert."

Şaşkınca uzman doktora baktığımda dudaklarını ısırdığını gördüm. Tepki vermemeye çalışıyordu. Oturduğum yerden telaşla kalkarken, "Elvan!" dedim panikle. "Ne yapıyorsun sen?"

Elvan ben onun ceketini giydirmeye çalışırken kıkırdıyordu. "Nasıl da şaşırdı. Mertciğimin yüzüne bak!"

O ikinci defa Mert Bey'e laf atarken hafifçe kolunu sıkarak onu susturdum. Sarhoş olacak zamanı mı bulmuştu sahiden? Şimdi bir de onunla uğraşacaktım, sıkıntılı bir nefes verdim.

"Herkese iyi geceler," diye mırıldandı Mert Bey. Ortamın tadı her an kaçacak gibiydi, Elvan'ın telefonunu çantasına attıktan sonra kendi ceketimi giydim ve onun koluna girdim. "İyi geceler, Mert Bey. Kusura bakmayın, kendinde değil."

Burcu ve Onur hararetle aralarında bir şeyler konuşurken Burak sessizce beni seyrediyordu. Bakışlarındaki şaşkınlığın farkındaydım. Bu zamana kadar hiç erkek arkadaşım olduğundan ya da bir erkekle takıldığımdan bahsetmemiştim. Kimseyle en ufak bir ilişki

yaşadığıma şahit olmamışlardı. Ve ne yazık ki az önce, herkesin tek tabanca olarak tanıdığı Rüzgâr, bir adamla ayakları neredeyse yerden kesilmiş hâlde uyduruk bir lavabo girişinde öpüşmek üzereydi.

Aceleci adımlarla mekânın çıkışına ilerlerken saçlarımın yüzüme düşmesi oldukça işime gelmişti, dönüp bir kez daha ayrıldığım masaya bakmak yerine kapıya giden yolu çabucak tükettim. Ayrıca kahve gözlere mümkünse herhangi bir yerde rastlamak istemiyordum.

"Yavaş!" diye çığlık attı Elvan.

Onu susturup tekrar kolundan çekiştirirken, "Sus Elvan! Yürü çabuk!" diye aksi bir sesle homurdandım. Birlikte benim arabama binebildiğimizde derin bir nefes verdim. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken Elvan koltukta kendi kendine sırıtıyordu.

Aklımı kaçıracaktım. Sahiden orada ne yaşanmıştı?

Uzanıp Elvan'ın agresif hareketlerine rağmen emniyet kemerini taktım. Kendiminkini de taktıktan sonra çabucak arabayı çalıştırdım ve evime giden yolu takip etmeye başladım. Belki de son zamanlarda yaptığım en zor araba yolculuklarından biriydi, dikkatimi kesinlikle toparlayamıyordum.

Her yerde kahve gözleri görüyor, burada olmadığı hâlde kokusunu buram buram duyuyordum.

"Kafayı yedim," diye mırıldandım korku içimde büyük bir yer kaplamaya başlarken. "Ne düşünüyorum ben?"

Arabayı evimin girişine park ettiğimde Elvan'ı nasıl merdivenlerden çıkaracağımı düşünüyordum. Onu evine bırakamazdım çünkü adresi hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ayrıca onu yalnız bırakmak şu an hiç iyi bir fikir gibi görünmüyordu. İç çekip arabadan indikten sonra ön koltuğun kapısını açıp Elvan'ı zar zor arabadan çıkardım. Adımları yere düzgün basamıyor, yalpalıyordu. Kolunu omzuma atıp onu binanın girişine ilerletirken içimden bu kadar içtiği için ona kızıyordum. Alkol aldığında kendini bu kadar kaybediyorsa neden fazla tüketiyordu ki? Savunmasız bir duruma düşece-

ğim hareketlerden her zaman kaçınırdım. Belli ki bunu umursayan tek kişi bendim. Elvan, ben merdivenlerde onu taşırken yüksek bir kahkaha attı. Gözlerimi devirdim.

"Sakın düşme, kapıyı açacağım."

Uyarımın ardından duvara tutundu. Hızlı hareketlerle anahtarı çıkardıktan sonra çabucak kapımı açtım. Elvan'ı itekleyerek içeri soktuktan sonra doğruca banyoya götürdüm.

"Elini yüzünü yıka!" dedim sitemle.

Elvan yarı uyukluyor gibi mırıldandı. Kendi başına halledemeyeceğini fark ettiğimde ellerimi musluktan akan suyla ıslatıp yüzüne sürdüm. Büyük bir çığlık attı. "Çek şunu!"

Onu aynı şekilde yatak odama taşırken neyse ki zayıf bir vücudu olduğuna şükrediyordum. Aksi hâlde saatlerce apartmanda rezil olacaktık. Yastığı düzelttikten sonra kolunu omzumdan çektim ve onu dikkatle yatağa yatırdım. Bedeni yumuşak zemini hissettiği an tebessüm etti ve memnun bir mırıltıyla bir şeyler söyledi. Söylediklerinden hiçbir şey anlayamadan üstüne ince pikeyi örttüm ve ışığı kapatıp odadan çıktım.

Bütün bu saçmalıklar sona erdiğinde koridorun ortasında dikilmiş, derin bir nefes veriyordum. Elimle alnımı kaşıdım. "Bu nasıl bir geceydi böyle?"

Mutfağa ilerleyip dolabı açtım. Kahve kutumun bomboş olduğunu gördüğümde dudaklarımdan ufak bir inleme kaçtı. "Bunu nasıl unutmuşum?" diye söylendim. Burası asla boş kalmazdı çünkü benim neredeyse tek tükettiğim şey kahve idi. Ayrıca Elvan sabah uyandığında ayılmak için muhtemelen epey acı çekecekti, sert bir kahveye ihtiyacı olacağının farkındaydım.

Oflayarak anahtarlarımı alırken saate baktım. Henüz on iki olmamıştı, sitenin yakınındaki markete kapanmadan yetişmem için yaklaşık on dakikam vardı. Çantamdan telefonu çıkarıp koşar adım evden çıktım. Apartmandan çabucak ayrılırken yetişmek için neredeyse koşturuyordum. Üç dakika sonra markete girebildiğimde

çalışanların kapatmak üzere hazırlıklarını yaptıklarını gördüm. Her zaman ilerlediğim rafa ilerledikten sonra 3 büyük kutu kahveyi elime aldım. Hızla kasaya ilerleyip ücreti ödedikten sonra daha sakin adımlarla evimin yolunu tuttum. Bir yandan bu kadar aptal bir akşam yaşadığım için kendime kızıyordum. İtiraf edemesem de aklım hâlâ Tuna'daydı.

Şu an ne yapıyordu? Benim ardımdan o da ayrılmış mıydı? Yoksa hâlâ o grupla takılmaya devam mı ediyordu? Edebilirdi. Belki de o kadın yine şuh kahkahasını atıp ona dokunmak için fırsat kolluyordu. Ve ben bunların hepsini unutup sanki beynim durmuş gibi onu öpmeye kalkmıştım.

"Aferin Rüzgâr!" diye homurdandım sinirle. Bana ne olmuştu böyle?

Sokak lambasının aydınlattığı köşeden dönüp evimin yoluna girdiğimde hiç olmaması gereken bir şey oldu. Bedenim yoğun bir ürpertiye kapılırken adımlarım işittiğim şeyle yavaşladı. Bu saatte neredeyse hiç kimsenin bulunmadığı tenha sokakta bir başkasının soluğu kulağıma ilişiyordu.

Ve bu hırıltılı nefes kesinlikle bana ait değildi çünkü çoktan soluğumu tutmuştum.

BÖLÜM 7

BİR

Puslu hava kötü şeylerin habercisiymişçesine ıssızlığın hâkim olduğu sokağa çökmüştü, bir başkasının adım seslerini işitiyordum. Öylesine yakın ve duyulur hâldeydi ki sanki kalbimin göğsümü delermişçesine çıkardığı sesi kesebilsem bir adım arkamda varlığını hissedebilecektim.

Usulca arkamı döndüm.

Gözlerim aceleyle boş kaldırımda gezindi. Sağıma baktım. Ardından telaşla soluma... Benden başka kimseye ait bir iz yoktu. Bedenim korkuyla karıncalanırken bir dakika önce peşimden gelen adım seslerinin korkum kadar gerçek olduğuna yemin edebilirdim. Önüme dönüp titrek bir adım attım.

Adım sesleri tekrar duyuldu.

Bu defa yürümeyi kesip yolun ortasında öylece kalakalırken gözlerimi yumdum. Peşimdeydi. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Benimle beraber o da yürümeyi kestiğinde nefesimin sanki buz tuttuğunu, acı veren soğukluğunun yalnız kaldığım bu sokakta usul usul beni tenimin derinliklerine dek titrettiğini hissettim. Olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Korku beni kendine hapsetmişti. Yutkundum. Titreyen ellerimle poşeti sıkıca kavradıktan sonra başımı hızla omzumun üzerinden arkama çevirdim.

Sokak boştu.

Çığlık atıp elimdekileri fırlatmak istedim. Telaşla etrafıma bakıyordum. Beni izlediğini biliyordum. Gözlerini göremiyor ancak yakınımda hissediyordum. Belki biraz ilerideki arabanın arkasına gizlenmişti. Belki de ben ona döner dönmez yanındaki binanın duvarıyla kendini saklamıştı.

Ama gözleri...

Gözleri kesinlikle beni izliyordu. Yüzüme sabitlenmişti ve korkumu seyrediyordu. Belki de bana canice tebessüm ediyordu. Rengi kaçan çehrem ona haz veriyordu, telaşlı ifadem onu eğlendiriyordu.

Benimle oynuyordu.

Hızlı adımlarla yaşadığım apartmana ilerlerken, "Kırk dokuz..." diye fısıldadım. Şu an yapacağım en kötü şey bayılmak olurdu, biliyordum. Büyük bir çığlık atarsam evlerinde huzurla uyuyan insanları uyandırabilir miydim?

Peki, uyandıklarında onları kendime inandırabilir miydim?

Acı bir kabullenişle gözlerimi kapatıp tırnaklarımı avuç içime batırdım. "Kırk sekiz," diye fısıldadım bir adım daha atarken. İnandıramayacaktım çünkü o, anında yok olacaktı.

Adım seslerini tekrar duyduğumda soluklarım sıkışıyordu. "Otuz beş..." dedim ıssız ve karanlık yolda telaşla yürümeye devam ederken. Nefesim göğsüme sığmadı. Neredeyse yığılıp kalacaktım. "Yirmi dokuz..."

Onun da hızlandığını işittim. Panik, içimde kıyıya vuran bir dalga gibi hırçın bir şekilde büyüdü. Uzaklaşmıyor, hızlı hızlı aldığı nefesinin sesi her geçen saniye daha yakından duyulur oluyordu. Bir anda durup arkama baksam kaybolacaktı, biliyordum. Karanlığa hapsolduğumun farkındaydı; çabuk düşünemediğimin, onu göremeyeceğimin bilincindeydi. Zalim bir hazla yüz ifademi izleyecekti, önüme baktığım anda tekrar beni takip edecekti. Niyeti belli ki öldürmek değildi. İsteseydi çoktan yapardı. O sadece korkumu istiyordu.

Koşar adım apartmanın bahçesine girerken, "On beş," dedim zayıf bir sesle. Kendimle konuşmazsam titrek adımlarıma takılıp yere kapaklanacağımı biliyordum. Başım dönüyordu, bayılmak üzereydim. İşlerin daha kötüye gitmemesi için peşimdeki sesi duymamaya çalıştım. "...dokuz"

Anahtarlarımı cebimden çıkarıp çabucak kapıyı açarken, "Yedi," diye fısıldadım. Kapı açıldığında bir nefes arkamdaki varlığını his-

sediyordum. Neredeyse kaçarcasına kendimi içeri attığımda tıpkı benim gibi koştuğu için onun soluklarının hırıltısı da sessiz sokakta yükseliyordu.

Merdivenleri üçer üçer çıkarken ağlamaya başladım. "Dört."

Basamaklar tükendi. "Üç."

Evimin kapısını açtım. "İki."

İçeri girip titreyen parmaklarla kapımı kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayıp yavaşça yere çökerken bayılmak üzere olduğunu hissediyordum. "Bir..." dedim çaresiz sesim kulağıma ilişirken. Ardından içime bir kor gibi düşen acının nidası tek damla gözyaşına dönüştü, o yaş usul usul benden kopup yanağımdan süzüldü. Başımı dizlerime gömerek hüngür hüngür ağlamaya başladım. Omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılırken, "Bir..." diye sayıklıyordum. "Bir."

Gitmişti. Güvendeydim. Yoktu. Nefesi ensemde değildi.

"Bir!" dedim elimdeki poşeti karşımdaki duvara fırlatıp. Gözyaşlarım etrafı bulanıklaştırmış, her şeyi buğulu hâle getirmişti. Bacaklarım, ellerim, dizlerim... Dudaklarım titriyordu. Zangır zangır titriyordum, nöbet geçiriyor gibiydim, kendime engel olamıyordum.

"Bir," dedim yaşlarla ıslanan yüzümü parmaklarımla kapatırken. "Gitti Rüzgâr. Bir."

Bir çocuk gibi küçülüp hüngür hüngür ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım giderek şiddetleniyor, içim sanki yaşadığım dehşetin yakıcılığıyla kavruluyordu. "Bir..." diyordum nefes alabildiğimde. Tekrar ağlamaya başlıyor, sesimi yeniden kaybediyordum. Saçlarım enseme yapışmış, bütün bedenim terden sırılsıklam olmuştu. Başımı dizlerimden kaldırmaya mecalim yoktu, ellerimle çaresizce yüzümü kapatırken son bir kez, "Bir..." diye fısıldadım. "Bitti."

Belki de saatlerce orada öyle kaldıktan sonra usulca yerimden doğruldum, gözyaşlarım tükenmiş, yerini aciz, duyduğumda benim bile içimi burkan hıçkırıklara bırakmıştı. Ufak bir çocuk gibi ara sıra iç çekiyordum. Ayağa kalkıp odama doğru ilerlerken aynadaki yansımama baktım. Gözlerim ve burnum kızarmıştı. Saçlarım ber-

bat hâldeydi; dağılmışlar, yüzüme ve enseme yapışmışlardı. Mahvolmuştum. Aynadaki görüntüm harap hâldeydi, bu bana korkunç solukları hatırlatıyor, hatırladıkça canım acıyordu.

"Göremedim," dedim titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken. Sanki kendimi bir şeye inandırmaya çalışıyordum. "Baktım. Yoktu... Göremedim."

İkinci bir ağlama nöbeti beni esir almadan önce odama ilerleyip çabucak kıyafetlerimi değiştirdim. Saçlarımı sıkı bir tokayla topladım, banyoya gidip titreyen ellerimle musluğu açtım. Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Korkmuş ve yıkılmış hâlimi aynada görmeye çekindiğim için kendime bir kez daha bakmaya cesaretim yoktu, aceleyle oradan ayrıldım. Eğilip yere fırlattığım poşeti alırken kahvelere yaşlı gözlerle bakıyordum. Keşke bir yolu olsaydı da saatler öncesine dönseydim, buradan hiç ayrılmasam ve o dehşeti hiç yaşamasaydım.

Hâlâ titremeye devam eden parmaklarımla yere saçılan her şeyi topladım, mutfak masasına poşeti bırakırken umutsuzluk bütün hücrelerimi kaplamıştı. Ondan kurtulamayacağımı hissediyordum. Bu beni mahvediyordu.

Korkak adımlarla pencereye yaklaştım, temkinli olmak için ışığı hiç açmadım. Perdenin kenarından başımı uzatırken sanki gözleri varlığımı hissedip beni yakalayabilirmiş gibi bedenimi fazla yaklaştırmadım. Bakışlarım sokağı taradı. Hiç kimse yoktu.

Saat gece üçe gelirken dört bardak su içmiş, mutfaktaki sandalyelerden birine yığılmış, başımı masaya koymuştum. Evimin önünü terk edip etmeyeceğini bilmiyordum. Gitmiş miydi? Bekleyecek miydi? Yarın da beni takip edecek miydi? Kapımı kilitlemeyi unuttuğum bir gece bundan istifade edip evime girmeye çalışacak mıydı?

Onunla hiç karşılaşacak mıydım?

"Hayır..." diye fısıldadım ağlamaklı bir tonla. "Defol hayatımdan. Defol!"

Elimdeki bardağı öyle çok sıkıyordum ki yapabilseydim un ufak edip onu birçok parçaya ayırırdım. Kırıklar tenime batar, belki canı-

mı yakardı. Ancak biliyordum ki hiçbir acı birkaç saat evvel yaşadığım kadar korkunç olamazdı. Kapana kısılmış gibi hissediyordum. Dört duvarın arasında duygularım can çekişiyor, bu gergin bekleyiş beni içten içe kahrediyordu.

Demek her şey böyle başlıyordu.

Demek hayat hiçbir zaman masallardaki gibi kusursuz süregelmiyordu. Bu dünyada zalimler vardı ve onların kalbinin kurumuş toprakları bütün kötülüklerin tohumlarına yuvaydı. Güçlüydüler. Bu dünya uçsuz bucaksız bir meydandı ve iyiler kötüleri hiçbir zaman yenemeyecekti. Çünkü kötüler bilirdi ki bir insanı yerle bir etmenin ilk yolu onu aydınlık bir umuda hapsetmekti.

Hapsolmuştum. Kurtulamıyordum. Kaybedeceğim bir savaşın yenilgisini hissediyordum sanki burkulmuş kalbimde, ıssız sokağın hatıraları defalarca düşüyordu zihnime, hırıltılı nefesleri silemiyordum kulaklarımdan, bozguna uğruyordum yine ve yine. Demek bazı insanların çığlıkları bu yüzden duyulmuyordu, sözcükler onların diline gelmiyor, örselenmiş ruhlarında takılıp kalıyordu.

Tıpkı yaşadığım bu vahşeti alenen anlattığım hâlde bu gece bana hiç kimsenin yardım edemeyişi gibiydi bu. Sabah bir köşede ölü bir kadının bedeni bulunduğunda, belki aylar sonra ortaya çıkan zavallı imdadım duyulurdu artık fayda etmeksizin. Belki cesetler de biz nankörleri izliyordu uzaklarda bir yerlerden... Kim bilir kaçının yakarışını duyamamıştık kendi gürültümüzden? Kim bilir kaçını unutmuştuk ardından geçen üç günde? Ve ben...

Kim bilir ben kaç gün konuşulacaktım? Beni öldürecek miydi? Yoksa önce sahip olmak mı isteyecekti bu yıpranmış bedenime? Korkumu hissetme arzusu gözünü kör eder miydi daha fazla? Beni parçalayana dek durmazdı belki. Ruhumu, hislerimi, bedenimi... Beni yok edene dek durmazdı.

Başım usulca bir kez daha masaya dayadığım kollarımın arasına düşerken sancıyan gözlerimi kapatmamak için direndim. Sanki diri diri gömülmüştüm. Sanki toprağın altında konuşuyor ancak kimseye kendimi duyuramıyordum. Oysa ne çok denemiştim, he-

nüz bu sabah... Bütün anları tekrar tekrar hatırlamış, hepsini bir bir anlatmıştım. Neden bana kimse yardım etmemişti? Ben bu gece ölseydim bunun azabını hangi vicdan üstlenecekti?

"Kimse..." dedim kendi kendime. "Ardından ağlayacak bir annen bile yok. Öldüğünü o bile duymayacak."

Saat sabahın beşini gösterirken olduğum yerden kalkamıyordum. O sokaktaki elli adımlık mesafe, zamanda savrulup giden her anda hafızamda büyüyüp duruyordu. Sanki ben ondan bir dakikada kaçmamıştım da o beni bir ömür köşeye sıkıştırmıştı. Sanki ben hâlâ o sokaktaydım.

"Yalvarırım çık aklımdan," dedim hissiz bir tınıyla. Tekrar yaşaran gözlerime inat, ağlamamak için direndim. İçim buz tutmuştu. "Çık hayatımdan."

Hava aydınlanıyordu. Güneş sanki yaralarımın üzerine doğacak, ıstırabımı gün yüzüne çıkaracaktı. Ruhsuz bir şekilde ayağa kalktım, tekrar pencereme yaklaştım. Sabahın bu erken saatinde sokak hâlâ bomboştu. Ne duyabilecek biri vardı beni, ne de kurtarabilecek biri... Ağır adımlarla odama ilerledim. Elvan her şeyden habersiz, onu bıraktığım gibi uyuyordu. Bir an onun yerinde olmak istedim. Öyle bencil bir duyguydu ki sonra hemen kendimden utandım. Belki de kader kimi neyle sınayacağını ince ince hesap ederdi. Yavaşça uzanıp yanına kıvrıldım. Yatağın bir ucunda, huzura muhtaç kalmış gözlerimi yumarken zavallı bedenim tir tir titrese bile korkumun beni bu savaşta mağlup etmesine izin vermedim.

"Sen güçlüsün," dedim odama günün ilk ışıkları vurup da artık kimsenin bana dokunamayacağına olan inancım arttığında. Kirpiklerim saatler sonra ilk kez usulca örtüldüler, tuttuğum nefesi bıraktım. "Sen çok güçlüsün Rüzgâr. Çünkü sen yaşayabilmek için her zaman mücadele ettin. Yine edeceksin."

Sabah ilk iş, bir kez daha polise gidecektim. Deneyecektim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Sonuna kadar gidecek, gerekirse bir ömür boyu pes etmeyecektim.

Ben, annesinin yaralı dizlerine yaslanıp onun nasırlı elleri saçlarını okşarken çocukluğunu mutlu günlerin hayalini kurarak geçiren

o küçük kızdım. Bugünü yaşayabilmek için ruhum defalarca acımasız ellerce hırpalanmıştı. Ama pes etmemiştim.

Yine mücadele edecektim.

Güneş, gözlerimin ardındaki karanlığa dokunmaya başladığında yattığım yerde huzursuzca kıpırdanıyordum. Dudaklarımdan keyifsiz bir mırıltı yükselirken günlerce hiç uyanmamayı diliyordum, kirpiklerim bütün bu anlamsız yaşama telaşımın üzerine örtülsünler ve uzun bir süre beni dışarıdaki bütün kötülüklerden uzak tutsunlar. Belki gözlerimi açtığımda her şey daha aydınlık olurdu.

"Saat sekiz!"

Elvan'ın telaşlı sesi kulağıma ilişiğinde yattığım yerden bitkin bedenimle doğruldum. İç çekip uykulu gözlerimi duvardaki saate çevirdiğimde sahiden de hastaneye geç kalmak üzere olduğumu gördüm. Elvan çoktan yataktan fırlamış, alelacele pantolonunu çekiştiriyordu. Birkaç defa zıplayıp hızla kotun içine girdi. Dağılmış saçlarını eliyle geriye iterken komodine takıldı ve tökezledi. Ufak bir çığlık attığında kaşlarımı çattım.

Zavallı gözlerim acıyla sızlıyordu, korkunç olayın ardından yalnızca iki saat uyuyabilmiştim. Ağır ağır yataktan kalkıp dolabıma ilerledim. Elvan bu defa başını ovuyordu. "Ağrı kesicin var mı?"

"Mutfakta."

Hızlı adımlarla mutfağa koşarken ben kendime temiz kıyafetler çıkarıp işe gitmek için hazırlandım. Çoktan geciktiğimi kabullenmiştim ve son zamanlarda hep yaptığım gibi bunun için endişelenmek bana oldukça yorucu gelmeye başlamıştı. Banyoya bıkkın adımlarla ilerledim, yüzümü yıkadım, saçlarımı taradıktan sonra sıkıca atkuyruğu yaptım. Odama dönüp çantamı aldıktan sonra mutfağa ilerledim. Elvan bu defa mutfak dolaplarını karıştırıyordu. "Lütfen bana kahve olduğunu söyle."

Kahve.

Gözlerim usulca masanın bir kenarına itilmiş kahve kutularına kaydı. Eğer güneş bu sabah havayı usulca aydınlatırken kendime

güçlü olacağıma dair bir söz verip uykuya dalmamış olsaydım belki burada bir süre ağlardım. Ancak yapmadım. Çünkü güneş yalnızca gökyüzüne değil, içime de doğmuştu. Derin bir nefes verdim.

Omuzlarım sanki bir düşmanla karşı karşıya gelmişim gibi dikleşirken gözlerim masaya sabitlenmişti.

"Burada var," dedim sesim bile titremeden.

Elvan bu durgun hâlimi fark etmeden kendi telaşına kapılmış hâlde kahve kutularına saldırdı ve temiz bir bardak çıkardı. Ben dün gecenin anılarını zihnimden kovmak için çabalarken o bir yandan, "Kahvaltı yapacak mısın? Yapmayacaksan yolda bir şeyler alıp atıştırabiliriz..." diye konuşmayı sürdürüyordu.

Ona cevap vermedim. Gözlerim masada kalan son kahve kutusundaydı. Belki de bir daha hiç gece yarısı yolda yalnız yürüyemeyecektim. Belki de attığım hiçbir adım artık bana güvendeymişim hissini vermeyecekti. Belki de bir daha hiç...

"Rüzgâr?"

Elvan nihayet bu hâlimi fark etmiş gibi kahvesini yudumlamadan önce bana seslendiğinde bakışlarımı zar zor masadan çekip ona baktım. "Neyin var?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Doğrusu artık bana polislerden başka hiç kimsenin yardım edemeyeceğini fark etmiştim, sanki bir başkasıyla bunları paylaşmak debelenip durmaktan başka bir şeye sebep olmayacaktı. Eğer biri yanımda olacak olsaydı dün gecenin hiç var olmaması, yaşanmaması gerekirdi. Ancak olan olmuştu.

Benim artık gerçekçi çözümlere ihtiyacım vardı.

"Bir şey yok," diye mırıldandım hissiz bir sesle. "Hadi çıkalım."

"Yoksa ben dün gece bir şey mi yaptım?" dedi Elvan gözlerini irice açarak. Ardından eliyle başını tuttu. "Kahretsin. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Boş bakışlarımı gördüğünde ikinci kez bağırdı. "Yaptım! Yaptım, değil mi?"

İç çekip arabamın anahtarlarını aldıktan sonra onu sorularıyla baş başa bırakarak koridora ilerledim. Telefonumu ince paltomun cebine attıktan sonra kapıyı açıp evden çıktım. Elvan kahvesini bitirip koşar adımlarla bana yetişti. Birlikte evden çıktığımızda kapımı dördüncü kez kilitliyordum.

"Eğer bir şey olduysa..." diye bir kez daha telaşla söze başladığında elimi sallayıp onu susturdum. "Sen arabaya bin. Ben on dakikaya geliyorum."

Derin bir nefes verip fazla üstelemeden arabamın anahtarlarını aldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Bense üst kata çıkmış, dejavu hissini iliklerime dek yaşayarak kapı ziline uzanıyordum. Üçüncü kez zile bastığımda yönetici uykulu gözlerle kapıyı açtı.

"Rüzgâr Hanım..." dedi mayışmış bir hâlde.

Derin bir nefes verdim. "Günaydın. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

"Yok, ne kusuru," dedi çabucak. Ardından bir şey hatırlamış gibi gözleri irice açıldı. "Yine kötü bir şey olmamıştır inşallah! İyisiniz ya?"

"İyiyim," dedim bunun şimdiye kadar söylediğim kaçıncı yalan olduğunu bilmeden. "Ben..."

Bu sırada eşzamanlı olarak yan dairenin kapısı açıldı. Sözüm yarıda kalırken nefesimi tuttum. Tuna son derece iyi hazırlanmış hâlde evinden çıkıyordu, üzerinde yine çok kaliteli olduğu belli olan şık bir takım elbise vardı, uzun boyuyla kapının girişinde dikildiğinde sanki bir mankeni izliyormuşum hissine kapıldım, yakasından birkaç düğmesini açık bıraktığı beyaz gömleği geniş göğsüne oturmuştu. Siyah pantolonu ona resmi bir hava katmıştı ve istemsizce onu süzdüğümde tepeden tırnağa çok iyi göründüğünü düşündüm.

Onda benim tanıdığım rahatına düşkün kahve gözü anımsatan tek şey, uykudan yeni uyandığı belli olduğu için düzeltmeye fırsat bulamadığı dağınık saçlarıydı. Bu da olmasaydı karşımda öncekilerden farklı, bambaşka bir auraya sahip olan ciddi bir adam olduğunu düşünecektim. Adımını dışarıya attığı an başını kaldırmasıyla göz göze geldik.

Sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi hızla başımı çevirdim.

Yönetici şaşkın bakışlarla beni seyrediyordu. "Kamera..." dedim hafifçe öksürüp boğazımı temizledikten sonra. Bu adamın yalnızca görüntüsüyle bile bu kadar dikkatimi dağıtmasını kabullenemiyordum, çabucak onu aklımdan kovmayı denedim.

Ne yazık ki kahve gözleri öyle kolayca zihnimden atabilecek gibi değildim.

"Kamera mı?" dedi karşımdaki uykulu adam şaşkınca. Hızla başımı salladım. "Kameralara bakmamız gerekiyor, biraz zamanınız varsa. Dün gece saat on iki civarı-"

"Rüzgâr Hanım," diye sözümü kesti orta yaşlı adam. Sesi sıkıntılıydı, ofladı. "Kameralar henüz düzeltilmedi ne yazık ki... Ben bugün ilgilenmesi için tekrar bir firmayla görüştüm ancak bu tamir..."

"Ne?" dedim sesim istemsizce yükselirken. Sanki boğazıma koca bir yumru oturmuştu. "Siz ne diyorsunuz?"

"Apartmanda bir sürü eksiklik var, onlarla ilgilenmekten üstüne düşemedim, kusura bakmayın..." dedi esefle. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken yaşadığım bütün korkunç şeylerin suçunu bu adama yüklemenin fazla insafsızca olduğunu biliyordum, dilimin ucuna gelen kötü cümlelere hızla engel oldum.

Oysa dün gecenin görüntülerine öyle çok ihtiyacım vardı ki... Bugün polis merkezine elim bomboş gidecek olmak, umutlarımı bir bir çöpe atmak gibiydi; yanımdaki duvara bir tekme atmak istedim. Omuzlarım çökerken bir adım gerilemiştim. "Anlıyorum," dedim hayal kırıklığının yansıdığı sesimle.

Adam bakışlarımda gördüğü şeyden dolayı daha da mahcup olarak, "Siz..." diye mırıldandı.

"Önemli değildi," diye kestirip attım. "Yapacak bir şey yok artık. En kısa zamanda halledersiniz umarım."

Yanımda sesli bir soluk duyduğumda kahve gözün henüz evden ayrılmamış olduğunu gördüm. Hiçbir çekincesi olmadan kapısının

girişinde bizi seyrediyordu. Oysa sabahın bu erken saatinde uyanmışsa mutlaka önemli bir yere yetişmesi gerektiğini tahmin edebiliyordum, buradan çoktan ayrılması gerekirdi.

"Günaydın," dedi bakışlarımı ondan çekmediğimi fark ettiğinde.

Sebebinin ne olduğunu bilmediğim, isimsiz bir duygu ikinci defa ona sırtımı dönmeme neden oldu. Yaşadığımız son olaydan sonra ona nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, eğer yanlış bir harekette bulunursam... Düşüncelerimi istemsizce açığa vurursam sanki her şey kontrol edemediğim bir noktaya sürüklenecekmiş gibi hissediyordum.

"Günaydın," diye mırıldandım çabucak. Sesim öyle alçaktı ki bunu duyup duymadığından emin değildim.

"Günaydın, Tuna Bey."

Yönetici Erkan Bey'in sesi benimkinin aksine gürdü. Hatta Tuna'yı gördüğünde yüzü aydınlanmıştı. Hızla bana dönüp bir kez daha söze girişirken bu defa sanki kahve gözün de duymasını istiyormuş gibi daha yüksek sesle konuştuğunu fark ettim.

"Aslına bakarsanız, Rüzgâr Hanım... Ben buradaki her daireden şikâyetçiyim! Bu kameralar öyle düşük bir ücretle tamir edilmiyor takdir edersiniz ki. Bir ton çocuklu aile var. Zırt pırt bir yerleri bozuyorlar, yönetici olarak binanın masraflarını karşılıyor olsam da bu da bir yere kadar yetebiliyor... Bu kamera mevzusunu görüşmek istediğimde kimse elini cebine atmadı! Hâliyle bu iş de bu kadar gecikti."

Adam derdini anlatmış olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes verirken, "Siz kusura bakmayın tekrar," diye mırıldandı. "Ben bugün toplantı yapacağım apartman sakinleriyle. Böyle olmaz canım! Sonuçta hırsızlık bu. Dile kolay! Ya canınıza kastetseydi? Siz de bana kızmakta haklısınız. Bir an evvel kameraları..."

"Hırsızlık mı?"

Tuna sakin sesiyle araya girdiğinde bitkin bir hâlde gözlerimi kapattım. Erkan Bey, sanki birinin ona derdini sormasını bekliyormuş

gibi öyle hızlı konuşmuştu ki nefes bile almamıştı. Onu durdurmaya fırsatım olmadan, "Hırsız tabii!" diye bağırdı öfkeyle. "Rüzgâr Hanım'a dadandılar! İkidir kadına nefes aldırmıyorlar. Huzuru kaçtı, gelip gidip kameraları soruyor o da. Haklı tabii!"

Ben şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken Tuna'nın bütün ciddiyetiyle adamı dinlediğini fark ediyordum. Gergin bir nefes verdim. "Düşünceniz için teşekkür ederim Erkan Bey ama ben..."

"Yok yok!" dedi adam tekrar sözümü keserken. "Siz ne deseniz haklısınız vallahi. Baksanıza, dün gece bile bu olay tekrar etmiş. Sabahın köründe siz de bir çare aramaya çalışıyorsunuz. Artık ben ciddi bir toplantı yapıp bu gelir gider mevzusunu çözeceğim! Hiç kuşkunuz olmasın Rüzgâr Hanım. Size karşı boynum kıldan ince."

Artık buradan bir an evvel kaçmak için, "Peki, Erkan Bey," diye yanıtladım. Onun yanından ne kadar erken ayrılırsam sanki o kadar iyi olacakmış gibi hissediyordum. Ancak orta yaşlı adam sanki kahve gözün yanında bütün hayatımı ortaya dökmekten asla vazgeçmeyecekmiş gibi, "Sonuçta yalnız yaşayan bir hanımsınız!" diye diretti. Öfkeyle gözlerimi kapattığımda o hâlâ konuşuyordu. "Bu devirde yaptığınız şey kolay mı? Allah bilir, gözüne kestirdi bu ahlak yoksunları sizi! Deneyip duruyorlar işte. Merak etmeyin siz, ben de bir abiniz olarak üstüme düşeni yapacağım. Senelerdir bir zararınız dokunmamıştır kimseye, öyle kendi hâlinde, yeri geldiğinde iyilikten kaçınmayan tertemiz bir insansınız..."

"Sağ olun, Erkan Bey!"

Sesim yükseldiğinde adam şaşkınca sözlerine son verdi. İyi niyetini anlıyordum ancak bir kapı ağzı sohbeti için bu anlattıkları fazla kaçıyordu, çantamın kemerini soğuk parmaklarımla sıkıca tuttuktan sonra merdivenlere yöneldim. "İyi günler size."

Adam arkamdan kapıyı kapatırken hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Hatta öyle hızlanmıştım ki dışarıdan biri görse kaçmakta olduğumu düşünebilirdi. Bir ara düşecek gibi olduğumda merdivenin korkuluklarına tutundum. Arkamdan sakin adımlarla gelen Tuna, "Sakin ol," diye düz bir sesle uyardı. "Seni yemeyeceğim."

Kalbimin dışarıdan duyulabilecek sesine rağmen yüzümü ifadesiz tutmak için direndim. "Seninle ilgisi yok. İşe geç kaldım."

İmalı cümlesinden dolayı artık adımlarımı yavaşlatmak zorunda kaldığımda o büyük adımlarıyla çoktan yanıma gelmişti. Bir süre sessizce yürüdükten sonra ikinci katın merdivenlerini inmeye başladığımızda başını hafifçe eğip bana baktığını hissettim. "Kim bu hırsız?"

Derin bir nefes verirken sesimi sabit tutmak için çabaladım. "Önemli bir şey değil. Erkan Bey abartıyor."

Katın sonuna yaklaştığımızda adımlarım istemsizce tekrar hızlanmıştı. Bir an evvel buradan ayrılmak istiyordum. Sanki bu adamın bu kadar yakınımda olduğu her saniye, yine kendimi kaybedip olmaması gereken bir durumun içinde kendimi bulacakmışım hissi peşimi bırakmıyordu...

"Birçok defa tekrarlandığını söyledi."

Tuna'nın sesi hiç duymadığım kadar ciddiydi. Sempatik tavırlarını üstünden atıp tamamen katı bir hâle büründüğünde ondan biraz ürküyordum. Sanki iki farklı kişiliği içinde barındırıyor gibi hissediyordum. Düşünceli bir şekilde kısılmış kahve gözlerindeki tehlikeli ifade, aksini düşünmeme engel oluyordu. Sakin kalmayı denedim. "Evet, şanssızlık işte."

Elimi önemsiz bir şeyden bahsediyormuşum havası vermek için salladığımda Tuna adımlarını durdurdu. Basamakların sonuna gelmiştik ve koyu bakışları üstümde derin bir etki yaratıyordu, hiçbir kelime sarf etmediği hâlde ben de onunla beraber öylece durdum. Sanki konuşmasına gerek yoktu. Gerildiğini her uzvundan anlayabiliyordum. Yutkundum.

"Şanssızlık..." diye tekrar etti kısık bir sesle. Oysa farklı bir şey düşündüğünü açıkça okuyabiliyordum.

"Şanssızlık," dedim hızla başımı sallarken. "Dediğim gibi önemli bir mevzu değil. Ben halledeceğim, sonuçta yaşadığım ilk aksilik değil. Her zaman ben..."

"Halledemeyeceğini söylemedim."

Boğuk sesi sözümü kestiğinde tepemizdeki ışık bir an için hareketsizliğimizle beraber söndü. Karanlıkta o ve ben kaldık. Cümlesi zihnimde dört dönerken sesim usulca kesilmişti, zaten verecek bir yanıt da bulamamıştım. Sanki biri bana tek başıma üstesinden gelemeyeceğimi söylemiş gibi hararetle savunmaya geçmiştim, yeni fark ediyordum. Oysa Tuna yalnızca sıradan bir tavırla hırsızın kim olabileceğini sormuştu.

Hafifçe öksürdüm. "Evet. Sanırım gitmem gerekiyor, görüşürüz."

"Görüşür müyüz?"

Ses tonuyla beni bir kere daha yerime çivilediğinde bana doğru yürümeye başlamıştı, aramızdaki kısa mesafeyi kapattığında benim bile anlamlandıramadığım bu tuhaf hâlimi fark etmemesi için sıkıca gözlerimi kapattım. Eğer onunla yaşadığımız şeyi kafamda bu kadar büyütüp tekrar düşündüğümü fark ederse...

"Benim de aklımdan çıkmıyor."

Kısık bir sesle mırıldandığında gözlerimi usulca açtım. Sanki bütün bedenim buz tutmuştu, başımı yavaşça kaldırıp ona baktım. "Ne?"

Dudakları gözlerimde gördüğü şeyle beraber kıvrıldı, usulca gülümsedi. Tıpkı onunla yaşadığımız gerilim yüklü anı hatırlatıyordu, bu kadar yakınıma girmiş olması kalbim için hiç iyi değildi. Bir adım gerilemek istedim, Tuna buna hazırlıklıymış gibi uzaklaşmama izin vermedi. Parmakları usulca belime değdiğinde beni olduğum yerde tuttu, ne bir adım daha yaklaşıyor ne de kendinden uzaklaştırıyordu. Olduğum yerde kalmıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım. Oysa ellerim buna engel olmak için hiçbir şey yapmıyor, bedenimden onu uzaklaştırmıyordu. Nefesim hızlandı.

"Bu defa saçların güzel yüzünü saklayamayacak," diye mırıldandı kulağıma ninni gibi gelen alçak bir ses tonuyla. Kahve gözleri

usulca boynuma, oradan sıkıca topladığım saçlarıma kaydı. Yutkundum. "Tuna, bak..."

"İkimiz de o anın verdiği tutkuyu yok sayamayız," dedi dudaklarını başıma yaklaştırırken. Saçlarımın arasına fısıldıyordu ve ben tenime doğrudan temas etmediği hâlde beni her an yakabilecek kadar güçlü olduğunu hissediyordum. Bir insanın yalnızca sesi uçuruma sürükleyebilir miydi? O bunu yapıyordu. Beni hislerimi elimde tutamadığım, onların sorgusuzca kendilerini boşluktan aşağı bıraktıkları büyük bir uçuruma sürüklüyordu, kendimi düşmekten alıkoyamıyordum.

"Yapma," diye fısıldadım dudaklarım hafifçe aralandığında. "Biz..."

"Neyi yapmayayım?" diye sordu parmakları belimi daha sıkı kavrarken.

Gözlerimi yenilgiyle kapattım. Ona ne zaman böylesine teslim olduğumu ben de bilmiyordum. Anılar zihnimden hızla akıp gidiyordu. Bir tabak un kurabiyesiyle sıcacık gülüşüyle kapıma geldiğinde mi? Kalbim bu hatırayla sıkıştı, bana ailemden son kalan güzel günleri anımsatan bu adamı elbette artık sıradan bir yere koyamıyordum. Neye sebep olduğundan belki kendi bile habersizdi. Zaman ilerledi, benim için bütün bir nöbet gecesini hastane kapısının önünde geçirdiği yerdeydim, peşinden umursamazca ona hakaret etmiş ancak aylar sonra bir kez daha o güzel tebessümüyle karşılaşmıştım. Üstelik bu sebeple beni bir kez bile suçlamamıştı. Onu aklıma böyle derin harflerle kazıyan şey, hayatımdaki herkeste eksik olan merhameti miydi? Bilmiyordum. Omuzlarımdan tutup beni düştüğüm yerden kaldırdığı kapımın önündeydim şimdi, çaresizdim, bitiktim, yerle birdim ancak yıkılmama izin vermemişti. Bir insanın üzerimden herhangi bir çıkar elde etmeden böyle naif davranmasını kabullenemiyordum, ona bu zamana kadar hediye ettiğim tek şey basit bir teşekkürdü. Ve şimdi bir nefes uzağımda, dudaklarımdan dökülecek tek bir kelimeye bakarken ona dair ne varsa boğazımda düğümlenmişti, yutkunamıyordum.

"Sen yapma," dedi bu kez saçlarıma hafifçe dudaklarını sürterken. Bir an için kokumu içine çektiğini hissettim, neredeyse kalbim duracaktı. Birkaç cümle sarf edebilmek için dudaklarım aralandığında, "Her şeyi bu kadar fazla düşünmek zorunda değilsin..." diye sürdürdü mırıltısını. "Tuttuğun nefesi bırak. Hayat akıp gitmeye devam edecek, korkma."

Son kelimesi zihnime mıh gibi kazınırken kendim bile ne olduğunu anlayamadan usulca tekrar ettim. "Korkma..."

Başını eğdi, dudakları bu defa yanağıma değiyordu, bastığım yeri titretecek kadar yoğun bir sesle fısıldadı. "Korkma. Sen akıllı bir kadınsın, istemediğin her şeye karşı durabilecek kadar da güçlüsün. Kendini bırakmak sana zarar veremez."

Nefesimi tuttuğumda dudağımın hemen yanına dudaklarını bastırdı. "...izin ver bana."

Bir rüyadan irkilerek uyanmışım gibi geri çekilirken tenime dokunduğu yer alev alev yanıyordu. Gözlerim bir an odağını bulmakta bocalarken, "Tuna..." diye fısıldadım.

Başını eğdi, bir tutam saçı alnına düştüğünde parmaklarımı avucumun içine hapsetmek zorunda kaldım. Aksi hâlde ona dokunabilmek için can çekişecektim. Yavaşça bir adım geriledim. Bu hareketimle güzel gözleri kısıldı ancak bir şey söylemedi.

Gülümsedi. "Rüzgâr."

"Bilmiyorum," dedim tek nefeste. Sanki biraz daha nefesini tenimde hissetsem bütün irademi kaybedecektim. Tarif edemediğim bu yoğun hissin beni nereye sürükleyeceğini hesaplayamıyordum.

"Bilmeyelim," dedi kararlı bir sesle. Gözlerine yine o koyu bakış hâkim olmuştu. "...yaşayalım. Birlikte öğreneceğiz."

Ve sanki kalbim o anda durdu. Dudaklarından dökülenlerin anlamı benim için öyle büyüktü ki yutkunamadım. Kendime gelmek için bir süre öylece beklemek zorunda kaldım, kelimelerinin büyüsü âdeta başımı döndürüyordu.

Bana, kendimi terk edebileceğimi söylüyordu. Bana, beni bırakmayı, onunla bir olmayı vadediyordu. Hissettirdiği bu şeyin ne

denli kuvvetli olduğundan haberi var mıydı? Aşacağımız şeylerin büyüklüğünü biliyor muydu?

Benim hayatım boyunca çizdiğim keskin sınırları tek hamlesiyle silikleştirdiğini görebiliyor muydu? Bocaladım.

"Geç kaldım," dedim telaşla. "Gitmeliyim."

Bana kaybettiğim Rüzgâr'ı bulmam için zaman tanıdı. Kendime gelmem için bir süre bekledikten sonra, "Bugün..." diye tembelce mırıldandı. Başını hafifçe yana eğip gözlerini gözlerime sabitledi. "Kıymetli vaktinizden bana ayırabileceğiniz bir dilim var mı?"

Tuttuğum nefesi bıraktım. "E... Evet."

Gülümsedi. Tek kaşını sorarcasına kaldırdığında bir çırpıda, "Var," dedim. Bunu şimdi yapmazsam bir daha katiyen yapamayacağımı ve pişman olacağımı adım gibi biliyordum. "Altıda hastaneden çıkıyorum."

Onun yanıtını beklemeden koşarcasına apartmandan çıktığımda bütün bedenim cayır cayır yanıyordu. Elvan'ın beni ön koltukta sabırsızca beklediği arabama bindiğimde ufak bir çığlık attı. "Ay!"

"Ne?" dedim nefes nefese.

"Bu hâlin ne?" diye şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Ardından uzanıp elini yanağıma yapıştırdı. "Kıpkırmızısın."

Avuç içlerimi çabucak yanaklarıma bastırırken, "Öyle miyim?" diye sordum. Göğsüm aldığım derin nefeslerle inip kalkıyor, yaşanılan bu şeyin hızına yetişemiyordu. Panikle arabayı çalıştırdığımda Elvan şüpheci bakışlarla çıktığım apartmanın kapısına baktı. "Bir şey mi oldu?"

Ben evimin bulunduğu sokaktan gaza basıp ayrılırken yanımdaki kız, sanki kafası bedeninden ayrılmak üzereymiş gibi cama yapışmış geriye doğru bakıyordu. Ve yeterince hızlı davranamamış olmalıyım ki ufak bir çığlık atıp bana döndü. "Bu adam hastaneye gelen afet değil mi? Evet o!"

Tedirgin bir şekilde dudaklarımı kemirirken, "Hı?" diye bilmezden geldim.

"Aynı yerde yaşadığınızı söylememiştin..." dedi kıstığı gözleriyle dikkatle mimiklerimi incelerken. Açığımı arıyordu. Boğazımı temizledim. "Bu bizi ilgilendirmiyordu, Elvan."

Bir süre yanıt vermedikten sonra düşünceli olduğunu belli eden bir mırıltı çıkarıp önüne döndü, zannedersem bunun anlamı konunun henüz kapanmadığı ve daha sonra üstüne düşüp beni daha fazla köşeye sıkıştıracağıydı. Yanaklarımın hâlâ kızarmaya devam ederek bana ihanet ettiği bu garip anda okların yönünü hızla yanımdaki genç kıza çevirdim. "Bugün Mert Bey'in gözüne sakın gözükme."

Elvan cümlem biter bitmez dev bir utanç bulutunun içine sürükleniyormuş gibi koltuğunda küçüldü, küçüldü ve en sonunda ufak tefek olan bedeni tamamen aşağı kaydı. Elleriyle yüzünü kapatırken, "Unuttum," diye feryat etti. "Ne yapacağım ben?"

"En son adama Mertciğim diyordun. Öncesinde neler olduğunu bilmiyorum ancak sonrası hiç parlak değildi. Neyse ki yetişebildim, sen bugün ondan uzak dur."

O tekrar ağlamaklı bir sesle yattığı koltuktan bir şeyler mırıldanırken bir daha bu kadar aşırıya kaçmaması ve kontrol edemeyeceği dozda alkol kullanmaması gerektiği konusunda ona uyarılar yaptım. Muhtemelen öğütlerimi dinlemek yerine kendi iç hesaplaşması yüzünden kahrolmakla meşguldü, sürekli tuhaf şeyler mırıldanıyordu. Nihayet aceleci adımlarım hastanenin giriş kapısına ilerlerken Elvan arkama saklanan bir kedi yavrusu gibi mahcup bir ifadeyle peşimden yürüyordu. İç çekip asansöre ilerledim.

"Günaydın kızlar."

Burak neşeli bir sesle arka taraftan seslendiğinde aniden bastıran o hayıflanma hissi ile gözlerimi kapattım. Buraya gelmeden önce polis merkezine uğrayıp ifademe ekleyeceğim şeyler olduğunu bildirmeyi unutmuştum. Üstelik dün gecenin herhangi bir kamera kaydının bulunmaması umutlarımı tekrar kırmış, bu olayı içimde hüzünle bastırmama neden olmuştu. Bunu nasıl aklımdan çıkarabilmiş olduğuma inanamıyordum.

"Merhaba."

Elvan, yanımızda dikilen genç asistana selam verip umursamazca önüne dönerken ben onun kadar sakin kalamıyordum. Not kâğıtları ve Burak'ın dün geceki bakışları bir an olsun zihnimden uzaklaştıramadığım korkunç detaylardı. Ona bakmadan, "Günaydın," diye mırıldandım. Bakışlarım, beklediğimiz asansörün kapısına kilitlenmişti.

"Dün gece öyle çok dağıttınız ki bu saate kadar ancak toparlanabildiniz sanırım."

Burak var gücümle onu yok saymama rağmen ikinci defa sohbet girişiminde bulunduğunda Elvan benim bembeyaz olmuş suratımı fark etmeden tekrar ona baktı. "Sorma!" diye mırıldandı derin bir iç çekip. "Rüzgâr olmasa sabah kendimi sokakta bulurdum herhâlde. Kendimi epey kaybetmişim, hatırlamıyorum."

"Hadi, Elvan," diye dürttüm onu. Açılan asansör kapısından onu neredeyse iteklercesine soktuğumda içimde istemsizce yükselen savunma güdüsünün esiri olmuştum, onun da Burak ile fazla muhatap olmasına engel olmaya çalışıyordum. "Geç kalacağız," dedim.

Kız şaşkınca yüzüme bakarken Burak bu tuhaf hâlime ses çıkarmadı, bizimle beraber asansöre bindi. Birkaç asistan daha arkamızdan adım attıktan sonra kat düğmelerine basıp hep beraber beklemeye başladık, sıkıntılı bir nefes verdim.

Burak başını sola çevirip bir kez daha bizi süzdü. "Yalnız sen değil, Rüzgâr da çok garipti..." dedi. Muzip sesi kesildiğinde gözlerimi ona çevirip bir süre suratını inceledim. Onunla uzun zamandır arkadaştık ve bu tavırları eskiden oldukça samimi gelirdi. Ancak son zamanlarda bundan haz etmediğimi hissedebiliyordum, tek istediğim önüne dönmesini söylemekti.

"Sen de mi sarhoştun?" dedi muhabbetimize yabancı kalan Elvan.

"Değildim," dedim.

Ses tonum öyle net, bakışlarım öyle kararlıydı ki Burak afallayarak önüne dönmek zorunda kaldı. Eğer dün gece gördüğü kadı-

nın bir adamla öpüşmek üzere olmasını yalnızca sarhoş olabileceği ihtimaline bağlıyorsa yanılıyordu. Ona hesap verecek ya da durumu açıklayacak değildim. Bilincim gayet açıktı ve bir erkekle kendi iradem ile temasta bulunmuştum. Bunun onu ilgilendirdiğini hiç zannetmiyordum.

Asansörün kapısı açıldığında soğukkanlı bir şekilde onun yanından ayrıldım, içimde bu adamın sesini kesmiş olmanın verdiği huzur baş göstermişti. Elvan hızlı adımlarla peşimden gelirken ben sakince asistan odasına girdim. Yaklaşık bir saat gecikmiştik.

Burcu önündeki dosyalardan başını kaldırıp hızlıca bizi süzdü.

Kıyafetlerimi çıkarıp hastane önlüğümü ararken içimden onun ekmeğine yağ sürdüğüm için kendime söyleniyordum. Bir zamanlar en fazla eleştirdiğim konu onun iş saatlerine sadık olmaması ve dakik olmayı boş vermiş tavrıyken şimdi ben yavaş yavaş ona dönüşüyordum. İşin kötüsü bu olumsuz değişiklik, çevredeki çoğu kişi tarafından fark edilir hâldeydi.

"Tatlım! Bana yardım edebilir misin?"

Umay Hanım asistan odasının kapısında belirdiğinde bir an için elimdeki eşyaları nereye koyacağımı bilemedim. Onu bekletmek istemediğim için çabucak başımı kaldırıp kapıya yönelirken Burcu, dosyalarını kucağına aldıktan sonra sakince, "Geliyorum Umay Hanım," diye cevap verdi.

Ve sadece birkaç dakika sonra, ellerindeki kâğıtlara bakarak koridorda gözden kayboldular. Nutkum tutulmuş hâlde kalan boşluğu seyrediyordum.

"Ona tatlım mı dedi? Umarım yanlış duymuşumdur..."

Elvan homurdanarak çantasını benimkinin yanına bırakırken bozulmuş yüz ifademi gizledim. Sanırım ciddi olarak iş hayatımda ivmeli bir düşüşe geçmiştim. Bunun başka hiçbir açıklaması yoktu.

"Ben bugün biraz ameliyat avına çıkacağım," dedim durgun bir sesle. "Bir şey olursa ararsın."

Onun yanıtını beklemeden elime hastaların dosyasını alarak çabucak üst kata çıktım, koridor boyunca toplamda kırk oda ve yatışı

gerçekleşen yaklaşık yüz yirmi hasta vardı. Esasında hepsi benim kontrolümde değildi ancak eski Rüzgâr bütün hastaların kayıtlarını dikkatle hafızasına kaydeder, gerekli olduğunda bir başkasından önce iyi bir atak yapardı. Bu beni çoğu zaman yorgun düşüren bir çabaydı ancak az evvel uğradığım bozgundan sonra bir şekilde telafi etmem gerektiğinin farkındaydım.

Hızlanan adımlarımla koridoru arşınlarken tek tek bütün hastaları kontrol etmeye başlamıştım. Elimdeki deftere kısa notlar alıyor, yakın zamanda büyük bir operasyon atlatmış ya da ameliyata girme ihtimali olan kişileri kaydediyordum. Bazı vakalar diğerlerine nazaran tehlikeli sayılıyordu ve beni en çok heyecanlandıran dosyalar da bunlardı. Doksan yedinci hastanın altını çizerken büyük bir kırmızı çizgi çektim. Bu ayın sonunda mutlaka bu operasyona seçilmiş olmalıydım, gözümü dört açacaktım.

Yorulmuş hâlde karşıdaki bir diğer odaya geçerken birçok hasta sanki imdatlarına yetişmişim gibi bana meraklı gözlerle bakıyordu, odaya adımımı atar atmaz soru yağmuruna tutuluyordum. Hemşirelerden bazıları bıkkınlıkla nefes verirken onlara içten bir tebessüm yolladım, bazı hastalar öyle büyük kaygı taşıyorlardı ki ameliyata dair bütün detaylı soruları onlardan sorumlu olan hemşirelere yöneltiyorlardı. Ancak kat hemşireleri preoperatif ve postoperatif bakımdan sorumluydular.

Onların önceliği hastayı ameliyat öncesinde ve sonrasında hazırlamaktı, geçirecekleri operasyonlara dair önemli bilgileri ancak asistan ve uzman doktorlardan edinebilirlerdi, bu yüzden girdiğim her odada yaklaşık yirmi dakika hastaların içini rahatlatacak ve merakını giderecek bir bilgilendirme konuşması yapmak durumunda kalıyordum. Öğle arasında her ne kadar biraz mola verip dinlenmek istesem de kendime -bugün geri plana atılmış olmamdan dolayı- sert bir ceza kesip hiç ara vermeden otuzuncu odaya girdim. Zihnim büyük bir karmaşaya esir olmuş gibiydi.

"Rüzgâr Hanım," diye endişeli bir ses işittiğimde arkamdaki hemşirenin sevecen bakışlarıyla karşılaştım. Ara ara yanıma uğrayıp eksik olan bilgilerimi tamamlıyordu. "Biraz dinlenin isterseniz," diye mırıldandı beni süzerken. "Neredeyse bütün katı bitirdiniz."

"Hayır," dedim keskin bir dille. "Bugün hepsi tamamlanmalı."

Yaklaşık iki saat boyunca kalan odaları telaşlı adımlarla kontrol etmiş ve ihtiyacım olan önemli bilgileri not almıştım. Bunlar beni neredeyse iki ay kadar idare edebilecek önemli gelişmelerdi, şimdiden üç büyük ameliyat ve sekiz farklı operasyon not almıştım. Ve henüz çoğuna kimin gireceği belirsizdi. Son odadan çıktığımda bitap düşmüştüm ancak yorgunluğum bana müsaade etseydi yüzüm zafer dolu parlak bir gülüşle aydınlanırdı. Derin bir nefes verip dosyalarımı kolumun altına sıkıştırdım, alt katın yolunu tuttum. Saate baktığımda altıyı geçiyordu.

"Dikkat et karınca."

Başımı kaldırdığımda Mert Bey ile çarpışmak üzere olduğumuzu gördüm. Adımlarım çabucak durduğunda o bana eski günlerde sık sık bahşettiği sempatik tebessümünü yolluyordu. Son zamanlarda buna pek rastlayamıyordum.

"Affedersiniz," diye tebessümüne karşılık verdim. Elimdeki dosyalara gözlerini indirdi. "Çıkıyor musun?"

Spor ceketini giymişti ve saçlarını geriye doğru öylesine yatırmıştı. Bütün o resmi havası kaybolmuştu, bu hâliyle sabahları gördüğüm ciddi işkolik adama hiç benzemiyordu. İnsanların onunla konuşurken neden dibinin düştüğünü anlamak güç değildi, her iki hâliyle de etrafa yaydığı güçlü bir enerjisi vardı. "Çıkacağım," diye yanıtladım. "Sanırım siz de çıkıyorsunuz."

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra bir süre öylece bekledi. Gerildiğimi hissettim. Ve tam da o an korktuğum şey oldu. "Dün gece..."

Söze başladığında sertçe yutkundum. "Tekrar kusura bakmayın," diye telaşla lafını böldüm. "Dün size saygısızlık yapıldığının farkındayım ancak..."

"Rüzgâr," diye mırıldandı. "Sakin ol."

Onun uysal sesiyle beraber bir anda açıklama yapmayı kestiğime Mert Bey tekrar gülümsedi. "Problem yok," diye sürdürdü ko-

nuşmasını. "Arkadaşının yanlış davranışı yüzünden seni yargılayacak değilim. Sonuçta birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Aslında söylemek istediğim bunun kendine gelmen için iyi bir yol gösterici olmasını ummaktı..."

Beni ve arkamdaki koridoru iyiden iyiye süzdü. "Görünüşe göre işe yaramış. Bir şeyleri fark edip toparlanmaya başlamışsın. Buna çok sevindim çünkü seni yükseklerde görmek istiyorum. Potansiyelinin farkına var."

"Çok teşekkür ederim," diye mahcup bir sesle mırıldandığımda bütün günün yorgunluğu sanki o anda üzerimden uçup gitmişti. İçimde dalga dalga yayılan bir sevinç var olmaya başlamıştı, tekrar eski Rüzgâr olduğumu hissedebilmek içime sonsuz bir özgüven aşılarken fırsattan istifade ederek, "Güveninizi boşa çıkarmayacağım," diye söz verdim. "Bence bunu test etmek için yirmi iki numaradaki hastanızın üç hafta sonraki ameliyatına beni alabilirsiniz."

Sözlerimi bitirir bitirmez beklentiyle uzman doktora bakarken Mert Bey bu hâlime büyük bir kahkaha attı. "Uyanık," diye mırıldandı kıstığı gözlerini gözlerime dikerken.

"Uyanık olmak zorundayım! Efsane bir ameliyat," diye üsteledim.

Bir süre düşündü. Beklentiyle nefesimi tutmuşken içim içime sığmıyordu, hasta rahim ağzı kanseri teşhisi ile tedavi altına alınmıştı ve üçüncü evredeydi. Bu ameliyat uzun zamandır rastlamadığımız ve herkesin dâhil olmak isteyebileceği kadar zor bir ameliyattı, geniş kapsamlı ve saatler sürecek olan radikal histerektomi yapılacaktı. Eğer doğrudan buna tanık olma ve işlemi yürütme şansını yakalarsam yaklaşık birkaç ay daha iyisine gerek kalmayacağının farkındaydım. En zorunu başarmak bana her zaman en büyük hazzı yaşatıyordu.

"Pekâlâ..." Mert Bey düşünceli bir sesle mırıldandığında, "Evet?" diye sordum.

"Hangi tarama yöntemi kullanıldı?"

"Pozitrom Emisyon Tomografi taraması!" diye hızla yanıtladım. Yüzünde beklediği cevabı vermiş olmamın yarattığı geniş bir tebessüm oluşurken sözümü hızla devam ettirerek, " Damar içerisine radyoaktif glukoz enjekte edildi ve PET'te glukozun yüksek oranda kullanıldığı vücut bölgeleri belirlendi. Kanser hücreleri normal hücrelerden daha aktif olduğu için daha çok glukoz kullanıldı, bununla kanser hücreleri daha parlak görünüyor," diye ekledim.

Nefes nefese cümlemi bitirdiğimde neredeyse ikinci bir kahkaha atmamak için kendine hâkim oluyor gibiydi. "Yine bütün hastaları ezberlemiş," diyerek başını iki yana sallayıp iç çekti. "Sen tam bir delisin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Yani kabul edildim mi?" diye yaramaz bir çocuk gibi direttim.

"Başka ihtimal bırakmış mıydın?" diye içten bir tebessümle yanıt verdi.

Sevinçten neredeyse havalara uçacaktım. Ona teşekkür ettikten sonra ışık hızıyla asistan odasına daldım. İçerisi mesai saatinin bitmiş olmasının verdiği kalabalıkla tıklım tıklım dolmuştu. Hastane önlüğünü çıkarıp kendi paltoma uzanırken Elvan'ın ileriden bana seslendiğini duydum. "Neredesin sen kaç saattir? Yine kayboldun!"

Neredeyse bütün asistanların içeride bulunmasının verdiği fırsatı kaçırmak yerine normalden daha yüksek bir sesle odanın diğer ucundaki Elvan'a seslendim. "Ameliyat avında olduğumu söyledim ya."

Sözlerimle içerideki uğultu hafiflerken Burcu'nun göz ucuyla bana kıskanç bir bakış attığını gördüm. Elvan yapmaya çalıştığım şeyi fark ederek bozuntuya vermeden oyunu sürdürdü. "Yine nereye kapak attın?"

"Yirmi iki numara!" diye sevinçle bağırdım. "Radikal histerektomi."

Bu defa kalan uğultu da tamamen yok olurken içerideki herkes neredeyse nefesini tutmuştu. Birkaç kişinin kısık mırıltılar eşliğinde odadan ayrıldığını duydum, elbette düşündüklerini yüzüme

söyleyecek cesaretleri ve benimle yarışabilecek yeterlilikleri yoktu. Gözlerim dikkatle Burcu'yu hedef aldığında omuzlarının yenilgiyle düştüğünü, yüzünü saçlarının ardına gizlediğini gördüm. Belli ki birilerinin ekmeğiyle oynamıştım, doğrusu ona biraz bile merhamet duymuyordum.

Elvan uzun bir ıslık çalıp ortamı daha da alevlendirirken ben ona el sallayıp keyifle odadan ayrıldım. Saatin altıyı daha da geçmiş olmasının verdiği telaşla çabucak katları indim ve çıkışa yöneldim. Bu sırada koridorda gördüğüm herkese aptal aptal sırıtıyordum.

Bugün gerçekten uzun zaman sonra yaşadığımı hissediyordum.

"İyi akşamlar hanımlar," diyerek danışmadaki personellere de neşeyle veda ettikten sonra arabamın bulunduğu park alanına ilerledim. Çantamdaki anahtarları kurcalarken başım sert bir göğse çarptığında ufak bir çığlıkla geriye sendeledim, güçlü bir el hızla beni yakaladı.

Kahve gözler bana sıcacık bakıyordu.

"Se... Sen..." diye kekeledim. Onu aniden karşımda görünce dilim tutulmuştu.

"Tuna ben," diye çapkınca sırıttı.

Gözlerim yanağındaki gamzeye takıldığında bir an nefesim kesilir gibi olurken hızla toparlanıp kollarının arasından geri çekildim. "Merhaba," diye mırıldandım. Heyecanımı fark etmemesi için kendimi delicesine kasıyordum. Ancak sanki gözlerimden içimi okuyabiliyormuş gibi güzel gülümsemesi yüzüne daha çok yayılıyordu. "Doktor Hanım bugün çok çalışmış," diye mırıldandı gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan.

Dudaklarımı birbirine bastırıp saçlarımı omuzlarımdan geriye attım. "Nereden anladın?"

Yaslandığı arabasından ayrılıp bana doğru bir adım attığında kalbim sanki içeride at koşturuyormuş gibi delice çarpmaya başladı. Bu hâlime anlam veremiyordum. Her şeye hissiz ve tepkisiz kalabilen ben, bu adamın aramızdaki mesafeleri çürütüp gözlerini gözlerime

sabitlemesiyle kendi adımı bile unutacak hâle geliyordum. Doğrusu oldukça sinir bozucuydu.

"Nereden mi?" diye kısık bir sesle mırıldandı. Merakla açtığım gözlerimi ona dikmişken o usulca uzun parmaklarını kaldırıp tenime dokundu, önce yorgunluktan çökmüş olan göz altlarıma, ardından yavaşça şakaklarıma doğru ilerleyen kırışıklıklara dokundu. Ve sonra hiç yapmaması gereken bir şey yaptı.

Uzandı, dokunduğu yerlere dudaklarını bastırdı.

"Buradan anladım," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Ve ben bu hastane otoparkında, alenen insanların ortasında olmamıza rağmen, dünyada yalnız o ve ben kalmışız gibi derin bir arzuyla kanımın damarlarımda kaynadığını hissettim. Nefesim kesilir gibi oldu. Sadece iki kelimesi ya da basit bir hareketiyle beni nasıl bu hâle sokabildiğini bilmiyordum, doğrusu bunu düşünmek o an hiç cezbedici değildi.

Usulca geriye çekilip bana bakarken engel olamadığım bir tebessümün dudaklarımda peyda olmasına karşı koyamadım.

"Tuna KARTAL..." Onu taklit edip başımı hafifçe sağa yatırdığımda bir tutam kâkül gözlerimin üzerine düştü. "Bir kadını nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Karşımdaki karizmatik adamın yanıtını beklerken Umay Hanım'ın aniden, "Rüzgâr!" diye seslenmesiyle gayriihtiyari arkamı dönmek zorunda kaldım ve gördüğüm manzara bir an için yerin dibine girmeyi istememe sebep oldu. Ne zamandan beri orada olduklarını bilmediğim uzmanlar ve asistanlardan oluşan kalabalık bir grup, arkamızda hararetle bir şeyler konuşuyordu ancak birçoğunun gözünün tanımadıkları Tuna'ya ve oldukça iyi tanıdıkları bana dikildiğini görebiliyordum.

Tuttuğum nefesi bıraktığımda Umay Hanım, sanki diğerlerinin düşündükleri ancak bir türlü yapamadıkları şeyi yapıp yanımdaki adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra bana gülümsedi.

"Demek nihayet aklını başından alan bir beyefendi ile aynı karede görünebilmene tanık olduk."

BÖLÜM 8
HİSLERE AÇAN ÇİÇEKLER

Şaşkınlık bütün bedenime yayılırken emin olduğum birkaç şey vardı. Bunlardan ilki, insanların bana karşı kesinlikle büyük bir garezinin olduğuydu. İkincisi ise varoluş sebebimin sürekli olarak içine düştüğüm tuhaf durumlardan kendimi kurtarma çabamla ilişkili olduğu... Kirpiklerimi kırpıştırarak karşımdaki insanlara bakarken Umay Hanım hiç hoşuma gitmeyen bir sırıtış ile gözlerini gözlerimden çekmeye yanaşmıyordu.

Sahi, ne demişti o?

"Ah, yanakları pespembe oldu! Ne şekersin Rüzgârcığım. Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim madem."

Bir şey söylemek, belki aptal birkaç cümle ile kendimi açıklamak için dudaklarım aralandı ancak şaşkınlıktan konuşamıyordum. Açık kalan ağzımı tekrar kapattığımda Tuna'nın hemen arkamda gülmemek için direnirken hafif bir kıkırtı kaçırdığını duydum.

Ona baktım. "Ne var?"

Omuz silkti, şirin sayılabilecek bir şekilde gülümsüyordu. "Hiç."

Hastane çıkışı birkaç dakika içinde boşalmış, az evvel gözlerini merakla üzerimize dikmiş insanlar etrafımızdan kaybolmuşken ben, yaşadığım şeyi algılamakta hâlâ güçlük çekiyordum. Hayatımda ilk kez bir adamla randevulaşmış ve aksi gibi bunu bütün hastanenin gözleri önünde ilan etmiştim! Üstelik durum, tamamen kontrolsüz bir şekilde gelişmişti. Ve ayaklarımı yerden kesen bu adamın yüzüme haddinden fazla yakın olan dudaklarının şakağıma bıraktığı sıcak öpücüğü hatırladıkça hissettiğim duygu karmaşası artıyordu. Belki de bunu -en azından şimdilik- halka açık bir yerde yapmamalıydık.

"İnanamıyorum," diye homurdandım esefle.

Tek avuntum o şaşkın kalabalığın içinde Elvan'ın bulunmamasıydı! Eğer Tuna ile aramdaki aniden gelişen bu tutkulu anı seyretmiş olsaydı, onu sahiden hiçbir şey yaşamamış olduğumuza inandıramazdım, buna adım kadar emindim.

"İnanamadığın şey ne fırtına?"

Tuna'nın sesi çok keyifliydi. Rahat adımlarla arabasına ilerledi ve benim için ön kapıyı tuttu. Hazırlıksız yakalandığım bu tuhaf anı hemen zihnimden atmalıydım, bütün akşamı kendime işkence ederek geçirmek istemiyordum. Usul adımlarla onun yanına ilerledim ve arabasına geçmeden önce kendi arabama yandan bir bakış attım. "Gelmeden önce haber vermeliydin. Arabamı bırakmak zorunda kalacağım."

"Bir dahakine öyle yaparım," dedi.

Cümlesini noktaladığında kastettiği şeyi yeni fark edebildim. Biz bir sonraki buluşmamız için mi sözleşiyorduk?

"Hayır," diye çabucak karşı çıktım. "Öyle değil."

"Nasıl?"

Artık tamamen suratını kaplayan gülüşüyle bana bakarken derin bir nefes verdim. Bu akşamın sonu nasıl bitecekti ve ona karşı ne gibi hislere kapılmış olarak yanından ayrılacaktım, bilmiyordum. Henüz bunlar hakkında bir fikrim bile yokken sonraki görüşmelerimiz için plan yapmak son derece anlamsızdı. Etkisi altına girdiğimi ne kadar kabul edersem edeyim ben onu tanımıyordum.

O da beni...

"Ben..." diye kararsızca mırıldandım. Aslında yorgunluktan dağılmış hâldeydim ve görüntüm insanlıktan çıkmıştı. Onunla buluşmadan önce biraz toparlanabileceğimi, kendime çekidüzen verme fırsatım olacağını düşünmüştüm. Nihayetinde o karşımda fazlasıyla iyi görünürken benim bu hâlim oldukça göze batıyordu.

"Eve gidip hazırlanabilirim," diye mırıldandım. "Sonra seninle buluşur ve..."

"Böyle zaten çok güzelsin."

Ona baktım. Ona öyle uzun süre baktım ki bir anlığına zamanın, onun bana bakan sıcak gözlerine kıyamayıp insafa geleceğini ve tam da şu anda asılı kalacağını zannettim. Bu yaşattığı heyecan, birinden ilk kez iltifat aldığımdan değildi. Bu, benim yalnızca gözlerine baktığımda bile sözlerinin ne kadar içten olduğunu hissettirip bana bu berbat hâlimi sıcak bakışlarıyla tek bir saniyede unutturması, dünyanın en güzel şeylerinden biri olduğuma neredeyse inandıracak kadar kuvvetli bir hisse kapılmama neden olmasındandı.

Titrek bir nefes verip arabanın ön koltuğuna geçtim. O da yerini aldığında sanki her an güzel bir şey daha söyleyebilirmiş de ben öylece donup kalırmışım korkusuna kapıldığımdan, "Nereye gideceğiz?" diye atıldım.

Dudakları hafifçe kıvrılırken gözlerini yoldan ayırmadı ve hastaneden çıktı. Sanki bilerek bakmıyordu. Beni yanıtlamadı.

Dışarıyı seyretmeye başladım. Elbette kendi arabama binebilirdim, onunla ayrı olarak gideceğimiz yere varabilirdik ancak içimden bir ses bunun randevu olaylarına biraz ters olduğunu söylüyordu. Sonuçta buna ilk kez cesaret ediyordum ve her şey gibi bunu da layığıyla yapmalıydım. Benim için nazik bir tavırla kapıyı tutan bu adamı reddederek kendi arabamla onu takip edeceğimi söylemek, herhâlde bu akşamın ruhunu baltalamaktan başka bir şeye yaramazdı. Sabah hastaneye taksiyle gelip arabayı halledebilirdim, bu daha iyi bir fikir gibi gelmişti.

Ya da sadece o an kahve gözden ayrılmak istemiyordum.

Zihnime düşen minik itiraf beni hazırlıksız yakaladı ve biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu düşünerek çabucak yanımdaki camı indirdim. Soğuk suratıma çarparken Tuna yoldan çektiği gözlerini kısa bir an bana çevirip, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Tuhaf mırıltıma anlam veremediği yüz ifadesini görmezden gelip dışarıyı seyretmeye devam ettiğimde tamamı açılmış olan cam

usulca tekrar kapandı. Ben sürücü koltuğundaki adama bakarken o sakince, "Soğuk," dedi. "Üşüteceksin."

Bu defa sahiden öncekilerden çok daha büyük bir şaşkınlığa tutulup kaldığımda o bunu hiç fark etmemiş gibi güzel sesiyle mırıldandı. "Zaten son zamanlarda çok sağlam olduğun söylenemez..."

Benimle bu kadar ilgilenmek zorunda mıydı? Çünkü zavallı bünyem buna hiç bağışıklık kazanmamıştı ve her defasında öncekinden daha fena oluyordum. Konuyu değiştirmek isteyerek hafifçe öksürdüm. "Nereye gideceğimizi söylemeyecek misin?"

"Söylemeyeceğim."

İç çekip üstelemek yerine başımı koltuğun başlığına yasladım ve gözlerimi usulca kapattım. Yaptığım şeyin büyüklüğünü atlatabildiğim söylenemezdi, ona benim hayatıma dâhil olabileceğinin sinyalini vermiştim. Her daim kaya gibi sert olan ben, ilk kez her şeyi boş verip birine şans tanımıştım ve tam da şu an bunun yanlış bir karar olup olmadığı aklımın bir köşesini kurcalayıp duruyordu. Yine de bununla ilgili moral bozucu herhangi bir şey söyleyip aramızdaki durgun anı mahvetmek istemedim. İçsel hesaplaşmalarım onu değil, beni ilgilendirirdi.

Şehrin ışıkları göz alıcı şekilde parlamaya başladığında hava tamamen kararmıştı, elli dakikadır yoldaydık ve ikimizden de çıt çıkmıyordu. Başımı koyduğum yerden kaldıramayacak kadar yorgundum, yavaş melodisi ile kulaklarıma ziyafet çeken şarkı ve arabanın içindeki sıcak hava beni iyiden iyiye mayıştırmış, neredeyse yarı uyuklar bir hâle gelmeme neden olmuştu. Tuna yorgunluğumu fark etmiş olmasının verdiği anlayışla herhangi bir sohbet girişiminde bulunmamış, dikkatle arabayı kullanmaya devam etmişti.

Bir an için parmaklarım göz altıma, oradan usulca kayıp şakaklarıma doğru dokundu. Sanki bıraktığı sıcaklığı parmak uçlarımla hissedebilmeyi ummuştum.

Ellerimi çabucak kucağıma indirip göğsümden aramızdaki sıcaklığa yayılan derin bir nefes verdiğimde, "Daha çok var mı?" diye mırıldandım. Bakışlarım sağdaki tabelaya takıldı. Sarıyer'i geçmiştik.

"Yok," dedi. Ardından karanlıkta daha güzel bir renge bürünen gözlerini üzerime çevirdi. "Acıktın mı?"

Başımı iki yana salladım. Tekrar önüne döndüğünde soldan bir yola saptı ve şehrin kalabalığından giderek uzaklaşmaya başladık. Peşinden gelen on dakikada yüksek apartmanlar, gökdelenler ve alışveriş merkezleri azalmaya başlamıştı, insanları geride bırakıyorduk. Yaşadığım durumlar göz önüne alındığında belki tedirgin olmam gerekirdi ancak bu konuda kendime yalan söyleyemeyecektim, yapamıyordum.

Tuna'dan korkmuyordum. Ona duyduğum güvenin herhangi bir dayanağı yoktu, benim için hâlâ bir yabancıdan farksız olduğunu biliyordum ancak sıcak bakışları, içimde kötü duygular yeşermesine bir türlü izin vermiyordu. İç çektim.

"Geldik," diyerek arabayı durdurduğunda neredeyse ormanlık sayılabilecek bir alanı gerimizde bırakmış, oldukça tenha görünen bir lokantanın önüne park etmiştik. Arabadan indiğimde gözlerim usulca etrafta gezindi, sessiz sakin bir yere benziyordu. İki katlı ev görünümündeki lokantanın bahçesine birkaç masa ve sandalye atılmıştı. Ağaçlara ışıklandırmalar yerleştirilmişti, insanlar kendi hâlinde bir şeyler atıştırıp sohbet ediyorlardı. Etrafta huzur veren bir atmosfer vardı. Üstelik Tuna'nın tesadüfen denk geldiğim, oldukça kaliteli görünen ortamını anımsadığımda beni böyle bir yere getirmesi hayret vericiydi.

Güçlü adımlarının toprağa bastığında çıkardığı ses kulağıma ilişti ğinde yanıma gelmiş, beni seyrediyordu.

"Sevdin mi?" diye sordu gözleri benim gözlerimi takip ederek etrafta gezindiğinde.

Ona baktım. "Çok güzel görünüyor."

Yüzünde aldığı cevaptan memnun bir tebessüm belirdi, elini uzatıp bana yolu göstererek geçmem için izin verdiğinde bahçeye ilerleyen taşlı yoldan yürümeye başladım. Köşedeki boş masaya geçtiğimizde oturmam için sandalyemi çekti, teşekkür ederek yerime geçtiğimde kalbim pek de alışık olmadığım bu hoş tavırlarla göğüs

kafesimde sanki sıcak sıcak eriyordu. Yüz ifademi sabit tutmakta zorlandım.

"İstediğin özel bir yemek var mı?" diye sordu masadaki menüye uzanırken.

"Yok," dedim.

"Unutmuşum," diye mırıldandı gözleri elindeki menüden ayrılıp gözlerime değdiğinde. "Senin yemek yemeyi tercih ettiğini pek söyleyemeyiz."

Kapımın önüne yığıldığım günü zihnimden defetmek isteyerek gözlerimi kıstım. "Sadece fazla yoğundum."

Bir süre daha gözlerime baktıktan sonra iç çekip başını iki yana salladı. Ardından bana başka bir şey sormak yerine kibarca elini kaldırıp biraz ileride bekleyen adamı yanımıza çağırdı. Orta yaşlı adam sakin adımlarıyla yanımıza geldiğinde bize sanki kırk yıldır tanışıyormuşuz gibi sıcacık gülümsüyordu. "Hoş geldiniz," dedi.

Tuna aynı sıcak tebessümle yanıtladı. "Hoş bulduk Mehmet abi, nasılsın?"

Adam babacan bir tavırla elini Tuna'nın omzuna koyup gülümsedi. "Çok şükür, sen nasılsın delikanlı?"

Çantamdan telefonumu çıkarırken Tuna'nın gözlerinin kısa bir an üzerimde gezindiğini hissettim.

"Çok iyiyim."

Adam samimi bir tebessümle Tuna'nın bakışlarını takip edip bana baktığında yüzünde onu sempatik gösteren kırışıklıkları belirginleşti. Bunu fark etmemiş gibi yaparak önümdeki menüye gözlerimi çevirdim.

"Ne ikram edeyim size?" diye sordu az sonra.

"Her zamankinden," diye yanıtladı Tuna. Ardından bana yandan bir bakış attı. "Hatta sen burayı keyfine göre donat. Hanımefendi uzun zaman sonra ilk kez gerçek bir yemek yiyecek, o yüzden sana getirdim."

Adam keyfi iyice yerine gelmiş gibi ufak bir kahkaha attığında, "Hemen hazırlatıyorum delikanlı," diye başını salladı. "Hanım kızımız biraz kilo alsın bakalım."

O yanımızdan uzaklaştığında Tuna'ya gözlerimi deviriyordum. "Abartıyorsun un torbası."

Arkasına yaslanıp rahatça sandalyesine yayıldığında, "Yemekten sonra görüşürüz," diye göz kırptı.

Ya ben kafayı yemeye başlamıştım ya da sahiden bu adam her geçen dakika daha da sempatik bir hâle bürünüyordu. Eğer onda daha önceden beni rahatsız eden bir şey varsa bile şu andan itibaren hiçbirini anımsayamaz hâle gelmiştim, bir insanın her hareketi nasıl böyle tatlı görünebilirdi ki? Aklım almıyordu. Dudaklarında beliren o hoş tebessüm, simasına öyle çok yakışıyordu ki açık havada olmamıza rağmen elimi serinlemek için hafifçe yüzüme sallama ihtiyacı hissetmiştim, gözlerimi çevrede dolaştırdığımda biraz çaresizliğe kapılmış hâlde benden başka onun etki alanına girmiş herhangi biri var mı diye yokluyordum. Hoş, olsaydı biraz keyfim kaçabilirdi. İyi ki yoktu.

"Afiyet olsun."

İsminin Mehmet olduğunu öğrendiğim adam ikinci kelimeyi keyifle uzatarak tabakları masamıza bıraktığında ona teşekkür ettim. Tuna bir anda fazlasıyla acıkmış gibi hızla yemek yemeye başladı. Konu lezzetli bir şeyler olduğunda sahiden gözü başka bir şey görmüyordu, hayretle onu seyrediyordum.

"Yemeğini ye," diye bana bakmadan homurdandı.

İstemeyeceğim kadar çeşitli bir sofra ile bakışıyordum. Ortaya karışık olarak oldukça lezzetli görünen bir ızgara tabağı hazırlanmıştı. Tuna etin iyi pişmiş kısmını ve köftelerden birkaçını tabağına koydu. Yanında farklı pideler vardı. Gözlerim bol yeşillikli salataya takıldığında hâlime gülecektim, son zamanlarda bana tanıdık gelen tek şey herhâlde oydu. Akşam yorgunluktan kendime bir şeyler yapmaya üşendiğim zaman çabucak hazırladığım salatayı atıştırıyor ve ertesi güne yetişebilmek için uyuyordum.

Önümdeki çorbayı içmeye başladığımda Tuna neredeyse yemeğini yarılamıştı. Bana kötü bir bakış attı. "Kendin bile sağlıklı değilken hastaların seni nasıl ciddiye alıyor, hiç anlamıyorum..."

Kaşlarımı çattığımı görünce gülümsedi ve devam etti. "Neyse ki ben onlardan değilim."

İçtiğim şeyi neredeyse püskürtecektim, elimdeki kaşığı yerine bırakırken öksürüyordum. Tuna kıpkırmızı olmuş suratıma sırıtarak bakıyordu. Kendime gelip soğuk bir bardak su içtiğimde onun bu eğlenen hâline öfkeyle karşılık vermeye hazırlandım. "Sen..."

"Sakin ol fırtına," diye mırıldandı katladığı peçeteyle dudaklarını silerken. "Sadece şaka yaptım. Esmeye yer arıyorsun."

Ona yanıt vermek yerine önümdeki köfte ve börekten büyük bir parça alıp tabağıma koydum ve yemeye başladım. En son ne zaman böyle güzel kokan bir ev yemeği yediğimi hatırlamıyordum. Tabağımı bitirip kendimi bile şaşırtan bir hızla ikincisini doldururken Tuna keyifli bir şekilde arkasına yaslanmış beni seyrediyordu. Bir sigara yakmak için yeltendiğinde gözlerimi ona çevirmiştim, aniden durdu.

"Rahatsız olur musun?"

"Olmam," diye mırıldandım ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra. "Ama dikkate alacaksan içmemeni tavsiye ederim."

Sigarasını dudaklarına yerleştirip yaktı. Konuşmaya başladığında sesi boğuktu. "Mutlaka dikkate alacağım."

"Dalga geçme," diye homurdandım böreğin son dilimini de yerken. Ardından tabağı usulca öne doğru itip kendimden uzaklaştırdım, uzun zamandır bu kadar çok yememiştim.

"Hayır," diye mırıldandı Tuna. Ardından sigarayı dudaklarından ayırıp başını sağa çevirdi ve dumanı usulca üfledi. "Sahiden dikkate alacağım, zaten pek içmiyorum. Sadece..."

Ciğerlerine bir nefes daha çekmeden önce gözleri gözlerime değdi. "...çok güzel bir anımdaysam yakarım."

Dudakları ne zaman hoş bir şeyin telaffuzuna yeltenecek olsa mevzubahis benmişim gibi gözlerime bakıyordu, sanki dünyam o an dönmeyi bırakıyordu. Bunu bugün kaçıncı defa yaptığını sayamadan tekrar etrafıma bakmaya başladım, sanki fark etmemişim gibi davranmak bana baktığı gibi bakmaktan çok daha kolaydı.

"İyi," diye mırıldandım umursamaz bir tavırla omuz silkip. "Her güzel anında bir sigara yakıyorsan ömründe kalan güzel anları da yaktığını biliyorsundur elbette. Çünkü ciddi sonuçları var. Bir ara hatırlat, araştırıp son istatistikleri seninle paylaşacağım."

İkinci defa dumanı üflemeden önce ufak bir kahkaha attı. "Merakla bekleyeceğim."

Belki parmaklarındaki ince dala kötücül bakışlar attığımdan, belki sözlerimi sahiden ciddiye aldığından, belki de sadece artık canı istemediğinden... Sigarayı yavaşça söndürdü. Ardından ikimize de birer çay söyledi.

Ben güçlükle gözlerimi bu karizmatik adamdan ayırıp etrafı incelemeyi denerken o hiçbir çekincesi yokmuşçasına beni seyretmeye devam ediyordu. İçime titrek bir nefes çekip gözlerimi kapattım. Belki de birkaç gün burada hiç kımıldamadan kalmalıydım, düşüncesi bile ne hoştu.

"Kimler gelmiş?"

Kirpiklerimi araladığımda yaşlıca bir kadın elinde çaylarla bize yaklaşıyordu. Tuna onu görür görmez ayağa kalktı ve uzanıp elindekileri aldı. Ardından ona sıkıca sarıldı. "Nasılsın Çiçek annem?"

Kadın, Tuna'nın yüzünü avuçları içine alıp doyasıya öptü. "Oy, yakışıklı oğlum benim. Özlettin kendini."

Onlar sıkıca birbirine sarılırken artık Tuna'nın beni buraya öylesine getirmediğini iyice anlıyordum. Alelade insanların değil, önemsediği kişilerin yeriydi ve onunla beraber vakit geçireceğimiz ilk fırsatı burada değerlendirmiş olması içime yoğun bir sıcaklığın yayılmasına sebep olmuştu. Tarifinin mümkün olduğunu zannetmiyordum.

"Bu güzel kızımız kim?" diye sordu kadın gözlerini nihayet bana çevirebildiğinde. Ona kibar olduğunu umduğum bir tebessümle baktım. "Merhaba, ismim Rüzgâr. Memnun oldum Çiçek Hanım."

"Pek de tatlı, maşallah!" dedi kadın sevecen bir tavırla. Ardından uzanıp şefkatle masadaki ellerimi tuttu, sıcacık parmaklarıyla okşadı. "Hoş geldin kızım. Burada bana 'Çiçek anne' derler, sen de öyle deyiver."

Yutkunamadığımı fark ettim. "Tabii..."

Anne.

En son kaç yıl evvel telaffuz ettiğimi bilmediğim, dilimde yaralar bırakan sözcük... Buruk harfler sanki kalbime ince ince battı, içim sızlarken özlemle nefesimi ciğerlerime çektim. Gözlerim yaşarmak için beni âdeta zorluyordu, direndim. Kadın sıcak avuç içlerini benim ellerimin üzerinden çektiğinde parmaklarım ufak bir kız çocuğunun yaşadığı kimsesizlik hissiyle dizlerime indi, masanın altına sakladım. Belki bir gün annem de tekrar ellerimi okşardı.

"Sen daha güzelini buluverince öbür kızımın pabucunu dama mı attın, yaramaz oğlan! Dökül bakayım."

Düşüncelerimden yaşlı kadının sözleriyle uyandığımda cümlesine bir an için mana veremedim. Gözlerim Tuna'ya takıldığında kadına sırıttığını gördüm. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor be annem."

Neden yüzündeki keyifli ifade öncekiler kadar tatlı gelmemeye başlamıştı? Suyumdan bir yudum içtim. Kadın onun sırtını sıvazladı. "Olmaz öyle, ben o yavrumu da özledim. Getireceksin meleğimi tez vakitte, bilesin!"

Tuna yaşlı kadının eline bir öpücük kondurdu. "Sen iste yeter ki."

Muhabbetin iyiden iyiye saçma bir hâl almasıyla yerimde duramaz hâle gelmiştim, oysa başlangıçta ne kadar güzeldi! Abartılı bir ifadeyle saatime baktıktan sonra yaklaşık üç saattir burada olduğumuzu gördüm, keyfim yerindeyken zaman çabucak geçmişti tabii. Oysa şimdi, bir an evvel bu sohbetten uzaklaşmak istiyordum, her saniye bir ömür gibi geliyordu.

"Erkenden işe gideceğim," dedim sahte bir ifade takınırken. "Kalksak sorun olur mu?"

"Yavrum, çayınızı içmediniz..."

Kadın esefle mırıldanırken göz ucuyla çaylarımıza bakıyordu. Onların diğer kızlar hakkında doyasıya sohbet edecek uzun bir vakte ihtiyaçları olabilirdi ancak benim için bu kadarı kâfiydi. Gece'nin beni karanlık bir odada kenara çekip Tuna'nın ne kadar çapkın olduğuyla ilgili tembihlemesini belli ki çok hafife almıştım. Böyle bir duruma düşeceğimi tahmin etmeliydim, sonuçta rahatlık abidesi bir adamdan söz ediyorduk. Kimden çekinecekti ki?

"Yok," dedim çabucak ayaklanırken. "Biz kalksak iyi olur. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Çiçek Hanım."

Kadın başını iki yana sallarken Tuna bu hâlime anlam veremese de benimle beraber ayaklandı. Kadının yanaklarına öpücük kondurduktan sonra, "Çayını içmeye de geliriz. Sen merak etme," diye söz verdi. Düşündüğümden daha çok önemsiyor olmalı ki yaşlı kadının gönlünü almak için uzun bir süre onunla bekledi. Kadın en sonunda yumuşamış gözleriyle ona tebessüm ettiğinde, "İyi madem! Hadi, bu seferlik böyle olsun," diye mırıldanıyordu.

Tam havası kaçmış bu ortamdan ayrılıyor olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes verecektim ki kadın ekledi. "Meleğimi yanınızda getirmeyi unutmayın, ona göre!"

Olduğum yerde donup kalırken saygısızlık olup olmayacağını boş verip "Yok artık!" diye bağıracaktım. Bu kadarı biraz fazlaydı! Elbette bu yaşlı kadın bizi sıradan iki arkadaş olarak bir akşam yemeğine çıkmış zannediyor olabilirdi, bu yüzden belli ki eski sevgilileri hakkında olur olmaz konuşup duruyordu. Ancak ondan biraz düşünceli olmasını beklerdim. Üstelik Tuna kendisi için özel olan yere tahmin ettiğim gibi yalnızca beni getirmemiş, belli ki benden önce uzun bir isim listesini buraya dizmişti! Dişlerimi sıkarken kendime zar zor hâkim olup sinirle telefonumu çantamın içine sıkıştırdım. Saygısızlığa uğramış hissediyordum. Ancak ağzımı açıp tek kelime etmedim.

Cüzdanımdan çıkardığım parayı masaya bırakmaya yeltenirken Tuna parmaklarımı nazikçe itti. "Ben hallettim."

Şaşkınlığımı üzerimden atar atmaz, "Neden?" diye sordum. Ardından inatla elimi ondan kurtarıp parayı masaya bıraktım. "Kendi hesabımı ödeyebilirim, gerek yok. Teşekkürler."

Neden bu kadar yükselmiş olduğuma anlam veremeyerek öfkeli hâlime gözlerini kısarak baktığında yaşlı kadın parayı alıp ben itiraz edemeden çantama sıkıştırdı. "Ödersin elbet yavrum..." dedi şirince gülümserken. "Ama ben oğlumdan da misafirinden de bir kuruş almam, gücenirim. Onun bize iyilikleri hepsinden büyük!"

Tuna içten bir şekilde vedalaşmak için tekrar kadına sarıldığında iç çekip daha fazla üstelemedim. Kendi aralarında belli bir hukuk varsa bunu es geçemezdim, bana söz düşmüyordu. Gergin bir nefes verip kadına son kez teşekkür ettim ve masadan ayrıldım. Tuna hızlı adımlarla peşimden gelip bana yetiştiğinde taş yolun sonunda uzanıp kolumu tuttu. "Fırtına?" dedi.

"İsmim Rüzgâr!" diye çıkıştım.

Kahve göz şaşkınca bana bakıyordu. "Bunu biliyorum."

"O hâlde ismimle hitap et!" diye sesimi yükselttim. Ardından kolumu ondan kurtarıp arabaya yürümeye başladım. Kendimi sinirle ön koltuğa attığımda Tuna ne olduğunu hiç anlamamış hâlde öylece bıraktığım yerde dikiliyordu. Bir süre derin nefesler verip sakinleşmeyi denedim. Bu öfkeye kendim de mana yükleyemiyordum, belki de işime gelmiyordu.

Evet, sadece saygısızlık olduğunu düşündüğümdendi hepsi bu.

Bu defa kapıyı açıp öylece dikilen adama tekrar bağırdım. "Sabaha kadar bekleyecek miyim? Gelsene!"

Üzerindeki ani şok dalgasını atlatabildiğinde usulca arabaya ilerledi ve önce benim kızgın bir ifadeyle sertçe tuttuğum kapıya uzanıp bana tezat bir yumuşaklıkla kapattı. Ardından sürücü koltuğuna ilerledi ve yerine geçti. Arabayı çalıştırırken benimle konuşmadı, sinirden bir yerleri kemirmek istiyordum. Yalnızca sustum.

Yaklaşık on dakika sonra, "Anlatacak mısın?" diye sordu.

Öfkem hafif hafif yatışıyordu, derin bir nefes verip ona döndüm. "Ne anlatmamı istiyorsun?"

"Bir şeye kızdın," dedi sakince. Gözlerini yoldan çekmedi. Onun da yüz ifadesinin durulduğunu görebiliyordum, aramızdaki sıcaklığı vampir gibi emmiştim. İçeride soğuk yeller esiyordu.

"Kızmadım."

"Biliyor musun?" diye kısık bir sesle mırıldanırken bu defa başını bana çevirdi ve gözlerini tam olarak gözlerime sabitledi. Tekrar yola bakmadığını görünce panikle onu ikaz edecektim ki söylediği şeyle susmak zorunda kaldım. "Ben sana hiç yalan söylemedim. Sen de öyle yap."

Bakışlarındaki yoğunluk aramıza öyle ağır bir hava çökmesine sebep olmuştu ki artık tek işittiğim arabanın uğultusuydu, dış dünyayla ilişkim kesilmek üzereydi. Söylediği cümleyi zihnimde zikrediyordum. *Ben sana hiç yalan söylemedim.*

Bu cümleyi onun kadar rahatça kuramayacağımı fark ettiğimde yenilgiyle önüme dönmek zorunda kaldım. Bu defa öfkem tamamen dinmiş, yerine sükûta bırakmıştı. Birkaç dakika sonra benden yanıt beklediğini bildiğim için konuşmak mecburiyetinde hissettim.

"Ben masadayken seninle ilişkisi olan bir başka kadından söz edilmesi beni rahatsız etti."

Hayatımda kurduğum en düz cümlelerden birini seslendirmiştim, peki neden anlamı bu kadar derin olmak zorundaydı? İçinden çıkamayacağımı bildiğimden gözlerimi yavaşça kucağımdaki parmaklarıma indirdim, karanlığın beni saklıyor olması, belki ilk defa işime gelmişti.

Tuna arabayı durdurdu.

"N-ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca ona bakarken. Yolun ortasında öylece durmuştuk.

"Duyduğum şeyi anlamaya çalışıyorum," dedi kahve gözleri yüzümü tararken. "Tekrar söyle."

Bu cümleyi hiçbir güç bana tekrar söyletemezdi.

"Bir şey yok!" dedim çabucak. "Geç kalacağız. Sür de gidelim..."

Beni dinlemediğini gözlerinden kolayca anlayabiliyordum. Bir kez daha, "Söyle," dedi. "Burada sabaha kadar bekleyebiliriz."

"Ne saçmalıyorsun? Sürsene!" diye çıkıştım ancak öfkem saman alevi gibi çabucak söndü. Derin bir nefes vererek ofladım. Zaten duyacağını duymuştu, belki de her şeyi açıkça söylemek işleri kestirmeden halletmek gibiydi. Kesinlikle entrika insanı değildim ve hissettiğim her şey doğrudan yüzüme yansıyordu.

İşin kötüsü ben hiçbir zaman hisli biri olmamıştım. İç sesim düzeltti: *Ta ki bu adama dek.*

Bir gün çat kapı hayatıma giren bu adam ben farkında olmadan sanki parmak uçlarıyla usulca bana dokunmuştu, bu hafif dokunuş belki bedenimi sarsacak kadar kuvvetli değildi ancak kesinlikle hislerimi darmaduman etmişti.

Gözlerimi kapatıp sessizce fısıldadım. "Bir başka kadından bahsedilmesinden hoşlanmadım, Tuna."

Birbirimize nadiren isimlerimizle hitap ediyorduk ve bir kuşun bile kanat çırpmadığı bu ıssız yolda, onunla baş başa olduğum bir arabanın içinde bana hiç yardımcı olmayacak keskin bir hava yaratıyordu. Bir süre gözlerimi açamadım.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

İçimde bir yerde fırtınaya dönüşmeye yer arayan hırçın yanım çabucak hareketlendi, bu defa gözlerimi açıp ona baktım. Tebessüm ediyordu. "Anlıyor musun?" diye onu tekrarladım alaycı bir sesle. "Ne güzel!"

"Anlıyorum, evet... Ancak sana hak vermiyorum," dedi.

Sesi, sakin bir ruh hâlinde olsaydım beni mayıştıracak kadar güzel bir tınıya sahipti, ancak ben o an bunu boş verip haklı çıkamamanın verdiği isyanı ateşlemek zorundaydım. "Bu bir saygısızlıktı!" dedim. "Kız arkadaşların hakkında istediğin gibi konuşabilirsin

ancak o masada ben de vardım! Ve herhangi birinin bana hak vermesine ihtiyaç duymadan özsaygım hakkında karar verebilme kapasitesine sahibim."

Göğsüm hırçın nefeslerle inip kalkarken Tuna öfkeyle geriye attığım saçlarıma baktı. Ardından gözleri gözlerime, oradan usulca dudaklarıma indi. Yanıt vermesini beklediğim birkaç dakikanın ardından tebessümü gamzelerini belirginleştirecek kadar genişledi. "Çok güzel olduğunun farkında mısın?"

Başka bir zamanda ve başka bir yerde söylediğinde ayaklarımı yerden kesecek bu ses tonunu beni saf dışı bırakmak için kullanmasına müsaade etmeyecektim. Yutkundum. "Konuyu değiştirme."

"Keşke değiştirebilsem..." diye mırıldandı koyu kahveye bürünen güzel bakışları beni esir alırken. "Oysa ilk günden beri burada takılı kaldım."

Kalbim onun bana güzel şeyler fısıldadığı her anda olduğu gibi göğüs kafesimde dörtnala koşturmaya başlarken gözlerimi çabucak ondan kaçırdım. Hızlı düşünemiyor, ona verecek yanıt bulamıyordum. Zaafımı fark etmişti ve beni buradan etkilemeye çalışıyordu. Kahretsin! Beceriyordu da. Terleyen avuç içlerimi kıyafetime yapıştırdım. Dudaklarım hırçın birkaç kelime sarf edebilmek umuduyla aralandı.

Ancak her şey dilimin ucunda takılı kaldı.

"O benim kız kardeşim."

Tuna'nın gözlerine baktım. "Ne?"

Gözlerine tarif edemeyeceğim kadar karanlık bir perde indi, bir an orada şimşekler çaktığını hissettim ancak aramıza bariyer koymuş gibiydi, ilk kez onu göremiyordum. Anlamam için güzel sesiyle yavaşça mırıldandı, öfkemin beni terk etmesine izin verdi.

"Bahsettiği kişi kız kardeşim, Rüzgâr."

Tuna öfkeden şaşkınlığa doğru evrilen yüz ifademi seyrettiği her saniye daha da keyifleniyor gibiydi. Dudaklarının bir an için gülmemeye direnirken hafifçe titrediğini gördüm, kendine hâkim olup önüne döndü. Alaycı bakışlarını benden kaçırıyordu.

"Kız kardeşin mi?" diye mırıldandım yutkunurken.

Gözlerini karanlık yoldan çekmeden başını aşağı yukarı salladı. Derin bir nefes verdim, ne tepki vermem gerektiğini kestiremiyordum.

"Affedersin..." dedim kaçış yolum olmadığını fark ettiğimde. "Sanırım yanlış anladım."

Tuna eğlenen gözlerle suratımı incelerken tek kaşını kaldırdı, dudaklarında bu defa gizlemeye gerek duymadığı çapkın bir sırıtış belirdi. "Hımm... Ne anladın?"

Öksürüp yerimde hafifçe dikleştim. "Önemli bir şey değildi."

"Önemsiz şeylere verdiğin tepki buysa sonrakilerin büyüklüğünü düşünmek istemiyorum, fırtına."

"Sonrakiler mi?"

Sesim istemsizce yükselirken Tuna meydan okuyan bakışlarını gözlerimden çekmiyordu. Sonrası olacağından öyle emindi ki sanki aksi bir cümle kurarsam her an ağzımın payını vermeye hazırdı. Bununla ilgili konuyu uzatıp daha sonra inatlaşmaktan pişmanlık duyacağım bir şey söylemek yerine hızla önüme dönüp karanlık yola gözlerimi diktim. Sessiz geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından sakince, "Çok geç oldu," diye mırıldandım. "Gidelim."

Aslında saatin çok geç olduğu söylenemezdi ancak benim bir şekilde bu atmosferi dağıtmam gerekiyordu. İsteseydi belki sabaha kadar bu konuyu uzatabilir, ağzımdan laf almaya çalışabilirdi. Çünkü az evvel hiç yapmamam gereken bir şey yapmış, henüz aramızda adını koyduğumuz hiçbir şey yaşanmamasına rağmen başka bir kadının isminin yanımda telaffuz edilmesini saygısızca bulmuştum. Saygısızlık ne kelime, tabiri caizse burnundan getirmiştim! Fakat o düşündüklerimin hiçbirini yapmadı, üstelemek yerine derin bir iç çekip durdurduğu arabayı tekrar çalıştırdı, ardından ıssız yolda ilerlemeye başladık. Şehrin parlak ışıklarını yeniden görmeye başladığımız ana kadar kimse konuşmadı, bu beni sahiden epey şaşırtmıştı çünkü Tuna her zaman böyle fırsatları eğlenmek için değerlendirecek bir adama benziyordu.

Bunun yerine dakikalar sonra hafifçe öksürdü ve beklemediğim bir yerden giriş yaptı. "Senin kardeşin var mı?"

Bir süre durdum. Bunu yanıtlayıp yanıtlamamak arasında kararsız kaldığım uzun bir zaman dilimine hapsoldum, belki de erteleyip durduğum o hisler aniden zihnime akın etti. Evet, ondan korkmuyordum. Bana zarar vereceğine dair bir şüphe taşımıyordum, kısa zamandır tanışıyor olmamıza rağmen hayatımı kötü yönde etkileyecek herhangi bir davranışta bulunmamıştı, aksine... Düşündüğümde fazlasıyla yardımseverdi.

Peki, ona güveniyor muydum? İç sesim düzeltti.

Ona ailemden bahsedecek kadar çok güveniyor muydum?

"Yanıt vermek zorunda değilsin, sanırım yanlış bir şey sordum..."

Tuna yumuşak sesiyle düşüncelerimi böldüğünde gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyordum. Bugün tamamen anlayış ile dolup taşıyordu, birden ona haksızlık ediyormuşum hissine kapıldım.

"Hayır," diye mırıldandım onun kadar yumuşak bir sesle. "Yanlış bir şey sormadın. Sadece ben... Ailemden söz etmeyi pek sevmem."

Yanıt vermek yerine sessizce önündeki yola odaklandı, yavaş yavaş şehrin içine girmeye başlamıştık. Yolumuz yarılanmıştı ve onunla bir daha ne zaman konuşacağım hakkında en ufak bir fikre sahip değildim.

"Var," dedim aniden. "Benim de bir kız kardeşim var."

Yanımdaki adamın şaşkınlığını somut bir varlıkmış gibi aramızda hissettim, gözlerini bir anlığına bana çevirdi. Bu bilgiyi onunla paylaşmamı beklemiyordu. Tıpkı Tuna gibi ben de kendimi ilk defa aştığımın farkına varıyordum ve bu, oldukça ağır bir yüktü. Her zaman insanların kapalı kutu diye tabir ettikleri biriydim, kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmazken ailem ile ilgili tek bir cümle dahi kurmuşluğum yoktu. Sanki böyle yaptıkça onları daha iyi koruyabilirmişim hissini içimden söküp atamıyordum, oysa bu kendimi kandırmaktan başka bir şey değildi. Bazı insanların içine gömüp üstüne defalarca toprak attığı, sanki dibe ittikçe artık canını daha az

acıtacağını düşündüğü yaraları olurdu. Ailem, hiçbir yara bandının üzerini kapatıp dindiremediği, bastırdıkça daha da kanatan bir yaraydı. Dudaklarımdan onlarla ilgili dökülen her bir harf önce dilimi sızlatırdı. Sonra da buruk kalbimi...

İçeri ağır bir hava çöktü.

"Kaç yaşında?"

Kahve göz bu defa sohbeti kararsızca sürdürmeyi denedi, yüz ifadem öyle karmaşıktı ki bu konuyu hemen kapatmalı mı, yoksa üzerine mi gitmeli, ayırt edemiyordu. Sorduğu soruyla beraber Yağmur'un güzel çehresi zihnime süzüldüğünde gözyaşlarım sanki akmak için hazırda beklemeye başladılar, zoraki şekilde yutkunup başımı camdan dışarı çevirdim. "Küçücük..." diye fısıldadım zayıf bedenini hayal ederken. İyi ki hayal edebiliyorduk sahi, yoksa o cılız bedendeki morlukların gerçekliğini asla örtemeyecektim, onlardan kaçamayacaktım. Oysa kardeşim, hayallerimde hiç acı çekmiyordu.

"Daha on beş yaşında..." diye fısıldadım titrek bir sesle. "İsmi Yağmur."

Tuna durgun bir şekilde camdan dışarıyı seyrettiğim için zorlanarak konuştuğumun farkına vardı, art arda sorular sormak yerine bana bir süre izin verdi. Dakikalar sonra arabanın içinde yalnızca içime acıyla çekip bırakırken zorlandığım soluk alış verişlerim duyulurken, "İsmi çok güzel..." dedi. Tebessümünü göremesem de hissediyordum. "Sen istediğinde fırtına olup her şeyi birbirine katıyorsun, onu hayal edemiyorum."

Dudaklarım aniden kıvrılırken dakikalar sonra yaşlı gözlerle ona baktım. "Hayır!" dedim çabucak. "O hiç bana benzemiyor. Çok sakin ve akıllı bir kız... Benim gibi fevri değil."

Tuna uzun bir süre gözlerini gözlerimden ayırmakta zorlandı, sanki orada bir yerlere dalıp gitmiş gibiydi. Arkamızdan sertçe kornaya basıldığında önüne döndü ve caddeden ayrılıp apartmanımızın olduğu sokağa giriş yaptı. Bir yandan, "Hiç inandırıcı değil," diye bana takılmaya devam ediyordu. "Eminim ona da bir şeyler öğretmişsindir, ablası sen olan bir çocuk ne kadar sakin olabilir?"

"Her şeyi abartmakta üstüne yok," diye homurdandım aksi bir sesle. "Bayılıyorsun buna, değil mi?"

Arabayı park etti, ardından anahtarı çıkardı. Motorun uğultusu kesildi. Farlar sönünce ilerideki sokak lambasının üstümüze doğru güçsüzce vuran ışığı dışında hiç aydınlık kalmadı. Tuna sıcak kahve gözlerini bana çevirdiğinde başımı döndürecek kadar güzel bakıyordu.

"Evet..." Gözleri yüzümün her santiminde gezindi. "Bayılıyorum."

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettiğimde ne kadar istersem isteyeyim bakışlarımı ondan ayıramadım. Soluğumu tutmuştum, o ise sanki saatlerdir bunu yapmaktan usanmamış gibi dikkatle beni seyrediyordu. Bizi dışarıdan gören biri hakkımızda pek iyi şeyler düşünmeyebilirdi.

"Onunla tanışma fırsatım olacak mı?" diye sordu az sonra. "Ancak bu sayede ablası gibi aksi olup olmadığını anlayabilirim."

Muzip sesine karşılık kaşlarımı çattım. "Ben aksi değilim, isteyince gayet sevimli olabiliyorum."

"Olsana," diye sırıttı. "Böyle söyleyince çok merak ettim."

Kaşlarım daha da çatılırken, "Alay etme!" diye çıkışıp çantamı kucağıma çektim. Herhâlde ikimiz de sevimli olamayacağımı iyiden iyiye fark etmiş olmalıydık ki aynı anda gülmeye başladık. Sesi sahiden çok güzeldi.

"Belki bir gün..." diye mırıldandı iç çekip. Bakışlarımı kucağımda birleştirdiğim ellerimden çekip ağır ağır gözlerine çevirdim, ikimizden başka hiç kimsenin olmadığı bu sokakta sanki ruhumun bir parçasını görebilmesi için ona izin verdiğimi hissediyordum. Bu öyle eşsiz bir duyguydu ki daha önce hiçbir hissin varlığı bana bunu tattıramamıştı, bütünüyle ikimize özel bir anda kayboluyordum. Yutkundum. "Belki..."

Fısıltım kesildiğinde bir süre yalnızca gözlerimizi seyrettik.

"Tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi tebessümü bu sıcak anı daha da güzelleştiren bir detaya dönüşürken. Sanki büyülenmiş gibi

başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Onunla birlikte yaşamıyoruz. Ama yakında..." Gözlerim mani olamadığım bir sıcaklığa kapılıp parladılar. "Yakında gelecek," dedim içim ısınırken.

Tuna'nın tebessümü büyüdü. Yüz ifademi dikkatle izliyordu, sanki hiçbir detayı atlamak istemiyor gibiydi. Çehremde kaçırmak istemediği bir şeyler vardı.

"Bu çok güzel," dedi saklayamadığım sevincime ortak olurken. "Onu çok özlemiş gibisin."

Bakışlarımı bir kez daha kucağımdaki ellerime indirirken usulca başımı sallayıp, "Evet," diye fısıldadım. "Çok özledim."

Ve hiç beklemediğim bir anda, şefkatli eli yanağıma uzandı. Başparmağı usulca tenimi okşarken kalp atışlarım hızlandı, gözlerimi kaldırıp ona baktım. Karanlık ikimize kucak açmıştı ve yalnızca görünmek istediğimiz kadarından ibarettik. Fazlası için diretmiyor, bu eşsiz an ile yetinmesini biliyorduk. Başım istemsizce hafifçe yana eğildi, tenim avuç içine yaslanırken gözlerim usulca kapandı. Tuna'nın nefesini tuttuğunu hissettim. Hareket dahi edemiyorduk. Başparmağı durdu.

"Sen..." diye fısıldadı titreyen bir sesle. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum, bir şeylere kıyamıyordum, yalnızca onun varlığına kendimi bıraktım. "Sen çok özel bir kadınsın," dedi hayranlığını hissettirebilecek kadar güçlü bir tonla. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tuna, sanki ruhumun içimi görebilsin diye açık bıraktığım kuytu bir aralıktan usulca beni seyrediyordu, öyle güzel izliyordu ki ona söyleyemediğim her şeyi sıcak kahve gözleri içine çekip sarmalıyordu. Bu adam sanki tek kelime etmesem de beni hep anlayacakmış gibi bakıyordu.

Kirpiklerim öyle çabuk aralandılar ki gözlerimin gözlerine değmediği ilk birkaç saniye derin bir şaşkınlığa uğradım. O kahvelerin kalbime böylesi işliyor olması beni bile hayrete düşürüyordu, tebessümüyle karşılaştığımda hızlanan nefesim yavaşladı, içimdeki hisler usul usul duruldu. Hâlimi fark etmiş gibi gamzesini ortaya çıkaracak kadar büyük bir gülümsemeyi bana armağan ederken hafifçe

öne uzandı ve dudaklarını az evvel parmağıyla okşadığı yanağıma bastırdı.

Tenim, merhamet dolu bu öpücüğüyle karıncalandı.

"İyi geceler," diye fısıldadı. "Yarın çok güzel bir sabaha uyan."

Dudaklarım yavaşça kıvrılırken nefesini çok yakınımda hissedebiliyordum, onun bana yaşattığı bu eşsiz duygu yoğunluğuyla ayaklarım yere basmayı unutmuşken kesinlikle çok güzel bir sabaha uyanacaktım. "İyi geceler," diye fısıldadım karşılık olarak. Ardından kendimi yavaşça geri çekip kapımı açtım. Karşımdaki adamın istediğinde beni kim olduğumu unutturacak kadar güçlü bir tutkuyla sarsabiliyor olması, istediğinde merhamet dolu bir öpücükle kalbimi sıcacık bir hisle sarması dengemi tamamen şaşırtmıştı, yolumu kaybetmiştim. Arabadan ayrılıp binanın girişine ilerlerken suratımda aptal bir sırıtış vardı. Belki bir anda dudaklarıma yapışmış olsa daha az heyecanlı olurdum, sıcak dudaklarının yanağıma dokunduğu yer cayır cayır yanıyordu. Merdivenleri çıkarken parmaklarım göğsüme dokundu, kalbim yerinden çıkacaktı.

Peşimden gelmediğini fark ettiğimde hızla eve girip ışıkları açmadan pencereye ilerledim. Hafifçe eğilip baktığımda sokağın boş olduğunu gördüm, gitmişti. Muhtemelen sık sık ailesinin yanına uğramayı ihmal etmiyordu. Bunu ona sormak için henüz çok erken olduğunun farkındaydım.

Düşüncelerimi fark ettiğimde utanç dolu bir nefes verdim. Sahiden aptal bir aşığa dönüşmek üzereydim, acilen kontrol mekanizmamı işleve sokmalıydım.

Yatak odamın ışığını açtıktan sonra dolaptan pijamalarımı çıkardım. Hızla giyinirken bir yandan telefonuma yağan mesajları kontrol ediyordum. Parmaklarım Elvan'ın attığı mesaja tıkladığında yazdıklarıyla sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Bil bakalım, bugün seni hangi yakışıklıyla görmüşler? Bütün asistan ahalisi çıkışta bununla çalkalandı, bunu Burak'tan duymuş olduğuma inanamıyorum Rüzgâr! Sabah hesap vereceksin."

Ona yanıt vermek için harekete geçtiğimde telefonum ellerimde titremeye başladı. Bilinmeyen bir numara arıyordu. Yüzümdeki tebessüm soldu, zihnime hiç güzel olmayan anılar akın ettiler. Yutkunup uğursuz melodinin kesilmesini bekledim.

Birkaç dakika sonra telefon sustu. Çabucak mesajdan çıkış yaparken bir ton kötü şey düşünüyordum, kendime engel olamıyordum. Önceki numarayı polise teslim etmiştim ancak bana hâlâ dönüş yapmamışlardı. Bir gelişme olmadığını tahmin edebiliyordum. Bu sabah polis merkezine uğrayamadığım için yarın gitmeyi kafaya koymuştum ancak belli ki aldığım yanlış kararlardan biri de buydu. Eğer arayan kişi olayla ilişkili ise yaptığım şey büyük bir ihmale giriyordu...

Telefon tekrar çalmaya başladı. Nefesimi tutup onu komodine bıraktım. Sanki duymadığımda içimde yükselmek için fırsat kollayan korkumu da bastırabilecekmişim gibi ekranı kilitleyip sesi kapattım. Sarsak adımlarım mutfağa ulaştığında ışığı açmadım ve dolaptan şişeyi çıkarıp bir bardak soğuk su içtim. Bardağı yerine koyarken istemsizce çok yavaş hareket ettiğimi fark ettim, tezgâhtan ses duyulmasın diye neredeyse çıt çıkarmamıştım. Bedenimi kastığımı fark ettiğimde kendime kızdım, rahatlamayı deneyerek tekrar odama ilerlediğimde gözlerim ilk olarak telefonumu buldu.

Numara ısrarla arıyordu.

Eğer açarsam yanıt alamayacağımı biliyordum, üstelik bana acilen ulaşması gereken biri olsaydı muhtemelen gizli numaradan aramazdı. Kendimi bir kez daha sakinleştirmeyi deneyerek onu görmezden geldim, yatağıma oturduğumda nihayetinde telefon sustu. Derin bir nefes verdim.

"Yarın bir sonuç çıkmazsa orayı başlarına yıkacağım," diye homurdandım örtüyü üzerime çekerken. Muhtemelen elimde bir kanıt olmadığı için hiçbir işlem yapamayacaklardı ancak yine de sınırları zorlamalıydım. Telefonuma bir mesaj bildirimi düşene kadar kendi kendime söylenip duruyordum. Başım yastığa değmeden önce duraksadı, sıkıntılı bir nefes verip tekrar kalktım. Telefonu buz

tutmuş ellerimle alırken, "Saçmalama," diye kendimle konuşmaya devam ediyordum. Korkacak hiçbir şeyim yoktu.

Bir başka yabancı numaradan mesaj gelmişti, üstelik bu polise ulaştırdığım değildi. Tıkladım.

"Açmazsan kaybolacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerim satırı defalarca tararken nefesimi tuttum. Sahiden yok saymaya çalışmıştım ancak fayda etmemişti. Bana ulaşmak isteyen önemli biri falan değildi. Oydu...

Mesajı arşivleyip telefonu elimden bırakırken, "Lanet olsun!" diye bağırdım. Belki ilk kez öfkem endişemin önüne geçmişti. Hiç yapmayacağım bir şey yapıp sesli küfür etmeye devam ettim. "Bak bakalım, nasıl kaybediyorum seni!" diye hırıltılı bir nefes verdim yataktan kalkarken. Açık unuttuğum bütün odaların perdelerini tekrar kapattım ve kapımı bir kez daha kilitledim. Bir an için hâlâ bir yerlerde içimi tırmalayıp duran endişeye yenik düşüp delikten baktığımda kapımın önündeki ışığın yandığını gördüm. Ancak katta hiç kimse yoktu.

Geri adımlar atarak kapıdan uzaklaşırken birkaç dakika evin içinde dolaşmaya karar verdim. Birazdan uyuyacaktım ve sabah tacizcinin yeni numarasını da polise verecektim. Buna rağmen bana bir şey yapamayacaklarını söylemeye devam ederlerse sahiden orayı birbirine katacaktım!

Öfkeli adımlarla yatak odama ilerlerken aniden kapım çaldı. Güçlü adımlarım duraksarken gözlerimi kapatıp birkaç saniye bekledim. Sabırsız zil sesi bir kez daha kulağıma çalındı. Göğsüm verdiğim derin nefesle inerken geriye dönüp kapıya ilerledim. Bir kez daha uzanıp delikten dışarı baktım. Kat yine bomboştu.

Onun buraya gelmiş olmasının verdiği kaygı bedenime sinsi bir zehir gibi yayılmaya başlarken, "Yok," diye fısıldadım. "Bu defa öyle olmayacak, beni sindiremeyeceksin."

Kapım bu defa tıklatılırken anlık bir öfkeyle kilidi çevirip kapıyı açmayı düşündüm. Ancak bu can güvenliğimi riske atmaktan başka

bir şeye yaramazdı, belki beklediği buydu, evime kolayca girebilirdi, ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum, sakinleşmeliydim. Burada ne kadar beklerse beklesin onu göremeyeceğimi ve kameranın onu çekmeyeceğini bildiğini fark ettiğim için tekrar odama döndüm ve telefonumu elime aldım. Hızla polisin numarasını tuşladım ve telefonu açan kişiye adresimi verdim. "Acele etmeniz gerekiyor," diye çabucak ekledim. "Kapımın önünde ve silahlı olup olmadığını bilmiyorum. Tehlikeli olabilir."

Beş dakika sonra telefonu kapattığımda içim sebepsiz bir zafer hissiyle dolup taşıyordu. İlk zamanlar onun varlığını evimin önünde hissetmek beni delicesine korkutuyordu, sağlıklı düşünme yetimi kaybediyordum ancak şimdi işler değişmişti. Ben ayağa kalkmaya karar vermiştim. Ve bu, benim onu şaşkına çevirecek ilk hamlemdi.

Artık kapının çalmadığını fark ettiğimde usulca pencereye yaklaşıp kendimi göstermemeye dikkat ederek camdan dışarı baktım. Vakit gece yarısına geliyordu ve hayat burada çoktan durmuştu. Sokakta hiç kimse yoktu. Eğer o piç kurusu on dakika daha apartmanın içinde oyalanırsa kıskıvrak yakalanacaktı.

Issız sokağın hareketsizliğine emin olduğumda tekrar kapıma ilerledim ve bir ses duymak için beklemeye başladım. Sıkıntılı bir nefes verip tırnaklarımı kemirirken şu an ne yaptığını düşünmeden edemiyordum. Benim gibi bekliyor muydu? Korktuğumu ve ağladığımı mı düşünüyordu? Yoksa polisi aradığımı tahmin etmiş miydi? Kaçmış mıydı?

Kapım bir kez daha tıklatılınca korkuyla geriye sıçradım. Nefesim aniden hızlanırken ihtimallere dalıp gittiğim için onun varlığını unuttuğumu fark ettim, beklemediğim bir anda tekrar gelmişti.

İçimde fokurdayan öfkeyle aniden, "Kim o?" diye bağırdım. Sanki sesim yükselirse o da benim gibi geriye sıçrarmış gibi... Oysa böyle olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Kim o?" diye bağırdım bir kez daha. Karşıdan yanıt gelmediğinde, "Konuşsana!" diye bağırdım. Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırırken daha kötü bir şeyler söylememek için kendime hâkim

olmaya çalışıyordum, benliğimi kaybettiğimi ona gösterip keyfini yerine getirmeyecektim. Soğukkanlı olmalıydım. Kapıdaki ufak delikten bakıp ışığın hâlâ yandığını görünce aklıma gelen şeyle, "Korkak..." diye devam ettim. "Sen tam bir korkaksın!"

Duyduğunu biliyordum, hırçın cümlem sonlandığında onu tahrik edip konuşturmayı planlıyordum, böylece onu burada daha fazla oyalayabilir, ne olduğunu anlamadan yakalanmasını sağlayabilirdim. Benim için birkaç dakika daha burada kalması yeterliydi, ne kadar korkarsam korkayım, polisler onu götürürken yüzüne tükürecek olmanın verdiği haz beni şimdiden heyecanlandırıyordu. Bedelini ağır ödetecektim.

"Korkak!" diye kendimi tamamen kaptırıp bağırdığımda sesim bulunduğum evin duvarlarında yankı yaptı. Boğazım acımıştı.

Ve tam o an beni dumura uğratan bir şey yaşandı. Kapının arkasından önce garip bir ses duydum. Boğuktu ve anlaşılmazdı. Sanki evimin içindeymişçesine yakındı ancak bir o kadar belirsizdi. Titreyen ellerimi kapıya dayayıp kulağımı tamamen oraya yasladığımda bedenim algıladığım şeyle donup kaldı.

Gülüyordu.

Nefesim kesildi. Zihnim duyduklarını reddetmek istedi, gözlerim bir şeyler görebilmek için panikle deliğe yaklaştı, hiçbir sonuç elde edemedikçe deliriyordum. Tekrar kulağımı kapıya yapıştırdığımda artan bir keyifle gülmeye devam ettiğini işittim. Dudaklarım titrerken ona karşı yenilmiş olmanın verdiği bozgunla derin derin soluklanıyordum, birkaç dakika sonra polis arabasından yükselen acı siren sesleri kulağıma çalındı ancak hiçbir şey onun sesini bastıramıyordu.

Benimle alay eder gibi gülüyordu.

Kapıyı açmak için yeltendiğimde beni öldürmesinin yalnızca birkaç saniye süreceğini hatırladım. Oradaydı, biliyordum, varlığı tiksineceğim kadar yakınımdaydı, emindim... Ancak hiçbir şey yapamadım.

Sesi kesildiğinde gözlerim dolu dolu olmuştu. Çaresizlik elimi kolumu bağlamıştı, dudaklarımı dişliyor, öfkeyle bedenimi tırnaklıyordum. Bir bıçak alıp kapıyı açar açmaz ona saplayabilirdim ancak bu ona istediğini vermek olurdu, hayatımı mahvedip defolup giderdi. Cehenneme kadar yolu vardı ancak giderken peşinde beni sürüklemesine izin vermeyecektim.

Siren sesleri artık binanın içinden duyulur hâle gelmeye başladığında titreyen ellerimle kilidimi açtım. Onun sesi çoktan kesilmişti, tam olarak nerede bekliyordu bilmiyordum. Tek bildiğim üç dakika önce kapımı açacak olsam onunla yüz yüze geleceğimdi. Ancak bunu bile yapamamıştım.

Kapım telaşla tıklatıldığında delikten polis üniformalarını görüyordum, bütün bedenim buz tutmuş hâlde kapımı açtığımda suratlarındaki ciddi ifade direkt olarak felaketin habercisi gibiydi.

"Nerede?" dediler.

Nutkum tutulmuş hâlde boş kata bakarken gözlerim merdivenlerde gezindi. Polislerden biri üst kata çıkarken alt katta da birkaç tanesinin gezindiğini duyabiliyordum. Dışarı bir adım atıp ellerimle şakaklarımı ovdum. "Biraz önce buradaydı," diye fısıldadım. "Bana gülüyordu."

Polis memurunun kaşları çatılırken, "Kapınızın önünde miydi?" diye sordu. Telaşla etrafa bakarken merdiven boşluğuna doğru eğildim. Bizden başka hiç kimse yoktu. "Eminim," diye fısıldadım. "O olduğuna eminim. Buradaydı. Kaçmış..."

"Sizinle konuştu mu?" dedi polis memuru çabucak kalemini çıkarırken. Ve o an gözlerim acımasız yaşlarla doldu. Gerçek sırtımdan akan soğuk terler gibi beni ürpertti. Belli ki bu saplantılı herif, benim her an ne yapabilecek olduğumu tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. Aksi hâlde polisler sokağın başındayken buradan hızla kaçabilecek kadar şanslı olamazdı.

Zaten geleceklerini biliyordu.

"Kimse yok," dedi üst kattan inen polis. Onu aşağıdakiler takip etti. Beni yıkıma uğratan sesleri duydum. "Burada da kimse yok."

İstediğini alıp gitmişti. Beni korkutmuş, korkumla alay etmiş, hâlime keyifle gülmüştü. O kapıyı hiçbir zaman açamayacağımı biliyordu. Açsaydım bu ya kendi ölüm fermanımı imzalamak için olurdu ya da... Onu öldürmek için.

Kabullenmek istemesem de ikimiz de dakikalar öncesinden bu anın yaşanacağını biliyorduk, başarmıştı. Yapamamıştım.

Kimse yoktu.

Hissizlik.

İçim koca bir boşluğa tutsaktı. Gözlerim etrafı inceliyor ancak seyrettiği hiçbir şeye anlam yükleyemiyordu. Önceleri büyük bir karmaşaya ev sahipliği yapan zihnim sanki bütün kötülüklerin işgaline daha fazla direnememiş, beni yarı yolda bırakmıştı. Pes etmiştik. Daha güçlü ayağa kalkacağıma söz verdiğim her defasında sanki daha sert düşüyordum. Umuda tutunduğum her seferinde hayal kurduğum yerden kırılıyordum. Ne tuhaftı ancak bu boş bekleme salonunda öylece otururken içimde hiç korku yoktu... Üzüntü, mutluluk, pişmanlık, keder... Keşke olsalardı, bana yaşadığımı hatırlatırlardı. Ancak hissizdim. Hepsi ölmüştü, duygularım tarafından terk edilmiştim. Önümdeki beyaz duvara sabit gözlerle bakarken tek duyduğum şey başucumdaki saatin buraya geldiğimden beri kulağıma yapışan sinir bozucu tıkırtı sesiydi. Gözlerimi kapatıp bu yıkıcı gece yarısının bitmesini dilerken, biri bana seslendiğinde kaybolduğum dünyaya tekrar uyanmış gibi gözlerimi açtım.

"İşleminiz tamamlandı, Rüzgâr Hanım."

Yavaşça ayağa kalktım, durgun adımlarla bana seslenen polis memurunun bulunduğu masaya ilerledim. Apar topar evden çıkıp görmekten haz etmediğim bu dört duvarın arasına gelmek zorunda kalmıştım. Bu gece hakkında ifade vermiş, bir kez daha tutanaklara donmuş parmaklarımla birkaç imza karalamıştım. Karşımdaki adam bu kadar boş bir surat ifadesiyle onu izlememden huzursuz olmuş olacak ki, "Eklemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?" diye çabucak sordu.

"Yok," dedim. "Size her şeyi anlattım."

Polis memuru kıstığı gözleriyle bir kez daha elindeki kâğıtları taradı. "İlk ifadenizi vermenizin ardından aynı şahıs tarafından gece yarısı takip edildiğinizi bildirdiniz. Bunun hemen sonrasında şahıs sizi kayıtlarımıza geçirdiğimiz bir başka numaradan mesaj atarak rahatsız etti, siz yanıt vermediğiniz için evinizin önüne geldiğinizi düşünüyorsunuz, devamında ekiplerimize haber verdiniz ancak kişi ile ilgili herhangi bir tespit yapılamadı."

"Evet," dedim.

Adam derin bir nefes verdi. "Size daha önce de bahsettiğimiz gibi Rüzgâr Hanım..."

Artık dinlemek istemediğimi fark ediyordum. Çünkü devamı mutlaka kötü şeylerin habercisi oluyordu.

"Notlarda sizden başka herhangi bir parmak izine rastlanamadı. Verdiğiniz telefon numarası kullanılmıyor ancak hat sahibini aramaya devam ediyoruz. Bu yeni numarayı da hemen bugün incelemeye alacağız, kuşkunuz olmasın. Takip edildiğiniz geceye ait güvenlik görüntülerine çevre kameralardan ulaşmayı deneyeceğiz."

Bu cümlelerin hepsinin sonu umuda çıkıyordu, bense çoktan ondan vazgeçmiştim.

"Pekâlâ," diye mırıldandım yorgunluğumu belli eden düşük ses tonumla. "Bir gelişme olursa haber vermenizi bekleyeceğim."

Oysa günlerce işe yarar hiçbir halt olmayacağını için için bilerek buradan ayrılıyordum. Arkamı dönmeden önce hâlime acıyan adam, "Yalnız kalmamaya çalışın Rüzgâr Hanım," dedi.

Neredeyse dudaklarım onun sözleriyle kıvrılacaktı, öyle abes kaçardı ki bunu hemen bastırdım. İnsanların bilmediği şey yalnızlığın hiçbir zaman benim tercihim olmadığıydı. Ben buna hep mecbur bırakılmıştım.

"Dikkat edeceğim," diye öylesine geveledim.

"Gece eve giriş saatinize dikkat etmeniz, emniyetiniz için daha tedbirli olur."

İlk seferki gibi onlara hırçın sözler savurup kendimi kısıtlamayacağımı söylemek isterdim, ne yazık ki işler artık öyle işlemiyordu. Saplantılı harfler, saplantılı adımlara dönüşmüştü, saplantılı bir gülüşe bürünmüştü. Onu bir nefes uzağımda işitiyordum, varlığını hep hissediyordum. Artık kimseye itiraz edecek mecalim kalmamıştı.

"Peki."

Arkamı dönüp bezgin adımlarla dışarı çıkarken iki polis memuru hızla arabaya ilerleyip benim için beklemeye başladılar. Belli ki bu gecenin başında yaşadığım korkuyu yüzümden okumuşlar, kendime hâkim olmakta zorlanıp apartmana neredeyse ağlayarak yıkılacak olan zavallı hâlimi içler acısı bulmuşlardı. Ne de olsa onlar kendilerini delirtmek isteyen hasta bir tacizci ile boğuşmuyorlardı, onun adımlarını hissetmemiş, gülüşünü işitmemişlerdi. Benim eve sağ salim girdiğimden emin olduktan sonra dönüp gideceklerdi.

Herkes hayatına devam edecekti. Ancak ben artık edemiyordum.

"Rüzgâr Hanım."

Dalgın gözlerimi yanımdaki binaya çevirdim. Saat sabahın dördünü geçiyordu.

"Geldik," dedi arabayı kullanan polis. Çantamı sıkıca kavrayıp pek duyulmayan bir sesle, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Kendimi o boğucu ortamdan atıp apartmana girene kadar polis arabası kapının önünde bekledi. Eve girip kapıyı kapattığımda omuzlarım hafifçe çökmüştü. Çantamı bir yere fırlatıp kıyafetlerimi çıkarmadan yatağıma ilerledim. Yorgun bedenimi yatağa öylece bırakmak üzereyken kapıyı kilitlemediğimi hatırlamak içimde bir yerlerin sancımasına neden oldu. Bu artık hep korkulu rüyam olarak mı kalacaktı?

Odamdan çıkıp kapıyı üç kez kilitledim. Ardından tekrar yatağa dönüp başımı yastığa koydum. Gözlerimi kapatmadan önce polise söylemeyi unuttuğum herhangi bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum ancak hiçbir şey yoktu. Her detayı eksiksiz anlatmama rağmen karşımda benimle alay edercesine profesyonel hareket eden bir manyak vardı ve onu asla yakalayamıyordum. Parmak izi bı-

rakmıyordu, kameralara yakalanmıyordu, bir şekilde yok edebildiği telefon numaraları kullanıyordu, muhtemelen sahte isimler kullanacak kadar psikopattı ve...

Ve hep izini kaybettiriyordu. Bir dakika önce bana alayla gülebilirken bir dakika sonra yok olabiliyordu.

"Seni bulacağım..." diye fısıldadım titreyen bir sesle. Sanki içim donmuştu, saç diplerimden parmak uçlarıma dek buz tutmuştum. "Seni bulacağım ve ölmek için bana yalvaracaksın," dedim.

Bu benim dört duvar arasında kimsenin işitmediği sessiz yeminimdi. Belki kimse duymayacaktı ancak ben vardım. Ben son nefesime dek bu sözü tutacaktım.

"Kazandım!"

Telefondaki çığlıkla adımlarım hareket etmeyi kestiğinde hastane koridorunda öylece dikiliyordum. "Ne?"

"Kazandım abla! Son sınavım da açıklandı." Yağmur sevinçten ağlıyordu. "Puan ortalamam çok iyi geldi. Oradaki okullara yetiyor. Kavuşuyoruz abla! İstanbul'a geleceğim."

Göğsüm sıkıştı. Aramızdaki kilometrelere rağmen telefonun ucundaki titrek sesinin sıcaklığını kalbimin derinlerinde hissediyordum, etrafımdan hızla gelip geçen hasta ve doktor trafiği olmasaydı kendimi bulunduğum yere bırakıp onun gibi hıçkırarak ağlardım.

"Aferin benim güzel kızıma," diye fısıldadım gurur dolu sesimle. Gözlerim dolu doluydu, direniyordum. "Başaracağını ikimiz de biliyorduk..."

"Yaptım," dedi daha şiddetli ağlamaya başlarken. "Ben de kurtulacağım abla."

Sarf edilen öylesine sözler, kemiklerinizi kırıyormuşçasına can acıtabilir miydi? Beni acıtıyordu. Bir damla yaş gözlerimden firar ederken cam kenarına yürüyüp başımı soğuk duvara dayadım. "Kurtuldun Yağmur," diye fısıldadım. "Kurtulduk bir tanem."

"Söz vermiştin!" dedi hıçkırırken. Gözyaşlarını sildiğini anlıyordum, bir süre hışırtılar duyuldu. Tekrar konuştuğunda sesi daha berraktı. "Ben seni terk etmedim, söz veriyorum sen de geleceksin, dedin... Başardık abla. Biz savaştık. Biz kaderimizi o sert tokatlara teslim etmedik. Yaptık abla..."

Öyle çok ağlamaya başladı ki ayakta durmakta zorlanmaya başladım. Yığılmamak için bir elimle duvardan destek alırken kirpiklerim, akmasına direndiğim yaşların doğumuyla ıslanmaya başlıyordu. Sırtımı kalabalığa döndüm, pencereye iyice sokuldum. Gözlerim, bizim acımızı anlamayacak o hissiz güruhtan saklanıyordu. "Seni seviyorum," dedim göğsüm bir kez daha sıkışırken. "Seni çok seviyorum. Duydun mu?"

"Seni çok seviyorum..."

"Tercihlerin bu ay sonu mu?" dedim çabucak toparlanırken. Konuyu değiştirmeye çalışıyordum. Ellerim, göz bebeklerim, dudaklarım... Bedenim tir tir titriyordu. Annemi sormaya ikimiz de cüret edemiyorduk.

"Evet," dedi ne yaptığımı sezen zavallı ufak kız kardeşim. Acımın üzerine gitmedi, dilimin varmadığı şeyi sormadı. "Sayılı gün kaldı. Kavuşacağız ablam."

"Kavuşacağız Yağmur'um," dedim gözlerimdeki ıslaklığı çabucak silerken. "Yıllar sonra sımsıkı sarılacağız güzel kızım."

Birkaç dakika sonra ikimiz de mahvolmuş hâlde telefonu kapatırken bastırdığım bütün duygular haddinden fazla hissedilir hâle gelmişti, bu kadarını bu hastane koridorunda kaldıramıyordum. Kendimi bir odaya kapatıp saatlerce ağlamak istiyordum. Sevincim bile buruktu. Çünkü ben yıllardır görmediğim anneme de sarılmak istiyordum.

"Üstesinden geleceğiz," dedim beyaz önlüğümün cebindeki peçeteyle kirpiklerimi kuruladıktan sonra. Burnumu çektim. Dağılan saçlarımı geriye attım, bileğimdeki tokayla sıkıca topladım. "Yapacağız," diye mırıldandım en çok da kendimi ikna etmeye ihtiyacım varmış gibi. Anneme de sıra gelecekti. Kız kardeşimden sonra onu

da acımasız hayatın pençelerinden kurtaracaktım. Bana güvenmesine muhtaçtım. O bana inanmadıkça kendi kurtuluşuna müsaade etmeyecekti.

Adımlarım asistan odasına giderken başım küskün bir şekilde yere eğildi, kâküllerim yüzümü kapattı. Ben onları bu korkunç şehirde güvenle yaşatabileceğime inanıyor muydum? Kendimi koruyabilmek için gecelerdir polislerle sabahlıyordum, bu çıkmazdan kurtulabileceğim bir yol bulmak için karakoldan ayrılmıyordum. Boğuşup durduğum bu vahşete esir düşmüşken sonunda hiç ışık göremediğim bu çukura ailemi de sürüklemiyor muydum? Onları tehlikenin kucağına çekerken özlemim sönsün diye bencillik etmiyor muydum?

Daha kendi gökyüzümdeki güneşi göremezken onlarınkini daha da karartmıyor muydum?

"Rüzgâr?"

Omzuma bir el değdiğinde irkilerek başımı kaldırdım. Elvan kıstığı gözleriyle beni süzüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Sorma, demek istedim. Kelimeler dudaklarımda biçim alamadı, sesler dilimin ucuna varmadı. Ona boş gözlerle baktım.

"Yeni bir not mu?" diye sordu temkinli bir şekilde etrafımızdakileri kontrol ederken. Beni kolumdan tutup duvar kenarına çekti. "Polise gittin mi?"

"Yeni bir şey yok," diye fısıldadım. "Üç gün öncesiyle aynı."

Onun sesini işittiğim korkunç geceden sonra evimden içeri huzurla adım atamıyordum. Gece geç saatlere kadar hastanede nöbete kalıyor, görev sıram olmasa bile bunu umursamadan sabaha dek hastalarla uğraşıyordum. Ancak bu şekilde akli dengem daha az hasar alıyordu. Eğer kendimi dört duvar arasına kapatacak olursam mahvolacağımın farkındaydım. Gün doğar doğmaz işten çıkıp polislerin yanına uğruyor, bir gelişme olup olmadığını soruyordum. Israrımın hiçbir faydası olmuyordu, öyle anlaşılmaz bir durumdaydım ki işin içinden kimse çıkamıyordu. Hepimiz bir şeyler tahmin

etmeye, bulduklarımızı belli bir insana yöneltmeye çalışıyorduk. Belki benimle aynı saatlerde, yolda kendi hâlinde yürüyen bir adam, belki başka kameralara takılan tuhaf görünümlü bir insan... Sonuç hep aynıydı. Biz ihtimallerin kuklası olmuştuk, kurtulamıyorduk.

"Çok yoruyorsun kendini," dedi hâlime üzülen kız. Sesinin tonunu iyice düşürmüştü, belli ki artık o da benim gibiydi. Kimseye güvenemiyorduk. "Eve gitmen gerekiyor artık, Rüzgâr."

Başımı eğdim. "Bilmiyorum."

"Böyle yaşayamazsın!" dedi sitem ederek. Ardından o şerefsize birkaç küfür savurdu. Alışık olduğum bu anın son bulmasını bekledim, Elvan öfkesi dindiğinde derin nefesler veriyordu. "Ben de seninle geleyim bugün," dedi sakinleşmiş bir tavırla. Sesi yumuşacıktı, ona baktım. "Hem kafan dağılmış olur. İyi hissettiğinde giderim."

"Teşekkür ederim," dedim hissettiğim mahcubiyetle.

Gülümsedi. "Çantamı alayım, çıkalım."

Asistan odasına girdiğimizde özgüvenim paramparça olmak üzereydi, yıllardır tek bir çöp için bile insanlardan medet ummayan ben yalnız kalamaz hâle gelmiştim. Kendime dik durabileceğimi öyle çok öğütlemiştim ki ilk defa gerçek bir korkuya tutsak olmak beni afallatmıştı, bütün dengem sarsılıyordu. Hayatıma devam edemiyordum.

"Güzel bir film izleyelim."

Biz montlarımızı giyip hastaneden ayrılırken Elvan, bana iyi gelecek şeylerin planını yapmaya başlamıştı. "Sonra mısır patlatırız."

Arabaya geçerken Elvan bir an duraksadı, aklına parlak bir fikir gelmiş gibi sırıtıyordu. "Hatta ne yap, biliyor musun? Sen filmi boş ver. Şu senin yakışıklıyı çağır, direkt onu seyredelim..."

Onu duymazdan gelip çabucak sürücü koltuğuna geçerken Elvan hâlâ bana sırıtıyordu. Tuna ile günlerdir görüşmüyorduk çünkü eve bile uğramamıştım. Eğer beni merak etmiş ve eve uğramışsa büyük bir hayal kırıklığıyla geri dönmek zorunda kalmış olmalıydı. Muhtemelen ondan bilerek kaçtığımı düşünüyordu. Oysa ben

kendi korkunç düşüncelerimden onunla ilgili olan güzel detayları anımsayacak vakit bile bulamıyordum.

"Merak etme, yemeyiz!"

Ben arabayı çalıştırıp otoparktan ayrılırken Elvan hâlâ homurdanıyordu. İlk karşılaşmalarında Tuna'ya asıldığı için benim ikisini bir araya getirmekten kaçındığımı düşünüyordu ve fena söyleniyordu. Oysa kahve gözden kasıtlı bir şekilde uzak durmuyordum. Sadece her şey kötü ilerliyordu, yokuş aşağı sürükleniyor gibiydim. Kendime gelemiyordum.

"Bu niye arıyor şimdi? Dur bakalım. Efendim Burak?"

İşittiğim isimle neredeyse ani bir fren yapacakken arabanın kontrolünü kaybetmemekte zorlandım, Elvan telefonu kulağına götürmüş karşı tarafı dinliyordu. Bana yandan bir bakış attı. "Rüzgâr'layız biz. Onun evine geçiyoruz şimdi," dedi.

Direksiyonu tutan parmak boğumlarım beyazladı, kendimi kasmaktan onu duyamayacak hâle gelmiştim. Elvan'a herhangi birinden şüphelenmediğimi söylediğim için Burak hakkında beslediğim kötü düşüncelerden bihaberdi. Onunla normal iki arkadaşmış gibi sohbetine devam ediyordu. Taciz konusunda emin olmadan birini hedef hâline getirip ortalığı ayağa kaldırmak istememiştim ancak belki de hata yapıyordum.

"Yok, biz gelemeyiz," dedi kız. Ardından telefonu kulağından uzaklaştırıp bana doğru mırıldandı. "Bu gece asistanlarla buluşup kutlama yapacaklarmış. Uzmanlar da katılır belki, diyor, başhekimlik olayı falan... Gider miyiz?"

Hızla başımı iki yana salladım. "Hayır."

Hastane yönetimi değişiyordu ve uzun zamandır planlanan başhekim seçimi gerçekleştirilecekti. Yüksek ihtimalle başarısıyla herkesi geri planda bırakan Mert Bey bu göreve gelecekti, kendine olan güveni ve yaptığı işlerle herkesin ışığını söndürmüştü.

"Gelmiyoruz Burak."

Elvan onu reddederken sıkıntılı bir nefes verdim. Bu kutlamaya katılmak isteyebilirdim ancak artık gece geç saatlere kadar dışarıda

olmam güvenli değildi. Bu konuda aksini iddia etmek bana faydadan çok zarar verecekti, en azından şüpheli bir isim bulunana dek, ne kadar moral bozucu olursa olsun kendime sınırlar koymak zorundaydım. Derin bir iç çekerken başhekim kutlamasına katılıp Mert Bey'i tebrik etmek istediğimi fark ettim. Keşke her şey böyle korkunç bir hâle bürünmüş olmasaydı ve iş hayatıma layığıyla odaklanabilseydim...

"Ay ne çok ısrar ettin Burak! Çok istiyorsan sen bize gel. Kız kıza film gecesi yapacağız."

Duyduklarımla aniden Elvan'a dönerken, "Ne yapıyorsun?" diye sertçe çıkıştım. Elvan'ın suratı bozulduğunda telefondaki arkadaşına, "Tamam canım, görüşürüz," diyerek veda etti. Bana bakarken şaşkındı. "Ne oluyor?"

"Ben..."

Arabayı park ederken ne diyeceğimi bilemiyordum, gözlerimi yanımdaki kızdan kaçırıp önümdeki garaja baktım. "Ben ciddi olarak davet ettin zannettim..."

Elvan'ın şaşkınlığı iki katına çıkmıştı. "Yok artık!" dedi emniyet kemerini çözüp inmeye yeltenirken. "Sen böyle bir durumdayken o kadar düşüncesiz davranır mıyım? Espriydi."

Bunu geç idrak etmenin verdiği huzursuzlukla arabadan indim ve kapıları kilitledim. Birlikte eve ilerlerken, "Affedersin," diye geveliyordum. "Ben pek iyi değilim."

"Biliyorum," dedi kız merdivenlerden çıkarken bir an duraksayıp koluma girdiğinde. "Önemli değil. Birlikte atlatacağız."

Dudaklarıma zoraki bir tebessüm yerleşirken durumun düşündüğünden de kötü olduğundan ona bahsetmek istemedim. Psikolojim berbattı. Uyuyamıyor, yiyemiyor, huzurla gözlerimi kapatamıyordum. Duyduğum her sesle irkiliyor, her tınıyı onun gülüşüne benzetiyordum. Çantamdan ev anahtarlarını çıkarmak için eğildiğimde burnuma dolan enfes koku bütün hücrelerimi ayaklandırdı, bedenim algıladığı şey ile ürperdi. Kahve göz buradaydı.

"Merhaba hanımlar."

Başımı ağır ağır kaldırırken son görüşmemizin üstünden geçen üç güne rağmen Tuna'nın simasına azalmayan bir özlem duyduğumu hissettim. Gözleri ısrarcı bir tavırla gözlerime dikilmişti, merdivenlerin ortasında öylece bekliyorduk. Elvan aniden öksürdü.

"Merhaba!"

Tuna sıcak gözlerini benimkilerden ayırıp ona baktığında tuttuğum nefesi bıraktım.

"Sizinle tanışamamıştık, ben Rüzgâr'ın arkadaşı Elvan."

Elvan sıcakkanlı bir tavırla genç adama elini uzattığında kibar bir tebessüm ile ona karşılık verip elini uzattı. "Tuna."

Onlar tanışma faslını geçerken ben ne yapmam gerektiğinden emin olamaz hâlde, "Biz de eve geçiyorduk..." diye mırıldandım. Tuna bu hâlimi yüzünden eksik etmediği tebessümü ile izliyordu. Bir aksilik olduğunun farkındaysa bile bunu burada belli etmiyordu.

"Birkaç gündür yoksun," dedi.

Elvan, onun bana dikkat etmiş olduğunu fark ettiği anda hafifçe kıkırdadı ancak ters bakışımı görür görmez çenesini kapattı. Kalan basamakları çabucak çıkıp beni dairemin önünde beklemeye başladı.

Derin bir nefes verip Tuna'ya baktım. "Evet, hastanede işler çok yoğundu."

"Bütün doktorlar üç gece üst üste nöbete kalıyor mu yoksa yalnızca kendine has bir işkence yöntemi mi?"

Kahve gözleri onu kandıramayacağımı haykırıyor gibiydi. Hafifçe öksürürken durumu nasıl toparlamam gerektiğini bulamıyordum, dahası ona bir açıklama borçlu olup olmadığımdan emin değildim. Biz onunla devamı için sözleşmiş değildik.

"Gudubet komşunu mu özledin?" diye takıldım.

Tuna'nın yanağındaki hoş gamze usulca kayboldu. Gözlerini gözlerime değdirdiğinde öylesine yoğun bakıyordu ki yutkundum. Dudakları aralandı. "İçimi titreten fırtınamı özledim."

Kalbime bir bahar gününde çiçekler açtığını hissettim. Soluklarım yavaşlarken kirpiklerimi dahi kırpmaksızın onun kahvelerine takılıp kalmıştım, sıcak bakışlarında kucaklaştığım alevlerin içinde sanki eriyip kayboldum. Ve biliyordum, telaffuz edeceğim hiçbir kelime onun bana sarf ettiklerinden daha güzel değildi. Bıkmak usanmak bilmeden beni her seferinde şaşırtıyor, bir kez daha nefesimi kesiyordu. Bakışlarım neredeyse mahcup bir ifadeyle yere sürüklenirken basamaklarla bakışıyordum. Utangaç hâlime kendim de şaşırsam da buna engel olamıyordum. "İstersen..." diye mırıldandım hayatımdaki bir ilki daha gerçekleştirirken. "Numaranı verebilirsin. Birbirimize böyle durumları haber vermiş oluruz."

Sözlerim bittiğinde gergince dudağımı ısırıyordum. Kaçamak bakışlarım karşımdaki adamın yakışıklı çehresine değdiğinde bütün yüzünü kaplayan aydınlık bir gülüşle beni seyrettiğini fark ettim. "Ne?" diye homurdandım. "İstemezsen-"

"Seni sinirlendirirsem numaramı tuvalet kapılarının arkasına yazmayacağından emin miyiz?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdığımda hâlime gülmeye başladı. Ardından derin bir iç çekip parmaklarımın arasındaki telefonu nazikçe aldı ve numarasını tuşladı. Kendi telefonu çalmaya başladığında telefonumu tekrar bana uzatıp göz kırptı. "Mesajınızı bekleyeceğim, Doktor Hanım."

Daha ne olduğunu anlayamadan yanımdan kaybolduğunda merdivenlerden keyifli bir ıslık çalarak indiğini işitiyordum. Elimdeki telefona bakakaldım. Elvan sıkılmış olacak ki, "Hadi!" diye seslendi. Derman kalmayan dizlerimi zorlayarak merdivenlerin başındaki Elvan'ın yanına ilerledim. Kapıyı açıp eve girdiğimizde bana pişkin pişkin sırıtıyordu. Bu kez de ona, "Neden öyle bakıyorsun?" diye homurdanmak zorunda kaldım.

Ayakkabılarımı çıkarıp ev terliklerimi giyerken bir çiftini de Elvan'a uzattım. Paltosunu çıkarıp salona doğru yürürken hâlâ gülüyordu. "Senin aptal âşıklara benzeyen hâlini görmek de çok zevkliymiş."

Onun alaycı sesine maruz kalmamak için telaşla televizyonu açarken, "Saçmalama," diye tersliyordum. "Âşık mı?"

"Aptal kısmına itiraz etmen gerekirdi. Belli ki cidden âşıksın."

Herhâlde bugün hepsi birlik olmuş, aklımı nasıl alacaklarını düşünüyorlardı. Kendimi rahat koltuğa atarken ona cevap verme gereksinimi duymadım. Bu konu açıklama yapamayacağım bir yerlere gidiyordu.

"Romantik komedi mi?" diye sordu.

Kumandayla filmler arasında gezerken "O yok," diye mırıldandım.

Elvan bir kahkaha patlattı. "Yok tatlım. Sizin aranızdakinden söz ediyordum. Romantik komediye benziyordunuz."

Öldürücü bir sakinlikle başımı Elvan'a çevirdiğimde ağzına fermuar çekiyor gibi yaptı. Koltuğa rahatça yayıldığında, "Bu konuyu hemen kapatmazsan korku filmi çekeceğiz," diye uyardım. Kıkırdayıp bana öpücük attı ancak beni huzursuz eden başka hiçbir şey sormadı. Belirsiz bir ilişki durumunun içine düştüğümün ben de farkındaydım, henüz kendime bile açıklayamadığım bir şeyi başkalarına ifade etmek düşünüldüğü kadar kolay değildi. Sınırı nerede çekeceğimi bulamıyordum.

"Dolapta mısır var mı?"

Elvan terliklerini sürükleyerek mutfağa ilerlerken, "Üçüncü rafta!" diye seslendim.

Günlerdir evimde rahatça uyuyamamanın verdiği yorgunlukla gözlerimi kapattım. Yaklaşık on beş dakika sonra Elvan büyük bir tabak patlamış mısırla salona döndü. Işıkları kapatıp karanlık manzarada keyifli bir film saati geçirdikten sonra yarı uyukladığımı fark ettim. Neredeyse hiçbir sahneye odaklanamıyordum.

Elvan az sonra, "Rüzgâr," diye seslendiğinde kısık bir mırıltıyla ona döndüm. "Film bitti," dedi.

"Tamam," dedim mayışmış bir sesle.

"Burak mesaj atıyor."

Gözlerimi ışık hızında açarken Elvan telefonuyla ilgilenmeye devam ediyordu. "Saat daha erken, gelin isterseniz diyor..."

"Ben gitmeyeceğim," diye mırıldandım. Sesim aniden soğuk bir tona bürünmüştü. Elvan bunu fark etmeyerek, "Ay iyice heveslendirdi beni de... Gideyim madem," diye ayaklandı. Ardından bir şeyi aniden fark etmiş gibi duraksayarak bana döndü. "Ama iyi hissetmiyorsan kalabilirim."

Yattığım yerden kalkarken esniyordum. "Hayır, uyuyacağım. Teşekkür ederim Elvan."

İyi olduğuma kanaat getirmiş olacak ki gülümsedi ve kapının önünde vedalaşırken bana sıkıca sarıldı. Bir yandan Burak ile mesajlaşmaya devam ediyordu. İç çekip el salladım. "Görüşürüz."

"Bir şey olursa beni ara."

Beni sıkıca tembihledikten sonra evden ayrıldı. Uykum kaçmıştı ve aç karnımla patlamış mısır yemek alışık olmadığım bir beslenme türüydü. Yağın midemi bulandırdığını hissettim. Günlerdir boğazımdan güzel bir lokma geçmemişti. Mutfağa girişip herhangi bir yemek için uğraşmak o an gözüme fazla yorucu göründü. Üşengeç bir tavırla telefonumu elime alıp en yakın restoranın numarasını tuşladım. Sık tercih etmesem de büyük bir pizza ve tavuk menüsü o an çok cezbedici göründü. Siparişi verip telefonu kapatırken, "Kahve göz amacına ulaştı..." diye söylendim. Galiba sahiden midemi genişletmişti. Son görüşmemizde bir orduyu doyuracak kadar çok şey yemiştim. O gece yanağıma kondurduğu sıcak buseyi anımsadığımda yüzümde sahiden aptal göründüğüne emin olduğum bir sırıtış meydana geldi. Maillerimi ve yapılacaklar listemi kontrol edene kadar komik bir şey varmış gibi gülmeye devam ettim.

Bütün işlerim bittiğinde kahve gözün profil fotoğrafıyla bakışıyorduk. Numaramı kaydetmiş olmalıydı. Aksi hâlde takım elbisesiyle gereğinden fazla yakışıklı göründüğü bu fotoğrafa erişebiliyor olmazdım.

Ben onu incelerken aniden çevrimiçi olunca panikle geri tuşuna bastım. Eşzamanlı olarak parmağım fotoğrafın yanındaki simgeye değdi ve aniden görüntülü arama başlatıldı. Büyük bir çığlık atıp aramaya son verirken telefonu koltuğa fırlattım.

"Hayır!"

Yastığı kızarmış yüzüme bastırırken utançla başımı oraya gömdüm. Sahiden zekâ seviyemden endişe etmeye başlıyordum, bu kadar düşüş yaşanması normal değildi.

Kapı çaldığında ısınmış yüzüme soğuk parmaklarımı bastırarak hararetimin dinmesini umdum. Arkamda bıraktığım telefona art arda mesaj bildirimi düşüyordu ve utanç kat sayım artıyordu. Kahve göz benimle sağlam alay edecekti. Bu defa sahiden ondan kaçmam gerekecekti.

Mercekten bakıp mavi şapkalı kuryenin geldiğini gördüğümde için için kendime söylenmeye devam ediyordum. Kapıyı açıp siparişimi aldıktan sonra ödemeyi yaptım. Adam teşekkür ettikten sonra hızla merdivenlerden kayboldu. Kapıyı kapatıp iki defa kilitledikten sonra salona geçtim ve sıcak paketi açmaya başladım. Bir yandan gözüm yanımdaki telefona kayıyordu. Ekrana dokunduğumda durumun korktuğumdan daha fazlası olduğunu gördüm.

11 mesaj vardı.

Dudaklarımı ısırarak mesajlara göz atarken Tuna'nın önce soru işareti gönderdiğini, ardından fotoğrafına bakarken aradığımı fark edip delicesine güldüğünü gördüm. Peşinden bir şeyler yazmıştı ancak utançtan okuyamıyor, harfleri hızlı hızlı geçiyordum. Yanıt vermediğimi görünce birkaç defa *iyi misin* diye sormuştu. Çabucak interneti kapattım.

Yemeğime odaklanıp pizza paketini kaldırdığımda gözlerimin değdiği şeyle dünyam bir an için karanlığa büründü ve dudaklarımdan büyük bir çığlık koptu. Açtığım kola şişesi panikle salladığım elime çarpıp halıya dökülürken parmaklarımla yüzümü kapattım.

Kalbim durmuştu.

Birkaç dakika sonra ellerimi yüzümden ayırıp dumanı tüten pizzanın üzerindeki şeye odaklandığımda bedenim tir tir titremeye başlamıştı. Korkarak pakete uzandığımda ağlamamak için nefesimi tutuyordum.

Çocukluk fotoğrafıma dokundum. Yıllar evvel terk ettiği evlerinin önünde kameraya çattığı kaşlarıyla bakan altı yaşındaki Rüzgâr maziden beni seyrediyordu.

Hiç mutlu bir çocuk olmamıştım.

Titreyen parmaklarımın arasındaki fotoğraf zihnimi yıllar öncesine sürükledi, zamana karşı duramıyordum. Sert gözlerini gözlerime dikmiş ufak kız çocuğu sanki her an bu kareden çıkacak, canlanacak, gelip baş ucuma oturacaktı. Hangimiz diğerinin saçlarını okşayacaktı? Hiçbir zaman içindeki sevinci doyasıya açığa çıkaramamış, her gece çığlıklarla uyumak zorunda kalmış bu zavallı kız çocuğu mu yoksa büyüdükçe azalacağını zannettiği korkuları bir çığ gibi büyüyen bu genç kadın mı? Hayat kime gülümsüyordu bilinmezdi ancak bizi hep ağlatmıştı, gözlerim dolu dolu bu fotoğrafa bakarken içimin burkulduğunu hissediyordum. Hiç değişmemiştik. Bu öfkeli küçük kızla aynı puslu bakışlara sahiptik, asi saçlarımız aynı dalgalarla kıvrılmıştı, dudaklarımızı aynı hırçınlıkla büzmüştük. Korkularımız aynıydı, yıllar geçse de ikimiz de onları daima yüreğimizde saklıyorduk.

Kimseye anlatamıyorduk.

Sanki hatıralar boğazıma dizilmişti, orada bir düğüm vardı ve yutkunamıyordum. Fotoğrafı masanın üzerine bırakırken yemek paketini metanetimi korumaya çalışarak kapattım. Dolan gözlerimi kuruladım, derin bir nefes verdim, birkaç saniye gözlerimi kapattım.

Benimle oyun oynamaktan büyük bir haz alıyordu. Her şeye dokunabilirdi ancak yarım kalmış çocukluğumdan ne istiyordu? Ona el uzatmasına izin vermeyecektim. Çünkü küçük Rüzgâr fazlasıyla acı çekmişti, babasının küfürleriyle uyuduğu her gece onu öncekilerden daha çok dövecek mi diye düşünüp yatağına kedi gibi kıvrı-

lırdı. Kendisi gözlerini kapatıp rüyalara dalarsa annesini kâbuslara terk etmiş olur mu diye korkardı, onun zalim bir adamın öfkesine kurban gidip ertesi güne gözlerini açamamasından endişe ederdi, ödü kopardı. İçi titreye titreye uyurdu, küçücük omuzlarını kendine siper edip yorganın altında daha da küçülür, bitmeyen gecelere kalbindeki kırıklıkları emanet edip sabahlardı.

Annesi hiç saçlarını iki yandan örüp onu öpücüklerle okula bırakamamıştı, dayak yediği geceler o zavallı kadın gözlerini açamazdı ki... Hiç sıcacık kahvaltılar yapıp okula gidememişti, hiç ütülü temiz kıyafetleri olmazdı, hiç arkadaşlarınınki gibi parlak defterlere, yeni kalemlere sahip olamamıştı, hiç şımarıklık yapıp yaşıtlarına gösterebileceği oyuncakları olmamıştı. Ne zaman ki biri onun bu hâline şahit olur da içi burkulursa güya ona hediye alırdı. Ancak öyle olmadığını bilirdi, bunun adı acımaktı. Yoksa hangi öğretmen sınıfta birinci oldu diye küçük bir kız çocuğunun yırtık ayakkabılarını neredeyse ağlayarak ayaklarından çıkarır, temiz bir çift kırmızı sandalet ile değiştirirdi ki? Ufaklık hiç ses etmeden beklerdi. Onların acıyan bakışları son bulduğunda usulca teşekkür eder, utana sıkıla evine dönerdi.

Hiç gerçek bir sevgiyle büyümemişti.

Bazı zamanlar, yaraları acımıyorsa, annesi mahzun gözlerle onu seyreden kızını bağrına basar, ona saatlerce sarılırdı. Öyle bitkin olurdu ki kadının tek yapabildiği buydu. Rüzgâr'ın kulağına hiç şefkatle fısıldanmamıştı. O hep çığlıklara aşinaydı.

Belki bu yüzden hayatında ilk defa biri ona güzel şeyler söylüyor diye o buruk kalbi göğsünde sıkışıp duruyordu, belki bir yerlerde yarım kalmış o ufak çocuğun muhtaç olduğu tek şey buydu, belki onun anladığı tek dil sevgiden geçen kelimelerdi...

Ayağa kalktım. Hüzünlü düşünceleri zihnimden alelacele kovarken gözüme lanetli gözüken kutuya bir süre baktım. Pakete fazla temas etmeden onu mutfaktaki masaya bırakıp tekrar salona döndüm, fazla vakit kaybedemezdim. Gözlerim bir süre masadaki fotoğrafa takılsa da onu es geçip telefonumu aldım. Az evvel tuş-

ladığım numarayı tekrar buldum ve restoranı aradım. Vakit gece yarısına geldiği için kapanmak üzereydi ancak şans eseri dördüncü çalışta yanıt geldi.

"Alo?" dedim.

"Sipariş almıyoruz."

Karşı taraftaki kadın huysuz bir sesle yanıtladığında, "Sipariş vermeyeceğim," dedim. "Bugün bir paket servis geldi ve çalışanınız hakkında bilgi almak istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu. "Çalışanımızla bir sorun mu yaşadınız hanımefendi?"

"Evet," dedim neredeyse sertçe. "Sipariş kaydını kontrol eder misiniz? Bana teslimat yapan kurye kim?"

"Adresinizi tekrar alabilir miyim? Saat kaçta aramıştınız?"

Adresimi ve siparişimi tekrar edip yaklaşık beş dakika boyunca karşı tarafın yanıt vermesini bekledim. İçim içimi kemirirken bir yandan sakin kalmaya çalışıyordum. Fotoğrafım direkt olarak paketin içinden çıktığına göre kuryenin pakete kimin dokunduğunu görmemesi mümkün değildi. Nihayet polise vereceğim bir isim bulmuştum.

"Hanımefendi..."

"Evet?" dedim heyecanla.

"Restoran olarak size herhangi bir sipariş teslimi yapmadığımızı görüyorum."

Duyduklarımla kaşlarım çatıldı. "Affedersiniz?"

Kadın düşünceli bir sesle mırıldandı. "Evet, bizi bahsettiğiniz saatte aramışsınız. Ancak tekrar arayıp siparişinizi iptal etmişsiniz. Size herhangi bir gönderim sağlamamışız."

"Alay mı ediyorsunuz?" dedim bastıramadığım öfkeyle. "Siparişim şu an evde! Çalışan arkadaşınız bizzat geldi ve teslim etti!"

"Bir karışıklık olmuş olmalı hanımefendi, söylediğim gibi sizin adresinize herhangi bir teslimat yapılmamış. Başka bir restorandan söylemiş olabi..."

"Ben aptal değilim!" diye çıkıştım. Delirecek gibi hissediyordum, öfkeyle soludum. "Genellikle sizden sipariş veriyorum zaten, evimdeki paketler de size ait. Ücretini ödedim, iptal falan da etmedim!"

"Eğer siparişi bizden almışsanız içinde kasamıza ait bir fiş bulunmalı. Rica etsem fişteki kodu okur musunuz?"

Kadının önerdiği şey ile telaşlı adımlarla mutfağa koştum ve paketi tekrar açtım. İçinde yiyecekler, kutular ve ıslak mendiller vardı. Ancak fiş yoktu.

"Hanımefendi?"

Telefondaki sabırsız ses kulağımı tırmaladığında donakalmış hâlde, "Fiş yok..." diye fısıldadım.

Kadın hafifçe öksürdü. "Gördüğünüz gibi. Size bir teslimat sağlamadık. Bir hata yapmış olmalısınız."

"Yapmadım..." diye mırıldandım paketlerin üzerindeki yazıları tekrar okurken.

Sipariş verdiğim restorana ait olduklarını biliyordum. Defalarca buradan bir şeyler almıştım ve bu ilk kez yaptığım bir şey değildi. Bir yanlışlık vardı.

"İptal ettiğimi söylediniz..." dedim biraz sonra taşlar yerine otururken. "İptali kim istemiş? Çünkü ben sizi tekrar aramadım."

Kadın bir süre bilgisayar ekranından bir şeyleri incelemiş olmalı ki birkaç bildirim sesi duyuldu. Ardından, "Sizin telefonunuzdan iptal sağlanmış," diye açıkladı. "Ancak yanılmıyorsam yarım saat kadar önceydi. Bir beyefendi ile görüştük, kendisi bu adrese gelecek olan siparişi iptal etmek istediğini belirtti."

Kanımın çekildiğini hissettim. Siparişimi verip sakince evimde beklemiştim, bu sırada benim telefonumla restoran tekrar aranmış ve sipariş iptal ettirilmişti. Bunu yapan bir beyefendiydi ve benim numaramı hiçbir sorun çıkmadan kullanabiliyordu. Yetmezmiş gibi kurye kılığına girerek evime kadar geliyor, benimle alay eder gibi siparişimi teslim ediyordu. Ve ben paketi açtığım ilk an çocukluk fotoğrafımı görüyordum...

"Bakın," dedim telaşla. Sesim neredeyse yalvarır gibi çıkıyordu. "Saat çok geç oldu, biliyorum ancak sabah sizin yanınıza gelirsem bana telefon görüşmelerinizin kaydını teslim edebilir misiniz? Bu çok önemli."

Kadın bir an için donakaldı. "Hanımefendi, ben..."

"Polis ile birlikte gelebilirim," diye açıkladım. "Size açıklayamayacağım bazı durumlar var ve benim numaramı kullanarak size ulaşan bu kişiyi öğrenmem gerekiyor. Ses kayıtlarını verme şansınız var mı? Lütfen."

Karşıdaki kadın bir süre düşündü. "Peki..." diye mırıldandı az sonra kararsızca. "Patronumuz şu an yok. Sabah mesai saatleri içerisinde gelirseniz durumu açıklayabiliriz, mağduriyetiniz giderilirse biz de mutlu oluruz. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım minnetle. "İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre boş gözlerle önümdeki paketlere baktım. Benim kafayı yememi istiyordu, çamura batayım, debeleneyim, pes edip düşeyim istiyordu. Her yolu deniyordu. Ona resmen kapımı sonuna kadar açmıştım. Parayı uzatmıştım.

Elim eline değmişti.

Sandalyeye bir tekme atarken başıma iğrenç bir sızı saplandı. Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovarken nasıl bu kadar kurnaz olabildiğine şaşırıyordum. Fazla düşünmeye gerek yoktu. Ben şeytanla dans ediyordum...

Dolaptan bir ağrı kesici bulmaya çalışırken zil çaldı. Aniden içime yerleşen korkunun gücüne yenik düşmeye başladığımda sabit gözlerle kapıya bakıyordum. Israrcı şekilde zile tekrar basıldığında yavaş adımlarla oraya ilerledim. Derin bir nefes verdikten sonra kapı deliğine uzanıp mercekten baktım.

Ve korkum aniden kayboldu, usul usul yerini bir ferahlığa bıraktı. Kahve göz dışarıda sabırsızca bekliyordu. Kapıyı açıp bembeyaz olmuş suratımla ona baktım. "Merha-"

"Neredesin sen?"

Sesini yükselterek eve girdiğinde sözümü kesmişti, şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

"Saatlerdir yanıt vermiyorsun mesajlara! Beni delirtmek mi derdin?"

Öfkeyle kıstığı kahve gözlerini üzerime diktiğinde cümlesini algılamam biraz zamanımı aldı. Benim için endişelenmişti. Yüzümde oluşmaya başlayan tebessümü bastırmaya çalışarak diğer tarafa döndüm ve kapıyı sakince kapattım. Ardından onu geride bırakıp salona doğru ilerlemeye başladım. "Unutmuşum."

"Çocuk mu var karşında?" dedi.

Göz ucuyla ona baktığımda peşimden geliyordu ve hayli sinirliydi. Onun kızgın hâline sık rastlıyor sayılmazdım, görüntüsü oldukça garipti. Ellerini öfkeyle gür saçlarının arasından geçiriyor, dağınık tutamların gergince kasılmış suratına düşmesine neden oluyordu. Kaşları geldiği andan beri çatıktı. Huysuzluğuna gülümsemek istiyordum ancak bu ölüm fermanım olabilirdi, cesaret edemedim.

Kendimi tekli koltuğa attığımda beklemediğim bir şey yaptı ve güçlü adımlarla odaya girdikten sonra tam önümde dikilip alev alev yanan gözlerini gözlerime dikti, aniden uzanıp çenemi tuttu. Dokunuşu nazikti ancak bakışları için aynısını söyleyemeyecektim.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım. "Çek elini!"

Bana aldırmadı, öfkeli bakışları dikkatle çehremde gezinirken bir şeye mana vermeye başlamışçasına gözleri kısıldı. "Solgunsun..."

Çenemi ondan kurtarsam da gözlerinden kurtulamıyordum, yüzümü ondan saklamak için koltukta hafifçe geriye kayıp uzaklaşmayı denedim. "Neden bahsediyorsun?"

Bedenlerimiz arasına ne kadar mesafe koyarsam koyayım sıcak kahveler hep aynı yakınlığa sahipti. "Normal değilsin..." diye mırıldandı şüpheli bir ses tonuyla. "...ruh görmüş gibisin, korkmuşsun. Bir şey olmuş."

Bir an ne geveleyeceğimi bilemeyerek, "Saçmalıyorsun," diye homurdandım. "Ben hep..."

"Eve girerken böyle değildin," dedi. Bakışları öyle keskin, sesi öyle netti ki ürküyordum. Sezgilerinin bu kadar kuvvetli olması normal miydi? Yoksa insanları okumakta fazlasıyla beceriksiz olan ben miydim?

"Bir şey olmadı," dedim çabucak. Telaşımı açık etmek istemiyordum. "Öyle başımda dikilme. Otur."

Bir süre ayakta bekleyip tepemden ayrılmadı. İçine şüphe düşmüştü ve bana kesinlikle inanmıyordu. Nihayet hırıltılı bir nefes verip sakince yanımdaki koltuğa oturduğunda rahatlamış şekilde arkama yaslandım, tuttuğum soluk havaya karışmıştı.

"Sana sürekli mesaj atamayabilirim," dedim uysal bir sesle. Başını kaldırıp bana baktı, hafifçe öksürüp açıklamaya devam ettim. "Her defasında bu kadar abartamazsın. Bazen meşgul olabiliyorum ve-"

"Aniden telefonu kapattın ve tekrar ulaşamadım!" dedi bir kez daha yükselen sesiyle. Öfkesi nüksediyordu. "Hâliyle merak ettim ve iyi olup olmadığını sordum. Ancak yanıtlamadan tekrar kayboldun! Üstelik birkaç gün önce evine hırsızların musallat olduğunu öğreniyorum!"

Sözünü tamamladığında gözlerim irice açılmış, kirpiklerim şaşkınca kırpışmaktan görüntüyü seçemez olmuştu. Büyük bir aydınlanma yaşarken ağzımın bir karış açık kalmasına mani olamıyordum. Demek yöneticinin bahsettiği hırsız mevzusunu kesinlikle unutmamıştı. Aklının bir yerine sertçe kazımış, bir terslik olduğunu düşündüğü ilk anda ise ihtimalleri buna bağlamıştı. Benim için böylesi endişelenmesinin verdiği yoğun his bedenimde bir karıncalanma yaratırken, "Tuna..." diye kısık bir sesle mırıldandım. "Teşekkür ederim. Ama korkmana gerek yok. Bak, ben iyiyim."

Sessiz mırıltım aramızdaki gergin havayı yumuşatırcasına içeri süzüldüğünde sert bakışları, yerini dingin bir denizi andıran sakinliğe teslim etti. Bu kavgacı ve öfkeli hâlinden kurtulup tekrar benim tanıdığım uysal adama bürünürken sesli bir nefes bıraktığını gördüm. İyi olduğuma sahiden emin olmak istemişti.

İçim tarif edemediğim bir hisle sıcacık oldu. Yavaşça yerimden kalkıp ona tebessüm ettim.

"Sana kahve yapayım mı?"

Güzel gözleri gözlerime değdiğinde aramıza o yoğun havanın bastırdığını hissedebiliyordum, yutkundum. Sanki o da benim gibi bunu fark etmişti ve uzun cümlelerle aramızdaki bu şeyi baltalamak yerine ağır ağır başını salladı. "Yap."

Çabucak arkamı dönüp hızlı adımlarla mutfağa girdiğimde kalbim nedensizce hızla çarpmaya başlamıştı. Derin bir iç çekip kendime sakinleşmeyi tembihledim.

Panikle kahveyi ararken her zaman yerine koyduğum aptal paketi aceleci hâlim yüzünden bulamıyordum, nihayet gözlerim onu seçtiğinde hızla poşete uzandım.

Bir yandan fincanları çıkarırken tuhaf bir şekilde terliyordum. On dakika sonra tepsiyi alıp salona doğru yürümeye başladığımda evin sıcaklığının aniden nasıl bu kadar fırladığını sorguluyordum. Herhâlde bayılacaktım.

Tuna'nın bıraktığım yerde telefonuyla ilgilendiğini görünce sakin bir nefes verip adımlarımı yavaşlattım. Hastalanıp apar topar beni odama götürmek zorunda kaldığı günü saymazsak bu, onun evime ilk kez gelişiydi. Bu düşünce beni gülümsetti.

"Afiyet olsun," dedim.

Kahvesini alıp yudumlamaya başladığında ben de eski yerime oturmuştum. Fincanı tutan ellerimin terlediğini fark ettiğimde çaktırmadan Tuna'ya baktım, benim aksime gayet sakin görünüyordu. Onunla baş başa bir odada olduğumuz gerçeğini zihnimin arka taraflarına itmeyi deneyerek sıcak kahveden bir yudum aldım, hayır, kesinlikle iyi değildim.

"İyi misin?"

Sorusuyla beraber başımı hızla kaldırıp karşımdaki adama baktığımda rahatça yayıldığı koltuğundan yüzümü işaret etti. "Kızarıyorsun."

Bunu duymak beni daha da paniklemeye iterken kahveyi çabucak önümdeki ufak masaya bıraktım. "Bilmem..." diye mırıldandım safça omuz silkerken. "Sıcak, ondan herhâlde."

"Hava buz gibi."

Kıstığı gözleriyle dikkatle beni seyrediyordu, rahatsızca kıpırdandım. Tam bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda Tuna çapkınca sırıttı. "Yoksa yakışıklı yüzümü incelerken beni yanlışlıkla aradığını mı hatırladın?"

Bütün bedenim tarifsiz bir utanç hissi ile dolup taşarken dişlerimi sıktım. Hayır, bozulan yüz ifademi seyretme keyfini ona yaşatıp daha çok yerin dibine girmeyecektim. Bunu hiç umursamamış rolüne büründüm.

"Başka işim yokmuş gibi sürekli bunu mu düşüneceğim? Daha neler..."

Ses tonuma aldırmaz bir hava katmak o an öyle zordu ki bunun yerine bedenimin kasıldığını gizleyerek ayağa kalkmayı denedim. Tepsiyi elime alıp karşımda keyif çatan adama yaklaşırken olabildiğince rahat görünmeye çalışıyordum, o ise herhangi bir açığımı yakalayabilmek için sırıtarak bana bakıyordu. Derin bir nefes verip önünde dikildim, eline bir defa koz verirsem peşimi asla bırakmazdı.

"Çene çalıp duracağına şu fincanı ver," diye homurdandım dibine inmiş kahveye aksi bir bakış atıp. "İşim başımdan aşkın."

O bana fincanı uzatırken saçlarımın arasından kötü bir bakış attım. "Günde birçok kişiyi yanlışlıkla arıyoruz sonuçta... Sana özel değil."

Tuna'nın yüzündeki sırıtış kayboldu. Zafer nidası atmak istedim.

"Bana herkesin fotoğrafını incelediğini mi söylüyorsun?" dedi alçak bir ses tonuyla. Nedense birazdan ortaya çıkma ihtimali taşıyan gizli bir tehlike seziyordum. Bilmezden gelip omuz silktim. "Elbette bakıyorum. Eminim sen de yapıyorsundur."

Tepsiye bardakları koyup çabucak mutfağın yolunu tutarken rahatı kaçmış genç adam huzursuzca kıpırdanıyordu. Mutfağa adım

attığımda gülmemek için kendime hâkim olurken peşimden geldiğini hissettim.

"Kimlermiş o fotoğrafını süzdüklerin? Anlatsana," dedi.

Sert tınısı kulağıma iliştiğinde musluğu kapatıp ona baktım. "Neden ilgileniyorsun?"

Bana doğru iki uzun adım attı, yaramazlık yapmış bir çocuk gibi dudağımı ısırdım. Tuna tezgâhın dibine kadar girip tam önümde durduğunda kişisel alanımı resmen işgal ediyordu. Delici bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Hiç," diye mırıldandı. "Merak."

"Ben özel hayatın hakkında merak ettiklerimi sorduğumu hiç hatırlamıyorum." diye fısıldadım.

İmalı sözlerimi fark etmesiyle gözlerini kıstı, aramızdaki son mesafeyi de bana doğru bir adım atarak kapattı. Sırtım tezgâha değerken görüş alanımda yalnızca o kalmıştı, elleri belimin yanından sertçe tezgâha uzandığında kaçacak yerim kalmadığını hissediyordum. Yine de inatçı bakışlarımı ondan çekmiyordum, ne de olsa geceleri nereye kaybolduğuyla ilgili delice merak duysam da ona tek kelime etmiş değildim.

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Sor o zaman," diye fısıldadı. Duyduklarımla gözlerim irice açılırken dudakları yüzüme haddinden fazla yakındı, sesi kulağımı okşadı. "Bunu yapamayacağını söylemedim."

Bana tanıdığı bu hak ile beraber işlerin ne kadar çığırından çıkabileceğinin farkında mıydı, bilmiyordum ancak ben kesinlikle farkındaydım! Nefesim aniden hızlanırken aramızdaki isimsiz ilişkinin nihayet belirgin bir hâl almaya başladığını âdeta resmileştiriyordu, sonraki adımı düşünmek bedenimde tatlı bir ürperti yarattı. Yavaşça yutkunup gözlerimi hayran olduğum kahve gözlerine diktim, sıradan bir renk nasıl olur da bir bedende böyle eşsiz bir tona bürünebilirdi? Aklım almıyordu.

"Sen..." diye fısıldadım. Koyulaşmış göz bebekleri, bu anı beklemiş gibi dudaklarıma takıldı. "Sen de sor o zaman."

Duyduklarıyla yüzünde hâlinden memnun bir tebessüm oluşurken burnunu usulca saçlarıma değdirdi, kokumu içine çektiğini hissettiğim an oracığa yığılacağımı zannettim. Başım dönüyordu.

"Emin misin?" diye saçlarıma fısıldadı.

Dudakları kayarcasına oradan inip yanağıma sürterken kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi atıyordu. Tenimde yakıcı bir yol çizmeye devam etti ve dudakları tam dudaklarımda durdu. Nefesim kesilmişti, bir elini belimin kıvrımına yerleştirdiğinde bedenimi serbest bıraktım, bunu bekliyormuş gibi parmakları beni sıkıca kavradı. Bana sorduğu soruyla beraber bir şeylerin fitilini ateşleyeceğimi bilsem de bunu kabul edermiş gibi usulca başımı salladım, sanki koyu bakışlarıyla bana vadettiği şeylerin önünü açıyor, ona sonrası için izin veriyordum.

Konuşmak için nefes aldığında dudaklarım beklentiyle aralandı, gözlerim usulca kapandı. Belki de cümlelerin canını cehenneme atıp beni sadece öpmeliydi.

"Bu fotoğraf..."

Fısıltısı tenimi yakarken dudaklarını dudaklarımın yanına bastırdı. Parmaklarımı yüzüne değdirip sakallarını okşamaya başladım.

"Bu fotoğraf sana ait..." diye fısıldadı.

Cümlesini tamamladığında ben usulca gözlerimi açarken o, diğer eliyle az evvel masanın üzerine bıraktığım çocukluk fotoğrafımı tutuyordu. Bunun sırası olmadığını söyleyip yalnızca dudaklarıyla buluşmak isterken, "E-evet..." diye mırıldandım. Belimdeki elini tenime daha çok bastırdı.

"Peki, bu kime ait?"

Kararmış bakışlarından ayrılan gözlerim gösterdiği şeye değdi. Parmaklarındaki fotoğrafın usulca arka tarafını çevirdiğinde hiçbir şeye anlam veremeyen yüz ifademle onu seyrediyordum, kaşlarım aniden çatıldı. Tuna ağır ağır geri çekilirken elinde tuttuğu fotoğrafın arkasına karalanan kötü el yazısını gördüm.

Harfleri seçmeye başladığım an kanım dondu. Çünkü aslında bu, fark etmediğim yeni bir nottu.

"Geceler boyu bu güzel gözleri seyretmekten artık uyuyamıyorum. Sevgilim, bir gün bakışların yalnız bende olacak ve ben yalvarsan bile onları azat etmeyeceğim."

Kelimeler insanı ne kadar bozguna uğratabilirdi? Harfler bir ruha ne kadar sıkışırdı, onu böylesi bir çaresizliğe nasıl itebilirdi? Cansız bir kalemin ucuyla karalanmış düz bir yazı insanı nasıl parçalar, kırıp dökerdi? Bendeki tesiri bundan da öteydi. Birkaç satır boğazıma dolanmış, nefesimi düğümlemişti. Berbattım.

Bedenimi usulca Tuna'dan çekerken kararmış gözleriyle beni seyretmeye devam ediyordu. Ona ne söyleyebileceğimi düşündüm, telaffuz edeceğim kelimelerden hangisinin hâlimi daha acınası göstermeyeceğini bulmayı denedim. Yeterince değilmiş gibi... O yanıt beklercesine suratıma bakarken yapamayacağımı anlamaya başladım, sanki onun gözlerinde çırpındım, çırpındım, defalarca çırpındım... Ve bitti. Ne yaparsam yapayım bu çirkinliği anlatabilecek daha iyi bir yol bulamadım.

"Rüzgâr?" dedi tok bir sesle.

Yere eğdiğim başımı kaldırdım, gözlerimi ona çevirdim. Ciddiyetle tepkimi seyrediyordu.

"Öğrenmek istiyorum," dedi bir adım geriye gidip artık tamamen benden uzaklaştığında. Bedeninin az önce bulunduğu yerde yeller esiyordu, artık boşluktan ibaretti. Derin bir nefes verdiğimde Tuna başını eğip gözlerime ulaşmayı denedi.

"Kim bu?"

İç sesim usulca fısıldadı: *O, benim hayatımı mahvetmeye yemin eden bir psikopat.*

Dudaklarımdan sesli bir nefes kaçtığında gözlerini kıstı. Bir şeyleri anlamaya başlamışçasına başını salladı. "Sevgilin mi var?"

Gözlerim irice açılırken, "Hayır!" diye çıkıştım. Öyle ani bir çıkıştı ki Tuna'nın kafası daha da karıştı. Önce elindeki fotoğrafa baktı, ardından usulca arkasını çevirip yazılanları tekrar okudu. Okudukça yüzünün gerildiğini görebiliyordum. Çünkü bu defa kelimeler onun için farklı bir anlam kazanmaya başladı, o satırlarda benim sevgim yoktu, beni azat etmeyeceğini söyleyen bir saplantı vardı. Gözlerini fotoğraftan ayırıp bir kez daha bana çevirdiğinde az evvel kollarının arasında olduğum yerden uzaklaştım. Sanki ben uzaklaştıkça Tuna dikkatini bana daha çok veriyordu, gözlerinden kaçmak için sırtımı dönüp dolaptan temiz bir bardak çıkardım. Kendime su doldurmaya başlarken hiçbir şey yokmuş gibi davranmak o an dünyanın en zor şeyiydi.

Not tekrar zihnime yansıdı... Ne yaparsam yapayım beni azat etmeyecekti.

"Bir açıklama bekliyorum."

Tuna'nın sert sesi arkamdan duyulduğunda bardağı tezgâha bıraktım. İki parçaya bölünmüştüm. Bir yanım okuduğu nottan delicesine korkuyor, alenen beni tehdit eden o saplantılı adamı bulduğu yerde gebertmek istiyordu. O savunmasız yanım, olan biten her şeyi açıkça Tuna'ya söylemem gerektiğini haykırıyordu, artık birilerine bunun ne derece tehlikeli bir hâl aldığını anlatmalı, yardım bulmalıydı.

Diğer yanım gururundan ödün vermiyordu, dudaklarına saklanmış bütün çığlıkları bastırıyor, kimselere ses etmiyordu. Bana güçlü olduğumu söylüyor, şimdiye kadar yaptığım gibi bunun da üstesinden gelebileceğimi hatırlatıyordu. Kendinden başka kimseye güvenmiyordu, kimseden medet ummuyordu, birine sırtını yaslamanın gözlerini kapatıp bir uçurumdan aşağı atlamaktan farkı olmadığını biliyordu.

O yanım öyle çok yara almıştı ki, artık umutsuzca beni korumak için çabalıyordu, kulağıma hep acı acı fısıldıyordu... *Benim yara bandım bir başkası olamazdı.* Ben öz babasının bile acımadığı, zulmünü esirgemediği zavallı bir çocuktum. O güçlü yanım beni öyle zorluklarla büyütmüş, öyle acılarla bugünlere getirmişti ki şimdi bir başkasına muhtaç olmak gücüne gidiyordu. Babana bile güvenemediğin bu iğrenç dünyada bir yabancıya her şeyi anlatmak ancak intihara teşebbüstür, seni daha çok parçalamalarına izin verme, di-

"Geceler boyu bu güzel gözleri seyretmekten artık uyuyamıyorum. Sevgilim, bir gün bakışların yalnız bende olacak ve ben yalvarsan bile onları azat etmeyeceğim."

Kelimeler insanı ne kadar bozguna uğratabilirdi? Harfler bir ruha ne kadar sıkışırdı, onu böylesi bir çaresizliğe nasıl itebilirdi? Cansız bir kalemin ucuyla karalanmış düz bir yazı insanı nasıl parçalar, kırıp dökerdi? Bendeki tesiri bundan da öteydi. Birkaç satır boğazıma dolanmış, nefesimi düğümlemişti. Berbattım.

Bedenimi usulca Tuna'dan çekerken kararmış gözleriyle beni seyretmeye devam ediyordu. Ona ne söyleyebileceğimi düşündüm, telaffuz edeceğim kelimelerden hangisinin hâlimi daha acınası göstermeyeceğini bulmayı denedim. Yeterince değilmiş gibi... O yanıt beklercesine suratıma bakarken yapamayacağımı anlamaya başladım, sanki onun gözlerinde çırpındım, çırpındım, defalarca çırpındım... Ve bitti. Ne yaparsam yapayım bu çirkinliği anlatabilecek daha iyi bir yol bulamadım.

"Rüzgâr?" dedi tok bir sesle.

Yere eğdiğim başımı kaldırdım, gözlerimi ona çevirdim. Ciddiyetle tepkimi seyrediyordu.

"Öğrenmek istiyorum," dedi bir adım geriye gidip artık tamamen benden uzaklaştığında. Bedeninin az önce bulunduğu yerde yeller esiyordu, artık boşluktan ibaretti. Derin bir nefes verdiğimde Tuna başını eğip gözlerime ulaşmayı denedi.

"Kim bu?"

İç sesim usulca fısıldadı: *O, benim hayatımı mahvetmeye yemin eden bir psikopat.*

Dudaklarımdan sesli bir nefes kaçtığında gözlerini kıstı. Bir şeyleri anlamaya başlamışçasına başını salladı. "Sevgilin mi var?"

Gözlerim irice açılırken, "Hayır!" diye çıkıştım. Öyle ani bir çıkıştı ki Tuna'nın kafası daha da karıştı. Önce elindeki fotoğrafa baktı, ardından usulca arkasını çevirip yazılanları tekrar okudu. Okudukça yüzünün gerildiğini görebiliyordum. Çünkü bu defa kelime-

ler onun için farklı bir anlam kazanmaya başladı, o satırlarda benim sevgim yoktu, beni azat etmeyeceğini söyleyen bir saplantı vardı. Gözlerini fotoğraftan ayırıp bir kez daha bana çevirdiğinde az evvel kollarının arasında olduğum yerden uzaklaştım. Sanki ben uzaklaştıkça Tuna dikkatini bana daha çok veriyordu, gözlerinden kaçmak için sırtımı dönüp dolaptan temiz bir bardak çıkardım. Kendime su doldurmaya başlarken hiçbir şey yokmuş gibi davranmak o an dünyanın en zor şeyiydi.

Not tekrar zihnime yansıdı... Ne yaparsam yapayım beni azat etmeyecekti.

"Bir açıklama bekliyorum."

Tuna'nın sert sesi arkamdan duyulduğunda bardağı tezgâha bıraktım. İki parçaya bölünmüştüm. Bir yanım okuduğu nottan delicesine korkuyor, alenen beni tehdit eden o saplantılı adamı bulduğu yerde gebertmek istiyordu. O savunmasız yanım, olan biten her şeyi açıkça Tuna'ya söylemem gerektiğini haykırıyordu, artık birilerine bunun ne derece tehlikeli bir hâl aldığını anlatmalı, yardım bulmalıydı.

Diğer yanım gururundan ödün vermiyordu, dudaklarına saklanmış bütün çığlıkları bastırıyor, kimselere ses etmiyordu. Bana güçlü olduğumu söylüyor, şimdiye kadar yaptığım gibi bunun da üstesinden gelebileceğimi hatırlatıyordu. Kendinden başka kimseye güvenmiyordu, kimseden medet ummuyordu, birine sırtını yaslamanın gözlerini kapatıp bir uçurumdan aşağı atlamaktan farkı olmadığını biliyordu.

O yanım öyle çok yara almıştı ki, artık umutsuzca beni korumak için çabalıyordu, kulağıma hep acı acı fısıldıyordu... *Benim yara bandım bir başkası olamazdı.* Ben öz babasının bile acımadığı, zulmünü esirgemediği zavallı bir çocuktum. O güçlü yanım beni öyle zorluklarla büyütmüş, öyle acılarla bugünlere getirmişti ki şimdi bir başkasına muhtaç olmak gücüne gidiyordu. Babana bile güvenemediğin bu iğrenç dünyada bir yabancıya her şeyi anlatmak ancak intihara teşebbüstür, seni daha çok parçalamalarına izin verme, di-

yordu. Birinin elimi tutmasına izin verirsem ve yorulmuş ruhumu ona teslim edersem sanki bütün zaaflarıma dokunabilecekti, sanki çırılçıplak kalacaktım, sanki korkularımı onun avuçlarına bırakıp daha kötüleriyle birlikte bana geri vermesini seyredecektim. İnsanlar, onlara inandığınız ilk anda terk edip giderlerdi çünkü bu, hayatın acımasız bir kanunuydu.

Ve ben kendi arafımdan kurtulamıyordum. Karşımdaki adam yanıt beklercesine yüzüme bakarken içime dolan merhametsiz düşünceler değdiği yeri yakıp geçiyordu, canımı acıtıyordu, böyle gizlenmek zorunda olmak ağır geliyordu. Gözlerim dolu dolu, "Söyleyebileceğim hiçbir şey yok..." diye fısıldadım. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdığımda Tuna neredeyse çılgına dönmek üzereymiş gibi iki büyük adım atıp yanıma geldi.

"Var!" dedi sesini daha önce hiç yapmadığı gibi yükselterek. "Olmalı!"

Başımı çaresizce yere eğerken sertçe omuzlarımı tuttu. "Eğer..." dedi öfkeyle soluyarak. "Eğer izin vermezsen seni göremem. Sen kendini böyle gizlerken... Bu çok zor. Yapamıyorum."

Sesi giderek kısılırken sanki anlatmam için bana yalvarıyordu. Her şeyin farkındaydı ve tek istediği benim ona usulca kapılarımı aralamamdı.

"Korkuyorum," diye fısıldadım sesim artık hiç duyulamayacak kadar yok olurken. İtirafım boğazımı yaktı, yutkunamadım. "Güvendiğim yerden kırılmaktan korkuyorum."

Tuna'nın sıcak elleri yüzümü avuçladığında başımı usulca yukarı kaldırdı, dolu dolu olmuş gözlerime baktıkça sanki benden daha çok kahroluyordu.

"Korkunun içindeki umudu öldürmesine izin verme," diye fısıldadı kararlı bir sesle. "Çünkü gerçek güzellikleri yalnız cesur insanlar görebilir. Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin, fırtına."

Alnını alnıma dayayıp kahve gözlerini yumdu. "Sen bütün korkularını parçalayacak kadar güçlüsün, istersen onu yerle bir edersin.

Korkularının üzerine estiğinde geriye yalnızca uçurduğun yapraklar kalacak. Yetmedi mi? Toprağı yerinden sökeceksin, tozu dumana katacaksın. Yalnızca fark et. Çünkü..."

Gözlerim gözlerine değdi, ağlamamak için bir an bile kirpiklerimi kırpmadım. "Çünkü ben fırtınayım..." diye fısıldadım yarım kalmış cümlesini tamamlayarak. Tuna usulca dudaklarını kıvırdı. Uzandı, göz kapaklarım yavaşça örtülürken onlara sıcak birer öpücük kondurdu. Dudaklarının hafif baskısıyla akmaya hazır bir damla yaş usulca yanağımdan süzüldü, geri çekilip gözyaşımın tenimde izlediği yola aynı sıcak öpücükleri bıraktı. Nefesi tenimi yakıp geçerken fark ettiğim şeyle daha çok ağlamak istedim.

Bu adam, hayatımda ne kadar çok sevilmemişsem beni o kadar çok sevmek istiyordu. Kalbim göğsümde sıkıştı. Gözlerimi açmaya korktum, tenimde gezinen dudaklarına ruhumu teslim ettim.

"Çok yoruldun... Değil mi?"

Fısıltısı kulağımı okşarken dudakları orada durdu. Setlerini parçalayıp taşmak için bekleyen duygu selini bastırırken başım yavaşça omzuna düştü, Tuna bana sıkıca sarıldı. "Çok yoruldum," dedim ağlamaklı bir sesle.

Elleri şefkatle saçlarımı okşarken küçüklüğünden bu yana bir kez bile bu hissin güzelliğini tadamamış buruk yanım kalbimin tenha bir köşesine saklanmış, yalnız başına hıçkırarak ağlıyordu. Saçlarımı neden böyle güzel okşuyordu? O zaman içimdeki kız çocuğu ona bağlanmamak için nasıl direnecekti? O bedenimi koşulsuz bir güvenle sarmışken yeşerttiği sevgiye nasıl karşı duracaktım? Alt tarafı birkaç saç telime dokunan o sıcak parmaklarının geçmişteki acılarıma merhem olduğunun farkında mıydı? Bana nasıl güzel dokunduğundan haberi var mıydı?

Kulağıma bir şey fısıldadı. Saçlarımı okşayan parmaklarıyla öylesine mest olmuştum ki gözlerimi açıp bu anı mahvetmeye kıyamadım. Başımı omzundan çeksem sanki sıcaklığı aniden kaybolacaktı. Oysa onun şefkatli ellerine öyle muhtaç hissediyordum ki...

Söylediği şeyden sonra uzandı, beni yavaşça kucağına aldı. Bir elini bacaklarımın altından geçirirken diğeriyle sıkıca belime sarıldı,

tutuşu öyle kuvvetliydi ki birinin beni bırakmayacağına eminsem o kişi, o an yalnızca Tuna'ydı. Güçlü adımları yatak odama ulaştığında ışığı açmadan yatağıma ilerledi, beni nazikçe yatağa bırakırken örtüyü açtı, uzanıp yastığa dağılan saçlarımı düzeltti. Gözlerimi açmaya korkuyordum ancak geri çekildiğinde ona bakma ihtiyacına mani olamayıp karanlığa uyandım.

O güzel kahveler tam dibimdeydiler.

"Uyu," diye mırıldandı. "Çok yorgun insanlar uyurlar."

Belki de hiç yapmadığım bir şeyi yapıp ilk kez itiraz etmeden başımı sallarken dudağım titrer gibi oldu. Uzandı, dudağımın yanına bir öpücük bıraktı. Gideceğini ve bunun bir veda busesi olduğunu fark ettiğimde bir an ona sıkıca tutunmak istedim. Ancak görünürde hiçbir şey yapabildiğim yoktu, büyülenmiş gibi onu izliyordum. Bir defa daha korkularımı itiraf etmeye beni zorlamadığı ve merhametiyle sığınağım olduğu için içimde ona karşı bitmek bilmeyen bir sevgi şelalesi çağlıyordu, durduramıyordum.

Bu gece bir kez daha ispat etmişti. Eğer yanımda biri olacaksa ihtimaller yoktu, tek yol bu adamdı. Tuna beni bırakmazdı.

"Sabah..."

Fısıltısı içimi delip geçerken karanlıkta parlayan gözlerine baktım. "...geleceğim," diye devam etti. "Ve sen bana her şeyi en başından anlatacaksın. Bu gece bütün korkularını kâbuslarına hapsedeceksin ve güneş bizim için doğacak. Söz mü?"

Sözlerinin içimde ne büyük bir yangını körüklediğinden bihaberdi. Koyu gözleri ona karşı artık tamamen dürüst olacağıma kalpten bir yemin bekliyordu. Ve ben... Belki de hayatımı değiştirecek bir adım attım.

"Söz," diye fısıldadım. "Güneş bizim için doğacak."

Tuna duyduklarıyla tebessüm ederken saçlarıma son bir kez öpücük kondurup örtüyü üzerime çekti. Sessiz adımlarla başucumdan ayrılırken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kapıyı kapatıp evden çıktıktan sonra bir süre ardında bıraktığı boşluğu seyrettim.

İç savaşım bitmişti. Sonucu ne olacaksa olabilirdi, kalbim bu yükü yalnız taşıyamıyordu.

Ona her şeyi anlatacaktım. Sabah güneş bizim için doğacaktı ve kimseye güvenemeyen o yanım belki ilk kez haksız çıkacaktı. Tuna o buruk parçamı mahcup edecekti, elimi tutacaktı ve beni kendisiyle sarhoş edecekti. Ve ben ilk kez ruhumun bir başkasıyla bütünleşeceğini hissediyordum. Bu defa ben yanılacaktım, bu defa yalnızlığım yanılacaktı, bu defa bütün kötü hisler yok olacaktı.

Hayatımda ilk kez biri korkularımı kâbuslara gömmeyi vadediyordu. Ve ben ilk kez inanıyordum. Tuna benim için elinden geleni yapacaktı. Ve istemediğim hiçbir an beni en ufak bir şeye zorlamayacaktı. Onun merhameti benim buzlarımı eritecek kadar sıcak bir yuvaydı.

Yatakta sağ tarafıma dönerken soğuk çarşaf tenimi gıdıkladı. Tuttuğum nefesi azar azar bıraktım. "Anlatman gerekiyor Rüzgâr," diye mırıldandım. Bu sesli bir kabullenişti. "Ondan sana zarar gelmeyecek."

Göz kapaklarım uykunun rehaveti ile kapanırken telefonumun melodisi kulağıma ilişti. Onu mutfakta bırakmıştım ve geçtiğimiz bir saat boyunca başım öylesine dönmüştü ki dünyadaki bütün gerçeklikten kopmuş gibiydim. Melodiyi duymazdan gelmeyi denedim.

Ses kesildikten beş dakika sonra telefon tekrar ısrarla çalmaya başladı, açmam için diretiyordu. Oysa ben gecenin bu vakti bana ulaşmak isteyecek masum bir insan tanımıyordum. Göremesem de o şeytanın varlığını hissediyordum. Bir ilki gerçekleştirdim ve uzandığım yerden kalkmadım. Bir süre sonra melodi tekrar kesildi, cevap alamadığında susmak zorunda kaldı. Dudaklarımda bir tebessüm oluşurken gülümsedim.

Kapıma dayanması, telefonuma sızması, notlarla her yeri işgal etmesi mühim değildi. Tuna haklıydı. Onu bu gece kâbuslarıma hapsedecektim.

Çünkü önemli olan tek şey zihnimden uzak durmasıydı.

"Günaydın!"

Perdemi sıyırıp penceremi açtığımda günler sonra ilk defa güzel bir havayla karşılaşıyordum. Karanlığın ve karamsarlığın uzun zamandır ilk kez beni terk ettiğini hissederken gökyüzünde uçan kuşlara seslenmenin verdiği tuhaf hisle sırıtıyordum. Yalnızlık bazen insana kafayı yedirtiyordu.

"İzlediğinizi biliyorum," diye homurdandım onlar kanat çırpıp uzaklaşırken. "O zaman bundan sonrasını da izleyin. Çünkü çok hoşunuza gidecek!"

Derin bir nefes verip pencereden uzaklaşırken tembel adımlarla mutfağa ilerledim. Masanın üzerindeki telefonumu alıp gece gelen cevapsız aramaları kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi tanımadığım numaralardı ve farklı olarak bu defa üç adet numara vardı. Bunu bu kadar arsızca yapıyor olması midemi bulandırırken umursamamak için direndim.

"Gördüğün gibi," diye fısıldadım kaşlarımı çatıp ekrana bakarken. "Dün gece seni yendim. Bana musallat olamadın, pis herif."

Hızla artık aşina olduğum numarayı tuşlarken bir yandan giyinmek için odama yürüyordum. Yaklaşık beş dakika sonra gerekli bilgileri verip daha önce konuştuğum polis memuruna ulaşabildiğimde heyecanla dün yaşadığım gelişmeleri aktardım. Restorandaki personelin şahsı görmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu, ses kayıtlarının bulunduğunu ve güvenlik kameralarına ulaşma şansımızın olduğunu çabucak açıkladım. Polis memuru uzun bir süre beni dinledikten sonra bunların şimdiye kadarki en iyi gelişmeler olduğunu onaylayarak tespitime hak verdi. Yaklaşık on dakika süren telefon görüşmesinin ardından çoktan çantamı hazırlamış, kıyafetlerimi giymiştim. Polis ekibi, benden önce bildirdiğim adrese doğru yola çıkmıştı.

Er ya da geç yakalanacaktı. Her seferinde kıl payı kaçırıyor olabilirdim ancak bu defa kendini fazla riske atmıştı. Bu kadar erken harekete geçeceğimi düşünmediğini biliyordum.

Evin kapısını kilitleyip çabuk adımlarla apartmandan ayrılırken bir an için Tuna ile karşılaşmayı diledim. Bugün alacağım güzel haberleri vermek istediğim ilk kişi oydu, içim kıpır kıpır olurken gülümseyerek bahçe kapısına ilerledim. Polislerin yanından ayrılır ayrılmaz onu arayacaktım.

Güneş bu sabah bizim için doğmuştu.

Arabama ilerlerken aniden duyduğum mırıltıyla adımlarımı durdurdum. Daha kapımı açamadan aniden tekerleğimin yanında beliren yavru kedi masum gözlerle beni seyrediyordu. Göz göze geldiğimizde bir kez daha mırıldandı.

Donup kaldım.

Yavru kedinin fotoğrafı usulca zihnime süzüldü, onu en son gördüğüm zamanı anımsadım. Bedenim şaşkınlık dalgalarıyla sarsılırken ona doğru ürkütmeyecek ufak bir adımla yaklaştım. Eğilip hafifçe elimi uzattım. Miyavladı.

"Geri geldin..." diye fısıldadım şaşkınca. Olanlara anlam veremeden, arabamın altındaki kediye bakarken içimde bir ses bunun iyiye işaret olmadığını fısıldadı. Eğer bu ufak hayvanı serbest bırakmışsa hâlâ etrafımda olma ihtimali...

"Geldim."

Yalnızca birkaç saniyenin ardından ensemde hissettiğim nefes ve kulağıma ilişen vahşi sesle bedenim korkunç bir ürpertiyle irkildi, çığlık atmak için ağzımı araladığımda sesim içime hapsoldu. Aniden arkadan sertçe itildim ve başım arabamın camına çarptı. Acıyla haykırırken büyük bir el ağzımı kapattı ve beni arabaya yasladı. Sırtıma göğsünü bastırırken hareket etmemi engelliyordu, ağzımı kapatan elinden kurtulmak için çenemi hızla geri çektim.

Çabama karşılık hafifçe gülerek beni arabayla arasına daha fazla sıkıştırırken gözlerim doldu, bedeni öyle güçlüydü ki onu itemiyordum. Sokaktan geçen herhangi birini aradım, birinin bu kuytu otoparktaki sesi soluğu çıkmayan beni görmesini diledim. Ancak sabahın beşinde burada bizden başka hiç kimse yoktu. Uzaklardan birkaç arabanın korna sesi duyuluyordu.

"Sana geldim," diye fısıldadı bir kez daha. Sesi tanıyamıyordum. Kendimi zorluyor, zihnimdeki herkesi bu tını ile kıyaslıyordum ancak hiçbir şey düşünemiyordum. Korku içimde bir çığ gibi büyürken başımı geriye itip camdan yansıyan görüntüye ulaşmaya çalıştım, sonuç nafileydi. Büyük bir maske ile yüzünü gizlemişti ve kamufle olmak için montunun şapkasını sonuna kadar çekmişti. Tamamen siyahlar içindeydi, buraya kadar bu garip görüntü ile nasıl fark edilmeden gelebildiğini sorguladım.

En azından gözlerini görebilmek için başımı oynattığımda bu onu sinirlendirdi ve tek eliyle saçlarıma yapıştı. Ağzımdan acı bir inleme kaçarken tuttuğu başımı sertçe arabaya çarptı. Delicesine bir sızı alnımdan şakaklarıma yayılırken bugün burada ilk kez beni öldürebileceğini hissettim. Bedenim bu acı gerçeği kabullenmeyerek tekrar vücudunun altında çırpındığında bu defa saçlarımı yolmaya başlayan elini kollarıma indirdi ve sertçe sıktı. Canım öyle çok acıyordu ki bedenimin moraracağına emindim.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, yüzümü arabanın camına yapıştırdı. "Ama sen bana gelmedin," dedi nefretle. "Seni bana getiremedim, Rüzgâr."

Gözlerim hissettiğim acıyla yaşarırken dudaklarımdaki parmaklarından kurtulmayı denedim. Bir anlık boşluğundan faydalanıp parmaklarına dişlerimi geçirdiğimde ne yaptığımı fark etti ve beni acımasızca bir defa daha arabanın kapısına çarptı. Canımın acısıyla çığlık atarken sesim, ellerinde boğuk bir yakarıştan başka bir şeye dönüşemedi ve kendimi olduğum yere çaresizce yığılacak gibi hissettim. Çarpmanın etkisiyle sızlayan burnumdan usul usul akan sıcak kanı hissettiğimde o bunu biraz bile umursuyor gibi durmuyordu.

"Sen ona gittin."

Sesindeki kin kanımı dondurdu. Sızlayan saç diplerim, zonklayan başım ve kanayan burnum sanki bana korkunç sonumun geldiğini hatırlatıyordu, ne kadar çırpınırsam çırpınayım kendimi kimseye duyuramadım. "Sen ona gittin," dedi boğuk bir sesle. Yü-

zünü kapatan kalın siyah maske onu net duymamı engelliyordu, biraz daha zorlasam belki onu bir yerden çıkaracaktım, bir ihtimal tanıdık gelecekti ancak canımın acısıyla gözlerim kararmış, kendimi kaybetmek üzere acınası bir hâle düşmüştüm.

"Onu evine aldın. Öyle mi?"

Nefret dolu fısıltısı bütün saplantılarını açığa vuruyordu, yüzünü ne kadar gizlerse gizlesin sesindeki gaddarlığı saklayamıyordu. Bir kez daha başımı sertçe cama yapıştırırken ellerimi ondan kurtarmayı denedim, bedeniyle tekrar üzerime abandığı sırada saçlarımdan tutup başımı geriye çekti. Gözlerim acıyla tekrar yaşarırken tek yapabileceğim şeyi yapıp bacağımı kaldırdım ve ona tekme atmayı denedim. Diz kapağına denk gelen ayağım dengesini sarsarken ufak bir an için ağzımdaki eli geri çekildi.

"Yardım edin!" diye boş sokağa var gücümle haykırdım. "Ya-"

Çığlığımı ağzıma kapattığı büyük eliyle çabucak engellerken bu defa ellerimi ondan kurtarmak için debelendim ve bu, onu daha da kızdırdı. Beni beklemediğim bir anda tutup yere fırlatırken neye uğradığımı şaşırdım, yüzümü korumak için ellerimi kendime siper ederken sert kaldırım taşıyla burun buruna gelmiştim. O benim üzerime çullanamadan kaçmak için dizlerimden destek alarak kalkmaya çalıştığımda vakit kaybetmeden bir kez daha beni yere yapıştırdı ve ağır vücudu ile üzerime abandı. Yüzüm soğuk taşa yaslanırken tekrar saçlarıma yapıştı.

"Sakın bana sizi uzaktan seyredeceğimi düşündüğünü söyleme."

Kelimelerini algılamak zamanımı aldı, acıdan düşünemiyordum. Tek anlayabildiğim tarifi olmayan bir kıskançlığa kapıldığıydı, dün gece telefona yanıt vermemiş olmam ve Tuna'nın evime girmiş olması onu delirtmişti.

Öyle delirmişti ki yakalanmak pahasına beni evimin otoparkında öldürmek istiyordu. Dudaklarımı kapatan eli olmasaydı ona beni hemen öldürüp bu işi erkenden bitirmesini haykırırdım. Ancak yapmadı. İğrenç nefesini saçlarımda, ensemde hissetmeme izin verdi ve sıkıca tuttuğu bileklerimi neredeyse morartarak canımı acıtmaya devam etti.

Bir kez daha bu kadar erken pes edemeyeceğimi düşünüp ağzımı kapatan elini ısırdığımda kanayan burnuma aldırmadan beni ikinci defa sertçe saçımdan tutup taşlara çarptı. Gözlerimin önü kararırken çabalamaktan vazgeçmeyip vücudunun altında çırpınarak onu üstümden atmayı denedim. Beni daha fazla bu şekilde tutamayacağını fark etmiş gibi yüzüstü çevirdiğinde gözlerini görmeye fırsatım kalmadan bana sert bir yumruk attı. Acıyla haykırırken bu defa dudaklarım tamamen aralanmıştı ve çığlığım sokakta yankılandı. Yüzüm aldığı darbenin etkisiyle yanarken son bir defa şansımı deneyerek kollarımı etrafa savurmayı ve ondan kurtulmayı denedim. Tırnaklarım bir an için beni tutan koluna isabet ettiğinde hiç acımadan sivri uçlarını onun derisine geçirdim ve aşağı doğru var gücümle batırarak uzattım. Acıyla bir küfür savurup kolunu benden kurtarırken ağzımı kapatmaya çalışan elini boşta kalan elimle ittim. Dudaklarım yeni bir yardım çığlığıyla aralandığında kanayan burnuma sert bir darbe indirdi ve görüşümü kaybettim. Üstümden kalktığını hissettiğimde acıyla bir çığlık attım, sert ayakkabısının kaburgama korkunç bir darbe indirmesiyle yerde iki büklüm kıvrandım.

"Geleceğim," dedi soluk soluğa. "Verilmemiş hesabını verecek-sin."

Maskesinin altından duyulan kindar sesi kulağıma nefretin soğumuş hâli gibi ilişirken gözlerimi acıdan açamıyordum. Adımların uzaklaştığını hissettiğimde ağlamaya başladım. Eğer tırnaklarımı ona geçirememiş olsaydım belki de bizi kimsenin görmediği bu süre zarfında beni daha şiddetli darp edecek, canı isterse öldürecekti. Ellerim acıyan kaburgamı tutarken gözyaşlarım yüzümü ıslattı, yattığım yerden kalkabilmek için var gücümle çabaladım. Güvenli bir yere girmeliydim.

Burnumdan akan sıcak kanın dudaklarıma bulaştığını hissettiğimde soluğum neredeyse kesilmek üzereydi, daha fazla bununla başa çıkamayacağımı ve buradan kalkamayacağımı fark ettiğimde acıdan tam olarak aralayamadığım gözlerim yere düşen çantama takıldı. Her şey kaldırıma saçılmıştı.

Oraya doğru sürünerek arabanın altında kalan telefonuma ulaştım ve yaşlar yüzümü bulanıklaştırırken çabucak ekran kilidine dokundum. Birkaç dakika sonra telefonumdaki sabit ses sustu.

Tuna aramayı cevapladı.

"Lütfen gel..." diye yalvardım.

Hıçkırıklarım sesimi boğuk ve anlaşılmaz bir hâle sokarken onun telefonun diğer ucundan sesinin kesildiğini anladım. Şok olmuştu. Ağladığımı fark eder etmez telaşla bir şeyler bağırmaya başladığında, "A...Arabam..." diye soluklandım. "Aşağıda..."

Telefon aniden kapanırken birkaç dakika içinde apartmanın giriş kapısının açılma sesini duydum. Zaman ve mekân kavramımı yitiriyordum. Bayılmamak için kendimi zorladım. Kanın tadı dilime ulaşmıştı.

Koşar adım otoparka doğru ilerlerken gözlerim acıya yenik düştü ve kapanmadan önce son kez telefonunun ekranına değdi ve saati gördüm.

Nefesim durdu. Bana yıllar gibi gelen süre yalnızca dört dakikaydı. İnsanlara sesimi duyurmaya çalışmış, ölüm tehditleri aldığımı ispatlamak için can havliyle savaşmıştım. Kimse bir şey yapamıyordu ancak o saplantılı adamın beni ücra bir köşede sıkıştırıp öldürmesi yalnızca üç dakikasını alacaktı. Anlatamamıştım.

Gözlerim kapandı.

Kulağıma ulaşan uğultular yavaş yavaş anlamlı birer cümle hâlini almaya başladığında bedenimin uzun zaman sonra ilk kez yaşam belirtisi gösterdiğini hissettim. Parmak ucum hafifçe kıpırdanıp yanı başımdaki varlığın sıcaklığına dokunma ihtiyacı duyarken gözlerim usulca aralandı. Korkunç bir anı, zihnime sinsice saldırdı. Güvende miydim?

"Yardım..."

İçime çektiğim nefes, kaburgama saplanan felaket bir sancı ile kesildiğinde öksürmeye başladım. Cümlem yarıda kalmıştı ancak

gözlerimi hâlâ aralayamadığım için canım delice yansa da konuşmaya çalıştım.

"Ya... Yardım..."

Korkunun buram buram tesir ettiği sesim titriyordu. Bedenim sözlerimi tamamlamama izin vermedi, gözlerimi açamadım, karanlıktan kurtulamadım, etimi paramparça eden yaralar tenimi öyle yaktılar ki dudaklarımdan yalnızca çaresiz iniltiler döküldü. Yakarışım içimde hapsoldu.

Bir kez daha öksürük nöbetine girdim. Parmaklarım, solukları mı sıkıştıran göğüs kafesime dokunup acımı biraz olsun dindirmek için medet umarken sıcak bir el, elimi kendi avuçlarına hapsetti. Kendime zarar vermeme engel oldu, yırtıcı parmaklarımı durdurdu. O nazik parmaklar benimkilerin üzerine örtüldüğünde öksürük nöbetim dindi, yavaş yavaş düzenli soluklar almaya başladım. Biraz sonra başucumdaki sıcaklığı tamamen tenimde hissedebilir hâle geldiğimde zihnim korkunç karmaşadan kurtuldu. Yalnız değildim. Beni kimse hırpalamıyordu, bir yerlere fırlatılmıyordum, nefret dolu bir ses kulağımı okşamıyordu, kimse boğazıma yapışmıyordu...

Ben öldürülmüyordum.

Sıcak gözyaşları karşı koyamadığım bir şekilde akmaya başladıklarında şakaklarımdan süzülüp yastığa damlamaya başladılar. Kirpiklerimi yavaşça araladığımda dünyam bir an için aydınlanamadı, hiçbir şey net değildi. Bulanık görüşümden beni çekip kurtaran yine o sıcak parmaklar oldu, gözyaşlarımı onlar daha akamadan sildi, şakaklarıma dokundu, oradan usul usul saçlarımı okşadı.

"Şşh... Buradayım," diye fısıldadı. "Buradayım Rüzgâr."

İçimde çığ gibi büyüyen korku aniden bastırıldığında gözlerimin önünde, her yer kararmadan evvel son gördüğüm yüz olan Tuna'nın yüzü duruyordu. Kahve gözleri tıpkı benimkiler gibi buğulanmıştı, yavaş yavaş kendime gelirken bir an için bunun nedenini sorguladım. Yoksa gözlerim yaşlarla buğulandığı için onun kahvelerini de mi böyle görüyordum?

Zira kahve gözler bana hiç böyle bakmazdı. Sıcacık olurlardı ancak bu sevgidendi. Bazen anlam veremediğim bir sebepten parlarlardı, bazen daha dingin bakarlardı.

Ancak çehreme hiç böyle kederle bakmazlardı. Orada gördüğüm tek şey yıkılmışlıktı. Sanki benim içim kadar onun güzel gözleri de paramparçaydı. Parmaklarım onun avuç içinde ürkekçe hareket ettiğinde bir kez daha burada olduğunu ispat etmek istermiş gibi tenini tenime temas ettirdi, eli bileğimi usul usul okşadı. Öyle derin bir dokunuştu ki ancak dakikalar sonra artık kimsenin yardımına muhtaç olmadığımı fark edebildim, sesimi kimseye duyurmak zorunda değildim; bağırmak, yalvarmak, çığlıklar atmak zorunda değildim. Ben sığınağımı bulmuştum.

"Tuna..." dedim göğsüm bir kez daha aldığım nefesi bana haram edermişçesine sızlarken. Yüzüm bu katlanılmaz acıyla buruştu, dudaklarımı birbirine bastırdım. Karşımdaki adam ellerimi daha sıkı tutup, "Dokunma," diye mırıldandı. Gözleri kaburgalarıma indi. "Yaran var... Canın acır."

Yattığım yerden doğrulamayacak kadar kötü bir durumda olduğumu fark ettiğimde dudaklarım titredi. "Çok... Çok kötü mü?" diye çaresizce sordum. Ellerimi hâlâ sıcak avuçlarına hapsetmeye devam ederken dokunuşunda uyarıcı bir şeyler vardı, beni kendimden korumak istermiş gibi engelliyordu.

"Değil," dedi yumuşacık bir sesle. "Geçecek güzelim."

Sözleriyle gergin bedenim biraz daha gevşerken kendi evimde olmadığımı fark ettim. Beni karanlığa hapseden o uzun uykumda burnuma gelen o hoş koku bu adama aitti. Büyük bir odadaydık ve oldukça rahat bir yatakta yatıyordum.

Gözlerim bir an için odanın penceresine iliştiğinde içeriye yansıyan ay ışığı beni ürküttü. Perdeler uzun zamandır alışık olmadığım bir şekilde sonuna kadar açıktı. İçimi korkunç bir his kaplarken kendimi sakinleştirmeyi denedim.

Burada hiç kimse saplantılı bir çift gözden saklanmıyordu. Özgürce yaşıyorlardı.

Sahi, ne zamandır geceleri özgürce camdan dışarıyı seyretmiyordum? Yıldızları seyretmeyi unutalı kaç ay geçmişti? Bir kez daha yaşlarla titreyen göz bebeklerimi gizlemek istermişçesine sırtımı dönmek istediğimde ağrılar bana henüz dilediğim kadar rahat hareket edemeyeceğimi hatırlattı, dişlerimi sıktım. Hâlimi fark eden Tuna oturduğu yerden kalkarken, "Asaf abi!" diye seslendi. Gelenin kim olduğunu görebilmek için yüzümü kapıya çevirdiğimde az sonra içeri saçları kırlaşmış, yaşını epey almış gibi görünen bir adam girdi. Gözleri yorgun görünüyordu ancak adımları sağlamdı, çabucak yatağın başucuna geldi.

Tuna, "Uyandı," diye derin bir nefes verdi. "Yaraya bakacak mısın?"

Adam gözlüklerini düzeltip, "Bir bakayım," diye iç çekti. Ardından dibime kadar girip üzerimdeki ince örtüyü usulca kaldırdı. Belimden göğsüme doğru ilerleyen yaraya bakmak için eğildiğinde parmaklarından bir an için ürkerek kendimi geri çektim. Gözleri gözlerime değdi. "Korkma kızım," dedi içten bir sesle. "Pansuman yaptım. Birkaç güne acısı kalmaz..."

Tuttuğum nefesi bırakırken adam sargı beziyle sardığı yere dokundu. Kesik bir inilti dudaklarımdan kaçarken Tuna'nın çenesinin gerildiğini, yüz ifadesinin giderek sertleştiğini görebiliyordum. Beni neden hastaneye götürmediğini ona sormak istiyordum ancak o an bunu düşünemeyecek kadar acı çekiyordum. Yaşlı adam yarayı kontrol ederken dişlerimi birbirine kenetledim, parmaklarım arasındaki çarşafı sıktım. İşi bitip sargıyı tekrar kapattıktan sonra gözleri yukarı kaydı ve saçlarımın arasındaki bir noktaya bakmaya başladı. Kısa bir süre başımı inceledikten sonra, "Korkacak hiçbir şey yok," diye derin bir nefes verdi. "Başına aldığın darbe neyse ki hafifmiş. Kaburgandaki daha vahim, canın acımasın diye bir süre seni uyutmak zorunda kaldım, kızım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hiçbir yerimin kırılmadığını anlayabilecek kadar sağlamdım, işin ironik kısmı bunun bir teselli hâline gelmiş olmasıydı. Bede-

nimde yüksek ihtimalle acısı birkaç gün dinmeyecek eziklikler meydana gelmişti. Aldığım darbeleri hatırlayınca içim ürperdi, gözlerimi kapattım.

"Sabah tekrar uğrarım, oğlum."

Tuna fazla duyulmayan bir sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra adam yanımızdan ayrıldı, ardından dış kapının kapanma sesini duydum. Yanıma gelirken çalan telefonunu açtı, karşı taraftan ne duyduğunu bilmiyordum ancak yüz ifadesinin daha da karardığını görebiliyordum.

"Evet," dedi bir süre sonra. Sesi ürkütücüydü. "Hepsi kontrol edilecek."

Karşı taraftan gelen yanıtı bir süre dinledi. Ardından öfkeyle gölgelenen çehresini benden gizleyerek sırtını döndü, bulunduğumuz yerin adresini konuştuğu kişiye iletti. "Bir saatin var," diye ekledi. "Elini çabuk tut."

Telefonu kapatıp yatağın yanına yaklaştığında gözlerim gözlerine değdi, orada bana söylemek isteyip söyleyemediği bir şeyler olduğunu anladım.

"Tuna..." diye fısıldadım.

Yatağın dibine diz çöktü. Elleri saçlarıma uzanırken, "Fırtına," diye zoraki tebessüm etti.

Gülümsemeye çalıştım. "Un torbası."

Sıcak gözleri gözlerime baktıkça, âdeta barındırdığı bütün duyguların yoğunluğuyla içime akmaya devam ederken, "Ağrın var mı?" diye kısık bir sesle sordu. Sanki bunu sormak onu kahrediyormuş gibi bir an için gözlerini kapattığını gördüm.

"Fazla yok," diye yalan söylemek zorunda kaldım. Nedendir bilinmez, onu böyle perişan görmek canımı bedenimdeki yaralardan daha çok yakıyordu. Bunun farkındalığıyla titrek bir nefes verdim. Tuna saçlarımı okşamayı bırakmadı.

"Beni neden hastaneye götürmedin?" diye fısıldadım.

Gözleri bir kez daha gözlerime sabitlendiğinde orada korkunç bir parıltı gördüm, öyle ki düşündüğü şey her neyse, etrafındaki her şeyi yakıp kavuracak kadar tehlikeliydi. "Önce bana anlat istedim," diye açıkladı beni ürküten bir ses tonuyla. "Uyanmanı bekledim. Sonra hastanede kontrollerini yaptırıp rapor alacağız, olayla ilgili polise ifade vereceksin."

"Neden bekledin?" diye sordum merakla. Bu öylesine sarf edilmiş bir cümleydi, beklemiş olup olmamanın anlamı yoktu, ne kadar ağır bir darp söz konusu olsa da o piç kurusunun bunu hesaplayarak yanıma geldiğinden adım kadar emindim, polis ne yaparsa yapsın o takıntılı ruh hastası bizden bir adım öndeydi, kanıtları bir şekilde yok edecekti.

"Beklemem gerekiyordu," dedi Tuna. Sözlerinin üstü kapalıydı, ilk kez onda en ufak bir neşe kırıntısı göremiyordum, samimi tavırlarından eser yoktu. Çehresi düşündükleriyle sertleşti.

"Bunu yapanı önce ben bulacağım. Sonra polis teslim alabilir."

Cümlesiyle beraber yattığım yerde daha da küçülmek istedim. Örtünün altında huzursuzca kıpırdanırken her şeyin sonuna yaklaştığımızı hissediyordum.

"Bulamazsın..." diye fısıldadım.

Bu acı bir itiraftı.

Tuna'nın gözleri birkaç ton daha koyulaşırken nihayet ona anlatmadığım her şeyin açığa çıkacağını fark etmiş gibi yüzü gerildi, yakınlığımız yetersiz kalıyormuşçasına yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Usulca, "Neden?" diye sordu.

Yine de saçlarımı okşamayı bir an bile bırakmadı.

"Çünkü kendini hiç ele vermiyor," diye mırıldandım sessiz bir şekilde. "Yine vermeyecek. Onu bulduğumu sandığım her defasında benimle alay edercesine daha kötü şekilde karşıma çıkıyor."

Cümlem bittiğinde ikimizin de nefes almadığını hissediyordum. Gözlerimi ondan kaçırmak istesem de bu defa yapamadım. Eli bir an duraksadı ancak bunu hızla atlattı. Benim kendime itiraf edeme-

diğim şeyi Tuna birkaç dakika içinde kabullenmeye çalışıyordu. Bir şeyleri idrak ettiğini yüz ifadesinden anlayabiliyordum, dip dibeydik. Hareketsizdi. Beni ürkütmemeye çalıştığı için sakin tutmayı denediği ses tonuyla, "Hırsız falan yok... Değil mi?" diye sordu.

Başımı usulca iki yana sallarken fısıldadım. "Yok."

İçeriye çöken ağır hava acılarımdan daha katlanılmaz bir hâl almaya başladığında dudağımı ısırdım. Bu sabahki felaket yaşanmamış olsaydı da ona zaten her şeyi anlatmak istemiştim. Beni tekrar ayağa kaldırmış, içimde var olduğunu unuttuğum gücü hatırlamamı sağlamıştı. Beni öyle kuvvetli bir fırtınaya benzetmişti ki sahiden esip gürlersem bütün korkularımın yok olacağını hissetmiştim.

Ancak hayat bazen sizden daha güçlü esiyordu ve ne olduğunu bile anlayamıyordunuz.

"Ben..." Yutkundum. Kirpiklerimi kırpıştırırken gözlerimi tavana diktim. Ağlamayacaktım. "...ben bu sabah ilk defa çok mutlu uyanmıştım," diye fısıldadım. "Söylediğini yaptım. Meydan okudum. Biliyor musun? Dönüp baktığımda kahkahalarla güleceğim bir şey yaptım. Kuşlarla konuştum! Neler yapabileceğimi seyredin, dedim. İlk kez inandım Tuna."

Dolan gözlerimi yanımdaki adama çevirdim. "Kendime uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok inandım."

Tuna duyduklarıyla daha da mahvolmuş gibi gözlerini kapattı. Kahvelerini benden esirgediği için daha da savunmasız hissederken bir damla yaş yanağımdan süzüldü. "Ya hiç gitmeseydi? Ya sesimi kimse duymasaydı? Ya sen... Sen gelemeseydin? Ben orada ölecek miydim?"

"Böyle yapma."

"Ama onlar yapıyor," dedim dudaklarım titrerken. "Öyle çok anlattım ki... Tek istediğim özgürce yaşamaktı. Anlattım. Defalarca anlattım! İspatlayamadım. Fırtınanın gücü, toprağı yerinden sökmeye yetmedi. Bu sabah... Bu sabah ben..."

Dilimi yakan sözcükleri telaffuz etmeme izin vermeden, "Yapma!" diye sesini yükseltti. Alev alev yanan gözlerini gözlerime dik-

ti, saçlarımı okşayan eli yüzüme indi. "Bunları düşünme," diye yalvardı.

"Öyle çok hayalim var ki," diye itiraf ettim bir anlık gafletle. "Öyle çok yaşamak istiyordum ki... Babamın annemi öldürmesine ramak kaldığı her gece ben yaşayabilelim diye öyle çok dua ederek uyudum ki... Kurtaracağım dedim. Annemi de, kardeşimi de... Umutlarımızı da. Ben bizi kurtaracaktım. Oysa bak bana..."

Yaşlar yanağımı ıslatırken Tuna başını boynuma gömdü, titrek nefesi boynuma değerken ağladım. "Beni kimse kurtarmadı," diye fısıldadım. "Neden yaşamak bu kadar zor?"

Hıçkırıklarım bedenimden kopup giderken sanki bütün dünya yok olmuş da ben bir başıma kalmışım gibi içimden gelerek ağlıyordum. Ağladıkça yaralarım acıyordu, acıdıkça daha çok ağlıyordum. Omuzlarım şiddetle sarsılırken gururum ayaklar altındaydı. Bunu dile getirmek öyle zordu ki ellerimle yüzümü kapatıp ağlamaya devam ettim. Bu sabah yeneceğime yemin ettiğim her şeye bir kez daha yenilerek başımı yastığa koyuyordum. Umutlarımı ışıtarak doğduğunu zannettiğim bir günün daha sonunda güneş, acılarıma merhem olamayacak bir geceyi ardında bırakarak batıyordu. Onunla beraber ben de batıyordum.

"Zor olan yaşamak değil..." Uzandı, beni gözyaşlarımdan öptü. "Zor olan kaybettiklerinle yaşamak."

Islanmış kirpiklerimi araladığımda başını boynumdan çekti. Sıcak nefesini yüzümde hissediyordum. "Sevdiklerini kaybetse bile yaşama meydan okumaya devam eden insanları kimse yenemez," diye mırıldandı. Her şeye rağmen bana umut olmaya devam ediyordu, bu beni kahrediyordu. Kimsenin kalbi böyle güzel olmamalıydı.

"Her şeye göğüs gerip bugünlere gelmişken şimdi bana sakın pes edeceğini söyleme."

Yüzümde buruk bir tebessüm belirdi. "O güzel gözlerini gözlerimden çek," diye fısıldadım. "Yoksa dünyada güzel bir şeyler kaldığına inanmak zorunda kalacağım."

"Sen varsın," dedi.

İçimdeki bütün kötü hislerin beni apar topar terk ettiğini hissederken her hücrem duyduğu güzel şeyle afallamıştı. Gözlerimi şaşkınca kırpıştırdığımda Tuna bu şaşkın hâlime tebessüm etti. "Hiç alışamayacaksın, değil mi?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Oysa en güzel şeyleri duymayı hak ediyorsun."

"Beni neden umutlandırıyorsun?" diye çaresizce inledim. "Yapamıyorum, Tuna."

"Yapacaksın," diye diretti. "Birazdan kalkıp hastaneye gideceğiz, gereken her şeyi yapacağız. Ardından..."

"İfadelerim hiçbir işe yaramıyor," diye mırıldandım. "Onu bulamıyorlar."

Bakışları karardı. "Bulacaklar."

"Aylardır yapamıyorum," diye fısıldadım çaresiz bir sesle. Bir kez daha kendime yenik düşmüştüm. "Her şeyi çok iyi planlıyor. Benden hep... Hep bir adım önde."

Tuna derin bir nefes verip ayağa kalkarken söylediklerimin onun moralini daha çok bozduğunun farkındaydım. Yapacak hiçbir şeyim yoktu, bunu duymak ne kadar berbat olsa da ben günlerce bu vahşetle gözlerimi kapatmıştım.

"En başından anlat," dedi tok bir sesle.

Odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başlarken ona neden daha önce bahsetmediğimle ilgili en ufak bir şey sormadı. Beni yargılamasını, belki kızmasını bekledim. Gücenebilirdi. Hatta notları aldığım ilk zamanlar onun kapısına dayanmış, onu alenen bununla suçlamıştım. Durumun çirkinliğini ne kadar fark ederse etsin bir an bile beni suçlamaya kalkmadı. Amacı yaptıklarıma çaresizce pişmanlık duymam değildi.

Beni yalnızca dinlemek istiyordu.

"Önce notlar geldi," dedim titrek bir sesle. Yutkundum. Bakışlarım bacaklarımdaki örtüye sabitlenmişken, "Ben geldim, yazı-

yordu..." dedim. Ardından o beni dikkatle dinlerken gelen bütün notları ve tarihlerini ona tek tek açıkladım. Dinledikçe daha da öfkelenirken ağzını açıp tek kelime etmedi. Devamında beni rahatsız etmeye başlayan yabancı numaraları ve geceleri kapıma dayanmasıyla artan tacizi anlattığımda Tuna bana sırtını dönmüş, pencereden karanlık gökyüzünü izliyordu. Kendine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyordum, tıpkı bunu duyan herkes gibi belli ki onun da aklı bunu almıyordu. Bir insan neden diğerine böyle korkunç bir şiddet uygulamaktan haz duyardı ki?

"Fotoğraf..." diye fısıldadım yutkunurken. Sözlerimin sonuna yaklaşmıştım. "Fotoğraftaki nottan sonra iyice kafam karıştı. Ama ertesi sabah polisle birlikte siparişi teslim eden yere gidecektim. Eğer oradaki kayıtlara ulaşırsam..."

"Ulaşacağız."

Aniden bana döndü, pencereden uzaklaşıp büyük adımlarla yanıma yaklaştı. Attığı her adım öyle kuvvetliydi ki ona güven duymamak elde değildi. Yatağa gelip tekrar yanıma oturdu. Derin bir nefes verip, "Polis sabah gitmişti," diye mırıldandım. "Bir aksilik olmadıysa ses kayıtları olmalı."

"Mutlaka olmalı," diye cevap verdi. Sesi gürdü. Sanki aksini iddia edebilecek biri çıkarsa anında onu boğazlayacaktı. Oysa gerçeklerle yüzleştiğinde onun da büyük bir çıkmaza girebileceğinin farkındaydım. Sıkıntılı bakışlarımı onun yüzüne çevirdim.

"Onu da yapamazsak... Belki bu sabaha ait kayıtlardan bir şey çıkar. Bilmiyorum, kameralardan her defasında kaçabiliyor ama yine de ben-"

"Merak etme," dedi sertçe. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Bakışlarını benden ayırıp telefonuna çevirdiğinde yarıda kalan sözümü tamamlayamadım. Tuna birkaç dakika sonra elindeki telefonu bana uzattı. Burada bir bağlantı vardı ancak anlayamıyordum. Kaşlarım çatılırken incelemeye başladım.

"Bu nedir?" diye gayriihtiyari sordum.

"Kamera görüntüleri," dedi.

Gözlerimi şaşkınca kırpıştırırken, "Ama..." diye karşı çıkmak istedim. Müsaade etmedi.

"Sandığın gibi değil," diye açıkladı. "Bu apartmana ait değiller. Evine defalarca hırsız girmeye çalıştığını öğrendiğim gün birkaç önemli noktaya kamera taktırdım."

Nefes almayı bıraktığımda Tuna donmuş hâlimi fark edip hafifçe tebessüm etti. "Hepsi gizli. Benden başka kimse bilmiyor."

Kalbim duyduğum şeylerle heyecanla çarpmaya başlarken, "Tuna, sen..." diye şaşkınca fısıldadım.

"Evet," dedi. Yavaşça uzandı, incitmemeye çalışarak bu sabah kendimi korumaya çalışırken soyulan elimi tuttu. "Otoparkta da kamera var."

Ve o an, kalbim neredeyse durdu.

"Yakaladın!" dedim ellerim titremeye başlarken. Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım, acıdan yüzüm buruşsa da buna aldırmadım ve oturur pozisyona geldim. "Onu yakaladın Tuna!" diye fısıldadım elini sıkıca tutarken.

"Henüz değil," diye mırıldandı. Sesi öyle güven vericiydi ki her duyduğumda mest oluyordum. Parmakları elimden ayrılıp uzandığı yüzümü okşamaya başladığında başımı ona yasladım. İlk kez bu kadar yaklaştığımızı hissediyordum. "Ama çok az kaldı. Merak etme, fırtına."

"Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım," diye fısıldadım. Tuna kaburgama dikkat ederek uzanıp bana sarıldığında kollarımı sıkıca boynuna doladım. Yıllar sonra ilk kez birine içimden taşan büyük bir sevgiyle kucak açıyordum ve kalbim bunun yanlış insan olmadığını fısıldıyordu. Tuna bana karşılık vererek saçlarıma bir kez daha öpücükler kondururken, "Sen nasıl istersen öyle olacak," diye fısıldadı. "İstemediğin hiçbir şeye müdahale etmeyeceğime söz veriyorum."

Geri çekilip gözlerine baktığımda orada tıpkı daha öncekine benzeyen tehlikeli parıltıyı gördüm. "Tek bir şey dışında," diye ürkütücü bir tonla tamamladı.

"Ne?"

"Onu öldürmeyeceğime söz veremem."

İşittiğim şeyle tüylerim ürperirken beni korkutan en çok da bakışlarındaki karanlıktı. Bana yardım ediyor olsa da sanki orada benim tanımadığım, yüzünü hiç görmediğim bir başka adam vardı ve onun yapabileceklerinin sınırı yoktu. Derin bir nefes verip söze, "Tuna..." diye başladığımda başını iki yana salladı. "Güzel nefesini tüketme, fırtına."

"Tuna," diye direttim. "Onu bulursam... Onunla yüzleşirsem en çok boğazına yapışmak isteyen kişi benim. Ama... Yaşattığını yaşamasını istiyorum. Ben... Ben, ölüp öylece kurtulsun istemiyorum."

Dikkatle beni dinliyordu. Bakışları sözlerimle daha da kararırken, "Yaşarken beni nasıl korkumla diri diri gömdüyse ben ona daha kötüsünü yapmak istiyorum. Mahvolsun istiyorum," diye fısıldadım.

"Olacak," dedi. Sesi öyle kendinden emindi ki bir an bile duraksamamıştı. "Sana yaptığı her şeyi ödeyecek. Zarar verdiği her saç telin için inim inim inleyecek."

Sabahın korkunç hatıraları usulca zihnime süzülürken saç diplerimin yandığını hissettim, bana biraz bile acımamıştı. Şayet onu bulursam, Tuna'dan önce belki de ben öldürecektim.

Hayatımı mahvetmeye yemin etmiş bu adamı bulduğumda yaşattığı her şeyin çok daha kötüsünü ona yaşatacaktım. Sevdiği ne varsa ondan acımasızca koparacak, onu mahrum edecektim. Zihnimdeki kötü sesleri Tuna'nın yumuşak mırıltısı dağıttı.

"Ama bu şimdi olmayacak..."

Dalgın gözlerimi kahvelerine çevirdim. Usulca tebessüm etti. "Önce yaralarını iyileştireceğiz. Sonra sen eskisinden bile daha güçlü ayağa kalkacaksın."

Sorarcasına gözlerime baktığında yavaşça başımı salladım. "İyileşeceğim."

"Güzel," diye memnuniyetle mırıldandı. Ardından ay ışığı güzel gözlerine vururken okşadığı saçlarımdaki elini çekti, nazikçe çenemi tuttu. "Bu arada, seni birkaç gün misafir edeceğim."

Huysuz bir ifadeyle, "Nedenmiş?" diye homurdandığımda içten içe benim güvende olduğumdan emin olmak istediğinin farkındaydım. Bu beni gülümsetti.

"Çünkü fırtınamı çok özlüyorum," diye bana karşılık verdi. Onun da yüzünde bir tebessüm peyda olurken birini incitmekten sakınırken nasıl bu kadar kusursuz olabildiğini sorguluyordum. Beni kıracak tek bir kelime etmiyor, kendini tatmin etmek için hiçbir hissimi baltalamıyordu. Söylediği her cümlenin altında gizli bir soru yatıyordu, benimle ilgili atacağı her adımda önce tepkimi bekleyerek karar alıyordu. Ve ben bu adama duyduğum hayranlığı artık gizlemekte güçlük çekiyordum.

"Fırtınan da seni çok özlüyor."

Beklemediği bu itirafım karşısında bir anlık şaşkınlığı suratına yansırken cevap veremeden telefonu çalmaya başladı. Bu güzel anı bölen kişiye gözlerimi devirmek isterken sıkıntılı bir nefes verip yatakta arkama yaslandım. Tuna ekrana kısaca göz atıp telefonu açarken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyordu. Bakışlarımı parmaklarıma çevirdim.

"Gece?" diye mırıldandı.

Duyduğum isimle başımı kaldırdığımda Tuna bu kez hafifçe tebessüm ediyordu. Ayağa kalkıp bir süre odada gezinirken ardı ardına sorulan sorulara yanıtlar veriyordu. Nihayet, "Evet," diye cevapladığında konuşmanın sonuna geldiklerini anladım. "Peki kılıksız. Getir bakalım baş belalarımı."

Telefonu kapattığında, "Kim geliyor?" diye sordum.

"Adaşın," dedi keyifle.

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdığımda gülümsedi. "Gece'nin dersleri başladı. Yarın Ela'nın tatil günü ve çocukları bırakacak kimse yokmuş. Müsait misin, diye sordu."

"Rüzgâr da mı gelecek?" diye düşünceli bir sesle mırıldandım. "Bebek bakabiliyor musun?"

"Emzirmem gerekmediği sürece evet."

Cümleyi algılayamadığım birkaç saniye donakalırken Tuna bu hâlime sırıtmaya başladı. Eğlenen bakışlarını fark ettiğimde dudaklarımdan tutamadığım bir kahkaha kaçtı. "Söylediği şeye bak..." diye mırıldandım neşeyle gülmeye devam ederken. Böbreğime doğru hafif bir sancı saplandığında sesimi kestim ve yüzümde aptal bir sırıtış kaldı.

"Güldürme beni," diye homurdandım.

"Ama çok yakışıyor..." diye ciddiyetle kaşlarını çattı.

"Peki madem... Zaten yanında aksi mümkün olmuyor," diye sırıttım. İç çekip tekrar yanıma yaklaştı. Bu defa eskisinden daha yakın bir şekilde dibime girdiğinde kalbim heyecanla hızlandı.

"Ama hep böyle güzel gülersen kendime hâkim olamayabilirim," diye uyuşuk bir sesle mırıldandı. Gözleri dudaklarıma takıldığında daha çok gülümsedim. "Ne gibi?"

Usulca gözlerini kapattı. "Uğraşma benimle, fırtına..."

Yaslandığım yerden doğrulup parmaklarımla sakallarının yeni çıktığı yüzüne dokunmaya başladığımda masumca, "Ama henüz başlamamıştım," diye mırıldandım.

Tuna dokunuşlarımla beraber boğuk bir iç çekerken sanki sahiden de kendine hâkim olmakta güçlük çekiyor gibiydi. Parmaklarım çenesine doğru kaydı, ellerim bir ressamın sihirli dokunuşlarıyla çizilmiş gibi duran güzel çehresinde gezinirken sanki beni heyecanlandıran bir keşfe çıkmış gibi yüzüne odaklanmıştım. Tuna aramızdaki bu anı bozmamak için gözlerini açmadı ve bana izin verdi. Dokunuşlarım baktığımda içimi eriten gözlerine, kirpiklerine, elmacık kemiklerine, biçimli burnuna, oradan usulca dudaklarına inerken bu defa dudaklarından kesik bir iç çekiş kaçan bendim.

"Bitti mi?" diye neredeyse sitemle fısıldadı.

Gözlerini açtığında uzun zaman sonra ilk kez kalbimde açan çiçeklerin varlığına ruhumu teslim etmek istiyordum. "Başlamadı."

Dudaklarımızı sıcak bir nefesle buluşturduğum ilk an karşımdaki adamın bedeni kaskatı kesildi, birbirimize bu kadar yakın olma-

mıza rağmen uzak kalmaya öylesine alışmıştık ki bunu benden beklemediğini hissedebiliyordum. Şaşkınlığını atlattığı an güçlü eli beni belimden kavradı ve yaralı tenime dikkat edecek kadar yumuşak dokunuşlarla beni okşadı. Dudaklarımdan kesik bir nefes kaçarken kendimi ona daha çok bastırdım ve Tuna bana hızla ayak uydurarak bütün bedenimi kendine çekip âdeta hapsetti. Nefes almak için ondan ayrıldığım ilk anda bana doğru daha çok eğilerek bir saniye dahi beklemek ona işkence gibi geliyormuşçasına dudaklarıma tekrar kapandı, tutkuyla beni öpmeye başladığında kalbimin kanatlanıp göğüs kafesimden süzüldüğünü hissettim.

Başımı böylesine döndüren dudaklardan kendimi mahrum bıraktığım için geçen zamana acıyordum.

"Tuna..." diye nefes nefese inlediğimde beni duymuyormuş gibi dudaklarını çeneme, boynuma, oradan aşağıya doğru indirmeye başladı. Parmaklarım dağınık saçlarıyla oynarken, "Yavaş ol," diye fısıldadım. Dudakları izlediği yolu takip ederek tekrar dudaklarıma uzandığında beni nazikçe geriye itti ve sırtım yatağın başlığına yaslandı. Kollarım boynuna dolanırken kokumu özlemle içine çekti, kalan son iradem de bu yaptığı şeyle beraber beni terk ederken bir kor gibi yanan dudaklarımızı tek hamlede sertçe birleştirdi. Alt dudağımı emmeye başladığında neredeyse nefesim kesilircesine tutkuyla ona karşılık veriyordum, parmaklarım yaramaz bir tavırla hafifçe saçlarını çektiğinde Tuna boğuk bir ses çıkarıp bedenini daha çok üzerime bastırdı. Giderek vahşileşen dudaklarından kendimi zar zor koparabildiğimde o geri çekilmemek için bir süre diretti.

"Bana biraz merhamet et..." diye nefes nefese soluklandım. Dudaklarımda engelleyemediğim bir sırıtış meydana gelmişti. Tuna karanlıkta daha da parlayan gözlerini hafifçe kısarak geri çekilip yüzümü inceledi, göğsüm hızla inip kalkarken o da hırıltılı nefesler veriyordu. "Zavallı bedenim dayanamayacak," diye dudaklarına muzipçe mırıldandım.

Beni tekrar sertçe öpmeden önce fısıldadı. "Ama henüz başlamadım."

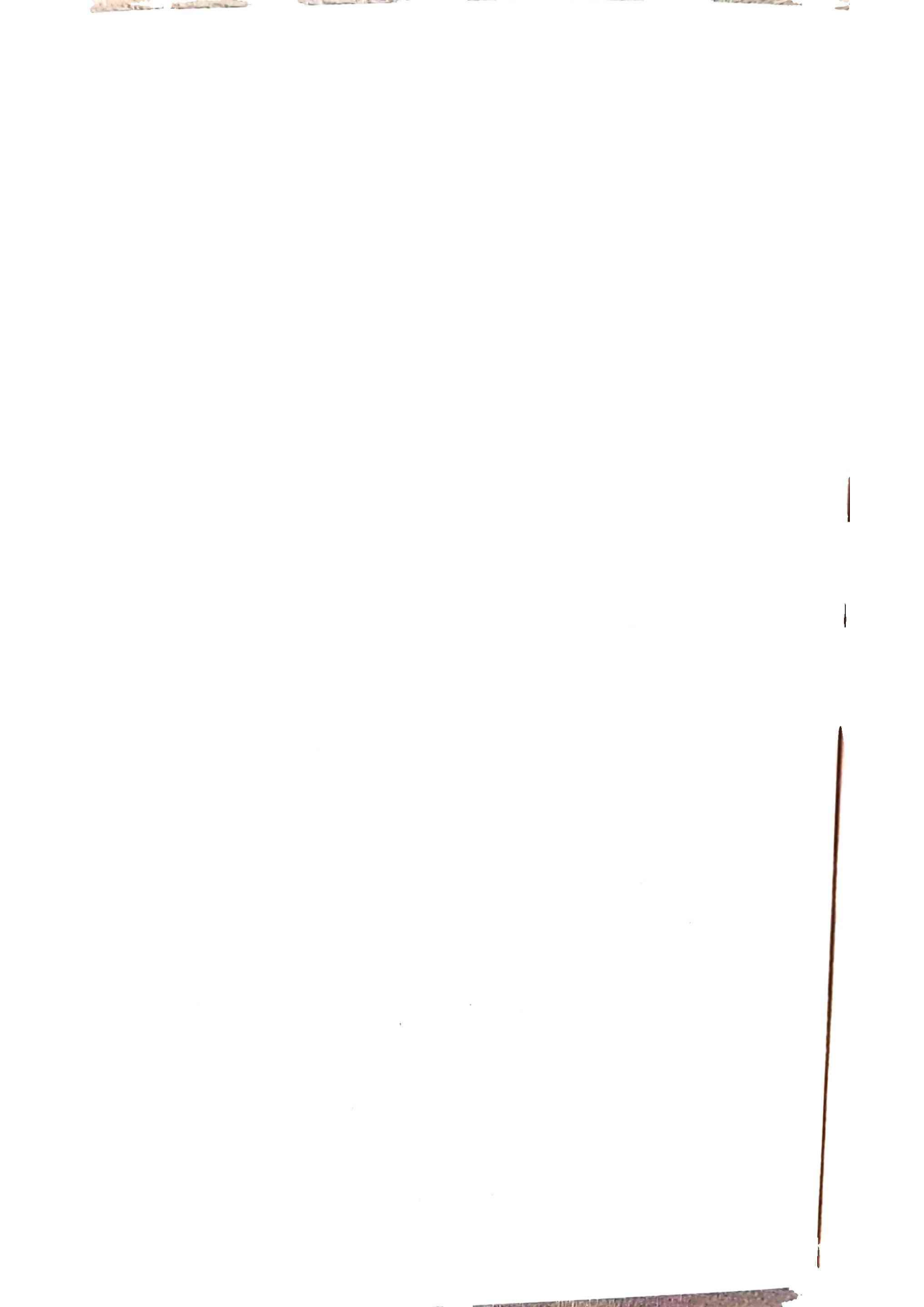

BÖLÜM 9

SAPLANTILI İHTİMALLER ÇIKMAZI

"Başlayalım."

Bedenimin gerildiğini hissettim ancak yüz ifadem tepkisizdi. Duygularımı maskelemeyi öyle iyi öğrenmiştim ki Tuna karşımda sorarcasına gözlerime bakarken bir an bile gözlerimi kırpmadım.

Sanki hiç korkmuyormuşçasına...

"En baştan mı?"

Fısıltım, zannettiğimin aksine kulağa hiç de güçlü gelmiyordu, daha çok bezmiş ve umutsuzluğun pençesiyle boğuşmaktan yorulmuş gibiydi.

"En baştan."

Duyduğum ses oldukça kararlıydı, derin bir nefes verdim. Tuna'nın evindeki mutfak masasında yan yana oturuyorduk. Gece benim iyice dinlendiğimden emin olmak için erkenden uyumam konusunda ısrar etmiş, ışıkları kapatıp beni odasındaki rahat yatağa esir etmişti. Katiyen kendi evime gitmeme, öğün atlamama ve uykusuz kalmama izin vermiyordu. Üstelik bunların hepsini yapmaya öyle çok alışmıştım ki temel bir ihtiyaç olan beslenmek bile bana fazlasıyla güç geliyordu. Korkunç darp zihnime sızdıkça yutkunamıyordum.

Tuna sanki hislerimi okuyormuş gibi beni bir an bile yalnız bırakmıyordu, sabahın erken saatlerinde yakınlardaki bir hastaneye gitmiş, baştan aşağı muayene olmuştum. Kontroller eksiksiz yapılmıştı ve birkaç ufak yaralanma dışında kalıcı hiçbir hasar yoktu. Bu kadar şanslı olmama şaşırıyordum, zira o kavga sırasında aldığım

darbeler ciddi risklere yol açabilecek kadar korkunçtu. Onun nefretini hatırladıkça ürperiyordum, her ne kadar düşünmemeye çalışsam da bugün bir kez daha polise ifade vermeye gittiğimiz için olanları en ufak ayrıntısına kadar anlatmak zorunda kalmıştım ve bunu her yaptığımda sanki biri etimden bir parça koparıyordu. Kendimi kasmaktan konuşamaz hâle geliyordum. Tuna'nın bana zaman tanıyıp polisin yanında bulunmaması biraz olsun içimi ferahlatmıştı. İnsanlarla ne kadar yakın olursanız olun, bazen bütün kötü yaşantılarını bir yabancıya anlatmak çok daha kolay geliyordu. Sizi hiç tanımayan biri sizi yargılayamıyordu da... Yalnızca dinliyordu.

Ve beni saatlerce dinleyen polis nihayetinde tek bir cümle söylemişti. *"Şüpheli bulduğunuz kişinin ismini istiyoruz."*

Telefon numaraları bir işe yaramıyordu, farklı bir kimlik kullandığı düşünülüyordu. Yer tespiti yapılamıyordu, beni aradığı an tespit edilen sinyal, polisler oraya gidene kadar çoktan yok oluyordu. Parmak izi bırakmıyordu, sesini tanıyabileceğim kadar yüksek bir sesle konuşmuyordu, bir şekilde hangi zaman aralığında nerede bulunması gerektiğini çok iyi hesaplayabiliyordu ve geride ufak izler bırakmış olsa bile asla onu yakalayamıyorduk.

Her şeyi planlamıştı, zeki davrandığını zannediyordu. Ancak unuttuğu tek bir şey vardı. Hayatıma beni bile şaşırtacak kadar hızlı giriş yapan bir adam... Tuna.

Tuna'yı ve onun benim iyiliğim için yarattığı ihtimalleri unutuyordu.

"Anlat, fırtına."

Kahve gözün sesi öyle toktu ki ona dikkat kesilip yerimde hafifçe dikleştim. Ellerimi masanın üzerine koydum, eğer onları kucağıma indirip saklarsam delicesine titreyeceklerini biliyordum. Çünkü ben daima insanlara olduğumdan çok daha güçlüymüşüm gibi bakardım, böyle yaparsam beni incitemeyeceklerini zannederler, belki canımı acıtmaktan çekinirler diye umardım.

Silkindim. Kendime gelmek vakit alsa da bütün bu gerçekliğin içine bir kez daha uyandım. Her şeye rağmen ondan hiçbir şey

saklayamazdım. Öncesinde ne olduğu umurumda değildi, tek bildiğim artık olmayacağıydı. Tuna benim için böyle bir mücadeleye girişmişken ben yaşadığım hiçbir detayı atlayamaz, kendimi yarı yolda bırakamazdım. Elimden sıkıca tutmuşken artık ona sırtımı dönmeyecektim. Hemen yanımda oturmuş, dakikalardır ağzımdan çıkacak tek kelimeyi duyabilmek için kendinden ödün verirken yapabileceğim her şeyi yapmalıydım.

Ne pahasına olursa olsun.

"Notlar."

Sesim az önceki güçsüz hâline nazaran daha keskin bir tınıya büründü. Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim, o korkunç notları ilk aldığım güne, zihnimde acı bir yolculuk yaptım. Kara bir leke gibi hafızama kazınmışlardı. Tuna pürdikkat beni dinlerken gözlerimi masaya sabitledim. İki heceyi bir araya getirmek ne kadar da basitti. Oysa bütün bunları bir de yaşamak vardı ki ödettiği bedeller hiç de hafife alınamazdı. Boğazımdaki yumruya aldırmadan titreyen dudaklarımı araladım. Ve o zehirli kelimeler dile geldiler.

"Ben geldim. Bugün neden mutsuzsun? O güzel ellerin, ince parmakların ona dokundu... Bana bu hissin tarif edilemez güzelliğini anlatacak..."

Nefesim kesilir gibi oldu. Tuna'nın kaşları çatıldığında, "Yavru bir kedi vardı," diye fısıldadım. "Sabahları onu besliyordum. Ona... Ona... Dokunuyordum..."

Var olan saplantıyı hiç bu kadar kuvvetli hissetmemiştim. Aslında yalnız bu olay bile onun nasıl bir ruh hastası olduğunu ispat ediyordu. Beni saatlerce, günlerce, belki de aylarca izlemişti. Gözlerini izinsizce üzerime dikmiş, pis bakışları hayatımı karartmıştı.

Bunu yaparken bana hiç acımamıştı. Onun saplantılı sevgisine yanıt vermediğim için beni öldürmek istemişti, kin gütmüştü, nefretiyle yanıp tutuşmuştu.

Ondan tiksiniyordum.

"Devam et Rüzgâr."

Tuna'nın sakin sesini duyduğumda gözlerimi az evvel masada sabitlediğim noktaya çevirdim. Böyle yaptığımda sanki yaşarmalarına engel olabilecektim.

"Beni takip etti..." dedim giderek zayıflayan bir sesle. "Gittiğim mekânlara ait eşyaları bana gönderdi. Bir gün biz de seninle baş başa kalacak mıyız, yazıyordu. Sonra... Sonra daha saplantılı bir hâl almaya başladı. Bazen öyle anlar geliyor ki seni öperek öldürmek... Öptüğüm yerlerden diriltmek istiyorum, diyordu. Nasıl bir bataklığa çekildiğimi ilk kez bu notta hissettim."

Tuna yanımda öylece donup kalmıştı. Nefes alış verişini bile duyamıyordum. Takip edilmek ve rahatsız edilmek, söylenildiğinde kulağa daha basit gelen şeylerdi. Ancak bu notlar işi çığırından çıkaran esas noktalardı. Onun korkunç zihnine bu harflerle tanık oluyordum. Benim için düşündüğü o lanet fikirlerini ancak bu şekilde okuyabiliyordum. Yanımdaki adam sessizliğini sürdürürken, "Sonra telefonumu buldu..." diye mırıldandım. "Her şey daha kötüye gitti. Mesajlar atmaya başladı. Geceler boyunca aradı. Beni evime kadar takip etti. İstese öldürebilirdi ancak yapmadı. Ondan korkmam onu mutlu etti. Defalarca kapımın önüne geldi. Varlığını hep hissettirdi. Onu unutmama aylarca bir kez bile izin vermedi. Üstüne toprak attığım her seferinde daha kötü dirildi, saplantıları o pis bedeniyle beraber hortladı, bana kalleşçe eziyet etti..."

Sesim titremeye başladığında sustum. Tuna'nın öfkeden kasılmış yüzüne bakamıyordum. Sormak istediği tek bir şey vardı ancak dile getirmeye cesaret edemiyordu.

"İspatlayamadım..." diye fısıldadım. "Kanıt istediler. Yapamadım. Yetmedi Tuna, olmadı."

Aramıza uğursuz bir hava çöktü. Saat sabahın yedisiydi, gün yeni aydınlanıyordu ancak içim anlattıklarımla daha da kararıyor gibiydi. Kendi dünyamı siyaha boyadığım yetmezmiş gibi yanımdaki neşeli adamı da dertlerimle boğuyordum, duydukları onu sinirlendirmişti, keyifli hâlinden eser yoktu. Dayanamayıp kucağıma indirdiğim parmaklarımla oynadım.

"En son... En son ona yanıt vermedim. Kapıya yaklaşmadım, telefona dokunmadım. Onu yok saydım, Tuna. İstediğini vermedim. Duygularımla oynamasına müsaade etmedim. Ona karşı ilk kez kazandım..."

Saç diplerim buna karşı çıkarcasına sızladılar, yüzümde buruk bir tebessüm kaldı. "...ya da öyle zannettim. Sabah olduğunda ipler koptu. İşte, buradayız. Hiç korkmadan, gözünü kırpmadan bana bunu yaptı. Ve ben hâlâ kimseye tek bir suçlu gösteremiyorum."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp usulca Tuna'ya baktığımda dümdüz bir suratla karşısındaki duvarı izlediğini gördüm. Beni duyuyor ancak hiçbir tepki vermiyordu. Sanki transa geçmişti. Duyduklarını sindirmesinin kolay olmayacağını biliyordum. Eğer bir gün, ben de bir insandan bunları dinlemiş olsaydım onun için üzülür, kahrolur hatta korkardım. Ancak benim yaşadığımı yaşamayan hiç kimse bu cehennem azabını tadamazdı. Kelimeler bunun tarifine yetmiyordu, her gece uyumadan önce ne büyük dehşete gözlerimi yumduğumu yalnızca ben biliyordum.

Geçen on dakikanın ardından Tuna gözlerini yavaşça gözlerime çevirdi. Bakışları öyle karanlıktı ki gördüğüm şeyden ürktüğümü fark ettim. Yine de ondan kaçmadım. Sert çehresi tam önümdeyken kendine gelmesi için ona zaman tanıyarak öylece bekledim.

"Ruhuna acı çektirmiş," diye fısıldadı hissiz bir sesle. "Yetmemiş, bedenini istemiş. O piç sana aylarca katlanılmaz bir acı çektirmiş."

Cevap vermedim. Kaşlarını çattı, yüzü mümkünmüş gibi daha çok gerildi. "Ve seni kimse duymamış. Ben bile... Sikeyim böyle hayatı."

"Tuna," diye fısıldadım. "Böyle söyleme... Ben-"

"Ne sen? Sen yapabileceğin her şeyi yapmışsın! Sen *ölmek istemiyorum, yaşamak istiyorum*, diye bağırmışsın! Herkes sana kulaklarını kapatmış!"

Gözlerime dolan yaşlar ruhumu sızlatmaya başladı. "Tuna..." dedim kısık bir sesle. Çaresizdim. "Sus," diye mırıldandım. "Yapabileceğim..."

"Ya ölseydin? O hasta herif seni ücra bir köşede öldürseydi? Kim verecekti bunun hesabını? Birilerinin kıymete binmesi için önce onu kaybetmek mi gerekiyor? Hiç mi değişmez be... Böyle düzenin içine sıçayım!"

Öfkeyle ayağa kalkıp masaya bir tekme attığında gözlerimi yenilgiyle kapattım. Bir damla yaş yanağımdan süzülürken Tuna eline geçirdiği bir bardağı kapıya doğru fırlattı, bardağın paramparça oluşunu işittim. Bağırmak, durmasını söylemek istedim. Oysa hiçbirini yapamadım. Tuna benim yapamadığımı yapıyordu. Bu katlanılmaz hâlime ağız dolusu küfürle isyan ediyordu. İnsanlar benim içimi nasıl parçaladıysa o da eline geçen her şeyi öyle acımasızca parçalıyordu.

Oysa bunların hiçbiri çözüm değildi.

"Lütfen, dur," diye fısıldadım duvara yumruk attığı elinin kıpkırmızı kesildiğini gördüğümde. Sanki ruhum bedenimden ayrılmıştı da hiçbir şey hissedemiyordum. Tepkisizdim. Oturduğum yerde kıpırdamadan onu seyrediyordum. Göğsü nefes nefese inip kalkarken dağılmış saçları alnına düştü, öfkeli gözlerini suratıma çevirdi. Yüzümde buruk bir tebessüm belirdi. "Dur," diye mırıldandım bir kez daha. "Bu hiçbir şeyi çözmüyor. Yanıma gel."

Beni teselli edeceğini düşündüğüm adamı şimdi ben teselli ediyordum, hâlim yine içler acısıydı. Öyle kötü durumdaydım ki sanki bana dokunan akıl sağlığını kaybediyordu. Günler önce gayet mutlu ve tasasız görünen genç adam darmaduman olmuş hâlde yanıma yaklaştı. Tekrar yerine oturdu, ardından tamamen bana döndü. Uzandım ve ellerini avuç içlerime aldım. Sıcacıktı.

"Bence delirmesi gereken kişi benim..."

Yüzümde sahte bir tebessüm oluşurken başımı omzuma doğru yatırdım, kâküllerim gözlerimin önüne düştü. Ona öyle masum bakıyordum ki Tuna bir süre sonra sakinleşti ve solukları düzene girdi. Öfke patlamasının son bulduğunu anladığımda derin bir nefes verdim.

Uzanıp saçlarımı gözlerimin önünden çekti, ardından benden uzaklaşmak yerine sıcak avuç içini yanağıma bastırdı. "Sen gördü-

ğüm en güçlü insansın," dedi. Bunu öyle kuvvetli bir hisle söyledi ki o an dünyadaki en güçlü insanın sahiden kendim olduğunu zannettim.

Yüzümü avuç içine iyice yasladığımda dudaklarımda bu kez gerçek bir tebessüm oluştu. "Öyleyim," diye tembelce mırıldandım.

"Öylesin..." Hırıltılı bir soluk verdi. "Gördüğüm en azimli insan da sensin."

Gözlerimi açmadım, tebessümüm büyüdü. "Öyleyim."

"En kusursuz... En güzel..."

Sesinin bir su gibi dinginleştiğini hissettiğimde tenim sıcak avuç içinde karıncalandı. "Öyleyim, un torbası."

Kirpiklerimi usulca araladım. Hiddetle parlayan gözleri şimdi sönmüş bir volkana benziyordu, onları benden bir saniye bile ayırmadı. "Bildiğimi unutturan... Ezberimi bozan... Hayatımdaki bütün enleri çalan eşsiz bir kadınsın."

Kelimeler kalbinden öyle güzel akıyor, dudakları öyle hoş bir telaffuzla aralanıyordu ki burada öylece saatler boyu kalmak istediğimi fark ettim. Başparmağı yanağımı okşadı. "Sen de öylesin," diye fısıldadım bu defa. "Sen de benim bütün bildiklerimi unutturan, beni her seferinde kusursuzluğuyla afallatan tek adamsın... İyi ki öylesin, Tuna."

Yüzü bir su gibi berraklaştı, hırçınlığı duruldu, az evvel hissettiği bütün kötü hisler gözlerimin önünde güzel simasını terk etti. Geriye yalnızca varlığıyla içimi aydınlatan o adam kaldı. Dünyada yalnız Tuna ve ben kaldık.

Ve beni delicesine öptü.

Kalbim daha önce hiç hissetmediğim kadar arsız bir ritme ayak uydururken titreyen ellerimi Tuna'nın saçlarına çıkardım. Uzandı, dudaklarıma öylesine tutkulu yapıştı ki oturduğum yerde geriye kaymak zorunda kaldım. Tek eli güçlü bir şekilde belime dolandığında yaralı vücuduma zarar vermiyordu, beni kucağına aldı ve dudaklarımızı bir an bile ayırmadan yatak odasına ilerlemeye başladı.

Kollarımı boynuna dolamış ve bana hissettiği arzunun kapılarını sonuna kadar aralamışken katiyen nefes alamıyordum. Kendimi ondan ayırmama bir saniye bile müsaade etmiyor, sahiden de dünyada kalan son insan ikimizmişçesine beni öpüyordu. Bir süre sonra bu öyle şiddetli bir hâl aldı ki dudaklarımın acıdığını fark ettim.

"Beni mahvediyorsun," dedi soluk soluğa geri çekilirken. Beni yavaşça yatağa yatırdı, daha kendime gelip cevap veremeden dudaklarını boynuma bastırdı. "Ve hiç bu kadar güzel mahvolmamıştım."

Kalbim tekledi.

Bir kez daha dudaklarıma yapıştığında artık önüne set çekmekte zorlandığım bütün duyguları serbest bırakıp ona karşılık verdim. Alt dudağı dudaklarımın arasında dans ederken Tuna boğuk bir ses çıkarıp kendini vücuduma daha da bastırdığında elleri kazağımın içinden kayıp belimi usul usul okşadı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Parmakları tenimi öyle güzel okşuyordu ki sanki ondan önce büyük bir eksikliğin esiriydim ve o bana dokunduğu an, varlığım bu armağanla tamamlanmıştı. Bir olmuştuk.

"Tuna..." diye inledim dudaklarımız bir kez daha nefes alabilmek için aralandığında.

"Fırtına," diye soludu tenime. Dudaklarıma, çeneme, yüzüme, şakaklarıma öpücükler kondurdu. Beni güneşli bir ilkbahar gününde gökyüzünü seyrediyormuşum gibi mükemmel bir hisle buluşturdu, öyle güzel öpüyordu ki sahiden bunca yıl nerede kaldığını sormamak için kendime güçlükle engel olabildim. İçimi okurmuşçasına beni daha tutkulu öpmeye başlarken dudakları tekrar boynuma, köprücük kemiğime ve yakamın açık bıraktığı gerdanıma doğru inmeye başladı. Bedenim arsız bir arzuyla kendini ona doğru iterken parmaklarım saçlarında geziniyordu. Nefes nefese kalmıştım, daha az önce onunla anlamsız bir ruh hâlinde konuşurken şimdi nasıl buraya gelebildiğimizi sorgulayamıyordum. İyi değildim.

Biz kesinlikle iyi değildik.

"Sanırım-"

Yavaşlamamız konusunda yapacağım uyarıyı boş verip bir defa daha dudaklarıma kapandı, onu reddedemeyeceğimi bildiğinden tek kelime etmeye gerek duymuyordu. İtiraz eder gibi inlediğimde hâlâ beni öpen dudakları hafifçe kıvrıldı, karşı koyamamam hoşuna gidiyordu. Parmakları öncekinden daha sert bir şekilde tenimle buluştuğunda işlerin, sonunu alamayacağımız bir noktaya varmasından korkarak hafifçe geri çekildim. Tuna buna bir kez daha aldırmayarak dudaklarını dudaklarımla buluşturdu ve ağırlığıyla yatak hafifçe çöktü. Hâlâ yaralı olduğumu unutmuş gibiydi. Belki de artık umursayacak takati kalmamıştı.

"Sen..."

Kapı çaldı.

Gözlerimi şaşkınca araladığımda Tuna bir küfür savurdu. Kirpiklerimi kırpıştırarak onu seyrettiğimde bir an için kapıdakini boş verip tekrar beni öpmeye başladı, gülmeye başladım. Kapı ikinci kez ısrarla çalmaya başladığında Tuna gözlerime öpücükler bırakıyordu.

"Yeter..." diye sırıttım.

"Yetmez. Yetmemeli," diye homurdandı.

Nefes nefese ayrıldığımızda benden önce yataktan kalktı. Tamamen dağılmıştık, saçlarımız karışmış, kıyafetlerimiz garip bir hâl almıştı. Dışarıdan bakıldığında tuhaf görünüyor olmalıydık.

"Kim geldi?" diye sordum hızla inip kalkan göğsüme ellerimi bastırırken. Sanki kalbim yerinden çıkacaktı. Bu kadar başımı döndürmesi normal miydi? Bir doktor olarak kendi durumumu hiç iç açıcı görmüyordum. Vahim bir vakaya dönüşmek üzereydim.

"Bilmiyorum!" diye huysuzca cevapladı. Öyle aksi bir adama dönüşmüştü ki az önce yatakta sevişmek üzere olduğum kişinin aynı kişi olup olmadığına emin olamayarak onu seyrettim. Saçlarımı düzeltip mutfağa ilerlediğim sırada o kapıyı açıyordu. Kendime bir bardak soğuk su doldurdum.

"Biz geldik!"

Küçük bir kız çocuğunun tiz çığlığı kulaklarıma çalındığında şaşkınca kapıya ilerlemeye başladım. Nihayet soluklarım düzene

girmiş ve kendime gelebilmiştim. Kapıya doğru ilerlerken kaburgama hafif bir sancı girince yüzümü buruşturdum. Ani hareketlerden kaçınmam gerekiyordu ve ben manyakça şeyler yapıyordum.

Derin bir nefes verdim.

"Hoş geldiniz baş belaları..."

Tuna bezgin bir sesle Gece ve çocukları içeri davet ederken ufak Rüzgâr boğazı yırtılırcasına ağlıyordu. Telaşla yanlarına doğru ilerlediğimde Gece oğlunu susturmaya çalışmakla meşguldü. "Çocuğa baş belası dersen tabii bozulur! Severken yanağına biraz sert dokunsam bile çığlık atıyor. Sana demedi anneciğim."

Tuna, Gece'nin kendisini azarlamasına izin verirken buruşmuş suratıyla onları izliyordu. Hızlı adımlarla yanlarına ilerleyip gülümsedim. "Hoş geldiniz."

Gece şaşkınca bana bakarken beni burada görmeyi beklemiyormuş gibiydi. Bir süre gözleri üzerimde oyalandıktan sonra tuhaf bir bakışla Tuna'ya döndü. Ardından sırıtmaya başladı. "Ben de kapı neden geç açıldı, diyordum..."

Şaşkınca dudaklarımı araladığımda Ela ayakkabılarını çıkarıp eve girdi. "Neden geç açıldı anne?" diye merakla sordu. Belli ki Tuna ve ben zaman kavramımızı biraz fazla yitirmiştik ve dünyadan tamamen kopmuştuk. Tahmin ettiğimden daha uzun süredir kapıda bekliyorlardı.

"Benim boyum kısa olduğu için oraya uzanamıyorum. Lütfen asar mısın?"

Ela çıkardığı pembe montu bana uzatırken bu şirin hâline gülümseyip montu elinden aldım, portmantoya astım. "Elbette."

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi.

"Size daha fazla takılmak isterdim ama derse geç kalmak üzereyim. Döndüğümde bol bol sohbet ederiz."

Gece kucağındaki bebeği aniden Tuna'nın kucağına tutuşturduktan sonra maması ve bezini değiştirmesiyle ilgili çabucak birkaç

öğüt verip yanımızdan ayrıldı. Doğru dürüst bir veda bile edememesine bakılırsa gerçekten geç kalmak üzereydi. Bizim tuhaf görüntümüzle ilgili yorum yapacak zamanı olmamasına sevinmiştim doğrusu. Derin bir nefes verip Tuna'nın kucağında ağlayan Rüzgâr'a uzandım. "Senden gerçekten hoşlanmıyor olmalı."

Bebek kucağıma alır almaz sustuğunda gülmeye başladım. Tuna ona ters bir bakış atıp salona ilerledi. "Bana lazım olan Rüzgâr'ı tavladım. Beyefendi hoşlanmasa da olur."

Sözleriyle adım atmayı kesip şaşkınca arkasından bakarken ağzım bir karış açılmıştı. O çoktan salona girip ufak Ela'nın yanına ilerlemiş olmasına rağmen olduğum yerde hareket edemiyordum. Ne demişti?

Tavladım mı?

"Sen..." diye çıkıştığım sırada salondaki tekli koltuğa oturmuş, irice açtığı gözleriyle uslu uslu bizi bekleyen Ela'yı gördüm. "Tavlamak ne demek? Tavla oynamak mı?" diye sordu.

Öyle meraklı bir çocuktu ki daha ilk dakikadan kelimelerimi ne kadar özenle seçmem gerektiğini fark ettim. Omzuma başını koymuş uyuklamak üzere olan Rüzgâr'ın başını okşarken, "Hayır, Elacığım," diye tebessüm ettim. "Bu başka bir şey."

Diğer koltuğa oturup arkama yaslandığım sırada Tuna yanıma gelip Rüzgâr'ı kucağımdan yavaşça aldı. "Onu bana ver, ayakları hiç rahat durmuyor. Yarana zarar verebilir."

"Çocuktan vebalıymış gibi bahsetme Tuna," diye mırıldanıp usulca kucağına uzattım. Ona her ne kadar takılıyor olsam da Rüzgâr sahiden biraz hareketli bir bebeğe benziyordu. Tuna uyumak üzere olan ufaklığı büyük yatak odasına doğru götürdü.

Bu sırada Ela gözlerini kırpmadan beni izlemeye devam ediyordu. Gülümsedim.

"Yaran mı var?" diye hüzünle baktı.

"Evet," diye yanıtladım. "Ama geçti."

"Umarım hemen iyileşirsin."

"Teşekkür ederim," diye tebessüm ettim. Onunla konuşacak başka bir şeyimiz kalmadığında iç çekip, "Neler yapıyorsun?" diye bir soru yönelttim.

Ayaklarını koltuktan aşağı sallıyordu. "Düşünüyorum," dedi.

Meraklı bir ses tonuyla, "Neyi?" diye sordum. Sohbet edebilecek düzgün bir şey bulmuş olmamıza seviniyordum, belli ki Tuna bebeği bir süre daha uyutmakla uğraşacaktı.

Ela tekrar bana bakıp, "Söylediğin şeyi," diye yanıtladı. "Başka bir şeyi."

Ben kaşlarımı çatıp anlamayarak ona baktığımda bu büyümüş de küçülmüş çocuk bana kibarca gülümsedi. "Tavlamak başka bir şey dedin ya... Onu düşünüyorum işte."

Dudaklarımdan ani bir kahkaha kaçtığında Tuna salondan içeri giriyordu. İç çekip kaçarcasına yanlarından ayrıldım. "Ela'nın sana bazı soruları varmış. Buyur, cevapla bakalım."

"Bu çocuğun soruları üniversite sınavındakilerden daha çok terletiyor."

Ben aptal bir sırıtışla yanlarından ayrılırken adımlarım istemsizce yatak odasına ilerledi. Başımı uzatıp yatağa baktığımda Tuna'nın Rüzgâr'ı mışıl mışıl uyuttuğunu ve dikkatli şekilde yatağın ortasına yatırdığını gördüm. Beşik ve korkuluklar olmadığı için dört yanına yastıklardan bariyer yapmıştı ve bebeğin herhangi bir tarafa dönme ihtimaline karşı önlem almıştı. Hatta biraz daha yaklaştığımda Gece'nin uyumadan önce hazırlanması için eline tutuşturduğu bebek çantasındaki havluyu görüp gözlerimi kıstım. Tuna onu gayet güzel bir şekilde Rüzgâr'ın sırtına yerleştirmişti.

İçim gördüğüm manzarayla sıcacık olurken kalbim bir pamuk şeker kıvamına gelmişti. Uyandığı andan itibaren benimle hastanede, karakolda, evde ilgilendiği yetmezmiş gibi şimdi de aynı ilginin çok daha fazlasını çocuklara gösteriyordu.

Ve o an zihnimde öteleyip durduğum ancak gördüğüm bu güzel manzarayla daha fazla kalbimden söküp atamadığım o hissi itiraf

etmek zorunda kaldım. Gerçekler fazlasıyla sarsıcıydı, bununla ne kadar yüzleşebilirdim bilmiyordum ancak...

Tuna'ya sırılsıklam âşık oluyordum.

Hayata artık yetişemiyordum.

Geçmişteki ben, bir yolda daima yalnız yürürdü. Düşecekse düşsündü, kendi tekrar ayağa kalkar, bir süre yalpalar ancak yine de yolunu bulurdu. Geçmişteki ben kimseye boyun eğmezdi; hayatına müdahale ettirmez, bu ona teklif dahi edilemezdi. Geçmişteki ben, her sabah yeni bir hedefle güne gözlerini açar, hırsından bazı geceler uyuyamazdı. Başarı onun tek kuralıydı, sonu ne olursa olsun bedel ödemeye hazırdı, kaybetmeye göz yummazdı.

Ve ben...

Şimdiye bakamıyordum. Kendime kim bilir kaç defa yenilmiştim. Kimseye müdahale ettirmeyeceğime yeminler ettiğim hayatım sanki bir kuklanınkine dönmüştü, öyle uzaktan izliyordum. Hislerim karman çorman bir hâl almışken sanki çıkmaz bir sokağa girmiş ancak yine de bir yerlerden kurtuluş arıyor gibiydim. Geriye dönmek bir ihtimaldi ancak beni korkutan orada bıraktıklarımı bulamamaktı. Artık bambaşka bir Rüzgâr vardı.

Hırslardan ibaret değildim, başarımı körelteceğine inandığım şeylere göz yummaktan artık çekinmiyordum. Sabahları eskisi kadar erken uyanmamak artık bana dünyanın en kötü şeyiymiş gibi gelmiyordu. Çünkü biliyordum ki aslında kötü olan asıl şey, her gece başınızı yastığa kalbiniz huzursuzken koymak zorunda olmaktı, ertesi sabaha nasıl uyanacağını bilmeden gözlerini yummak, devasa bir çaresizliğin pençesinde saatlerce tavanı izlemek zorunda kalmaktı.

Bir yolda yürümek öyle çok mühim bir şey gibi gelmiyordu artık kulağıma, yürüdüğüm yolun sonunu görebilmek istiyordum yalnızca. Herkesten uzakta, bir başıma debelenip durmaktansa birilerinin yoluma tuttuğu ışıklardan güç alıp daha sağlam adımlar atabilme-

liydim, yalnızca kör kuyulara hapsolup sesimi duyamayacakları kadar uzakta kalmamalıydım.

Birini sevmek öyle büyük bir zulüm gibi gelmiyordu nedense... Sevginin kendinden feda ettiklerinden değil; sana kattıklarından, hissettirdiği değerin varlığından geçtiğini anlıyordum yavaş yavaş.

Daha önce hiç sevmemiş, sevilmemiş gibi yabancıydım hepsine. Zavallı bir şaşkınlıkla seyredip duruyordum sanki her şeyi...

Kahve gözler, gözlerime öyle yumuşak bakarken bu hissi bunca yıl sonra tattığım için utanıyordum, kadere kızmıyor değildim neticede. Güneşli günleri görebilmek için hep çamurlu yollardan mı yürümek gerekecekti? Bir çiçeğin kokusuyla mest olmanın bedeli defalarca tenime batan dikenleri tek tek ayıklamak zorunda olmak mıydı?

Böyle mahvolmuş bir hâldeyken hayatın bana bu merhametli adamı armağan etmesi tüm bunların benzeri değilse neydi? Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey iyi ki tam burada, güven duyacağım kadar yakınımda olduğuydu.

"Yemeğini bitir."

Güzel sesi kulağımı okşadığında tabağımdaki son lokmaya çatalımla işkence ediyordum. Başımı kaldırıp ona kaçamak bir bakış attım, düşüncelerimden habersiz yemeğine devam ediyordu. Arada bir kendisine farklı sorular yönelten Ela'ya yanıt veriyor sonra tekrar tabağına odaklanıyordu. Onu izlerken tebessüm ettim. Bu hayatta yapmayı en çok sevdiği şeylerden herhâlde ilki yemek yemekti. Onunla aramızdaki her şeyi başlatan şeyin bir tabak un kurabiyesi olması, belki başka bir zaman duyduğumda gülüp geçeceğim bir şeydi.

Şimdiyse hislerimin önünü alamıyordum.

"Bak! Ben bitirdim."

Ela bitmiş tabağı bana gösterebilmek için öne doğru uzandığında sağındaki suyu döktü. Ben tam yerimden kalkmak üzereyken

Tuna sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Bekle bakalım küçük savaşçı," diyerek ona uzandı. Önce boş tabağı sağ tarafına koydu, ardından Ela'yı çabucak kucağına çekti. Ufak kız ıslanmış eteğine bakarken mutsuz görünüyordu. Tuna bunu fark etmiş gibi burnuna işaret parmağıyla dokunduktan sonra onu kucaklayıp masadan kalktı. "Annen kıyafet bırakmıştı, hadi gel."

Ela'nın suratı parlak bir gülüşle aydınlanırken Tuna'nın boynuna sıkıca yapıştı. "Teşekkür ederim."

Birlikte yatak odasına ilerleyip gözden kayboldular. Şaşkınca arkalarından seyrediyordum. Birkaç dakika sonra Ela mavi bir pantolonu elinde sallayarak odadan çıktığında tabağımdaki son lokmayı çiğnemek üzereydim.

"Tuna nerede?" diye sordum.

"Kardeşim uyandı, ona bakıyor..."

Oturduğum yerden kalkarken saatlerdir uyuyan Rüzgâr'ın uyanmasına şaşırmamıştım, bugün şanslı günümüzdeydik ve annesi olmamasına rağmen uzun bir süre tatlı uykusundan uyanıp ağlamamıştı. Ela'nın elindeki pantolona bakarken, "Giydirmemi ister misin?" diye tek kaşımı kaldırdım. Başını iki yana salladığında örgüleri omuzlarına düştü. "Hayır, kıyafetlerimi kendim giyebiliyorum. Ama henüz onları asamıyorum."

"Anladım," diye gülümsedim. "Bu arada pantolonun çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim. Bunu bana babam aldı," diye neşeyle cıvıldadı. "Tam bir savaşçı pantolonu, değil mi büyük Rüzgâr?"

"Kesinlikle," diye onayladım. "Küçük Rüzgâr'ın da savaşçı pantolonu var mı?"

Omuz silkti. "Altına kakasını yaptığı için ona pek pantolon giydirmiyoruz. Savaşçı pantolonunu kirletebilir," diye açıkladı. Buna biraz hüzünlenmiş gibiydi, yüz ifadesine gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Evet, bebekler bizim gibi tuvalete gidemiyorlar."

"Ben de bazen tuvalete gitmiyorum ama altıma hiçbir şey yapmıyorum." diye homurdandı. Belli ki bu konuda minik kardeşine

çok kızgındı. Yanaklarını sıkıntılı bir nefesle şişirdiğinde kahkahamı içimde zapt etmek o an çok güçtü, öyle tatlı görünüyordu ki onu kucağıma çekip ısırmak istiyordum. O ise bana doğru birkaç adım daha yaklaşıp önemli bir sırrını paylaşıyormuşçasına fısıldadı.

"Biliyor musun? Uyumadan önce bunu yapmaması gerektiğini ona hep anlatıyorum. Ama yine de beni dinlemiyor. Bu yaptığı çok ayıp! Ya büyüyünce dışarıda da bunu yapmaya devam ederse?"

Bir süre ne söylemem gerektiğini düşündükten sonra kelimelerimi dikkatle seçerek, "Aslında onun seni tam olarak anladığını düşünmüyorum," diye mırıldandım. Küçük kız gözlerini iri iri açtı. Yeni öğreneceği her şey için fazlasıyla meraklıydı. "Çünkü bizim gibi konuşamıyor. Bu yüzden senin söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyor olmalı. Bebekler sık sık tuvaletlerini kaçırabilirler."

Söylediklerimi iyice kavradıktan sonra ayağıyla yere vurup, "Ama bize bunu söylememişti!" diye çıkıştı. "O zaman biz de onun yerine başka bir bebek isteyebilirdik. Annem artık hayatı boyunca Rüzgâr'ın bezini değiştirmek zorunda mı? Çok yorulacak."

Minik omuzları yenilgiyle çökerken gözleri annesinin hatırası ile daha hüzünlü bakmaya başladı, halının desenini izliyordu. Derin bir nefes verip kahkaha isteğimi güçbela bastırırken onun bu konuya ne kadar çok içerlediğini fark ettim, belli ki kimse bunu fark etmemişti. Uzanıp küçük kızın yumuşak ellerini tuttum.

"Elacığım, kardeşin tıpkı senin gibi büyüyecek ve artık birlikte konuşabileceksiniz. Bunu biliyorsun, değil mi? Yani annen sürekli onun altını temizlemek zorunda değil."

Minik kız gözlerini kırpıştırarak şaşkınca bakarken dayanamayıp tombul yanağından bir makas aldım, ardından onu öptüm. "Ayrıca bebekleri birinden sipariş etmiyoruz. Bunu sana kim söyledi?"

"Tuna amcam."

Ağzım bir karış açılırken, "Ne?" diye gayriihtiyari sordum.

Ela kaşlarını çattı. "Kardeşimi severken, *sen babanı yola sokacak en güzel armağansın,* demişti. Onu bize birisi vermiş."

Bu defa artık içimde tutamadığım bir kahkaha dudaklarımdan kaçarken parmaklarımla ağzımı kapattım. Sahiden hayatımda gördüğüm en detaycı çocuktu. Ufacık beyni nasıl bu kadar çok şeyi hafızasına kazıyıp kendi içinde münakaşa edebilirdi ki? Aklım almıyordu. Ben yanıt vermek üzereyken kucağında bebekle beraber odadan çıkan Tuna, yemek masasına doğru yürümeye başladı. Minik Rüzgâr'ı fazla sarsmamaya özen göstererek bize yandan bir bakış attı. "Neden giyinmedin küçük savaşçı?"

Ela pantolonu yeni hatırlamış gibi "Hih!" dedikten sonra ıslak eteği kaldırarak odaya doğru koştu. Arkasından sırıtmaya devam ediyordum. Karşımdaki genç adam ufak bebeğin sırtını okşamayı sürdürerek masaya oturdu. Gözlerimin Ela'nın gittiği yerde takıldığını görünce, "Mükemmel bir çocuk, değil mi?" diye homurdandı. "Emir'in genlerinden nasıl böyle bir şey ortaya çıktığını sorguluyorum."

"Evet, gördüğüm en meraklı insan olabilir!" diye gülümsedim.

"O kısım Emir'e değil, Gece'ye ait..." diye sırıttı.

"Efendim?"

"Hayatında gördüğün en meraklı insanın annesi daha meraklı," diye iç çekti. "Onunla tam olarak tanışmadın."

Ela pantolonunu giymiş ve örgülerini düzeltmiş şekilde yanımıza gelirken sessizliğimi korudum.

Tuna ve Emir'in ailesinin arasında çözümleyemediğim sıkı bir bağ vardı ve nedense kendi ailesinden bir defa bile bahsetmemişken onlardan sıklıkla söz ediyordu. Üstelik gözlerindeki yaramaz pırıltıdan onların yanında bir çocuk gibi şen olduğunu anlayabiliyordum. Aile konusunu belki de uygun bir zamanda Gece'ye sorabileceğimi düşünürken oturduğum yerden kalktım ve masadaki tabakları toplayıp bulaşık makinesine götürdüm. Tuzluk ve bardakları almak için tekrar döndüğümde Tuna, "Sen bırak," diye uyardı. "Git, biraz dinlen. Ben hallederim."

Beni düşündüğü için içim sıcacık bir hisle dolup taşarken, "Zaten her şeyi sen hazırladın," diye itiraz ettim. "Yorulmuyorum."

Masadaki son parçaları toplayıp bulaşık makinesini çalıştırdığımda Tuna'nın söylediklerini duymazdan geldim. Yaram dünkü kadar acımıyordu ve zaten uzun zaman sonra hiç uyumadığım kadar uyumuştum. Vücudumun böyle bir şeye ne kadar muhtaç olduğu ortadaydı çünkü sahiden dinç hissediyordum. Etrafı tamamen toparlayıp temizledikten sonra buzdolabından taze meyveleri çıkarıp dilimledim, Ela oldukça iştahlı bir çocuktu. Gece sahiden ikisinin bakımıyla da çok iyi ilgileniyor olmalıydı, Rüzgâr'ın normalden çok daha erken doğan bir bebek olmasına rağmen yaşıtlarından gelişim olarak hiçbir eksiği olmadığını fark etmiştim.

Tabağı hazırladıktan sonra poşetleri aldığım yere bırakırken dolabının bu kadar temiz ve düzenli görünmesi doğrusu biraz moralimi bozdu, Tuna'nın hayatında kötü olarak nitelendirebileceğim hiçbir şeyin olmaması artık gözüme batıyordu. Yanında kendimi tembel ve beceriksiz hissetmeye başlıyordum.

İç çekip meyve tabağıyla salona ilerlediğimde gördüğüm manzara tekrar sırıtmama neden oldu. Rüzgâr'ın keyfini yerine getirmek için odayı büyük adımlarla arşınlayıp duran Tuna bir yandan bacaklarının dibinde dolanıp duran Ela'nın sohbetine ayak uyduruyordu. Sohbetten çok monolog gibiydi, Ela devamlı olarak bir şeyler anlatıyor, yer yer birkaç soru sorup yine kendisi cevaplıyordu.

Ben koltuğa kendimi bıraktığımda küçük kız, "Penguenler yüzebilen ama uçamayan tek kuştur," dedi.

Tuna adım atmayı kesip yerdeki ufak kıza baktı. "O bir kuş muydu?"

Ela bilmiş bir tavırla başını salladı. "Evet. Babamla belgesel izlerken öğrendik. Aslında ben zaten bunu okulda öğrenmiştim ama babam üzülmesin diye onun gibi şaşırmak zorunda kaldım."

Tuna keyifli bir kahkaha attığında bugün yüzüncü defa Ela'ya sırıtıyordum. Bu sırada minik bebek, ilginin kendisinden dağıldığını fark etmiş olacak ki avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. O delicesine ağlarken Tuna çabucak onu odada gezdirmeye devam etti ve garip sesler çıkararak dikkatini çekmeye çalıştı. Rüzgâr daha çok

ağlarken var olan gürültü yetmezmiş gibi kapı zili çaldı ve ben koşar adım koridora ilerledim. Sanki sadece birkaç dakikada evde savaş çıkmıştı. Bebek büyütmek sahiden büyük bir sabır işiydi.

"Merhaba!"

Gece elinde birçok alışveriş poşetiyle içeri girerken arkasında eşi Emir bekliyordu. Onlara tebessüm edip kapıyı tamamen araladım. "Hoş geldiniz."

Genç kadın montunu asar asmaz, "Yine ortalığı inletiyor minik savaşçım." diye iç çekti. Ardından ağlayan Rüzgâr'a ulaşmak için koşarak salona ilerledi. Bu sırada Emir içeri girmiş ve bana nazik bir tebessüm gönderip eşinin bıraktığı poşetleri alarak mutfağa ilerlemeye başlamıştı. Kapıyı kapatıp salona yürüdüm.

"Annen geldi bebeğim, kıyamam sana... Ah, ağlama miniğim..."

Gece telaşla oğlunu Tuna'nın kucağından almış susturmaya çalışırken bebek nihayet birkaç dakika sonra sakinleşip omzuna yattı. Bu sırada Ela koltuğa tırmanıp annesinin yanağına öpücükler bırakmaya çalışıyordu. Birbirlerini delice özlemişlerdi, Gece boştaki diğer eliyle kızına sıkıca sarıldı.

Birkaç defa kirpiklerimi kırpıştırıp gözlerimin dolmaması için çaba gösterdim. Sakin adımlarla diğer koltuğa oturduğumda Emir ardımdan içeri girmiş ve minik kızına doğru kollarını açmıştı. Koltuktan atlayan ufak çocuk babasına öyle şiddetli sarıldı ki dizlerinin üzerinde bekleyen adam iri gövdesiyle beraber neredeyse geriye sendeledi. Sıkıca birbirlerine sarıldılar. Emir, Ela'nın saçlarına öpücükler kondurdu. İçimden bir ses bunu her akşam yaptıklarını fısıldarken gözlerimi onlardan kaçırıp odada gezdirmeye başladım.

Ela, "Baba!" diye bağırırken sanki kalbime büyük bir ok saplandı. Koskoca kadın olmuştum ancak duyduğum tek kelime neredeyse beş yaşında bir çocuk gibi beni hüngür hüngür ağlatmak üzereydi. Dudaklarımı ısırıp bu güzel tabloya gölge düşürmemek için parmaklarımla oynamaya başladım, korkunç düşüncelerimin hiç sırası değildi.

Zira bozmaya kıyılamayacak kadar güzel bir an yaşıyorlardı. Hayatımda bir defa bile bu eşsiz hissi tadamamıştım ancak mutlu ve sevgi dolu bir ailenin parçası olmak dünyada kendi çabanızla erişemeyeceğiniz tek şey olmalıydı. Büyüdükçe başarıdan başarıya koşan, yetinmeksizin her konuda ön plana çıkmaktan geri kalmayan ben, insanlar bana ne kadar hayranlık duyarsa duysun bir kez bile anne babamın iltifatına layık olamamıştım. Yüksek konumlara eriştikçe, hatırı sayılır biri oldukça insanların gözlerinde gördüğüm takdir duygusu artarak devam edecekti belki... Ancak o gözler hiçbir zaman annem ve babama ait olmayacaktı. Bana ne çok saygı duyulursa duyulsun, ben ne çok sevilirsem sevileyim, hiçbiri ailemin yüzünde şahit olacağım gurur dolu bir tebessüme bedel olamayacaktı.

Belki de ömrüm boyunca anneme bir daha hiç sarılamadan gözlerimi bu dünyaya yumacaktım.

"Rüzgâr?"

İrkilerek düşüncelerimden sıyrıldığımda Gece göğsüne çektiği çocuklarından başını kaldırmış merakla bana bakıyordu. Sıcak bir tebessümle konuştu. "Sabah konuşamadık, nasılsın?"

"İyiyim," diye mırıldandım dolan gözlerimin fark edilip edilmediğini düşünürken. Gözyaşlarınızın akmaması gereken bir yerde acımasızca size saldırması fazlasıyla tanıdık bir histi. Yüzüme mutlu bir maske yerleştirmeye çalıştım. "Sen nasılsın?"

Gece bana yoğun başlayan ders programından bahsederken kahve göz ne zaman olduğunu fark etmediğim bir arada yanıma oturmuştu. Gün boyunca ilk kez çocuklardan ayrılma fırsatı yakalamıştı ve kafasını koltuğun başlığına dayayıp gözlerini kapattığını gördüm. Sahiden yorulmuş olmalıydı. Dikkatim tamamen Gece'den uzaklaşırken sağıma dönüp tamamen Tuna'yı izlememek için kendime zor hâkim olabiliyordum.

"Senin hayatın nasıl gidiyor?"

Gece'nin yönelttiği soruyla gözlerimi ona çevirdim. Bunu aniden sormasının verdiği şaşkınlıkla bir an verecek yanıt bulamadığımda Tuna yanımda huzursuzca hareketlendi, gözlerini açtığını ve

daha dik oturduğunu gördüm. Sanki verecek bir cevabım olmadığını o da hissetmişti.

"Biraz kötü bir dönemden geçiyorum," diye durgun bir sesle itiraf ettim. "Ama atlatmak üzereyim."

Gece'nin yüz ifadesi düşünceli bir hâl alırken Emir'in de kaşlarının çatıldığını gördüm. Daha ben devam edemeden genç adam, "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye araya girdi. Minnet dolu bir tebessümle onlara bakarken, "Teşekkür ederim," diye yanıtladım. "Sanırım yok."

"Aslında var."

Tuna'nın sesi sertti. Bu defa direkt olarak ona döndüğümde sesinin aksine gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. Tek kaşımı kaldırdığımda uzandı, usulca az evvel gergince oynadığım parmaklarımı tuttu. Sanki benden izin istiyordu.

Beni bu kadar iyi tanıdığı için derin bir iç çekerken usulca başımı salladım, olanları onlardan saklamak için herhangi bir sebebim yoktu. Zaten iplerin çoktan koptuğu yere gelmiştik.

"Elimizde bazı numaralar var," diye mırıldandı Tuna. Bakışları kararmıştı. "Polis ulaşamıyor. Herhangi bir yere kayıtlı değiller. Muhtemelen sabit bir isim üzerine de çalışmıyor, ortada büyük bir yamuk var..."

Gece konunun vahametini fark etmeye başlamış gibi kucağında uyuyan Rüzgâr ve yanındaki Ela ile beraber, "Hadi bakalım, uyku vakti..." diyerek salonun çıkışına yürüdü. Yaklaşık on dakika sonra yanımıza döndüğünde yalnızdı ve telaşlı adımlarla Emir'in yanına geçti. Bu sırada Tuna, ona verdiğim numaraları Emir'e gösteriyordu. İçimde büyüyen kötü hisle giderek yerimde duramaz hâle gelirken tırnaklarımı kemirmeye başladım. Eğer polisin bulamadığı bir bilgiye ulaşabilecek durumdalarsa bu tehlikenin diğer adı olurdu ve benim için hiç güvenli görünmüyordu.

Yine de buna muhtaçtım. Başka hiçbir çaremin kalmamış olması elimi kolumu bağlıyordu.

Gece daha önce hiç görmediğim kadar sert bir surat ifadesiyle, "Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu. Beklediğim sorunun bana yöneltilmiş olmasıyla birlikte yutkundum. Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Kimliğini tespit edemediğimiz için polis onu yakalayamıyor. Elimde hiçbir ipucu yok."

Durumu açıklamamla beraber ortamdaki hava tamamen gerildi ve herkes dikkatle telefon numaralarını incelemeye başladı. Emir telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başlamıştı. Tedirgin bir şekilde dudaklarımı kemirirken artık kendime engel olamadım ve "Yasa dışı bir yol mu deniyorsunuz?" diye sormak zorunda kaldım. Ne yaparlarsa yapsınlar onlara itiraz edemezdim ancak bir parçam bunu öğrenmeyi deli gibi istiyordu. Emir telefondan başını kaldırdı ve koyulaşan ela gözlerini gözlerime dikti.

"Evet."

Boğazıma büyük bir yumru oturduğunu hissettiğimde terleyen avuç içlerimi pantolonuma sildim. Gece bu sırada gerginliğimi fark etmiş gibi, "Merak etme," diye açıkladı. "Hiçbirimizi doğrudan ilgilendiren bir durum doğmayacak."

"Emin misin?" diye sordum.

Tuna tamamen bizden soyutlanmış şekilde telefon numaralarına odaklanmışken bu defa Emir başını kaldırıp tekrar bana baktı. "Tuna ve benim varlığıyla çok da övünmediğimiz yasa dışı bir hayatımız vardı ve çok zor durumda kalırsak bunu kullanmaktan çekinmiyoruz."

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Ancak..." diye devam etti genç adam. "Hepimizin zarar görmesini istemediği bir ailesi, sevdikleri var. Şu an yaptığımız hiçbir şey tehlikeli değil, bu konuda için rahat olsun. Çünkü bunu sana borçluyuz."

Gece sanki bu anı bekliyormuş gibi bana yaşlarla dolu gözlerini çevirdi, sıcacık bir tebessümle korkmuş yüz ifademi seyrediyordu. "Sen Rüzgâr'ın ve benim hayatımı kurtardın. İzin ver, en azından işine yarayacak bir şeyler bulalım," diye yumuşak bir sesle mırıldandı. "Sadece bazı kaynaklara ulaşacaklar. Zaten şu an yaptıkları

şey öncekilerin yanında öylesine basit kalır ki bilsen şaşırırsın. Bana güvenebilirsin, hiçbir tehlike yok."

Onun güven verici sesiyle biraz daha sakinleşerek arkama yaslandığımda o, eşi Emir'e yandan bir bakış atıp gülümsedi. "Zaten bilmesen daha iyi..."

Emir, bu imayı fark etmiş gibi gözlerini telefondan ayırıp Gece'ye baktı ve bir süre öylece bakıştılar. Ardından aynı anda hangi hatıraları anımsadılar bilmiyordum ancak genç adam aniden Gece'nin dudaklarına sert bir öpücük bıraktı. Bahsettikleri şeyi anlayamadığım için onlardan gözlerimi kaçırıp hafifçe öksürdüm. Tuna telefonunu cebine koyup ayaklandı. "Notları getireceğim."

Kısa bir süre içinde Gece ve Emir artık konunun bütün detaylarına hâkimdi ve ben bunu ilk kez öğrenen herkes gibi onların düştüğüm durumun saçmalığına öfkelenmelerini seyrediyordum. Bu sapığın nasıl bir türlü yakalanamadığını düşünüyorlardı.

"Tarihleri tekrar söyler misin Rüzgâr?"

Gece, Emir ve Tuna'ya kıyasla daha sakin görünüyordu ve çatılmış kaşlarıyla bana gelen notları okuyordu. Cümlelerden bir anlam çıkarmaya çalıştığını anlıyordum ancak bir sonuca ulaşamazdı. Çünkü bunu ben de defalarca denemiştim. Karşımda kimliksiz kelimeler vardı.

Bütün tarihleri tek tek onlara söylediğimde Gece düşünceli bir sesle mırıldandı. "Neredeyse hepsinde hastanenin çıkış saatine göre hareket ediyor..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Orada da takip ediyor olmalı..."

Gece başını iki yana salladı. "Hayır," diye itiraz etti. "Konu sen değilsin. Notların geliş saatleri. Sonuçta sen eve kaçta gelirsen gel... Erkenden seni bekleyebilir ya da notları oraya bırakabilir. Ama kameraların bozulma saatinden anladığımız kadarıyla o da sabahları asla gelmiyor, her defasında akşam aynı saatlere denk gelmesi bence tesadüf değil."

Kafam iyice karışmıştı. Söylediği şeyi kavradığımda Gece kendinden emin bir sesle cümlesini bitirdi. "Kesinlikle seninle aynı

hastanede çalıştığını düşünüyorum. Hatta çalışma arkadaşı bile olabilirsiniz, sana hissettirmeden yakın davranan herkes olabilir. İyi düşün Rüzgâr."

Kulağıma ilişen sözler sanki daha önce varlığını hiç fark etmediğim bir kapıyı aralamış oldu. Bunca zaman boyunca saplantılı sözlere öyle çok takılıp kalmıştım ki notların sahiden de çalışma saatlerimde hiç gelmemiş olduğu dikkatimi bile çekmemişti. Zaten bunu ancak her şeye objektif bir gözle dışarıdan bakan biri fark edebilirdi.

"Not kâğıtlarını bir defa hastanede gördüm," diye mırıldandım. "Ama ben..."

"Ne?"

Tuna hiddetle oturduğu yerden kalkarken bu detaydan ona bahsetmeyi unuttuğumu anımsadım. Onun çakmak çakmak yanan gözlerinden bakışlarımı kaçırıp "Eminim..." diye fısıldadım. "Aynı kâğıtlardı."

"Tam olarak neredeydi?"

Gece'nin sesi meraklıydı. Derin bir nefes verip Burak ile neredeyse birbirimizin üstüne yürümek üzere olduğumuz günü hatıralarımda yokladım. "Asistanlardan biriydi," diye açıkladım. "Çantasında gördüm. İsmi Burak..."

"O zaman polise isim vermek için daha neyi bekledin? Sikik herifin hayatını mahvetmesini mi, anlamıyorum!"

Tuna öfkeyle bağırdığında gözlerimi kapatıp sakinleşmesini bekledim. Normal bir zamanda vermeyeceği tepkileri veriyordu çünkü yaşadıklarım delice ürkütücüydü. Hâlâ nasıl kafayı yemediğime ben bile anlam veremiyordum.

Gece benim yerime yanıt vererek, "Sakinleş..." diye homurdandı. "Eğer bahsi geçen ahlaksız bu kadar zekiyse belki de not kâğıtlarını bilerek oraya koymuştur."

Şüpheci gözlerini bana çevirdi. "Elbette diğer ihtimal senin tesadüfen bunu görmüş olman. Tuna bu konuda haklı, polise bir isim vermen gerekiyorsa ilki bu adam olmalı."

Derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum..." dedim kafam daha da karışmış hâlde. "Elimde başka hiçbir kanıt yok ve ben... Ben yanlış bir adım atmaktan korktum."

"O zaman çok iyi düşünmelisin Rüzgâr," diye diretti Gece. Bakışları ısrarcıydı. "Herkese şüpheli olarak bakmalısın. Son zamanlarda reddettiğin bir ilişki oldu mu? Bu tarz saplantılar genellikle böyle başlar."

Zihnimdeki bütün anıları yoklarken hiç kimseyle duygusal bir bağ kuracak kadar yakınlaşmadığımdan adım kadar emindim. Fark etmeden kimseyi kırıp kırmadığımı düşündüm, istemsizce birinin duygularını incitmiş olabilir miydim? Bu ihtimal öylesine küçüktü ki hiç üstünde durmamıştım. Ben düşüncelere dalıp gitmişken odanın kapısı öyle sertçe çarptı ki neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Gözlerimi oraya çevirdiğimde Tuna'nın mutfağa gittiğini gördüm. Tıpkı benim gibi onun ardından bakan Gece, "Sen ona bakma..." diye mırıldandı. "Bazen kafası atar, olanlara sinirlenmiş. Ama normale dönecek."

Emir, "Çocukları uyandıracak hergele," diye tısladı. Ardından tekrar telefonunda ilgilendiği şeye dikkatini verdi, odaklandığı şey her neyse kurtuluşuma çok ama çok yakındı.

Gece ile yaklaşık yirmi dakika daha bu konu üzerinde konuştuktan sonra kahve göz hâlâ gelmediği için huzursuzlanmaya başladım. Onlardan izin isteyip çabuk adımlarla mutfağa ilerlerken bir yandan sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. Ben de fazla iyi sayılmazdım ve işler giderek daha bulanık bir hâl alıyordu. İç çekip mutfak kapısını araladığımda Tuna ortalarda yoktu. Birkaç adım atıp yanına ilerleyince balkona çıkıp bir sigara yakmış olduğunu gördüm. Sakince yanına ilerledim. Sigara dumanını gecenin soğuğuna üflerken yüzü her zamankinden farklı, fazlasıyla sert bir hâle bürünmüştü. Balkon korkuluklarına sırtımı yaslayıp onu izlemeye başladım. Hemen yanında olmama rağmen bana bir defa bile bakmadı. Giderek artan umursamaz tavrı huzursuzluğumu artırırken sanki beni yok sayması gücüme gitmiş gibi işaret parmağımı göğsüne doğru bastırdım. "Buradayım."

"Biliyorum," dedi.

"Ama bana bakmıyorsun," diye homurdandım aksi bir sesle. Başımı uzatıp iyice dibine girerken yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı. Tuna sigarasını söndürdü, ardından güzel gözlerini yavaşça benim gözlerime çevirdi.

"Çünkü sana baktığımda kızgın kalamayacağımı biliyorum," diye alçak bir sesle tısladı. Bu hâline gülümsedim. "Kalma o zaman. Zaten her şey yeterince kötüyken..."

Güçlü elini uzatıp belimin kıvrımını okşadığında sanki bunu bekliyormuşum gibi güçsüz başımı omzuna koydum. Derin bir iç çekip beni daha çok kendine çekti. Ardından tuttuğu nefesi saçlarıma bıraktı. Ona bir açıklama yapmak için dudaklarımı araladığımda benden önce davranıp, "Böyle önemli detayları atlayamazsın..." diye fısıldadı. Sesinde uyarıcı bir tını vardı. "Bunların hepsi hayati bir önem taşıyor. Üstelik mevzubahis senin hayatın."

Bir süre sessizliğin hüküm sürmesine izin verdikten sonra başımı daha çok göğsüne yaslayıp küçük bir çocuk gibi oraya gizlendim. "Biliyorum," diye itiraf ettim. "Aylardır düştüğüm çukurda debelenip duruyorum. Sürekli yanlış kararlar alıyorum, her şey yeterince berbat değilmiş gibi bir de böyle şeyleri atlıyorum."

Sesim giderek titrek bir hâl aldığında Tuna geri çekilip gözlerime baktı. Çenemi tutup nazikçe başımı kaldırdıktan sonra, "Bunun için seni suçlayacak değilim," diye yumuşak bir sesle açıkladı. "Yaşadıkların normal şeyler değil. Belki bir başkası senin yerinde olsa çoktan pes ederdi... Kaçardı. Evini, adresini, işini... Hayatını değiştirirdi. Yapmadın. O şerefsizin karşısında dimdik duruyorsun. Bu çok gurur verici."

Sözleri bittiğinde sahiden ne kadar zor bir şeyle mücadele ettiğimi bir kez daha fark ettim. Omuzlarım kendiliğinden dikleşirken kahve gözler sanki istediği etkiyi yaratmış gibi memnun bakıyordu. "Ama..." diye fısıldadı. Gözleri yüzümün her milimini taradı. "Ama bundan daha kötüsünü önlemek için artık çok daha sağlam adım atmalıyız. Bazı şeyleri fark edemediğini görebiliyorum, tek isteğim eksiksiz şekilde bana anlatman. Yanında olmak istiyorum, Rüzgâr."

Kalbim sözleriyle sıcacık olurken beni incitmemek için kelimelerini ne kadar özenle seçtiğini fark ettim. Dudaklarıma doğru fısıldadı. "Yanında olmak ve hiç ayrılmamak istiyorum."

Gözlerimi usulca kapatıp kokusunu içime çekerken Tuna dudağımın hemen kenarına yumuşacık bir öpücük bıraktı. Sıcak dudakları saçlarıma doğru yol alırken kollarımı ona dolayıp kendimden beklemeyeceğim bir kuvvetle sarıldım.

"Haklısın," diye mırıldandım başım göğsüne yaslıyken. "Artık önemli hiçbir şeyi es geçmeyeceğim."

"İşte, benim fırtınam."

Geri çekilip birbirimizin gözlerine bakarken dudaklarımda sıcak bir tebessüm oluştu. Bu sırada kahve gözler sanki söylemek isteyip de bir türlü söyleyemediği bir şey varmış gibi hafifçe kısıldı, derin bir nefes bıraktı.

"Bunu yapmaktan nefret etsem de bakman gerekiyor."

Belimi tutan elini çekmeden boşta kalan eliyle telefonunu çıkardı ve çabucak bir dosyayı açtı. Ekranı bana yaklaştırdığında yüzümdeki gülümseme yavaşça soldu. Bahsettiği kamera görüntüleri tam karşımda uğursuzca bana bakıyordu.

"Sadece ona bak," diye kulağıma mırıldandı. Beni sıkıca tutan eli belimi daha çok kavrarken, "Kendine odaklanma. Onu tanı," diye açıkladı.

Göreceklerimin vahşetinden ürksem de bunu belli etmeden usulca başımı salladım ve Tuna hayatımda yaşadığım en korkunç dört dakikayı siyah ekranda tekrar oynattı.

Önce sakin adımlarla arabama ilerledim, her şeyden habersizdim. Sonra gözlerim yere değdi, minik kedi yavrusuna yaklaştım. Titreyen elim ona uzanırken bütün tüylerimi ürpertecek bir şey oldu ve kameraya siyah bir siluet girdi. Nefesimi tutup olacakları beklerken ekrandaki Rüzgâr, arkasındaki pis bedenin varlığını hissetti ve aniden dönmek istedi. Yapamadı.

Güçlü beden onu sertçe arabaya yapıştırdı, birkaç dakika içinde ona defalarca acımasız darbeler indirdi ve bedenine öfkesini kustu. Kurtulmak istediğim her defasında bana daha sert vuruyordu, canımın acısıyla bedenim yere yığıldığında kalbi soğuk bir buz parçasıymışçasına savunmasız bedenime saldırmaya devam etti. Sıcak yaşlar yanağımı ıslatırken Tuna buna daha fazla katlanamıyormuş gibi telefonu kapatıp cebine koydu. Ardından bana sıkıca sarıldı. "Ağlama," diye fısıldadı sanki gözyaşlarım benim kadar onu da yakıyormuş gibi. "Onu tanıdın mı?" Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımı sildim. "Yüzünü hiç göremedim," dedim çaresizce. "Bilmiyorum."

Görüntüler zihnime sinsice sızıp beni bir kez daha darmadağın ederken tuttuğum nefesi bıraktım. Yüzümdeki yaşları çabucak kurularken artık bu yolda yalnız yürümediğimi kendime hatırlatıp sakinleştim.

Metanetimi koruyacaktım.

"Ben..."

Tuna dudaklarımdan dökülen tek heceye bile muhtaçmış gibiydi. Kararlı bir bakışla aydınlanan yüzümü tamamen ona çevirdim.

"Sabah hastaneye gideceğim," dedim.

Gece'nin söylediği her şey zihnime bir bir kazınmıştı. Artık tutunduğum zayıf bir dal bile olsa peşine düşmekten geri durmayacaktım. Madem insanlar benim şüphe duymama neden oluyorlardı, o hâlde ben de gördüğüm her şeyin üstüne gidecektim. Not kâğıtlarını düşündüm...

İçimde yükselen volkanın alevleri beni bile korkuttu, Tuna'nın bakışları da buna şahit olurcasına karanlık gecede daha çok koyulaştı.

Gerekirse orayı herkesin başına yıkacaktım ancak bu defa elim boş dönmeyecektim.

Her şeyin bittiği yerdeydik.

Çünkü ben başlıyordum.

"Gülleri sever misin?"

"Çok severim."

Güneş usul usul semaya yükselirken balkona vuran ışıklar, çiçeklerin ve yaprakların güzelliğine sanki güzellik katıyordu. Bu enfes manzarayla gözlerimin baharı misafir etmesine izin verirken anın tadını çıkarıyordum. Parmaklarım yan yana dizilmiş saksılara dokundu, sırasıyla yaprakları okşamaya başladı.

"Ama burada hiç gül yok," diye mırıldandı minik Ela.

"Evet, bunlar menekşe."

Hem benimle sohbet ediyor hem de önündeki boyama kitabıyla uğraşıyordu. Birazdan işe gideceğim için gün doğar doğmaz uyanmıştım. Gerçeği söylemek gerekirse hastaneye gideceğim için duyduğum kaygıdan kalbim korkunç bir çarpıntıya tutulmuştu, zaten gözüme uyku da girmemişti. Henüz evdeki herkes uyuduğu için sessiz adımlarla mutfağa geldiğimde beni hayli şaşırtan bir manzarayla karşılaşmıştım, ufak kız pijamalarını bile çıkarmadan geniş masaya oturmuş ve dikkatlice boyama yapıyordu. Gördüğüm bu şirinliğe gülümserken ona neden bu kadar erken uyandığını sormuştum, annesi yorgun olduğu için onu rahatsız etmeden odadan ayrıldığını ve sürpriz olarak boyama kitabını ona göstermek istediğini söylemişti. Ve şimdi, ufak Ela ve ben hariç Tuna'nın evindeki herkes tatlı bir sabah uykusundayken biz gökyüzünü seyrediyorduk. Ela az evvel tekrar mutfaktaki masaya yerleşip boyamasına dönmüştü, arada bir bana yandan bakışlar atmayı ihmal etmiyor, ne yaptığımı kontrol ediyordu. Onun bu meraklı hâli içimdeki huzursuz yanı defetmiş, neredeyse pamuk gibi yumuşacık olmamı sağlamıştı. Çok özel ve eşsiz bir çocuktu.

Sanki düşüncelerimi doğrularcasına kendisine hayli büyük gelen sandalyesinden atladı, masadan uzaklaşarak ufak adımlarıyla tekrar yanıma, balkonun korkuluklarına yaklaştı. "Bu senin için."

Merakla ona doğru eğilip boyuna gelmek için diz çöktüğümde benim için tertemiz bir sayfa açmış, hevesle uzatıyordu. Büyük

beyaz kâğıdı inceledim, düz bir çubuk olarak çizilmiş bir kadın ve upuzun saçları vardı. Elinde kırmızı bir şey tutuyordu, sayfada başka hiçbir şey yoktu.

"Sensin bu," dedi minik kız sevecen bir sesle. Gözlerine baktığımda masumca parladıklarını gördüm, bu hâliyle yüzümde hoş bir tebessüm belirdi.

"Elindeki de senin gülün. Çok sevdiğin için yaptım, balkonda yok diye üzülme."

Gözlerim kırmızıyla karalanmış şekle bakarken içim sıcacık bir hisle dolup taştı. "Ah..." diye fısıldadım neredeyse bu ufak çocuğa mahcup olarak. "Daha önce kimse benim için böyle güzel bir gül çizmemişti. Çok teşekkür ederim Ela."

Küçük kız duyduklarıyla daha çok gülümseyip gururlu bakışını resmine çevirirken onun bal gibi tatlı yanaklarına birer öpücük kondurdum. "Bunu hep saklayacağım."

"Olur," dedi memnuniyetle. Ardından aklına yeni bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı, örgülerini elinin tersiyle geriye attı. "Annem bugün evimize gideceğiz, dedi ama sonra yine geleceğim. Tuna amcama söylersem beni senin yanına götürür, değil mi?"

"Hele bir getirmesin," diye göz kırptım. Ela neşeyle kıkırdarken zıpladı. "Merak etme! Ben savaşçıyım. İkimiz onu yenebiliriz! Sen de savaşçısın, değil mi?"

Ufak kızın saçlarını okşarken gözlerim bir kez daha elimdeki kâğıda, oradan güle benzetmeye çalıştığı ufak şekle kaydı. Sahi, hayatla ne çok savaşmıştım, ne çok yenik düşmüştüm. Hiç usanmadan her defasında bir kez daha kalkmış, karşısında daha dik durmuştum. Bir süre sessizce resmi inceledim.

Çocukluğumda hüzünle seyrettiğim o güller usul usul zihnime sızdılar, keşke orada kalsalardı, aksine aynı yolu izleyip kalbimi de esir aldılar. Hatıralar dört bir yanımı kuşatırken ağlayarak gülleri seyredip uyuyakalan ufak kız çocuğu onu kapattığım mahzenden kurtulmuş, korkak elleriyle bana sıkıca tutunmuş, peşimi hiç bırak-

mıyordu. Onun benden başka kimsesi yoktu. Birlikte o azap dolu günlerden, o canavar adamın zulmünden bir gece vakti ölümü bile göze alarak kaçmıştık. Ve şimdi çaresizce bu resme bakarken güzel bir çiçeği bile korku dolu hislerle anımsamak yüreğimi burkuyordu. Yazık ki hayat bazılarımıza çiçeklerin serpilip büyüdüğü güzel anları değil, canice koparılıp atıldıkları hatıraları bırakmıştı. Hayatın bu adaletsiz terazisine ne çok kızıyordum şimdi içten içe... Oysa her çocuk özgürce çiçekleri sevebilmeliydi. Bir güle gözlerim değdiğinde sarhoş bir babanın her şeyi kırıp döktüğü, sevdiği herkese canice saldırdığı akşamlar hatırama ansızın düşmemeliydi, zavallı kalbim bunun hüznü ile burkulmamalıydı.

"Sevmediysen bir daha çizerim."

"Hayır," dedim yaşaran gözlerimi kırpıştırırken. "Çok güzel."

Kâğıdı alıp çabucak cebime koyarken Ela dikkatle acıyla gölgelenmiş yüzümü seyrediyordu. "Saat çok erken olduğu için gidip biraz daha uyumalısın, olur mu küçüğüm?" diye mırıldandım gözlerimi çabucak silerken. Ardından onun ufak ellerini avuçlarımın içine aldım. "Şimdi işe gitmem gerekiyor. Umarım en kısa zamanda görüşebiliriz."

Geldiğinden beri bütün hâl ve tavırlarıyla olgun bir yetişkin gibi davranan bu küçük kız, bir an için aramızdaki bütün yolları kat edip mesafemizi sıfıra indirdi ve boynuma sıkı sıkı sarıldı. Hatta bu öyle güçlü bir kavuşmaydı ki tıpkı babasına sarılıyormuşçasına içinden gelerek dolamıştı kollarını boynuma. Saçlarına bir öpücük kondurduğumda kulağıma fısıldadı. "Gerçek güllerin yok diye üzülme! Bazen güzel oyuncaklarım yok diye ağladığımda annem diyor ki: 'Eğer hepsine sahip olsaydın onların hiçbir güzelliği kalmazdı.' Dünyadaki bütün güller senin olsaydı artık onları sevmezdin ki... "

Titrek nefesimi onun saçlarına verdiğimde, "Çünkü savaşçılar sevdikleri her şeye sahip olmasalar da pes etmeyen insanlardır," diye ekledi. Sonra kendini geri çekip yanağıma bir sürü küçük öpücük kondurdu. Dudaklarım bu anın güzelliği ile kıvrılırken onun tombul yüzünü avuçlarımın içine alıp parlak gözlerine baktım. "Bence sen çocuk değilsin. Hepimizi kandırıyorsun. İtiraf et!"

Ela kollarımın arasında neşeyle kıkırdamaya başladı. "Kandırdım!"

Ardından bana son bir kez öpücük yollayıp geri döndü ve balkondan koşarak çıktı. Uyuyan anne ve babasının yanına dönmek üzere mutfağın çıkışına ilerlediğinde gözlerim aniden oradaki gölgeye takıldı. Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum, gözlerim yavaşça kahve gözlerle kesişti. Kollarını göğsünde birleştirmiş, geniş omzunu kapının pervazına yaslamış, dikkatle bizi seyrediyordu. Ela onun bacaklarının arasından içeri kaçıp giderken ben diz çöktüğüm yerden kalkmış, derin bir nefes verip ona doğru ilerlemeye başlamıştım.

Kahve gözler bu kez uykuluydu. Buna rağmen çok güzellerdi.

"Erkencisin," diye mırıldandı gözleri yüzümde gezinirken.

Onun aksine çoktan ayılmış, kahvaltımı yapmış, balkonda yarım saat boyunca hava almıştım. Bir nevi bugün için kendi içimde güç topluyordum. Başımı sallayıp mırıldandım. "Evet, hastaneye gideceğim."

Önce itiraz edecek gibi oldu, sonra kararlı bakışlarımı görünce bundan vazgeçti. Bakışları ruhuma iyi gelen bir ilaç gibiydi, gözlerimi ondan çekmedim. Derin bir nefes verip söyleyeceği şeyi bir süre zihninde tarttı. Ve belli ki bu sabah benimle hiç tartışası yoktu.

"Birlikte gidebilir miyiz?" diye sordu.

Beklemediğim bu cümle ile dudaklarım şaşkınca aralanırken gözlerimi kırpıştırdım. "Hı?"

Tuna dudaklarında beliren sıcacık gülüşle günümü aydınlattı. Eğer biraz evvel seyrettiğim şey güneşin doğuşu ise bu adamın çehresindeki şu eşsiz tebessüm neydi? Bilmiyordum.

"Dedim ki..." Bana doğru bir adım atıp yanıma geldi. Eli uzanıp nazikçe belimi kavrarken gözlerimi gözlerinden alamıyordum. Yeni kalktığı için dağılan bir tutam kahve saçı alnına düşmüş, yüzü uyku mahmurluğuyla her zamankinden çok daha şirin bir hâl almıştı. Son zamanlarda rastladığım sert yüz ifadesi onu terk etmişti

ve bu hâliyle tanıştığımız ilk zamanlardaki sempatik adamı anımsatıyordu. Beni kendine çekip cümlesini tamamladı. "Eğer senin için sorun olmayacaksa birlikte gidelim istiyorum."

Tebessümüne karşılık verip usulca bedenime sarılı kolunu okşadım. "Yine de bir şekilde bunu atlatıp dışarı yalnız çıkmam gerekecek, biliyorsun değil mi? Aksi hâlde kapana kısılmış gibi hissedeceğim."

Anlayışlı bir tavırla başını sallayarak beni onayladı. "Evet... Ama bugün, o gün değil. Daha yeni iyileştin ve henüz polise bir isim vermedin. En azından seni oraya ben bırakmak istiyorum. Dönüşte de hastaneden ben alacağım. Akşam birlikte kamera görüntülerini teslim etmeye gideriz."

Usanmadan, kibar tavrından bir an bile ödün vermeden açıklama yapması beni dünyanın en mutlu insanı yaparken karşı çıkmak yerine uysal bir kedi gibi başımı göğsüne yaslayıp mırıldandım. "Pekâlâ."

Tuna alışık olmadığı bu sakin tavrıma keyifle gülerken yanağımı yasladığım göğsü hareketlendi. Ona daha çok sokuldum. Sanki bunu bekliyormuş gibi bana sıkıca sarıldı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken içimde tuttuğum soluğu usulca dışarı bıraktım. Sanki adı hayat olan yorucu bir maratondaydım ve dinlenebileceğim tek durak, bana böyle güzel sarılan adamın güven dolu göğsüydü.

"Aslında hemen bugün işe başlamaman için diretecektim ama..." diye mırıldandı saçlarıma. Tembelce heceliyordu, bir adım geriye gittiğinde ona öyle sıkı sarılmıştım ki bir an için ikimiz de sallandık.

"Gitmem gerekiyor," dedim gözlerim kapalı.

"Biliyorum." Sesi yumuşak tınısından arınmıştı, kulağıma daha otoriter geliyordu. "Bedenini yorma. Zihnini de."

İçimi bu kadar iyi okuması beni bir yandan ürkütürken ses çıkarmadım. Bir süre birbirimize sarılmış hâlde öylece ayakta dikildik ve bu son zamanlarda geçirdiğim en huzurlu anlardan birine dönüştü. Yaklaşık on dakikanın sonunda kendimi Tuna'dan zar zor koparabildiğimde hastaneye geç kalmak üzereydim.

"Gidelim."

Benimle birlikte derin bir nefes verirken büyük adımlarla odasına ilerledi, o hazırlanırken ben de çantamı almış kapı ağzında bekliyordum. Gece ve Emir büyük misafir odasında kalıyorlardı, olaylar beklemediğimiz kadar ciddileşince gece evden ayrılmak yerine burada kalıp ellerinden geldiği kadar çözüm üretmeyi denemek istemişlerdi. Gözlerim onların kapısına takıldığında dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Rüzgâr'ın ağlayan sesini işitmediğimize göre henüz uyanmamışlardı, muhtemelen Ela yanlarına kıvrılmış uyumaya devam ediyordu.

Gözlerim daldığı yerden Tuna'nın yakışıklı bedenini ayırt ettiğinde ayrılabildi. Beyaz bir gömlek giyip kollarını kıvırmıştı, yakası hafifçe açıktı. Dağınık saçlarını düzeltme gereği duymadığından rahat bir havası vardı. İç çekip gülümsediğimde kapının yanına kadar geldi, tam dibimde durdu ve hafifçe eğilip dudaklarıma sıcak bir öpücük bıraktı. "Ortalığı kasıp kavur bakalım, fırtına."

İçimde sakladığım bütün gücün damarlarımdan taşmak için sabırsızlandığını hissettim. Yüzümde bana cesaret aşılayan bu adama duyduğum minnetin göstergesi bir tebessüm oluştu. Yaklaşık yarım saat sonra Tuna ile beraber evden ayrılmış ve hastaneye giden yolun sonuna varmıştık. Arabayı durdurduğunda bir süre ikimiz de birbirimize bakmadık. Sabah telaşıyla alelacele giriş kapısından içeri koşturan doktorları, hemşireleri, hasta yakınlarını seyrettim. Yanımdaki adamın zihnindekileri göremiyordum ancak içimden bir ses farklı şeyler düşünmediğimizi fısıldıyordu. Başını hafifçe çevirip bana yandan bir bakış attığında iyi olup olmadığımı kontrol etmeye çalıştığını biliyordum. Gerçek bir savaşa girişmek için kollarımı sıvamıştım ve ikimiz de daha çok hasar alıp yaralarla geri dönmemden korkuyorduk.

Yine de onu daha çok huzursuz etmeye hakkım yoktu.

"Görüşürüz, un torbası," diye sırıttım. Gülüşümün altında yatan şey kendimce ondan kaçma yöntemimdi, gerginliğimi fark etmesini istemiyordum.

Çünkü bir şekilde sokakta yalnız yürüyebilmeliydim. Yalnız işe gidebilmeliydim. Yalnız yaşayabilmeliydim...

Hayatıma devam etmeliydim.

Kahve göz bir süre bana baktıktan sonra beklemediğim bir anda bana doğru uzandı, eli yavaşça enseme kaydı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız öyle ansızın buluştu ki aldığım nefes yarıda kaldı, parmaklarım bir an için havada öylece durdular. Tutkulu öpücüğü şiddetlenirken elim omzuna indi ve ona içimden gelen o derin hisle karşılık verdim. Dudağımı sertçe dudaklarının arasına aldı. Öpüşünde ayrımına varamadığım bir şeyler saklıydı. Birkaç dakika sonra ayrıldığımızda tadına varamamış gibi dudaklarını dudaklarımın yanına bastırdı. "Arayacağım."

Fısıltısı içimi okşarken onaylarcasına başımı salladım. Ayaklarım yerden kesilmiş hâlde arabadan inerken aptal bir sırıtışın suratıma yapışmasına engel olamıyordum. Ne kadar berbat hissedersem hissedeyim o bana dokunduğu an dünyam başka bir hâl alıyordu, başım dönüyordu ve bu, hiçbir zaman böyle güzel hissettirmemişti. Derin bir nefes verip hastaneye girdiğimde Tuna arabanın gazına basıp yolda kayboldu. Bana söylemese de yaptığı şeyin farkına varabiliyordum. Beni bir yere kapatıp ömrüm boyunca orada koruyamayacağının o da farkındaydı. Bu adam öyle kusursuzdu ki beni korkularımdan kaçmam için ikna etmiyor, onların üzerine yürüyebilmem için cesaretlendiriyordu. Bakışlarındaki gurur bana kendimi sahiden güçlü hissettiriyordu, sanki istesem koskoca dünyayı parmağımın ucuyla durdurabilirmişim gibi geliyordu. Sıkıca atkuyruğu yaptığım saçımı geriye atıp omuzlarımı dikleştirdim ve giriş kapısından içeri girdim. Alışık olduğum metalik koku burnuma dolarken bunu özlediğimi hissetmek bir an için afallamama neden oldu. Hayatımın beni ben yapan büyük bir kısmı, insanların haz etmediği bu hastane kokusundan oluşuyordu ve ben görevlerimi ihmal ettiğim her an umutlarımı askıya alıyormuş gibi hissetmekten geri duramıyordum.

Sağlam adımlarla asansöre ilerlerken telefonumu çıkarıp Elvan'ı aradım ancak bir süre beklememe rağmen yanıt alamadım. Bu sı-

rada ortalarda görünmediğim için beni merak eden birkaç hemşire koridorda adımlarımı durdurup sohbet girişiminde bulunmuştu. Beni hasta ve solgun gördüklerini ima eden kişileri kibarca geçiştiriyor, iyi olduğuma inandırmaya çalışıyordum. Yaklaşık on dakika sonra asistan odasının bulunduğu kata kendimi güçbela atabildiğimde içimde patlamak için hazırda bekleyen korkuyu bastırdım. "Yapabilirsin Rüzgâr. Sadece gözünü dört aç."

Kapıyı açıp içeri girdiğimde afallamama sebep olan birden fazla şey ile yüz yüzeydim. Bunlardan ilki telefonlarıma cevap vermeyen Elvan'ın keyifli bir tavırla karşısındaki kişilerle sohbet ettiğini görmemdi. Beni ikinci büyük sarsıntıya hazırlayan şey ise hemen karşısında neşeyle güldüğü kişinin, masaya rahat bir şekilde oturmuş kıkırdayarak saçlarıyla oynayan Burcu olduğunu fark etmemdi. Hemen yanlarında diğer asistanlar vardı ve içlerinden biri elbette ki Burak'tı.

Anlaşılan burada kararan bir dünyaya sahip olan tek kişi bendim, zira hepsi gereğinden fazla mutluydu. Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim.

Elim kapının kolunda, ruh görmüş gibi onları izlerken karşımdaki güruh, bu keyifli hâllerinden içeri girmemle birlikte sıyrıldı ve herkes gözünü birkaç gündür etrafta olmayan bu kıza çevirdi. Burcu ile göz göze geldiğimiz ilk an suratını buruşturup tekrar önüne döndüğünü gördüm ancak bunu umursamayacak kadar şaşkındım. Bakışlarım Elvan'ın suratında durdu.

Yaralandığım günden beri beni yalnızca bir defa aramıştı. Bunun farkındalığıyla öylece kalakaldım. Sahi, bunu hiç sorgulamış mıydım? Bir kez daha herkes tarafından bilerek ve isteyerek yalnız bırakılmıştım. Bir ihtimal, başıma korkunç bir felaket gelmiş olsaydı ve benden bir daha haber alamayacak olsalardı içlerinden kaç kişi endişelenip beni arardı? Bilmiyordum. Doğrusu o an bunun cevabını pek de bilmek istemiyordum.

"Aa! Günaydın."

Elvan yerinden neşeyle kalkıp bana doğru ilerlemeye başladığında kimse durgunluğumun farkında değildi, onların tanıdığı Rüzgâr

her daim suratı beş karış olduğu ve yalnızca hastalarla muhatap olarak günü geçirdiği için bende bir gariplik olduğunu düşünmüyorlardı. Donakalmış bedenimi zoraki hareket ettirip iki gündür kapağını açmadığım dolabıma doğru yürüdüm. Elvan'ın neşeli tavrını görmezden gelmem onun da duraksamasına sebep oldu, ben eşyalarımı dolaba koyarken hemen yanımda bitmişti. "Nasılsın?"

"İki kez seni aradım," dedim ona bakmadan. Çantamı dolaba yerleştirip kapağı kapattım. Sesim hiçbir duygu barındırmayacak kadar düzdü. "Açmadın."

Birkaç dakika öylece bekleyen kız sonradan hatırlamış gibi, "Ay ben onu Mert Bey'in odasında unuttum!" diye bağırdı. Eliyle alnını kaşıyordu. "İyi hatırlattın."

Dolaba diktiğim soğuk bakışlarımı usulca ona çevirdim. "Bir şeyleri hatırlayabildiğine emin misin?"

O şaşkınca bana bakarken anlamaz tavrıyla sinirlerim iyice bozuldu. "Önemi yok," diye omuz silktim. "Birkaç gündür burada değildim ve varlığımı tamamen unutmuş gibisin, hepsi bu."

Tavrımın neden bu kadar soğuk olduğunu kendim de bilmiyordum. Neye bu kadar gücenmiştim ki? Ben insanların en ufak fırsatta beni yarı yolda bırakmasına alışkındım. Şimdi henüz birkaç aydır samimi olduğum bu kız arayıp hâlimi sormadı diye bu kadar kötü davranmam anlamlı mıydı? Kesinlikle değildi, farkındaydım. Ondan umduğum neydi? Sıkıntımı paylaştığım için her gece beni düşünerek yastığa başını koyması mı? Aptalın teki gibi hissediyordum.

"Ah..." Elvan bu defa mahcup bir ses tonu takındığında onu dinlemek istemediğimi fark ettim. Ancak konuşmasını yarıda bölmek gibi bir kabalık yapmayacaktım. "Dün burası öylesine dehşetti ki! Görmeliydin Rüzgâr. Felaket bir yoğunluk vardı. İki gün üst üste seni göremeyince dün sabah arayacaktım ama tamamen aklımdan çıkmış! Eve gidince de yatağa yığılıp kaldım."

O sıkıntılı bir nefes verirken tepkisiz bakışlarım hâlâ onun yüzüne sabitliydi. Bunu fark eder etmez hafifçe omzumu okşadı. "Bana kızdın mı? Haklısın. Üzgünüm."

"Kızmadım."

Israr etmek ve bir kez daha kendini açıklamak için dudaklarını araladığında ona sırtımı dönüp yürümeye başladım. Her zaman mühim olan vakaları içeren büyük beyaz dosya odanın ortasındaki masada öylece duruyordu, büyük birkaç adımda yanına gittim. Dosyayı elime alıp dikkatle incelemeye başladığımda sayfalar sabırsızca parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Sanki kendimce kaçırdığım bütün hastaların ve geçen günlerin telafisini yapıyordum. Hoş, işine bağlı kalmayı başaran bir tarafım bana bunun mümkün olmadığını hatırlattı. Bir yerde en iyiye ulaşmak istiyorsanız ilk ve en önemli şart devamlılık olmalıydı. Erteleyerek ve kaçarak hiçbir zaman istenilen sonuca ulaşılmazdı, bunu yıllardır kendime kural olarak koymama rağmen ilk kez, üst üste bu kadar sık işi aksatmak zorunda kalmıştım. Derin bir nefes verip dosyayı kapattım.

"Hiç ortalarda görünmüyorsun..."

İrkilerek başımı sağ tarafa çevirdiğimde Burak kahvesinden bir yudum alıyordu. Bana tebessüm etti. Bedenim istemsiz bir şekilde kaskatı kesilirken her şeye dikkat etmem gerektiğini fısıldayan şüpheci tarafım onu konuşturmam gerektiğini söylüyordu. En güçlü ihtimal karşımdaki adamdı ve ben onu nerede görürsem göreyim sadece kaçıyordum. Bedenim her ne kadar ondan koşarak uzaklaşmak istese de kendime güçbela hâkim olup yerimde sabit kaldım.

Bu defa yapmayacaktım. "Evet, biraz rahatsızdım."

Yandaki esmer çocuk, "Geçmiş olsun," diye araya girdi. Gözlerim bir saniyeliğine ona takıldığında, "Teşekkürler," diye yanıt verip önüme döndüm. Zihnimi delice zorlayarak bana o iğrenç saldırının yapıldığı günü anımsamaya çalışıyordum. O nefret dolu sesi hatırladığım an kime benzediğini de az çok tahmin edebilecektim. Ben tekrar söze girişecekken Burak elini yan tarafa doğru uzattı. "Tanışmadınız. Bu Çağatay."

Tekrar esmer çocuğa baktım. Burak sözlerini, "Onkolojiden geçiş yaptı, artık bizimle." diyerek tamamladı. Dikkatim bin bir parçaya bölünmüştü. Bir yandan duyduğum sesleri hafızamda yok-

luyor, o korkunç sesle kıyaslıyordum. Bir yandan anı yakalamaya çalışarak onlara ayak uyduruyordum. Yokluğumda bölüme yeni bir asistan gelmiş olması beklenmedik bir olaydı.

"İsmim Rüzgâr," dedim. Esmer çocuk hafifçe tebessüm edip elini uzattı. "Biliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Uzattığı eline hafifçe dokunup geri çekilirken kısık gözlerim suratında gezindi. "İsmimi nereden biliyorsun?" diye sordum. Burak sözlerim biter bitmez gülmeye başladı. Belli ki onunla daha önce yaşadığımız atışmayı unutmaya karar vermişti. "Sen bu kıza bakma, Çağatay. Sana özel değil, hepimize yabani."

Çağatay dedikleri genç çocuk beyaz önlüğünün yakasını düzeltip daha geniş gülümserken beni pek umursamamış gibiydi. "Sorun değil," diye geçiştirdi. "Burada adı en çok anılan asistan sensin. Hatta diğer bölümlerde bile."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdığımda avuç içlerimin terlemeye başladığını hissettim. Normal bir anda duysam beni mutlu edecek olan bu cümle hayatımın bu döneminde sanki bir tellalın felaketimi haykırdığını hissettiriyordu. Ben şüpheli kişiler çemberini daraltmayı denedikçe alan daha da genişliyordu. Beceremiyordum.

"Neden bu bölüme geçtin?" diye sordum. Sesim yine düzdü, yanıtını bekliyordum. Çok elzem bir durum olmadıkça asistanlar bölümlerini değiştirmek istemezlerdi, herkesin kurulu bir düzeni vardı. Çocuk kıvırcık saçlarını eliyle geriye attıktan sonra vereceği yanıt için bir süre düşündü. Bu sırada sabırsız davranıp, "Sonuçta buradan çok daha iyi bir bölümdeydin..." diye üstüne gittim. "Eminim orada daha iyi yükselirdin."

"Yani şair bu dizesinde diyor ki: *Burada, hep benim gölgemde kalacaksın...*"

Burak bir kahkaha daha patlatıp sessizce bizi izleyen Çağatay'ın omzuna şakacı bir tavırla vurduğunda aramızda neşeli olan tek kişi oydu. Yeni asistan ve ben boş bir ifadeyle birbirimize bakıyorduk. "Öyle bir şey söylemedim," diye gözlerimi devirdim. "Ama bunun doğru olduğunu belirtmeme gerek yok. Zaten buraya gelmeden önce hırsımı duyduysa kendisi de bunun farkındadır."

Bakışlarım iyice aptallaştığını düşündüğüm Burak'tan ayrılıp tekrar esmer çocuğa döndüğünde tahmin ettiğim şeyi yapmadı. Gözlerinde kıskanç ya da öfkeli bakışlar görmedim. Sadece gülümsedi. "Hedefim burada yükselmek ya da en iyi olmak değil. Sadece işimi yapıyorum."

Bir süre onu inceledim. İçimdeki şüpheye engel olamıyordum, konuştuğum herkes benden bir şey gizliyormuş gibi geliyordu. Paranoyak hislerimi bastırmaya çabalarken onun aradığım saplantılı kişi olup olamayacağını hesaplıyordum. Delirecek gibiydim. Olmaması için hiçbir sebep yoktu... Ve olması için de.

"Yani sen hırsından deliriyorsun diye bütün insanlar da böyle olmak zorunda değil, güzelim."

Burak yılışık bir tavırla yanağımdan bir makas alıp kahvesinin son yudumunu içtiğinde aramızdaki bu gereksiz samimiyete hangi hakla sahip olduğunu sorguladım. Ben ağzımı açıp çirkin bir cümle sarf edemeden tembel adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Dişlerimi sıkıp derin bir nefes verdiğimde karşımdaki genç asistan dikkatle gözlerime bakıyordu. "Ona bakma," dedi Burak'ın gidişini seyrederken. "Boşboğazlık yapmayı seviyor."

Yüz ifademi sabit tutmayı deneyerek omuz silktim. "Umurumda olduğunu söyleyemeyeceğim." Arkamı dönmeden önce son bir bakış attım. "Ve sana da başarılar."

İnsanların en iyisi olamayacaklarını ve yükselemeyeceklerini bildikleri yerlerde sabit kalmalarını aklım almıyordu. Bunu nasıl kabullenebiliyorlardı? Bu yeni asistan sahiden başarılı olabileceği o önemli bölümü öylece terk edip buraya mı geçiş yapmıştı? Üstelik Onkoloji her zaman deneyimlemek istenilecek türden bir yerdi. Orada daima işini iyi yapan, zeki ve çalışkan kişiler bulundurulurdu. Eğer hedefim bu alanda yükselmek olmasaydı mutlaka şansımı orada denerdim.

"Çok saçma," diye fısıldadım öfkeyle. Dosyalarımı alıp asistan odasından çıkarken hiçbir sonuca varamamış olmama isyan ediyordum. Böyle olmamalıydı.

"Önüne bak."

Omuzlarımız sertçe çarpıştığında Burcu öfkeyle gözlerini devirdi. Normal bir günde ona bilerek ve isteyerek çarpmak isterdim ancak şu an sahiden fazlasıyla dalgın olduğum için onu göremeyişti. Düşürdüğü eşyalarını toplarken ağzının içinde bana birkaç kötü cümle savurdu. Duymamış gibi yaptım.

"Yine çok sakin bir günündesin," diye alay ettim. "Lütfen, artık şaşırt beni."

Dosyalarını ve içinden düşen kâğıtlarını topladıktan sonra ayağa kalkıp tam karşımda dikildi. Keskin bir makyajla biçimlendirdiği gözlerini üzerime diktiğinde her zamanki gibi canıma okumak istediğini görebiliyordum. "Sen bizi şaşırtıyorsun ya... Şimdilik o yeter," diye gıcık bir tebessümle konuştu. Tek kaşımı sorarcasına kaldırdığımda pis gülüşü suratında daha belirgin bir hâl aldı. "Ah... Yoksa hâlâ haberin yok mu? Yokluğunda birçok değişiklik yapıldı ve bil bakalım, aramızda en az göreve sahip olan asistan artık kim?"

Öfkemin içimde yükselmeye başladığını hissettim. "Kimmiş?" dedim ona doğru bir adım atarken. "Söylesene."

"Bence sen şöyle bir etrafta tur at... Sonra fark edersin tatlım. Ya da boş verip ayakta uyumaya devam et." Buklelerini omuzlarından geriye atıp sırıttı. "Affedersin, sen kendine 'en iyisi' diyordun değil mi? Rüya âleminde yaşamak eğlenceli olmalı."

"Yerimde olmak için kendini parçalıyorsun, değil mi?"

Dudaklarımda onu sinirlendireceğini bildiğim bir tebessüm yer aldı. Başarılı olduğum için beni doktorlarla flört etmekle suçladığı günü unutmuş değildim. Eğer böylesi zor bir zaman geçirmiyor olsaydım onu hemen burada hırsımı alıncaya dek paralardım. Yine de sesimin sakin çıkmasına özen gösterdiğimde Burcu'nun gülen yüzü düştü. "Ama ne kadar çabalarsan çabala ancak artıklarımla idare edeceksin. Buraları boş bırakıp sana fırsat vermişsem yat kalk dua et, sayemde hevesini almışsındır..."

Bozulan yüzüyle bu defa sırıtışı büyüyen bendim. "...çünkü

Rüzgâr geri döndü ve bu saatten sonra ne kadar ağlayıp sızlasan da sana emzik yok."

"Sen..."

Öfkeyle dudaklarını araladığında sözlerini sürdüremedi çünkü Elvan bir anda yanımıza gelerek heyecanlı sesiyle konuşmamızı böldü. "Birbirinizin boğazına yapışacakmışsınız gibi bakmayı bırakın."

Elinde tuttuğu telefonu gördüğümde ona gözlerimi devirdim. "Yoluma çıkan kendisi. Ondan daha önemli işlerim var."

İkisini de geride bırakıp yürümek istediğimde Burcu kolumu tutup ilerlememe engel oldu. Öfkeyle başımı geriye çevirip ona baktım. Kötü bakışlarını Elvan'a sabitlemişti.

"Madem bana inanmıyorsun... Arkadaşına sormak ister misin?"

"Ne saçmalıyorsun?" diye hırçınlaştım. Kolumu çekip ondan kurtarırken Burcu kendince bir şeylerin hazzını yaşıyormuş gibi sinsi bir gülüşle beni seyrediyordu. "Nereden geliyorsun Elvan?" diye gözlerini gözlerimden bir an bile çekmeden sordu. Ses tonu beni ürpertirken kıstığım gözlerimi Elvan'a çevirdim. Şaşkınca elindeki telefonu gösterdi. "Bunu orada unutmuştum... Mert Bey'in yanında." Anlamayarak kıza baktı. "Ne oldu?"

Burcu'nun yüzündeki gülümseme giderek büyüdü. "Peki, oraya neden gittin? Rüzgâr'a anlatmak ister misin?"

Elvan onun bu imalı cümlelerine benim kadar sinirlenmiş olacak ki, "Ne oluyor?" diye çıkıştı. "Tabii ki ameliyat hakkında konuşmak için gittim. Başka ne olabilir?"

Konuşmanın gideceği yönden emin olamayarak hissiz yüz ifademle ikisine baktığımda, karşımda giderek maskesini düşüren bir şeytan vardı. Büründüğü çirkin yüzü bir an bile gizlemeyen genç kız, bu kez gözlerini Elvan'a çevirdi. "Bu ameliyat... Mert Hoca'nın geçen gün Rüzgâr'a verdiği ameliyat mı yoksa?"

İşittiğim şeyle donakalırken bakışlarımı Elvan'a çevirdim. "Neden bahsediyor?"

Burcu ortalığı kızıştırmış olmanın verdiği keyifle sırıtırken, "Anlatsana," diye ısrar etti. "Rüzgâr'ın ameliyatı nasıl kaybettiğini anlat."

Elvan bir an için ne diyeceğini bilemeyerek, "Hayır!" diye ikaz etti. "Öyle değil. Bir dakika, izin ver Rüzgâr."

Omuzlarım aldığım bu darbeyle çökerken bir adım geriye gittim. "Sen ciddi misin Elvan?" diye sordum. Karşımda bir balık gibi çırpınıyordu. "Mert Bey ameliyatı senden aldığını duyurdu!" dedi panikle. Cümlesini çabucak toparlamaya çalışıyordu. "Artık başhekim olduğu için herkese çok dikkat ediyor ve sanırım senin ondan habersiz işe gelmemiş olmana sinirlendi. Zaten herhangi biri ameliyatı alacaktı. Ben de en azından deneyimlemiş olmak için..."

"Bunu bana haber verebilirdin," diye fısıldadım. Sesimdeki hayal kırıklığı yüzüme de yansımıştı. "Ama yapmadın."

"Çünkü hepsi daha bu sabah oldu!"

Elvan çaresizce kendini açıklamaya çalışırken aslında arkadaşım olduğunu zannettiğim kıza bakıyordum. Duyduklarımı sindiremiştim. Daha önce hiçbir ameliyat bana verildikten sonra tekrar elimden alınmamıştı. Üstelik bir yerlerde duymuşsam bile herhangi bir doktor bunu bana karşı yapmamıştı. Hayatımda kötü bir ilki deneyimlerken Elvan'ın bu kadar fırsatçı olmasını kabullenemiyordum. Her zaman benim kadar meraklı ve istekli olması hoşuma gitmişti ancak bunu bir gün sırtımdan vurmak için kullanacağını hiç düşünmemiştim. Olayı fazla dramatikleştirmemek adına karşımdaki üzgün kıza kırıcı şeyler söylemedim ve yalnızca başımı salladım. "Bana tebrik etmek düşüyor. Sağlam bir ameliyat."

Bu bir yarıştı ve geride kalan kendi çabasıyla kalkmak zorundaydı. Bir zamanlar Elvan için Mert Bey'i ikna etmeye çalışmış olmak nedense kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Çatılan kaşlarımla sağıma döndüğümde Burcu, bizi birbirimize düşürmüş olmanın eşsiz hazzını tadarak bu manzarayı uzaktan izliyordu. Keyfi yeterince yerine gelmiş olacak ki tatmin olmuş şeytani gülümsemesi ile bize sırtını döndü ve kapıya doğru iki adım attı. Ona karşı ye-

nilmiş olmanın verdiği ezici hisle arkasından bir şeyler bağırmak istedim ancak buna fırsatım olmadan gözlerimin önünde ağır bir çekimdeymişçesine o tuhaf an gerçekleşti.

Az evvel apar topar yerden toplayıp kucakladığı bir yığın dosyanın arasından ufak bir kâğıt anlık gafletle aradan kaydı ve boşlukta usul usul süzülerek yere düştü. Gördüğüm şeyle nefesimi tuttum çünkü bu benim nerede olursa olsun ilk bakışta tanıyabileceğim o korkunç şeydi.

Günlerimi, aylarımı, huzurumu... Belki her gecemin sabahını...

Her şeyimi çalan o çirkin harflere yuva olan not kâğıdıydı.

Gördüklerime anlam yükleyebilmek biraz zamanımı aldı. Bir süre öylece bu uğursuz anı yaşamak zorunda kaldığımda zihnimde binlerce ses yükseliyordu. Onu bulmuş muydum? Ya da bulmamıştım. Notlara ortak mıydı? Ya da değildi. Burak ile birlikte bir planın içinde miydiler? Ya da bu bir saçmalıktı.

"Burcu!"

Öyle yüksek bir sesle bağırmıştım ki az evvel ukala bir gülüşle yanımdan uzaklaşan kız aniden irkilerek bana döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne?"

Ona doğru iki büyük adım attığımda bugün buraya gelme amacımın esasen ne olduğunu tekrar hatırlamıştım. Bir şeylerin peşine düşeceksem o gün bugündü. Artık sona gelmiştim.

"Bu kâğıt senin mi?"

Sesim keskindi. Eğilip yere düşen kâğıdı aldım ve ona uzattım. Bir süre boş gözlerle inceledikten sonra, "Evet," diye mırıldanıp elime uzandı. "Düşürmüşüm."

Kâğıdı parmaklarının arasına almasına izin vermeden geri çektim. Kaşları çatıldı. "Açıkça söylüyorsun yani..." diye gözlerimi kıstım. Bu sırada hemen yanımızda dikilen Elvan da pürdikkat ikimizi izliyordu.

"Ne saçmalıyorsun?" diye homurdandı Burcu. "Ver şunu."

Tek hamlede elimdeki not kâğıdını çektiğinde öfkeme set çekmeden üzerine yürüdüm. "Nereden aldın bunu?" diye tıslադım. Dişlerimi öyle çok sıkıyordum ki sesim boğuk çıkıyordu. "Kim verdi bunu sana?"

"Kafayı mı yedin sen? Git başımdan!"

Genç kız beni ciddiye almadan arkasını döndüğünde hiç yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve ona doğru hızla atıldım. Sivri tırnaklarım koluna geçerken onu sertçe tuttum ve yanımızdaki duvara yasladım. Burcu küçük bir çığlık attı. "Bırak!"

"Nereden aldığını sordum," dedim tehlikeli sayılabilecek kadar kısık bir sesle. Kendimden ben bile ürküyordum. "Bu kâğıt sana nereden geldi?"

"Deli misin nesin be!"

Öfkeyle sesini yükselttiğinde odadaki herkes bize bakıyordu. İnsanların işlerini bırakıp bizi seyrettiklerini biliyordum, o an bunu umursayacak kadar otokontrol sağlayamadım. Elvan bir kez daha duruma müdahale etme umuduyla yanımıza yaklaştı. "Rüzgâr..." diye fısıldadı etrafımızdaki kişilere kaçamak bir bakış atarken. Kaygılıydı. "Bıraksana."

Burcu'ya sıkıca yapışan ellerimi çekmeye çalıştığında Elvan'ı da ittim. "Çekil!" diye bağırdım tamamen zıvanadan çıkmış hâlde. Artık kaçmak yoktu, şüphelenmeme neden olan herkes bunun hesabını vermek zorundaydı çünkü ben canımı sokakta bulmuş gibi hırpalanıp durmaktan fena hâlde sıkılmıştım.

Onların alaycı gözlerinde çırpınıp durmayacaktım.

"Söylemeden hiçbir yere gitmeyecek!"

Burcu kolunun acısıyla yüzünü buruştururken kendini ellerimden kurtarmak için bedenini geriye çekti. "Kimse vermedi Allah'ın belası!" diye bağırdı yüzüme. Belirgin bir şaşkınlık yaşıyordu, hırçınlığımın sebebini anlayamamıştı. Ellerim neredeyse parçalamak ister gibi kolunu sıktıkça öfkesinin yerini korku almaya başladı. Belli ki canavara dönüşmek üzere olan bu yüzümle daha önce hiç tanışmamıştı. "Bu kâğıtlar zaten hastanenin!" diye çıkıştı.

Tenini sıkan parmaklarım gevşerken Burcu çabucak kolunu çekip esaretimden kendini kurtardı. Yaslandığı duvardan doğrulurken acıyan belini ovdu, ardından öfkeli bakışlarla duyduklarına inanamayan bana baktı. Dudaklarım istemsizce aralanırken, "Hastanenin mi?" diye fısıldadım.

"Kendine gel Rüzgâr," diye araya girdi Elvan. Bu defa onun sesi sert çıkıyordu. Belli ki sınırları aştığımı düşünüyordu. Ortalığı yatıştırmak için çabucak Burcu'yu benden uzaklaştırdı. Ardından bir film gibi bizi izleyen insanlara dönüp, "Bir şey yok!" diye çıkıştı. "İşinize bakın."

Yüzünü bana çevirdiğinde hareketsiz hâlde bomboş bakışlarla önümdeki duvarı izliyordum. "Alt tarafı bir kâğıt..." diye öfkeyle mırıldandı kulağıma eğilip. "Bundan kavga mı çıkarılır? Baksana, herkes piranaya dönüştü! Ağızlarını açmış, bir rezalet için iştahla bekliyorlar."

Algılarım yavaş yavaş eski hâline dönmeye başladığında ürkütücü bir yavaşlıkla başımı yanımdaki kıza doğru çevirdim. Sessizce bakıştığımız birkaç dakikanın sonunda kaşları çatıldı.

"Kâğıtlar sende de var mı?" dedim.

Elvan buz gibi çıkan sesimle daha da afallarken bu çıldırmış hâlime anlam veremiyordu. Bir adım geriye gidip benden uzaklaşırken ellerini iki yana açıp isyan eder gibi başını salladı. "Var tabii! Personellerin yarısında var. Buna niye taktın bu kadar?"

Şüpheli listesindeki Burak'ın adını zihnimde siyah bir kalemle sertçe karaladım. Telaşa kapılıp polise onun ismini vermemekle belli ki doğru olanı yapmıştım. Aksi hâlde gerçeği bulamadan yanlış insanı suçlamış olacak, bir dalga gibi bu rezil olayın hastanede yayılmasını uzaktan seyredecek, ardından elim kolum bağlanmış hâlde onun suçsuzluğunun ispatını görecektim. Bunları kapıma bırakan o değilse bir şekilde aklanacaktı ve ben belki de bir daha kendimi hiç kimseye inandıramayacaktım.

"Sorun ne?" diye sordu Elvan. Sesi az öncekine kıyasla daha yumuşak çıkıyordu. Bakışlarında görmek istemediğim o duyguya şahit

oldum, bana acımaya başlıyordu. Yaşadıklarım yüzünden kafayı yediğimi düşünüyordu. Az sonra bana psikolojik destek teklif ederse şaşırmayacaktım.

"Boş ver," diye omuz silktim. "Artık seni ilgilendirmiyor."

Yanından hızla geçip giderken Elvan son bir kez, "Rüzgâr!" diye seslendi. "Lütfen, böyle yapma. O ameliyat..."

Adımlarımı durdurup hırçın bir şekilde arkamı döndüm. "Ameliyatın canı cehenneme!" diye hırladım neredeyse vahşi denebilecek bir hâlde. "Günlerdir burada değilim ve bir kez bile aklına gelmedim! İşini yapmana kızacak değilim, elbette burası hepimizin hayatı için çok daha önemli! Ama ben..."

Sesim giderek kısılırken hayal kırıklığını her hücremde hissediyordum. Elvan başını yere eğdi. "Ben seninle yakın olduğumuzu sanmıştım... Yanılmışım."

İşaret parmağımla omzuna dokunduğumda çaresizce gözlerini kapattı. İçimdeki kırılmış yanın umutsuzluğunu derinlere gömmek zorunda kalarak çenemi dikleştirdim. Bir kez daha sırtımdan bıçaklanmıştım ve canımı asıl yakan aldığım darbeden ziyade bunun beni hiçbir zaman şaşırtmıyor olmasıydı. İnsanlar daima nankördü, bu hiçbir zaman şaşmazdı.

Kulağına eğilip hissiz çıkması için çabaladığım kısık sesimle fısıldadım. "Sana güvenmek benim hatam."

Onu orada öylece bırakıp büyük adımlarla koridora çıkarken yaşadıklarıma şahit olmayan bir yabancı bu olayı fazlaca abarttığımı düşünebilirdi. Oysa içimde bir yerde, ilk kez bir insanla arkadaş olabileceğine inanan masum yanım öyle çok sızlıyordu ki bunu hangi kelimelerle anlatırsam anlatayım hayal kırıklığımı kimse tahmin edemezdi. Üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğimde telefonumu çabucak elime alıp Tuna'ya bir mesaj attım. Birilerinin yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Kâğıtlar iptal oldu. Hastanedeki çoğu kişide varmış. Hepsi kullanıyor."

Telaşlı adımlarla basamakları bitirdiğimde gözlerim direkt olarak koridorun sonundaki odaya takıldı. Mert Bey artık canım isteyince şakalaşıp durduğum bir uzman doktor değildi, bundan çok daha fazlasıydı. Başhekim odasına yerleşmişti.

Telefonum titredi. Kahve gözden gelen mesaja tıkladım.

"Kaynağını bul."

Bir süre ekrana baktım.

"Nasıl?"

"Hastaneye nasıl dağıtıldığını araştır. Sorgula, fırtına."

Telefonu çabucak cebime yerleştirdikten sonra odanın önüne gelip derin bir nefes verdim. Kapının ağzında dikildiğimi gören sekreter bana hafifçe tebessüm etti. "Buyurun Rüzgâr Hanım."

"Mert Bey ile görüşeceğim," dedim.

İçeri girmek için hamle yaptığımda sekreter beni kibarca durdurdu. "Sayın başhekime geldiğinizi ileteceğim, lütfen bekleyin."

Şaşkınca adımlarımı durdurduğumda kız hızla telefonu eline aldı ve numarayı tuşladı. Birkaç dakika sonra içeriye ismimi söyledi ve "Peki efendim," diyerek telefonu kapattı. Güler yüzle bana döndüğünde gözlerimi kırpıştırarak onu izliyordum. "Geçebilirsiniz Rüzgâr Hanım," dedi.

Bir teşekkür mırıldanarak içeri girdiğimde Mert Bey'in keyifli sesini işitiyordum. Ufak koridorda yürüdüm ve kapısına tıklatıp bekledim. Beni çağırdığını duyduğumda terlemiş avuç içimi pantolonuma silip kapı kolunu indirdim. Bütün bu resmiyet beni fazlasıyla germişti.

"Merhaba."

Karşımdaki büyük masada rahatça oturan doktora baktığımda sesim sebepsizce cılız çıkmıştı. Mert Bey içerideki geniş koltuklara oturmuş olan doktor ve asistanlara kibarca gülümsedikten sonra gözlerini bana çevirdi. "Hoş geldin Rüzgâr."

İç sesim onu *"Karınca"* diye düzeltti. Her şeyin bu kadar değişmiş olması beni afallatmıştı, yine de çenemi kapattım.

"Otur, lütfen," diyerek önündeki koltuğu gösterdi. Bu sırada gözlerini bana dikmiş olan içerideki doktorlar sabırsızca neden geldiğimi anlamaya çalışıyorlardı. Belli ki başhekimle olan önemli bir görüşmenin ortasına dalmıştım, herkes ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı. Mert Bey onları bekletmesi hiç sorun değilmiş gibi, "Nasılsın?" diyerek hâlimi hatırımı sordu.

Gergince dizlerimi sallarken, "İyiyim, siz?" diye mırıldandım. Tebessüm etti. "Gördüğün gibi... Çok iyiyim."

Haklıydı. Çalışma zamanımız boyunca birlikte fazlasıyla vakit geçirmiştik ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi hâlindeydi. Üzerindeki kıyafetlerden saçına kadar, odasındaki lüks eşyalardan masasındaki kaleme kadar her şey fazlasıyla kaliteli görünüyordu.

"Sizi tebrik edememiştim," diye mırıldandım şaşkınlığım belirgin şekilde hissedilirken. Hafifçe öksürdüm. "Başarılarınızın devamını diliyorum."

Arkada bekleyen asistanlardan birinin sıkılmış şekilde ofladığını duyduğumda bakışlarımı o tarafa çevirmek zorunda kaldım. Direkt olarak konuşmak istediğim konuyu açmamı ve sonra defolup gitmemi istiyor gibiydiler. Hangi bölümden geldiklerini bilmiyordum. Hastane o kadar büyüktü ki çoğunun yüzünü bir kez bile görmemiş olabilirdim. Birkaçının simasından hatırladığım kadarıyla Plastik Cerrahi alanındandılar.

"Sizinle yarın görüşelim."

Sakin sesini duymamla gözlerimi Mert Bey'e çevirdiğimde elini kapıya doğru uzatmıştı. "İyi çalışmalar arkadaşlar."

Doktorlar ve asistanlar da en az benim kadar şaşırmış hâlde yerlerinden kalkarken içlerinden biri atıldı. "Peki, bahsettiğimiz konuda fikriniz nedir? Söylemediniz."

Mert Bey nazikçe, "Düşüneceğim," dedi. "Hastane için en iyisini istediğimden şüpheniz olmasın."

Yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir tebessüm belirdiğinde içeridekiler daha fazla uzatmanın anlamsız olduğunu bilerek ona

veda ettiler ve odadan tek tek ayrıldılar. İkna etmek istedikleri konu her neyse yarıda kalmasına neden olmuştum. Ben boş gözlerle arkalarından bakarken nedendir bilinmez, gidişlerini seyretmek içime sebepsiz bir haz duygusu yerleştirmişti, onların yanında herhangi bir konudaki sıkıntımı dile getirmek istemezdim. Fazlasıyla kasıntı görünüyorlardı.

"Dökül bakalım." Mert Bey rahatça koltuğuna yaslandığında işaret parmağı ve başparmağı arasındaki kalemi çeviriyordu. Hafifçe yerimde dikleşip bakışlarımı devasa odada gezdirdim.

"Fena popülersiniz."

Söylediğim şeyle keyifli bir kahkaha attığında gerginliğimin uçup gittiğini hissettim. Yüzümde saçma bir sırıtış oluşurken Mert Bey kalemi bırakıp masaya doğru yaklaştı. Şimdi o da daha az kasıntı duruyordu. "Değil mi? Ben de bu kadarını beklemiyordum, karınca."

"Sizi görmek için sekreterinizden izin almam gerekti," diye homurdandım. "İçeri dalmamak için kendimi zor tuttum. Hâlâ şok içindeyim."

Sözlerimle daha çok gülmeye başlarken parlak gözleri yüzümü tarıyordu. "İşindeki ciddi düşüşü göz ardı edecek olursak hâlâ formundasın, Rüzgâr."

Konunun ciddileşmesiyle beraber oturduğum yerde hafifçe doğrulup derin bir nefes verdim. Sıra yavaş yavaş konuşmak istediğim yere geliyordu. "Haklısınız," diye itiraf ettim. "Birkaç gündür ben..."

"Bahaneleri sevmediğimi biliyorsun," diye sözümü kesti. Şimdi Mert Bey de ciddiydi. "Başarılı olmak için neleri feda etmen gerektiğini benden daha iyi biliyorsun ve buna rağmen işini bu kadar boşlamış olman..."

Telaşla atıldım.

"Size haber veremedim çünkü gerçekten iyi deği-"

Mert Bey elini kaldırınca cümlemi yarıda kestim. Bakışlarına otoriter bir hava yerleşmişti. Sahiden de hiçbir bahanemi duymak

istemiyordu. Hataları affetmeyen bir adamdı. Zaten bu yüzden bugün karşımda başhekim olarak oturuyordu, farkındaydım. İç çekip arkama yaslanırken omuzlarım yenilgiyle düşmüştü. "O ameliyatı çok istiyordum," diye küskün bir sesle mırıldandım. "Ama benden almakla doğru olanı yaptığınızı biliyorum. Sizden özür dilerim."

"Elbette doğru olan buydu," diye onayladı. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda o benim aksime gayet sakin ve kendinden emin görünüyordu. "Her zaman en çok hak edenin yanındayım. Ve sen bir süredir en iyi olarak nitelendirilmeyi hak etmiyorsun, Rüzgâr."

"Biliyorum, Mert Bey..." diye fısıldadım. Kendime hâkim olmasaydım neredeyse gözlerim yaşaracaktı. Ona yaşadığım korkunç kâbusu ne kadar anlatırsam anlatayım bu kabul edilebilir bir sebep olmayacaktı. Bana herkesin hayatında zorluklar olduğundan söz edecekti. Bunun yerine sadece başımı önüme eğdim. "Ben en kısa zamanda toparlanabilmeyi umuyorum," diye mırıldandım. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Yapmalısın," diye onayladı. "Geceni gündüzüne katıp çok çalışmalısın. Senin gibi potansiyeli yüksek bir meslektaşımın kendini heba etmesi... Giderek kaybolması beni üzmüyor, diyemem. Oysa bunun için seni defalarca uyarmıştım."

"Haklısınız," dedim. Söyleyebilecek başka bir şeyim yoktu. Mert Bey derin bir nefes verip başını iki yana salladı. "Seni iş ve arkadaş ayrımı konusunda da uyarmıştım. Umarım artık gözünü dört açıyorsundur. Elvan'a bak, mükemmel bir yükselişte."

Bana dikkatle öğüt vermeye devam ettiği için sessiz kalarak başımı salladım. Söylediği her cümlede sonuna kadar haklıydı. Bana bir ceza veriyor değildi. Sadece işinde başarılı olan kişiye iyi bir ameliyat hakkı tanımıştı, hepsi buydu. Onu anlayabiliyordum. Bunun için kimseye kızamaz ve kırılamazdım. Bu kendi düşüşümdü.

"Bir dakika bekle."

Mert Bey aklına bir şey gelmiş gibi çabucak dosyaları karıştırırken cebimdeki telefon titredi. Çaktırmadan elime alıp mesajları kontrol ettiğimde Tuna'nın ona cevap vermediğim için bana yazmaya devam ettiğini gördüm.

"Her şey yolunda mı?"

"Bir şeyler bulduğunda bana mutlaka haber ver."

"Saat kaçta çıkacaksın?"

"Öğle yemeğini aksatma. Birazdan geleceğim."

Saatin 12'ye yaklaştığını fark ettiğimde ona telaşla yanıt verdim.

"Hiçbir sorun yok. Benim için gelme, yemeğimi yiyeceğim. Çıkışta görüşürüz."

Mert Bey bir dosyaya daha imza attıktan sonra derin bir nefes verip başını kaldırdı. "İşte, bitti."

Eşzamanlı olarak telefonuma Tuna'dan yeni bir mesaj düştüğünde şaşkınca ekrana bakıyordum.

"Çoktan geldim. Hastanenin önündeyim."

Gözlerimi kırpıştırarak mesajı tekrar okurken utanmasam yüzüme aptal bir sırıtış yayılmasına izin verecektim. Dudağımı dişleyip telefonu tekrar cebime sıkıştırdığımda bir kez daha bütün karamsarlığım uçup gitmiş, yerini içimde uçuşan kelebeklere bırakmıştı. Mert Bey dikkatle yüzümü incelerken, "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim," diyerek ayaklandım. Bana itiraz etmedi. Gereken uyarıları yaptığını ikimiz de biliyorduk.

"Müsait olduğunda görüşürüz," diye başını salladı. "Arada bir uğramayı ihmal etme."

Uslu bir asistan olup ona gülümsedim. "Elbette. Daha bir sürü ameliyatı kapabilmek için başınızı şişireceğim, benden hemen kurtulamazsınız."

Sözlerimle yüzünde karizmatik bir gülüş belirdiğinde ona çabucak el sallayıp kapıya yöneldim. "Kahve sözünüzü unuttum sanmayın. Belki nöbette iki kupa kapıp yanınıza damlarım."

"Seve seve," diye tebessüm etti.

Ben derin bir nefes verip odadan çıkarken üstümden büyük bir yük kalktığını hissediyordum. Eğer bu konuyu konuşmasaydım içimde büyük bir sıkıntıya dönüşeceğini biliyordum. Ufak adım-

larla sekreterin yanından geçerken gülümseyerek ona veda ettim ve başımı önüme çevirirken bir an için gözlerim masasına takılıp kaldı.

Not kâğıtları bana göz kırpıyordu.

Adımlarım istemsizce yavaşlarken aslında benim korkulu rüyam olan bu lanet eşyanın burada herkeste bulunduğunu fark etmeye başlıyordum. Gözlerimi nasıl bu kadar kapatabilmiştim? Oysa hepsi tam dibimdeydi.

"Bu kâğıtlardan bende neden yok?"

Şakacı bir tavırla sekreter kıza doğru adım attığımda anlamayarak başını kaldırdı. "Affedersiniz, hangi kâğıtlar?"

"Şunlar," dedim çenemle işaret ederken. "Duyduğuma göre hastaneninmiş."

Genç kız söylediklerimi anlayabildiğinde bana kibarca gülümsedi. "Evet, buraya aitler. İsterseniz sizin için de sipariş edebiliriz."

"Ah, öyle mi?" dedim başımı masumca omzuma doğru yatırırken. Kâküllerim gözlerime düştüğünde ben de sahte bir gülümseme takınmıştım. "Sanırım siz çok fazla kullanıyorsunuz."

Kız düşünceli bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Ben uzman doktorların başka bir kâğıt kullandıklarını görmedim. Özellikle..."

Nefesimi tutmuş hâlde dudaklarına bakarken kız farkında olmadan bana yapabileceği en büyük iyiliklerden birini yaptı. "...Olcay Bey elini diğerlerine götürmezdi. Eskiden onun katında sekreterdim. Mert Bey'in buraya gelmesiyle birlikte görev bölümüm de değişti."

Ardından onun kapısına yandan bir bakış atıp iç çekti. "Hoş, o da bu kâğıtları deli gibi tüketiyor."

Duyduklarımı sindirmek için bir süre kendime izin verirken bunun gelebileceği bütün anlamları düşünüyordum. Kâğıdı herkes kullanabilirdi ancak elini başka bir kâğıda sürmeyecek kadar fazla kullanan ancak birkaç kişi olabilirdi. İşittiğim isimleri zihnime ne kadar kazırsam kazıyayım bir yanım bu ihtimalin sıfır olduğunu söylüyordu.

Olcay Bey ile uzun zaman önce tanışmıştık, kendi hâlinde bir adamdı, ona hiçbir zararım dokunmamıştı. Eskiden fazlasıyla samimiydik ancak iş yoğunluğundan dolayı ikimiz de birbirimizle muhabbeti kesmiş sayılırdık. Mert Bey'i hafızamda yokladığımda az öncekinden bile daha saçma bir fikir olduğunu kabul ettim. Onunla iş dışında herhangi bir bağlantımız olmamıştı ve etrafında ağzının içine bakan bu kadar insan varken bütün hayatını bırakıp saplantılı şekilde peşime düşecek değildi. Birbirimize zarardan çok faydamız dokunmuştu ve konuşarak anlaşabilen iki sağlıklı insandık. Bu iki uzman doktorun da beni gece yarılarına kadar takip etmesini, bir sokakta sıkıştırıp darp etmesini gerektiren en ufak bir sebep yoktu. Onlarla nefrete dayalı bir geçmişe sahip değildim. Kariyerinde başarılı adımlar atan iki normal insandılar.

"Teşekkür ederim..."

Sekreter kız düşünceli sesime mana veremeyerek beni incelerken onu geride bırakıp merdivenlerden inmeye başladım. Öğle arasına çıkan kalabalık insan güruhunun arasına karıştığımda buradan hiçbir şey çıkmayacağını kabullenmek üzereydim, çabucak yeni şeyler düşünmeye başladım. Gece'nin haklılık payı olduğunu düşünüyordum, bunu yapan kişi büyük bir ihtimalle aynı hastanede çalıştığım bir insan olabilirdi ancak konu burası olduğunda ihtimaller derya deniz oluyordu. İsmini bile bilmediğim yüzlerce insanla aynı görevi yapıyorduk. İçlerinden birini nasıl gözüme kestirecektim ki?

Sıkıntılı bir nefes verip lavaboya girdiğimde içerisi boştu. Telefonumu çıkarıp Tuna'ya birazdan yanına geleceğimi ileten bir mesaj yazdım. Çabucak tuvalete girip kapıyı kilitlediğimde beynim binlerce parçaya bölünmüş gibiydi. Neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu ve bu, beni umutsuzluğa sürüklenmekten alıkoyamıyordu.

Dışarıdan musluğun açıldığını işittim. Kıyafetlerimi düzeltip sifonu çektikten sonra kapının arkasına astığım çantama uzanırken her şey bir anda algılarımı donduracak kadar hızlı gelişti.

Kapım aceleyle tıklatıldı.

"Dolu!" diye seslendim.

Kilidi açmak için uzandığımda kapı bir kez daha tıklatıldı. Kaşlarım çatılırken, "Dolu..." diye ikinci kez tekrarladım. Kapı söylediğime aldırılmadan bir kez daha sertçe tıklatıldığında bir adım geriledim. Zaten benim dışımdaki bütün lavabo kabinleri boştu. Yeni idrak ediyordum.

Ellerim titremeye başlarken, "Kimsin?" diye sesimi yükselttim. "Diğer kabinler boş!"

Cevap gelmedi.

Ellerimin titremesi devam ederken kapının altındaki boşluktan ayaklarımın ucuna o kahrolası kâğıt atıldı. Kalbim göğsümde sıkışırken eğilip o lanetli korkuyu bir defa daha içimde hissetmemek için ellerimi yumruk yaptım, ona dokunmadım.

Ve belki ilk kez gözlerimi çabucak yumabilmeyi istedim. Nafile, her şey gözlerimin önünde öyle çabuk meydana geldi ki bu uğursuz siyah yazıyı defalarca olduğu gibi bir kez daha okumak zorunda kaldım.

"Bir gün aramıza kapanan bütün kapıları açacağım. Ve sana öyle sıkı sarılacağım ki kemiklerin kırılacak."

Zihnim sözcüklerde asılı kaldı. Çırpındım, boğuldum, tek bir soluk dahi alamadım. Ancak kimse buna dur demedi. Henüz kendime gelemeden, benimle alay edercesine kapımı yumruklamaya başladığında kilidin yerinden oynamasıyla irkilerek geriye sıçradım. İnsanların duyup duymadığını bilmiyordum, musluğu sonuna kadar açmıştı, başka bir şey işitemiyordum. Belki de lavabonun dış kapısını kilitlemişti. Bu defa yaşadığım ürkütücü ana kendimi bırakmamaya çalışarak cebimden hızla telefonumu çıkardım. Tuna'dan gelen yeni mesaj ekranıma düşerken onu es geçip hızla parmaklarımı oynattım.

İlk kez bu kadar fevri hareket ediyordum. Bu kez korkudan ağlamayacak, sinmeyecek, pes etmeyecektim.

Yumruklar kulağımı inletirken yazdığım mesajı gönderdim.

"3. kat, koridorun sonundaki sağ kapı. Kadınlar tuvaletinde. Bu tarafta kamera yok ama asansör katta durmuyor, merdivenlerden kaçmak zorunda kalacak. Acele et Tuna, onu oyalayacağım."

Korku damarlarımda sinsice dolaşırken terden yüzüme yapışan saçlarımı ellerimle geriye ittim. Kalbim göğüs kafesimin içinde korkunç bir tempo tutturduğunda nefes alamadığımı hissediyordum. İrice açılmış gözlerim neredeyse yerinden sökülürcesine yumruklanan kapıya dikildiğinde titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kendime gelmem, kaygı düzeyimi azaltıp onu burada tutmam gerekiyordu. Tek dileğim tam şu anda, içeri herhangi birinin girmesi, bu ruh hastasının bana yaptığı şeye tanık olmasıydı. Ne yazık ki insanlar tam da onlara muhtaç olduğum anda ortadan kaybolmakta ısrarcıydılar.

"Orada gizlenmek kolay!" diye bağırdım nefes nefese. "Ama yolun sonuna geldiğinin sen de farkındasın! Bu iş bitti."

Yumruklar kesildi. Kendi soluğumdan başka bir ses duymuyordum. Bir süre ürkütücü bir sessizlik hüküm sürdü. Onun birkaç gün önce bana hiç acımadan nasıl saldırdığını hatırladım. Gözü öylesine dönmüştü ki benim canımın onun için hiçbir kıymeti yoktu. Akli dengesini yitirmiş bir ruh hastası yüzünden göz göre göre kendi ölümüme gidiyordum.

Düşünceler canımı acıtan birer ok misali zihnime, kalbime, ruhuma saplandığında yanan gözlerimi açık tutabilmek için direndim.

"Konuşsana!" diye haykırdım öfkeyle. "Seni tanıyacağım diye ödün kopuyor, değil mi? Ben savunmasızken kulağıma fısıldamak basitti. Hadi, şimdi konuş! Sen acizin tekisin!"

Göğsüm hızla inip kalkarken hırıltılı nefesimden kendim dahi korkuyordum, bir an bile kaçırmadığım gözlerimle kapıyı seyrederken içimden bir ses artık öylece durmamam gerektiğini söylüyordu.

Parmaklarım istemsizce kilide uzandı. Belki de artık ne yapacaksa göze alıp onunla yüz yüze gelmek zorundaydım. Kendi arafımdaydım. Ve artık bütün bu işkenceye katlanacak dermanım kalmamıştı.

Titreyen parmaklarım kilidi açarken bedenim her an düşüp kalacak gibi hissediyordum. Yığılmamak için dişlerimi sıktığımda onun hemen kapının arkasında beklediğini biliyordum. Varlığını hissediyordum ve bu hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi.

Hüküm süren sessizliği bozarak kapıyı aralamak için kilidi gıcırdattığımda sanki bu hamlemi bekliyormuş gibi var gücüyle kapıya bir tekme attı. Daha ben dışarı çıkamadan şiddetle üstüme gelen metal aniden vücuduma çarptığında çığlık atarak geriye sendeledim. Kolum yanmaya başlarken ona istediğini vermeyip kapıya bir kez daha atıldım ve hızla dışarı çıktım. Hiç kimse yoktu.

"Yardım edin!" diye çığlık attım kendimi koridora doğru atarken. Sesim bir yerlere çarpıp yankı yaptı, tekrar bana döndüğünde kulağıma ilişen çaresiz yakarış kalbimi acıttı. Acıyla bir çığlık daha atıp etrafa bakarken delirmiş gibiydim. Yaşlar art arda akmaya başladığında yüzüm, içimde biriken öfke ve korkunun ıstırabıyla sırılsıklam olmuştu. Koridorda panikle kaçan kimseyi göremediğimde bir kez daha yenilmiş olmanın verdiği azapla duvarın dibine yığıldım.

"Yardım edin!" dedim ellerimle yüzümü kapatıp ağlarken. Bu şiddete daha fazla katlanamıyordum. Güçsüzce başımı eğdiğimde bir kez daha yanımda hiç kimse yoktu. Bir uçurum kenarına zorla itiliyordum. Ve düşmemek için ne kadar direnirsem direneyim kimse elimden tutmuyordu. Tırnaklarımla toprağı kazıyor, parçalanacağımı bilsem de vazgeçmemek, yaşamak uğruna tutunmayı deniyordum. Omuzlarımı kendime çekip bedenimi kollarımla sararken, "Neden yardım etmiyorsunuz? Yardım edin..." diye fısıldadım. Artık hiçbir şey net değildi, gözyaşlarım bir kez daha beni esir almıştı. Hıçkırıklar bedenimden kopup giderken telaşlı adımların yanıma yaklaştığını işittim. Bağırıyordu. Başımı kaldırıp ona bakacak dermanım yoktu, ağlamaya devam ettim.

"Rüzgâr!"

Tuna'nın sesi kulağımı okşadığında sıcak elleri yüzümü avuçluyordu. Başımı zorla kaldırıp gözlerine bakmam için eğildiğinde titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Olmadı..." diye fısıldadım. "Yine geç kaldım."

"Sana bir şey yaptı mı?" diye korkuyla açtığı gözlerini bedenimde gezdirdi. Sözleriyle daha çok ağlamaya başladığımda, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Onu yakaladığımda..."

"Beni öldürüyor," diye fısıldadım çaresiz bir kabullenişle. "Beni yavaş yavaş öldürüyor. Canım yanıyor Tuna, ona yenilmek canımı yakıyor."

Acıyla gölgelenen kahve gözler gözlerime baktığında benim kadar perişan hâldeydiler. Uzanıp bana sıkıca sarıldığında omuzlarım sarsılarak ağlamaya devam ediyordum.

"Geçti..." diye fısıldadı kulağıma. "Yalvarırım, ağlama."

"Geçmedi," dedim hıçkırırken. "Geçmeyecek. Peşimi hiç bırakmayacak. Ruhuma eziyet edecek. Hiç durmayacak Tuna..."

Soluğum kesildiği için sözlerim yarıda kaldığında Tuna kollarını bedenime sıkıca sarıp saçlarımı öptü. Öfkesini bastırmaya çalışıyordu, kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum. Tek hamlede eğildiği yerden ayağa kalktığında sanki bedenim bir kuş kadar hafifmiş gibi beni de kucağına almıştı. Büyük adımlarla merdivenlere ilerlemeye başladı. Gözyaşlarımı ve çektiğim azabı gizlemek için başımı boynuna gömüp orada sessizce ağlamaya devam ettim. Katları hızla inip bahçeye çıktığında etrafta delice bir kalabalık vardı. Başımı yerinden oynatamazken Tuna kendimi ne kadar kastığımı fark etmiş gibi adımlarını daha da hızlandırarak aceleyle arabasına yürüdü. Ön koltuğu açıp beni usulca bıraktığında bedenim zangır zangır titriyordu. Hızla kendi kapısına ilerledi ve sürücü koltuğuna geçti.

Mahvolmuş bir hâlde için için ağlarken ellerimle yüzümü kapattım. Sanki kaybetmişliğimi böyle perdeleyecektim, sanki kimse benim zavallılığımı görmeyecekti. Hıçkırıklarım bir kez daha dudaklarımdan kaçarken Tuna bir süre sessizce bekledi. Ne söylerse söylesin yaşadığım ürkütücü şeyle başa çıkamayacağımı biliyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Şimdiye kadar sabretmeyi denemiştim ancak bu kadarı artık beni parçalıyordu.

"Hiç yalnız kalamayacak mıyım?" dedim ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silerken. Yerine yenileri akıyordu, daha çok ağladım. "Hiç tek başıma bir yere gidemeyecek miyim? Ben..."

Kendime yenik düşüp bir kez daha ağlama nöbetine tutulduğumda dudaklarım çaresiz cümlelerimle titriyordu. Dudaklarımdan çıkıp giden alçak bir fısıltıydı ancak hissettirdiği yürek parçalayıcı derin bir çığlıktı. "Artık buraya bile gelemeyecek miyim?" dedim yaşlarla görüşürüm bulanıklaşırken. "Yaşayabilmek için sevdiğim her şeyden vazgeçmek zorunda mıyım?"

"Değilsin."

Islak kirpiklerimi Tuna'ya çevirdim. Kararmış bakışlarıyla karşılaştığımda yüzü kaskatı kesilmişti, dişlerini sıktığını görebiliyordum. "Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceksin," dedi yavaşça. "Öyle dik duracaksın ki pes etmek zorunda kalacak. Seninle baş edemeyeceğini fark edecek. Duydun mu?"

Başımı iki yana sallarken ellerim kucağıma inmişti, gözlerimi parmaklarıma indirdim. "Artık hiçbir şey yokmuş gibi yapamıyorum," diye fısıldadım gözlerimden bir damla yaş daha süzülürken. "Güçlü değilim... Böyleyken güçlüymüş gibi davranmak çok zor. Yapamıyorum."

Sesim giderek kısılırken kâküllerim gözlerimin önüne düştü, onların ardında yüzümü gizleyebilmeyi umduğumdan kımıldamadım. Tuna'nın soluk seslerini duyuyordum. Bana yanıt vermek yerine uzandı, nazikçe çenemden tutup başımı kaldırdı. Kızarmış gözlerime, dağılmış saçlarıma, titreyen dudağıma... Mahvolmuş bana baktı.

"Ben sana inanıyorum," dedi usulca. Gözlerindeki o keskin parıltı yalan söylemediğini hissettiriyordu. Yavaşça başını salladı. "Sen de inanacaksın."

Dudaklarımı aralayıp bir kelime daha telaffuz edemeden hızla önüne döndü. Bana böyle umut verdiği her seferinde daha kötü yıkıldığımı haber vermek istedim. Ancak ikimizden birinin sağlıklı kalmaya ihtiyacı vardı... Bu kötülüğü ona yapamadım.

Arabayı çalıştırmadan önce hastanenin çıkış kapısına yavaşça keskin bakışlarını çevirdi, bir süre dikkatle orayı inceledi. "Arabanın içi görünmüyor," diye açıkladı sakince. "Şimdi bana tek tek isimleri söyle."

Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde insanların öğle molası için hastaneden ayrıldıklarını gördüm. Büyük bir kalabalık vardı. Tuna'nın ne düşündüğünü anlayamıyordum ancak hızla yüzümdeki yaşları silip kişilere odaklanmaya çalıştım.

"Lacivert montlu," dedi. Gözlerimi bahçede gezdirip hızla, "İlker," diye yanıtladım.

"Siyah çantalı..." Tuna'nın bakışları kadar sesi de sertti.

"Burak."

"Mavi etekli."

Kaşlarım çatıldı. "Burcu."

"Arkasındaki uzun boylu kız kim?"

"Elvan," diye mırıldandım.

"Öndeki siyah kravatlı."

Doktorlardan oluşan gruba gözlerimi çevirdim. "Taner Bey."

"Yanındakileri sırasıyla say," diye düşünceli bir sesle mırıldandı. Onlar hastaneden çıkarken çabucak, "Umay Hanım," dedim. "Hepsi uzman doktorlar. Sağındaki Halit Bey. Yanında yürüyen Olcay Bey. Diğer taraftaki Işıl Hanım... Ve Mert Bey."

"Hepsi senin üstün mü?" diye sordu.

"İlk saydıklarım değil," diye kısık bir sesle cevapladım. "Arkadakiler asistandı."

Tuna anlamadığım bir şeyi kavrıyormuş gibi sakince başını salladı. Tehlikeli bir şeyler olduğunu seziyordum ancak soracak cesaretim yoktu. Gözlerim hâlâ doktorların üzerinde gezinirken o yeterli cevabı almış gibi arabayı çalıştırdı ve gazı kökledi. Hastaneden hızla uzaklaştık.

"Polise gidiyoruz," dedi tok bir sesle. "Kamera görüntülerini vereceğiz. Ve gerekirse orada sabahlayacağız. Bugün mutlaka onlara bir isim vereceksin."

"Nasıl?" diye sordum şaşkınca. "Ben..."

"Göreceğiz."

Başka hiçbir şey konuşmadık. Tuna'nın biçimli çenesi gerilmişti, güzel çehresine karanlık bir gölge düşmüştü ve bunun iyi şeylerin habercisi olup olmadığından emin değildim. Ben ne kadar çaresiz hissediyorsam o aksine dimdik duruyordu. Arabayı karakolun önüne park ettiğinde çabucak emniyet kemerini çözdü. Ardından hızına ayak uydurmama fırsat vermeden uzanıp saçlarıma dudaklarını bastırdı. Orada bir süre soluklandıktan sonra, "Hadi," diye fısıldadı güven verici bir sesle. "Bu saçmalık bugün bitecek."

Kendinden bu kadar emin olması beni şaşkınlığa uğratıyordu. Artık titremeyen parmaklarımla kemeri açıp arabadan indim. Tuna benim için tuttuğu kapımı kapatıp elini belime attı. Birlikte yürümeye başladık. Sanki iyi olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi temasını bir an bile kesmiyordu.

"Rüzgâr Ulu."

Girişte kimliğimizi soran polis memuruna benim yerime o cevap verdi. Birkaç dakika bekledikten sonra daha önce ifademi alan polis memurunun odasına yönlendirildik ve birlikte masaların arasından yürümeye başladık. Kapıyı açıp girerken derin bir nefes aldım. Tuna gözlerime son bir kez bakıp bana gülümsedi.

Öyle güzel gülümsedi ki bir an tüm dertlerimi unutacağımı zannettim.

"Hoş geldiniz Rüzgâr Hanım."

Orta yaşlı polis oturduğu yerden kalkıp elimi sıkarken ona beceriksizce dudaklarımı kıvırdım. Ne hissetmem gerektiğinden artık emin değildim. Adam Tuna'ya baktı. "Siz de hoş geldiniz. Oturun lütfen."

Koltuk mükemmel biçimde rahat olmasına rağmen diken üstünde gibiydim. Ben sabırsızca ellerimi ovuştururken Tuna, gayet karar-

lı bir tavır takınmıştı. Uzandı, cebinden çıkardığı bir bellek kartını masaya bıraktı. "Saldırganın eşkâlini tanımlayabilmeniz için gereken görüntüler," diye açıkladı. Bu benim kahrolarak seyrettiğim o anların kaydıydı. "Yüzü görünmüyor. Ancak vücudu net olarak var."

Polis memuru düşünceli bir ifade ile belleği aldıktan sonra, "Bu görüntüye nereden ulaştınız?" diye sordu. Tuna düşündüğümün aksine istifini hiç bozmadan rahatça cevap verdi. "Sokaktaki kameralar yetersiz bulunduğu için kendi taktırdığım bir kameranın çekimi."

Adamın yüzündeki bariz şaşkınlığı görebiliyordum. Yavaş yavaş başını sallarken, "Bu çok iyi oldu," diyerek onayladı. Bir başka polisi çağırıp görüntüleri hemen incelemesini söyledikten sonra tekrar bize doğru döndü. "Nihayet delil niteliği taşıyan bir gelişme yaşandı. İhbar ettiğiniz restorana gittik. Siparişi kaydeden çalışan ile görüşme yaptık. Ayrıca Rüzgâr Hanım... Bahsettiğiniz gibi sizin telefon numaranız kullanılarak bir başkası tarafından arama yapıldığı tespit edildi. Bununla ilgili ayrı bir suç duyurusuyla bilişim suçları ilgilenecek. Biz sinyali takip ederek aramaları kontrol eden şahsa ulaştık."

Nefesimin kesildiğini hissettim. "Siz... Siz ciddi misiniz?"

Polis memuru sakince başını sallayarak beni onayladı. "Evet. Şahıs dün sabah sorguya alındı. İfadesinde telefon numaranızı kontrol ettiğini itiraf etti. Ayrıca yalnız size değil, birçok kişiye bu suç eylemini gerçekleştirdiğini de tespit ettik. Bunu yüksek bir ücret karşılığı yapıyor."

Bedenim duyacağım cevaba hazır değilken, "Kim yaptırmış?" diye sordum. Sesim titrek çıkıyordu.

"İsim vermedi. Tanımadığını iddia ediyor."

Tuna'nın öfkeyle, "Ne demek bilmiyor? Yalancı şerefsiz!" diye atılmasına engel olamadım. Söylediği cümleyi sonradan idrak edip derin bir nefes verirken susup tekrar arkasına yaslandı. Dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını birleştirmişti. Son derece ciddi görünüyordu.

"Merak etmeyin," dedi onun bu hiddetini görmezden gelen polis memuru. "Bunu yapmasını isteyen kişiyle bir kez yüz yüze irtibata geçtiğini itiraf etti. Tanımıyor ancak şahsı görmüş. Eğer o şahıs yakalanmazsa kendisinin alacağı cezanın büyüklüğünden ona biraz bahsettik. Zaten genç bir çocuk... Belli ki bir gaflete düştü. Dün sabahtan beri sorguda. Robot resmin çizilmesi için sizi bekledik. Onaylamanız durumunda, bu gece yarısına dek şüphelinin resmi çizilmiş olacak. Tanıdığınız biri olup olmadığını daha net anlayacağız."

Avuç içlerimin heyecandan terlemeye başladığını hissettiğimde, "Lütfen, hemen çizilsin," diye yanıt verdim. "Biz bekleyeceğiz. Umarım o çocuk hatırladığı bütün detayları net olarak verebilir."

Polis memuru bilge bir tavırla gülümsedi. "Merak etmeyin. Bildiği her şeyi anlatmak zorunda. Aksi hâlde taciz suçunu doğrudan işlemediği hâlde tek şüpheli kendisi olarak kalacak. Özel hayatın ihlali, darp ve diğer suçların onun kaç yılına bedel olacağını iyice anlattık. En ince ayrıntısına kadar şüpheliyi tanımlayacak."

Büyük bir yükün omuzlarımdan kalktığını hissederken artık her şeyin yavaşça sona erdiğini, bunun bir düğümün usul usul çözülüşüne benzediğini fark ediyordum. Tuna'ya baktığımda o gölgeli ifadenin yerini aydınlık bir çift kahve gözün aldığını gördüm. Dudaklarımı hafifçe kıvırmaya çabaladığımda o bana tezat olarak genişçe sırıttı. İçime güneş doğmuştu.

"Biz buradayız. Gece yarısına kadar bekleyeceğiz."

Kararlı bir tavırla polis memuruna baktıktan sonra Tuna ayaklandı. Ardından yanıma gelip elini uzattı. Yavaşça ayağa kalkıp uzattığı eli tuttum. Tenlerimiz birbirine değdiği an her şeyin bambaşka bir hâl alacağını hissettim, gözlerime böyle kendinden emin baktığında aksi ihtimaller aklımdan silinip gidiyordu. İkimiz sıkıca parmaklarımızı kenetlemiş hâlde oradan ayrılırken doğruca bekleme salonuna ilerledik. Birtakım insanların gergince etrafta gezindiğini görsem de bunun içimde kötü hisler doğurmasına izin vermedim.

"Sahiden bitti mi?" diye fısıldadım pencereden dışarı bakarken. Gökyüzü bugün bulutluydu.

"Bitti," dedi Tuna. "Artık her şey yoluna girecek."

Eliyle başımı okşadığında yavaşça omzuna yaslandım. Ardından uzun zamandır hiç böyle huzurlu hissetmemişim gibi gözlerimi kapattım. Kirpiklerim dünyamı gölgeleyip beni her şeyden soyutlarken ilk kez karanlığa değil, karanlığın içindeki ufak umut ışığına tutunmuştum.

"İstersen biraz uyu," dedi o güzel sesiyle. Gözlerim kapalı, hafifçe tebessüm ettim. "Bu lanet sonlandığında huzurla uyuyacağım."

Saçlarımı okşayan eli tenime uzandı. Dokunuşları ağır ağır yüzümde gezinirken kendimi ona teslim etmiştim. Bugün burada, yanımda olması benim için tahmin ettiğinden çok daha fazlasıydı. Kimsesiz geçirdiğim gecelerden birinde elinde bir tabakla kapıma dikilmesi, yaşadıklarımın ağırlığıyla ezilip öylece yere düştüğümde elimden tutup beni kaldırması, inancımın bittiği her anda beni eskisinden bile çok inanmaya zorlaması...

Ben kendimden geçmişken onun beni bulması... Tarif edemiyordum. Tek bildiğim, ben artık kahve gözlerin yokluğunu düşünmek istemiyordum. Başımın altındaki omzun sıcaklığını kaybetmek istemiyordum.

Onu bırakmak istemiyordum.

"Tuna," diye fısıldadım ruhum göz kapaklarımın ardındaki ışıklara teslim olmuşken.

"Fırtına..."

Yüzümü okşayan avuç içine yaslandım, kelimeler dudaklarımdan hayatımdaki bir ilkin imzasını atarcasına döküldüler.

"Seni seviyorum."

Sevmek...

Öyle çok manası vardı ki zihnimde bu iki hecenin... Sanki neyin eksikliğini hissediyorsak onu görüyordu gözlerimiz hep, onu işitiyorduk hiç durmaksızın, ona yakalanıyorduk kıskıvrak... Ne kadar sevgiye muhtaç bir ruhum olsa da umutsuzca hâlâ sevmek için çırpı-

nıyordum. Bu güzel kahve gözler bana ne kadar sevilmemiş olursam olayım, kalbimde bir parçamın hep koşulsuzca buna sığınacağını hissettiriyordu.

Çünkü zannedilenin aksine sevgi, onunla mutlu günleri yaşayabilme arzusu değildi. Sevgi, onunla korkunç bir yaşam döngüsü içine hapsolup kalmışken, bütün bedenim yara bere içinde parçalanmışken bile beni acıyan yerlerimden sardığını hissetmekti. Hüzünlü çehremde sebep olduğu tebessümdü.

Onu seviyordum.

Kahve gözler duyduğu kelimelerin etkisiyle derin bir şaşkınlığın etkisi altına girerken bedenimi yasladığım omzu hareketlendi. Hafifçe geri çekildi, yüzüme baktı. Doğru duyup duymadığını algılayamıyor gibiydi. "Rüzgâr," diye fısıldadı kirpiklerini dahi kırpmazken. Büyülü bir ana hapsolmuştuk. Hafifçe yutkundu. Derin nefeslerle inip kalkan göğsü şimdi yavaşlamıştı. Bir an için söyleyeceği şeyi toparlayamadı. "Rüzgâr, ben..."

"Hiçbir şey söyleme."

Araladığı dudaklarını tekrar kapatırken şaşkın bir ifadeyle beni seyreden yüzünü okşadım. Sakalları avuç içime battığında hafifçe tebessüm ettim. "Sadece bilmeni istedim. Hepsi bu."

Sadece bilmeni istedim... Çünkü yarın sabah uyandığımda sana bunu söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyorum. Çünkü ben artık bir başka sabahı görüp göremeyeceğimi bile bilmiyorum. Sadece bilmeni istedim çünkü ben sevdiğim kimseden hiçbir zaman karşılık bekleyemedim. Ben hep sevendim. Sevilmek nedir, belki çoktan unuttum. Senden de bunu hatırlamanı bekleyemem, kahve göz.

"Rüzgâr Hanım."

Bir yabancının sesiyle zihnimde beni karanlık bir kuyuya hapseden düşüncelerimden uzaklaştığımda kendime geldim. Bir zamanlar dibe batmanın korkunç olduğunu hissederken artık dibe ne kadar yakın olduğumu göremeyecek kadar büyük bir bilinmezin beni mahvettiğini anlıyordum. Meğer ne umarsız yaşıyormuşuz bazen.

Yarın onlara sarılabileceğimizden eminmişiz gibi ne çok kırıyorduk sevdiklerimizi. Oysa ben bir kez daha güneşin doğumuna uyanamayacağımı fark ediyordum. Hayat pamuk ipliğine bağlıydı, bugün ne kadar varsak yarın o kadar yoktuk belki de. Kimse yaşamın korkunç uğultusundan kurtulup uzun uzun gökyüzüne bakamıyordu, bunu fark edemiyorduk...

Tuna söylemek istediği bir şey varmış gibi beni izlemeye devam ediyordu. Aramızda yarım kalan bu anı tamamlayamadan gözlerimi kaçırıp ona hafifçe sırtımı döndüm. İtirafım sanki içimi cayır cayır yakmıştı. Her şeyin nasıl olması gerektiğini en ince ayrıntısına dek planlayan ben, artık büyük bir boşvermişlik duygusuna kapılmıştım. Birine onu sevdiğini açıkça söylemek, kendime koyduğum bütün kurallara aykırılıktı. Mâni olamıyordum.

Yorgun gözlerimi genç polis memuruna çevirdiğimde doğruca yanımıza yaklaştı.

"Beyefendinin teslim ettiği görüntüleri seyrettik," dedi derin bir nefes verip. "Darp raporunuzu da dosyaya ekleyeceğiz. Saldırganın robot resmi tamamlandığında net olarak kişi tanımlanmış olacak. Buradan sonrası savcılıkta işleyecek olan süreç."

Ben yanıt veremeden sanki uzun zamandır bunu bekleyen Tuna atıldı. "Teşekkürler. Zaten şüpheliyi öğrendikten sonra biz direkt olarak savcılığa gideceğiz. Sürecin en hızlı şekilde işlemesini istiyoruz."

Sesi öyle kararlıydı ki sanki zihninde bundan sonraki bütün adımları tek tek kurmuştu. Bunu fark eden polis memuru anlayışla başını salladı. "Haklısınız. Delillerle beraber direkt olarak savcılığa şahıs hakkında suç duyurusunda bulunmanız yararınıza olacaktır."

Adam geldiği yönde uzaklaşırken bir süre arkasından baktım. Bu kâbustan uyanmak üzere olduğum gerçeğine inanamıyordum. Aylardır beni perişan eden bu kansızın sadece saatler sonra karşımda resmini göreceğim gerçeği beni ürkütüyordu. Hayat ne garipti.

"Bunu izlemen gerekiyor."

Tuna telefonunu hızla cebinden çıkarırken bu kez benim aksime o, derin düşüncelere dalmıştı. Kısa bir an bana yandan bir bakış attı. Söylemeye zorlandığı bir şeyler vardı. "Seni öyle duvarın dibine yığılmış görünce... Aklımdan çıkmış," diye mırıldandı alçak bir sesle. Hâlimin ne kadar içler acısı olduğunu zaten tahmin edebiliyordum. Ancak o bu konuyu üstü kapalı geçmek ve beni daha fazla örselememek istiyordu.

"Neyi?" diye sordum.

Telefonunun şifresini girdikten sonra son kaydettiği videoları açtı. Ardından derin bir nefes verip doğruca gözlerime baktı. "Sen bana mesaj atar atmaz arabadan çıkıp koşarak hastaneye girdim. O piç kurusunun bir şekilde hızlı davranıp kaçabileceğini tahmin ettiğim için kamerayı açık tuttum. Sonuçta hastaneyi benden daha iyi biliyor ve gözümden kaçabilirdi. Bu yüzden videoyu açık bıraktım."

Duyduklarımla şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken yaptığı çok basit bir şeymiş gibi düz bir sesle ekledi. "Burada polise verebileceğim olağanüstü bir durum yok. Ama yine de seyretmelisin. Sonuçta hâlâ kim olduğunu bilmiyoruz ve her ihtimali göz önünde bulundurmalıyız."

Ben söyleyecek hiçbir şey bulamazken Tuna videoyu başlattı. Toplamda sadece iki dakikaydı. Yanıma ne kadar hızlı gelmiş olursa olsun o saplantılı pisliğin yine de yakalanmamış olmasına anlam veremiyordum. Göreceklerimden ürksem de ekran hafifçe aydınlandığında sesimi çıkarmadım. Hafifçe yutkundum. Tuna hastanenin giriş kapısından koşarak girerken elindeki telefon sallanıyordu, görüntü net değildi. Videoyu yavaşlatıp tekrar baktığımda o içeri girdiği anda bir grup asistanın dışarı çıktığını gördüm. Ekrana tekrar dokunup videoyu sürdürdüm, merdivenlere yöneldiği anda Umay Hanım basamaklarda görünüyordu. Bu kişileri kafamdaki şüpheli listesinden direkt olarak siliyordum çünkü bu sırada gerçek suçlunun benim kapımın önünde olduğuna emindim. Saniyelerle yarışıyorduk.

Tuna ilk katın merdivenlerini bitirip ikiye çıkmak üzereyken Burak ve Çağatay kameranın görüş açısına girdiler. Bir şeyler konu-

şarak merdivenlerden iniyorlardı. Tuna öyle büyük adımlarla yukarı çıkıyordu ki belli ki çevresi tarafından dikkat çekmişti. Çağatay'ın kısacık bir an kameraya baktığını gördüm. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Nefesimi tutup videoyu izlemeye devam ederken üst katın merdivenlerinin de aynı şekilde kalabalık olduğunu görüyordum. Tam olarak öğle arasına çıkış saatiydi ve belli ki bu psikopat insanların arasına kaynayabileceğinden emin olduğu için beni orada rahatça sıkıştırmıştı.

"Burayı yavaşlat," diye fısıldadım Tuna'ya. Uzanıp hızı en yavaş ayara getirdikten sonra kalbim neredeyse kulaklarımda atmaya başlamıştı. Ağır ağır akan görüntüde gördüğüm her yüz çok tehlikeliydi. Burası üçüncü katın merdiveniydi ve kafamda kurduğum tahminî zamanlama hesabına göre o, mutlaka buralarda bir yerlerde olmalıydı.

"Şunu bana sabah gösterdin," dedi Tuna ekrana dikkat kesilmişken. Öndeki çocuğu işaret ediyordu. "İlker bu," diye cevapladım. "Asistanlardan biri."

Videoyu sürdürdü. "Şu kız kim?"

"Tanımıyorum," dedim. "Başka bölümden olabilir."

"Yanındaki kim?"

Video devam ederken yan tarafta başı eğik yürüyen doktor hafifçe başını kaldırdı. "Cem Bey," dedim. "Eskiden asistanlığını yapıyordum."

Tuna videoyu durdurup suratıma baktığında gözlerimi kaçırdım. Soracağı soruyu tahmin edebiliyordum, verecek hiçbir cevabım yoktu. Bu çözülmesi zor, sonu ölümle biten vahşi bir bulmacaya benziyordu. Kimseyi suçlayacak gücüm yoktu.

"Devam et," dedim. "Yanıma gelmek üzeresin."

Videoyu sürdürdüğünde gözlerim sağdaki bir noktaya takıldı. İnsanlardan bazılarının yüzü kameraya net olarak çıkmamış olsa da sağdan yürüyen bu kızı gayet iyi tanıyordum.

"Bu kız," dedi Tuna aniden duraklatarak. Benimle ilgili her detayı sanki benden önce o fark ediyordu. "Bu kızı tanıyorsun. Sabah..."

"Elvan bu," diye fısıldadım.

Şaşkınca ekrana bakarken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Zaten videonun ilerleyen kısmında Tuna panikle koridorun sonuna koşuyor ve beni buluyordu. Hüngür hüngür ağlayan zavallı bana sarılıyordu ve görüntü bu şekilde sona eriyordu. Videoyu on saniye geriye aldığımda elinde dosyalar olan Elvan'a merdivenlerden son bir kez baktım.

"Ondan şüpheleniyor musun?" dedi Tuna sakince. Nefes alamıyordum. Ne kadar kaçarsam kaçayım soru hep aynıydı. Ve ben bir cevap vermek zorundaydım.

"O..." dedim şaşkın bir şekilde. "O böyle korkunç bir şeye ortak olmaz..."

"Ama burada bulunması büyük bir ihtimal doğuruyor," dedi Tuna duygusuz bir sesle. Benim dışımda kimseye güvenmiyor, acımıyor ve üzülmüyordu. Sonuca odaklanmıştı. Kalbimi kırsa da her şeyi açıkça dile getirmekten çekinmiyordu. "Belli ki yakınsınız. Zaten bunu yapan ya da yapanlar seni iyi tanıyor olmalı... Evini biliyor mu?"

Boğazıma bir yumru oturdu. "Evet. Adresimi biliyor."

Tuna sıkıntılı bir nefes verirken zihnimi katiyen toparlayamıyordum. "Bilmiyorum Tuna," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bu pisliğe ortak olmuş olabilir mi, bilmiyorum."

"Sesini titretme," dedi bakışları buz gibiyken. Aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. "Kimse için kendini harap etme. Bunu sakın yapma, Rüzgâr."

Dudaklarımı birbirine bastırıp çenemi kapatırken Elvan ile geçirdiğimiz bütün anları gözden geçiriyordum. Mantığıma asla uymuyordu çünkü bütün bu korkunç olaylar ondan önce gerçekleşmeye başlamıştı. Üstelik ona güvenmiştim. Öyle çok güvenmiştim ki içimdeki çığlığı ilk o duymuştu, kendimi ilk ona anlatmıştım.

"Onu arayacağım," dedim aniden. Bir süre daha sessizce bekleyip sonucu öğrenmek yerine hemen şimdi ona hesap sormak isti-

yordum. Bu alçaklığa kimin ya da kimlerin sebep olduğunu bilmek hakkımdı ve doğruları öğrenmek için çabalamak bastıramadığım bir güdüye dönüşmüştü. Çantamdan telaşla telefonumu çıkarırken, "Eğer yalan söylediğini hissedersem onun da adını vereceğim," dedim. Panikle telefon rehberimi açarken ne yaptığımdan kendim bile emin olamadım, Tuna şaşkınca beni seyrediyordu. "Rüzgâr..." diye araya girdi.

"Şüphelerin içimi kemirip durmasından bıktım! Kimseye güvenememekten bıktım!" diye yakardım acıyla. Beklemek yerine telefonu hızla kulağıma götürürken ellerim ne kadar titrerse titresin başım hep dikti. Bu işin sonu yoktu. Kim ya da kimler bana bu eziyeti çektirdiyse hepsini bulup hesabını soracaktım.

"Alo?"

Elvan'ın sesini duyduğumda gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Bir süre aramıza derin bir sessizlik çökerken, "Alo... Rüzgâr?" diye ikinci kez sordu.

"Benim," dedim zar zor aklımdaki cümleleri toparlarken. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

Karşıdaki kız şaşkınca, "Ne oldu?" diye sordu. Dişlerimi sıkıp ikinci kez derin bir nefes verdiğimde, "Bugün..." diye mırıldandım. "Bugün saat 11:58'de üçüncü katta bulundun mu?"

"Ne?"

"Elvan!" dedim yükselen sesime mâni olamadan. "Sadece cevap ver. Orada mıydın?"

Bir süre düşündükten sonra, "E-evet..." diye yanıtladı. "Ama bunu neden..."

"Orada ne yapıyordun?"

Sesim netti. Daha önce sert yüzümle tanışmadığı için telefonun ucundaki şaşkınlığını somut bir şeymiş gibi bariz hissedebiliyordum. Elvan bir süre bekledikten sonra, "Anlamıyorum!" diye çıkıştı. "Sorun ne? Oradan geçiyordum ve..."

"Nereye geçiyordun?" dedim hızla. Sözünü kesmemle duraksadı. Ardından derin bir nefes verip, "Üst kata gitmiştim," diye sakince açıkladı. "Mert Bey'in yanına. Ama odasında yoktu. Sekreteri çıktığını söyledi. Ben de tekrar..."

"Bir dakika," diye fısıldadım. "Ne dedin sen?"

Elvan sıkıntılı bir nefes verip, "Ameliyatla ilgili görüşmemiz gerekiyordu. Mert Bey'in odasına çıktım ben de. Hepsi bu! Ama orada olmadığı için aşağı indim ve..."

"On dakika önce oradaydı," dedim hafızamı yoklarken. "Onunla görüştüm. Hatta-"

"Bilmiyorum, Rüzgâr! Ben gittiğimde yoktu işte... Bu kadar önemli mi? Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum! Eğer sen..."

Telefonu Elvan'ın yüzüne kapatıp hızla çantama atarken Tuna çatık kaşlarla beni izliyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, "Yanlış bir şeyler var," diye fısıldadım. "Uyuşmayan bir şey var, Tuna. Videoyu tekrar aç."

Telefonu tekrar çıkarıp videoyu açtığında görüntüyü ileri sarıp tekrar son yirmi saniyeye geldim. Tuna'nın basamaklara ilk koştuğu anı seyrediyorduk. Telefon delice sarsılsa da yüzler az çok seçilebiliyordu. "Dikkatli izle," dedim ekrana iyice yaklaşırken. "Burada bir yerde bir doktor..."

Cümlemi tamamlayamadan yarıda bıraktım. Tuna tam ikinci katı geride bıraktığında koridordaki duvarın yanında etrafında kalabalık bir grupla Mert Bey ilerliyordu. Eğer o dikkat çekici suratını tanıyacak kadar fazla zaman geçirmemiş olsaydım onu gözden kaçırabilirdim. Etrafında öyle çok kişi vardı ki neredeyse hiç görünmüyordu. Birlikte alt kata indiler.

"Şu adam mı?" diye fısıldadı Tuna. Sesi ürkütücü derecede tehlikeliydi.

"Evet," dedim gözlerimi iyice kısıp onu incelerken. "Elvan yalan söylemiyor. Onun odasından dönüyormuş. Ben çıktıktan sonra Mert Bey de oradan ayrılmış."

"Onunla samimi misiniz?"

Soruyu sakince sormaya çalışsa da sesindeki katılığı gizleyemiyordu. Gözlerimi Tuna'ya çevirdim. "Sayılır," diye yavaşça mırıldandım. "Başarılı biri. Sık sık ameliyatlar için onunla..."

"Bu herifi hatırlıyorum," diye sözümü kesti. "Hastanede seni almaya geldiğim gün o kalabalık grubun arasındaydı. Bizi izliyordu."

Zihnim geçmişe yolculuk yapsa da bu anıyı anımsamakta güçlük çektim. "Hatırlayamıyorum," diye fısıldadım başıma korkunç bir sızı saplandığında. "Ben sadece..."

"Yorma kendini," diye uyardı Tuna. Ardından yüzüme düşen saçları eliyle geriye itti. Parmakları yanağımı okşarken, "Birkaç saat sonra her şey aydınlanacak," diye cümlesini sürdürdü. "Birçok ihtimal var ancak hiçbiri hakkında kesin yorum yapamıyoruz."

"Haklısın," diye fısıldadım çaresizce. "Sadece artık bitmesini istiyorum Tuna. Daha fazlasını kaldıramıyorum."

"Bitecek," dedi tok bir sesle. Öyle güven dolu bakıyordu ki dayanamayıp ona sıkıca sarıldım. Kolları çabucak belime dolanırken oturduğu yerde beni kendine çekti. Burnunu saçlarıma gömerken, "Sadece..." diye usulca fısıldadı. "Sadece isimleri unutma, fırtına. Hepsi çok önemli."

Ona sıkıca sarılırken, "Unutmayacağım," diye yanıtladım. "Biri beynimi kazıyormuş gibi hissetsem de direneceğim. Unutmayacağım."

Saçlarıma öpücükler kondurup yavaşça geri çekildiğinde o güzel kahvelerini yorgun bakan gözlerime çevirdi. Son zamanlarda konuştuğumuz, seyrettiğimiz, yaşadığımız her şey öyle karamsardı ki bana hâlâ böyle parlak bir umutla bakabilmesine şaşırıyordum. Yetmezmiş gibi polis merkezinin bekleme salonu ve sürekli arka planda kulağımıza çalınan telsiz sesleri ruhumu karartıyordu. Gerçekleri öğrenir öğrenmez buradan çıkmak ve aylarca bir daha önünden bile geçmemek istiyordum.

"Birazdan Emir ve Gece gelecek," dedi başımı usulca tekrar omzuna yaslarken. "Yanında olmak istediler. Çocukları bugünlük babaannelerine emanet etmişler."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım minnetle. "İkisi de ellerinden geleni yaptılar."

"Biraz dinlen, seni uyandıracağım."

Tuna'nın yumuşak sesi kulaklarımı okşarken gözlerimi kapattım. Aslında hiç uykum yoktu ancak yaşadığım felaketler ruhumu öylesine emiyordu ki zihnim bütün bu kötülüklerin altında ezilmiş, sanki can çekişir hâle gelmişti. İzlediğim son görüntü hafızama yapışıp kalırken Mert Bey'in neden orada olduğunu sorguluyordum. Görünürde asistanlarla beraber sadece yürüyordu ancak içimdeki kötü ses artık herkesten şüphelenmem gerektiğini binlerce kez haykırıyordu. Bana ne kadar iyi davranırsa davransın böyle bir psikopatlığı o yapıyor olabilir miydi? Beni izlemiş, takip etmiş, kapımın önüne gelmiş, gülmüş, bana saldırmış...

Beni öldürmek isteyecek kadar gözü kararmış olabilir miydi?

Çağatay'ın bir an başını kaldırıp Tuna'ya baktığı anı düşünüyordum, Burak'ın hiçbir şey yokmuşçasına rahatça basamakları indiği hâli süzülüyordu zihnime... Benimle hiçbir alakası olup olmadığını bilmediğim uzman doktorları anımsıyordum, kim bilir en son kaç ay önce onlarla muhatap olmuştum.

Cevap aynıydı. Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyor, hiç kimseden emin olamıyordum. Neden yapmış olabileceklerini anlayamıyordum, kimseye nefret gütmezken onların bana duyduğu bu kini mantığıma oturtamıyordum. Tek umudum saatler sonra gözlerimin önünde duracak olan robot resimdi. Ancak bu sayede ihtimallerin kölesi olmaktan kurtulabilecektim.

Göz kapaklarım bütün bu düşüncelerle ağırlaşırken rahatsız bir uykuya daldım.

"Bırakın uyusun."

Kulağıma tanıdık bir ses ilişirken hafifçe kıpırdandım. Sıcak bir el saçlarımı okşuyordu, başımı omzuna doğru daha çok yasladı.

"Anlattıkların kanımı dondurdu," dedi aynı tanıdık ses. Bir kadına aitti. Yavaşça gözlerimi aralamayı denedim.

"Şerefsiz. Kızın psikolojisini mahvetmek istiyor." Bu defa konuşan Tuna'ydı.

Kirpiklerimi kırpıştırdığımda bulanık olan görüntü netleşmeye başladı. Bekleme salonundaydık. Tuna'nın omzuna yaslanmıştım, rahat yatabilmem için çıkardığı ceketini başımın altına koymuştu, hafifçe doğrulmaya çalıştım.

Karşıdaki koltukta Gece ve Emir oturuyorlardı. İkisinin de gözleri direkt olarak yüzüme sabitliydi, son derece ciddiydiler. Uyandığımı fark ettiklerinde Gece'nin dudaklarında sıcak bir tebessüm belirdi.

"Merhaba."

Gözlerimi ovuşturup koltukta arkama yaslanırken kendime gelmeye çalışıyordum. Akşam olmuştu. Başımdaki korkunç ağrı geçmemiş, aksine gün ortasında uyuduğum için daha da artmıştı. Ona zar zor gülümseyerek, "Merhaba," diye yanıtladım. "Gelmişsiniz."

"Seni merak ettik," dedi Gece güzel gözlerini yüzümde gezdirirken. "Görmek istedik."

"Şu dangalak sana iyi bakamıyordur, eminim."

Emir, Tuna'ya doğru yapmacık bir sinirle homurdandığında Tuna yüzünü buruşturdu. "Kalbimi kırıyorsun hayatım."

"Ben varken flörtleşmeyin," diye araya girdi Gece. Nasıl olduğunu anlamadığım bir anda hissettiğim bütün kötü şeyler bir sis gibi etrafımdan dağıldı. Dudaklarım usulca kıvrıldı. İstemsizce sırıtmaya başladığımda onlar da gülüyorlardı. Yanlarında sanki omuzlarımdaki bütün yükün azaldığını, ruhumun hafiflediğini hissediyordum.

"Sahi, nasılsın?"

Gece ilgiyle bana döndüğünde gözlerimi bekleme salonunda ve etraftaki polislerde gezdirip iç çektim. "İyi olmaya çalışıyorum." Bakışlarım yavaşça yanımdaki genç adama döndü, gülümsüyordu. Ona karşılık verdim. "Ve Tuna yanımda olduğu için bu daha kolay oluyor."

Gece sözlerimle sırıtırken Emir duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. "Şu herifin bir gün, bir işe yarayacağını söyleseler asla inanmazdım."

Tuna tam cevap vermeye hazırlandığında bu öfkeli hâlinin şirinliğine dayanamayıp hafifçe kahkaha attığımda dikkati dağılarak bana döndü. Gözleri dudaklarıma takıldığında bir süre neden olduğunu anlamadığım bir sebepten duraksadı. Kaşlarının yavaşça çatıldığını gördüğümde, "Şuna bak..." diye isyan edercesine mırıldandı. "Böyle güzel gülünür mü?"

Sözleri içime güneşli bir havayı davet ederken derin bir iç çektim. Biz büyülenmiş gibi birbirimize bakakalırken Gece'nin aniden romantik bir şarkı mırıldanmasıyla bakışlarımız ayrıldı. Hafifçe öksürüp toparlanmak için önüme döndüğümde Emir dikkatle ikimizi inceliyordu. "Size güzel birkaç haber getirdim."

"Nedir?" diye merakla sordum. Emir telefonunu çıkarıp bana doğru uzattı. Beni arayan bütün numaralar gözlerimin önündeydi. Genç adam hafifçe öksürüp söze başladığında pürdikkat onu dinliyordum. "Birçoğuna ulaşamadım, muhtemelen yıllardır bunun içinde olan birileri oynuyor hatlarla. Polisin bulması da bu yüzden çok zor olacak. Belki de aylar sürecek. Ama..."

Nefesimi tutmuş beklerken hafifçe gülümsedi. "İzi sürerek bir yere kadar ulaşabildim. İçlerinden bir tanesi yurt dışında yaşayan birine ait. Adama güçbela ulaştım ancak buraya gelip ifade veremeyeceğini söyledi."

Omuzlarım hafifçe düşerken, "Yani işe yaramayacak mı?" diye sordum. Ne olursa olsun şahitlere ihtiyacım olacağının farkındaydım. Dolaylı ya da doğrudan, bana bir fayda sağlayabilirlerdi.

Emir kararlı bakışlarla başını salladığında bu güçlü duruşu içimdeki endişeyi bastırmamı sağladı. "Eğer bugün bir sonuç çıkmazsa bu adamı Türkiye'ye getireceğim. Sen merak etme. Önce sana danışmak istedim."

Fazlasıyla yabancı kaldığım bu olaylara şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken sanki bu hâlimi fark eden Tuna, hafifçe elimi okşayıp benim yerime tok bir sesle yanıtladı. "Eyvallah. Ona bu gece karar veririz."

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde fazlasıyla net bir tavır takınmıştı. "Zaten her şey açığa çıkmak üzere. İçin rahat olsun."

Dudaklarımı zoraki kıvırırken içimde patlamaya hazır büyük bir bombanın varlığını hissediyordum. Zamanını bekliyordu. Tuna konuşmasam da beni anlıyormuş gibi uzanıp az evvel hafifçe okşadığı ellerimi sıkıca tuttu. Hiçbir şey söylemedik. Nihayet sessiz geçen on dakikanın ardından birkaç adım sesi duyuldu ve yanımıza polis memurları yaklaştı. Çabucak ayağa fırladım.

"Çizim tamamlandı," dedi içlerinden biri gözlerini gözlerime sabitleyip. "İçeri geçebilirsiniz."

Cümlesini tamamladığı an artık bütünüyle işlerin renginin değiştiğini fark ediyordum. O odadan ayrıldığımda bambaşka bir Rüzgâr olacaktım. Sondaydım. Dünyamın ayaklarımın altından kaydığını hissederken destek almak için Tuna'ya tutundum. Birlikte sakin adımlarla saatler önce çıktığımız polisin odasına ilerlerken görünmez eller tarafından boğuluyor gibiydim. Bunun kolay olacağını zannederken en az önceki yaşadıklarım kadar berbat hissettireceğini düşünmemiştim.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi odasına girdiğimiz polis memuru. Önünde büyük bir kâğıt vardı. Az sonra orada kimin çehresini görecektim bilmiyordum ancak hayatımın düzenini değiştireceğini çok iyi biliyordum.

"Bitti mi?" diye fısıldadım.

Sanki ona değil, kendime soruyordum. Hayata soruyordum. Ve buraya kadar gelmiş olmama hâlâ inanamıyordum.

Tuna tuttuğu elimi daha çok sıktığında yanımdaki varlığını tekrar hissettim, hiç bırakmıyordu.

"Bitti."

Polis, usulca kâğıdı elleri arasına alırken gözlerimi kapatıp bir yerlere saklanmak istedim. Bana bunca zaman eziyet eden o lanet bedenin gözlerini görmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Avuç içlerim terlemeye başladı.

Beni izlemişti. Beni takip etmişti. Benimle konuşmuştu. Bana gülmüştü. Beni darp etmiş, yetmezmiş gibi saplantılı sevgisini yazdığı notlarla güzellemişti. Hayatımın kurulu düzeni için emek verip çaktığım her çiviyi bir bir yerinden sökmüştü. Beni paramparça etmişti. Bugüne kadar çabalamasaydım belki beni toprağa gömene dek durmayacaktı. Gözünü kan bürümüştü.

Ve ben nihayet onu görecektim.

"Verilen ifadelere dayanarak sizi aylardır takip eden kişi olduğu düşünülen şahsın robot çizimi."

Kâğıt, parmakları arasında yavaşça bana döndü. Ve orada gördüğüm şeyle dünyam o an dönmeyi bıraktı.

BÖLÜM 10
KORKULARA YÜRÜMEK

2 AY SONRA

"Abla!"

"Hım..."

"Çantamı gördün mü? Okula geç kalıyorum."

Başımı güçbela yastıktan kaldırırken gözlerimi açamıyordum. "Salona bak bir tanem..." diye mırıldandım uyku sersemliğiyle. Sesim yastığa kapandığım için boğuk çıkıyordu. "Koltuğun arkasına."

Yağmur şaşkınca suratıma baktı. "Orada ne işi var?"

"Dün akşam Ela boyama yapmak için kalem arıyordu. Çantanı göstermiştim..."

Yağmur koşarak salona giderken yattığım yerde doğrulup gözlerimi aralamaya çalıştım. Son zamanlarda Gece'nin üniversitedeki dersleri geç saatlere kadar devam ediyordu, Emir'in çalışma saatleri zaman zaman uzadığı için onlara çocuklarla ilgilenebileceğimi söylemiştim. Bu durumdan şikâyetçi değildim çünkü Tuna sık sık ortalardan kaybolduğunda evde yalnız kalmak benim için hiç sağlıklı olmuyordu. Her ne kadar sonuçlanmasına ramak kalmış olsa da bütün bu zor süreçle zihnimde baş başa kalmak fazlasıyla yorucuydu. Bunun yerine günün bir kısmını çocuklarla geçirmek beni mutlu ediyordu. Özellikle Ela ile sohbet etmek bazen bir yetişkinden bile daha iyi hissettiriyordu, onun o tatlı bilmişliğiyle yanı başımda konuşup durması ruhuma ilaç gibi geliyordu.

"Buldum!" diye içeriden seslendi Yağmur. Düşüncelerim bölünürken şakaklarımı ovalayıp derin bir nefes verdim. Uyuşuk adımlarla yataktan uzaklaştığımda genişçe esniyordum. Yıllık izin hakkımı kullanmaya başladığımdan beri hastaneye gitmiyordum,

hayatımda hiç olmadığı kadar çok dinlenme fırsatı bulmuştum. Bu kadar fazla uyumak bir yandan beni rahatsız etse de aslında buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ediyordum. Zavallı bedenim her gün yorgunlukla sızlarken buna alışarak normal olanın bu olduğunu zannetmeye başlamıştım, yıllardır sabah erken saatlerde başlayıp bazen gece nöbetleriyle devam eden bu yoğun tempoda kendime ne kadar çok acı çektirdiğimi şimdi anlayabiliyordum.

Yıllık izin haklarımın hepsini kullanarak hastaneye bir süre ara vermem ise benim kararım sayılmazdı. Tuna'nın benim için dava sürecini çok iyi yönetebileceğine emin olduğu bir avukatla anlaştığımda bunu uygulamaya başlamıştım. Son derece yetkin ve donanımlı olduğunu hissettiğim bu kadın, şüphelinin ismini öğrendiğimiz ilk günden itibaren her şeyi adım adım planlamıştı. İlk olarak en tehlikeli döneme yeni girildiğinden bahsetmişti, şayet hastaneye gitmeye devam eder de en ufak bir boşlukta kendimi kaybedersem karşı tarafın davada bunu aleyhime kullanabileceğini belirtmişti. Böyle bir fırsat yaratmamak için psikolojik durumum tamamen iyileşmeden katiyen yüzleşme faslının gerçekleşmemesi gerektiğini düşünüyordu. Belki de saldırganlaşabileceğimin o da farkındaydı, hak vermiyor sayılmazdım. Onların lehine sayılacak bir hata yapmaktansa mesleğime bir süre ara vermeye karar vermiştim. Avukatım bunun bir kayıp değil aksine uzun vadede dava sonucu için kazanç olacağını kesin bir dille aktarmıştı. Sebebini bilmediğim bir şekilde Tuna'nın zaten gözü kapalı güvendiği bu bilgili ve tecrübeli genç kadına ben de güven duyuyordum. Onun benim için tasarladığı bütün sürece uyum sağlama kararı almıştım.

Yağmur çantasını tek koluna takmış hâlde koşar adım yatak odamıza girdiğinde nefes nefeseydi. Güzel gözlerini irice açmış bana bakıyordu. "Ben çıkıyorum! Servise geç kalacağım abla!" diye telaşla seslendi. Ardından yanıma yaklaşıp yanaklarıma sulu birer öpücük kondurdu. Ona sıkıca sarılırken dudaklarımı saçlarına bastırdım. Bir ay önce temelli yanıma geldiğinden beri her günümüz ve gecemiz birlikte geçiyordu. Sımsıkı sarılarak uyuyorduk. Benden daha erken uyanıp okula gidiyordu, bu ayrıldığımız tek zaman dilimi sayılabilirdi.

"İyi dersler..." diye uykulu bir şekilde mırıldanıp onunla kapıya doğru yürüdüğümde bana yandan bir bakış atıp kıkırdadı. "Zombi gibisin."

"Bu zombi seni çok özlüyor," diye homurdandım ayakkabılarını giymesini beklerken. İşi bittiğinde gülümseyerek bana baktı. Kollarımı iki yana açtığımda daha az evvel ayrılmamışız gibi boynuma atladı ve tekrar sarmaş dolaş olduk. Ardından veda rutinimiz hâlini alan tuhaf şeyi yaparak sıkıca birbirimize sarılıp bir süre iki yana sallandık. "Sen okuldayken bile çok özlüyorum," diye mırıldandım gözlerim kapalıyken.

"Ama devamsızlık yapmayayım diye beni haşlıyorsun," diye homurdandı.

Geri çekilip muzipçe parlayan gözlerine baktım. "Kaşınıyorsun ama sen de. Hadi bakalım servisi kaçırma."

Onu yolcu ederken bana homurdanıyordu. Uzanıp sıkıca ördüğü saçını düzelttim. Ayrı geçirdiğimiz onca zamana inat şimdi hiç yanımdan ayrılmasın istiyordum. Onca yılın hasreti ve burukluğuyla onu hiç bırakmamak istiyordum. Yanıma geldiği ilk günü anımsıyordum. O ürkek bakışlarını, ilk geceler uyumadan önce ağlayarak boynuma sarılmasını... Tıpkı erkenden hayata atılmak zorunda kalan genç Rüzgâr'a benzetiyordum onu. Ama bu defa onun lügatinde kimsesizlik olmayacaktı. Ben vardım. Ablası olarak ömrü boyunca her daim yanında olacaktım.

Ona kimsenin zarar vermemesini dileyen bir tarafım uçuk sayılabilecek kadar tuhaf fikirlere sahipti. Gittiği her yerde onunla olmak istiyordum. Gözüm üstünde olsun, elim güven verici bir hisle hep sırtını okşasın istiyordum. Elbette öte yandan bunu ona belli etmemeye çalışıyor, kendimi mümkün olduğunca bastırıyordum. Aksi hâlde geleceği için sağlam adımlar atamazdı. Bir birey olarak kendini var edebilmeliydi. Gerekirse her şeyden hatta benden önce kendi hayatı gelmeliydi.

Düşüncelerimden sıyrılıp ona son bir kez sarıldım, geri çekilip yanaklarını sıkarken gülümsedim. "Sözlünde başarılar."

"Sözlüm olduğunu nereden biliyorsun?" dedi şaşkınca. Yeşil gözlerini iri iri açmış merakla suratıma bakıyordu. Esnerken ağzımı kapattım. "Takvimime kaydetmiştim. Hepsinden haberim var küçük hanım. Benden kaçış yok."

"Korkulur senden abla!" diye gözlerini devirdi. Ardından yanağıma son bir kez o tatlı öpücüğünü kondurup hızla merdivenlerden inmeye başladı. "Görüşürüz!"

"Doksanın altında not gelirse akşam Ela'ya sen göz kulak olursun!" diye seslendim. Beni duymazdan gelip basamakları daha hızlı koşarak indiğini gördüğümde suratıma geniş bir gülümseme yayıldı. Ela ne kadar mükemmel bir çocuk olursa olsun, kimse sorularına kolay kolay yanıt veremiyordu ve Yağmur da hepimiz gibi nasibini almıştı. Hiçbir sınav sorusu Ela'nınkiler kadar kafa karıştırıcı olamayacağından eminim ki bugün fazlasıyla yüksek bir notla eve dönecekti. Kapıyı kapatırken kıkırdıyordum.

Saatin yediye geldiğini gördüğümde banyoya girip hızlı bir duş aldım. Saçlarıma bir havlu sarıp oradan çıktıktan sonra doğruca takvimime ilerledim. Uzun süredir dışarısı ile temasım en aza indiği için evde vakit öldürerek kötü hissetmek istemiyordum. Bunun yerine eski düzen ve disiplini tekrar sağlamak adına çaba harcıyordum. Bol kitap okuyor, internet üzerinden canlı ameliyatlara katılıyor ve birçok yabancı doktorla tanışıyordum. Hatta hiç beklemediğim bir şey başarmış ve bu oturumlardan birinde canlı yayın yapan başarılı bir profesörün çetrefilli sorusuna oldukça iyi düşünülmüş bir yanıt vermiştim. Yaşlı adam sorusundaki tuzağa düşmediğim için oldukça etkilenmiş ve beni İngiltere'de gerçekleştireceği ünlü bir ameliyata davet etmişti. Geçen hafta sırf bu yüzden havalara uçtuğumu hatırlıyordum!

Kendimi geliştirebilecek her şeye dört elle sarılıyordum. Boş vakitlerimde Yağmur'un zorlandığı sorularla uğraşıyor ve bazen minik Ela ve Rüzgâr'la oyalanıyordum. Arta kalan zamanda, haftada bir olmak üzere psikolog randevularıma gidiyordum. Avukatım aylar önce hazırladığı yapılacaklar listemin başına bu maddeyi koymuştu. Asıl savaşımızın yeni başladığını söyleyerek bir an önce ruh sağlığı-

mın eskisinden bile iyi olması gerektiğine dikkat çekmişti. Aylardır hiç aksatmadan doktorumla görüşüyor ve gözle görülür bir ilerleme kaydettiğimi fark edebiliyordum. İlk zamanlar evde yalnız kalamıyorken artık bu beni eskisi kadar ürkütmüyordu. Gece yaklaşırken içimi kaplayan sıkıntı yok denecek kadar azalmıştı. Perdelerimi özgürce açık bırakıyordum, pencereye ve balkona istediğim saatte çıkabiliyordum.

Yeniden ayaklarımın yere sağlam bastığını hissedebiliyordum.

Günlerim böylece birbirini takip ederken gözlerim bugünü gösteren takvim yaprağında takılı kalmıştı. Derin bir nefes verip işaret parmağımla birkaç kez rakamların üzerinde gezindim. Büyük gün gözlerimin önünde bana bakıyordu. Aylardır hayaliyle yaşadığım o zamana varmıştım.

Mahkeme yarındı.

Bakışlarım bir süre orada takılı kaldığında zaman anlamını yitirmiş gibiydi. Seyrettiğim, esasında basit birkaç sayıdan ibaretken hissettirdiği, içimde köklü bir devrimin başladığıydı. Yarın benim miladımdı.

Sanki cep telefonum bu anı beklermiş gibi çalmaya başladığında irkilerek sağıma döndüm. Yastığımın yanında titreyen telefona uzanırken bakışlarım ekrana değdi. Aylardır en sık konuştuğum insan belli ki güne yine beni merak ederek başlamıştı. Avukatım Rüya'nın telefonunu yanıtlarken hissettiğim derin minnetle tebessüm ediyordum.

"Dünyanın en başarılı avukatı, günaydın!" diye abartılı bir mutlulukla neredeyse şakıdım. Aslında arkamda bıraktığım takvim yaprağının derinlerimde bir yerde yarattığı gerginliği belli etmemeye çalışıyordum. Sanki yüksek sesle gülersem içimde bastırdığım kötülüklerin çığlığını duyamazmışım gibi...

Karşı tarafta her şeyden habersiz neşeyle güldüğünü işittim.

"Günaydın!" diye yumuşak bir sesle yanıtladı. "Bugün erkenci gibisin."

Normalde bu saatlerde uyanmadığımın o da farkındaydı. Yarın için hissettiğim heyecanın beni terletmesine izin vermeyerek uzanıp camı açtım. "Evet," diye mırıldandım dalgınca. "Nihayet bugüne uyanabildik."

"Aksine ihtimal vermemiştin herhâlde..." diye iç çekti. "Sana bu sürenin nasıl geçtiğini bile anlamayacaksın demiştim. Eh, burada tecrübe konuşuyor."

İstemsizce ben de ona gülümserken sahiden ne kadar haklı olduğunu fark ettim. Mahkemedeki duruşma tarihi belli olduğu ilk günden beri beni neredeyse her gün arıyor ve hayatımı bunu bekleyerek geçirmemem gerektiği konusunda ikaz ediyordu.

İlk zamanlar her gece uyku haplarıyla uyuyordum. Psikolog görüşmelerinde korkularımı salt bir şekilde anlatmak, içimi olduğu gibi açmak beni kahrediyor, eve geldiğim her gece daha da kötü bir travma yaşamama sebep oluyordu. Ancak bu üstümdeki ölü toprağını atmak gibiydi. Eğer eski güçlü Rüzgâr olmak istiyorsam bunlara katlanmak zorunda olduğumu biliyordum. Korkularımı yenmeliydim. Ne olursa olsun, onların benimle toprağın altına gelmesine göz yumamazdım.

Şayet Rüya beni psikolog randevuları için zorlamamış olsaydı muhtemelen Yağmur yanıma geldiğinde korkularım daha da artacak, özgüvensiz bir insandan başka bir şey olamayacaktım. Ancak o her şeyi öyle güzel kontrol ediyordu ki ne sosyal hayatımla ne de mahkeme süreciyle ilgili bir sorun yaşamıştım. Onun için bütün bunları yönetmek çocuk oyuncağı gibiydi.

Sayesinde ilk duruşmanın gerçekleşeceği yarını kara bir gün gibi yas tutarak beklememiştim. Aksine hayatım eskiye dönmeye başlamış, kendime yenilikler katmıştım.

"Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadım duygularıma tercüman olacak hiçbir kelime bulamazken. "İyi ki seni tanıdım."

"Asıl ben seni tanıdığım için çok şanslıyım!" diye yanıtladı o naif sesi içimi ısıtırken. "Sen şimdiye kadar böyle zorlu bir süreci mükemmel yürüttüğüm nadir insanlardan birisin Rüzgâr. Telefonda

konuştuğumuz ilk gün ve bugün arasındaki farka bir bak! Hayatında eşsiz bir değişime imza attın. İnan bana yarın çok daha güzel olacak!"

"İnanıyorum," dedim pencerenin önünde durduğumda. Gözlerimi göğe çevirdim, başımı usulca yukarı kaldırdım. "Yarın başaracağımıza çok inanıyorum," diye fısıldadım.

"Öfkeni bastırdın," dedi usul usul. Gözlerim bulutlarda gezinirken eşzamanlı olarak yumuşak sesi kulaklarımı okşuyordu. "Yalnız kendi öfken değil, etrafındaki herkesi kontrol etmeyi başardın. Senin yerinde olup da defalarca hatalar yapan çoğu kadın gibi davranmadın. Biliyorum çok zordu. Çok zordu ama başardın. Gerçek cezayı sen ya da bir başkası veremezdi. Adaletin önünde hak ettiği mahkûmiyete teslim olacağını biliyordun. Çektiğin bütün acıların bedelini ancak özgürlüğünden mahrum bırakılarak ödeyebilirdi, farkındaydın. Onun hayatını yapabileceğin en iyi şekilde elinden alacaksın."

Bulutları seyretmeyi bırakırken fısıldadım. "Biliyorum. Yapacağım."

Defalarca bittiğini düşünmüş ancak bir şekilde kendimi bu çıkmazın içinde bulmuştum. Önceleri onun peşimi bırakacağını düşünerek bitti zannetmiştim. Aksine daha da saplantılı bir hâl almıştı. Her seferinde onu yakalayacağımı düşünerek *bitti* demek istemiştim... Yine bir şekilde kurtulmuştu. Kim olduğunu öğrendiğim gün bittiğini düşünmüştüm... Ancak şimdi o günlere dönüp baktığımda aslında hiçbirinde bitmediğini görebiliyordum. Bitmemişti. Hak ettiği cezayı aldığını gördüğüm gün... Yarın bitecekti. Onun için yolun sonuna gelmiştik. Ben yarın galibiyetle gözlerimi gözlerine diktiğimde her şey bitecekti. Gökyüzüne bakarken aklımdan geçen tek şey buydu.

Yarın hayatımda yeni bir kapı aralanacaktı.

"İyisin, değil mi?"

Yumuşak sesini işittiğimde içim sıcacık oldu. Elimde olsaydı Rüya'ya sıkıca sarılmak isterdim. Ne yazık ki yarına kadar mümkün

değildi. Tuna bana onun numarasını verdiği günden beri sürekli telefonda konuşuyor, değerlendirmelerimizi yapıyorduk. Şehir dışında çalıştığı için onu hiç görme fırsatım olmamıştı. İlk zamanlar bunu garipseyerek inatla buluşmak istesem de ne kadar başarılı bir avukat olduğunu fark etmeye başladıkça işlerini bırakıp yanıma gelememesinin sebebini kavramaya başlamıştım. Yardım ettiği tek kadın ben değildim. Rüya'nın mücadeleci ruhuna benim gibi birçok kadının ihtiyacı vardı. Aynı anda kaç dosya yürüttüğünü bilmiyordum ancak hepsiyle ayrı ayrı başarılara imza attığını ve atacağını biliyordum. Yeniden doğuşun timsali gibiydi, ona duyduğum hayranlıktan kendimi alamıyordum.

Yaptığı, ne kadar basit görünürse görünsün bir hayatı yeniden kurmaktı. Solmaya yüz tutmuş bir çiçeği canlandırmak, hiç bıkmadan emek vermekti. Yaşatmaktı. Ve ben nihayet onunla yarın ilk kez yüz yüze görüşecektim.

"Çok iyiyim," diye yanıtladım içten bir tebessüm dudaklarımda peyda olurken. "Yarın gerçekten tanışacak olmamız heyecanımı ikiye katlıyor."

O naif sesiyle kıkırdadığında, "Ben de!" diye yanıtladı. Bu genç kadın hayatımda tanıyabileceğim en eşsiz insanlardan biriydi. Tuna'ya aylar önce bana ısrarla onu aramam gerektiğini söylediği için teşekkür etmeliydim.

"O zaman yarın görüşürüz," diye veda etti. "Kendine güzel bak, Rüzgâr."

"Görüşürüz... Sen de öyle."

Telefonu kapatıp derin bir nefes verdiğimde bir süre pencereden dışarıyı seyretmeye devam ettim. Bu sokak ne çok acıya şahit olmuştu. Hüzünlü gözlerimle kaç gece seyre dalmıştım bu tenha yolu... Ne korku dolu adımlar atmıştım bir an evvel sonuna varabilmek için... Korkularımdan nasıl kaçtığıma tanık olmuştu.

Yarın sağlam adımlarla korkularıma yürüdüğüme de şahit olacaktı, biliyordum. Omuzlarımı dikleştirip arkama döndüğümde evdeki sessizliği delerek kendime güzel bir şarkı açtım. Psikoloğum

haklıydı, müzik sahiden ruhumu dinginleştiren, muazzam bir ilaçtı. Son zamanlarda kendimi sık sık ritmin akışına bırakıyordum.

Duyduğum şarkıyı mırıldanarak sakince kahvemi yapmaya başladım. Ardından dolabı açıp kahvaltılıkları çıkardım. Tuna'nın sevdiği kızartmadan yapmaya başladığımda gülümsememi bastıramadım. Onunla ilk tanıştığımız zamanlarda beslenmesi hakkında atıp tutarken şimdi sevdiği şeyleri yapabilmek için evime bütün sağlıksız gıdaları dolduran ben olmuştum. Kendime inanamıyordum.

Kahvaltı masasını güzelce hazırladıktan sonra çabucak onu aradım. Arada bir zihnimi dürten kötü düşünceler, mahkemeyle ilgili detayları anımsatıp bir yerlerden sızmak için hazırda bekleseler de onlara izin vermiyordum. Bugün kötü şeyler düşünmeyi kendime yasaklamak zorundaydım. Aksi hâlde umutsuzluğa teslim olacaktım.

Tuna telefonu meşgule attığında iç çekip kapıya doğru ilerledim. Sadece iki dakika sonra zil çaldı. Sırıtarak kapıyı açtığımda yataktan kalktığı hâliyle karşımda duruyordu. Uzun boyu ve geniş vücuduna bol gelen pijamasına baktığımda günüm aydınlandı.

"Bunlar benim aldıklarım değil mi?" diye kıkırdadım. Kendi pijamaları sahiden çok rahatsız görünüyordu. Ben de ona civcivli bir takım almaya karar vermiştim.

"Hım hım..." diye mırıldandı. Saçları dağınıktı, uykudan neredeyse gözlerini bile açamıyordu ancak sırf onu aradığım için çabucak yanıma gelmişti. Bana verdiği değeri hissettiğim her geçen gün, mümkünmüş gibi ona daha çok bağlanıyordum.

"Kahvaltı hazırlamıştım..." dedim kapıyı kapatırken. Tuna mutfağı es geçip doğruca yatak odama yürürken iç çektim. "Bu gece yine geç mi geldin?"

"Bana acı," diye mırıldandı başını yastığıma gömerken. "Çok uykum var."

Başında dikilip gece vakti nereye kaybolduğu hakkında birkaç şey söyleyecekken boştaki kolunu belime atıp beni aşağı çekti. Yata-

ğa düşerken ufak bir çığlık attım. Tuna çabucak beni kendine çekip sıkıca sarıldığında tamamen birbirimize dolanmış hâldeydik. Burnunu boynuma gömdü.

"Uyuyalım."

Beraber atlattığımız bütün o korkunç zamandan sonra şimdi günlerimizin sakin ve güzel geçmesi hayal bile edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyordu. O zamanlara tekrar yolculuk yapmamak adına zor da olsa onun öfkesini de kontrol altına alıp konuyu davaya kadar kapatmıştık. Aksi ikimizi de yıpratacaktı. Belli ki Tuna da buna ihtiyaç duyuyordu çünkü başını boynuma yaslayan bu adama bakarken ikimizin de sadece biraz huzura muhtaç olduğunu anlayabiliyordum. Tadımızı kaçıracak konuyu açmak yerine ona uyum sağlayıp sanki yarın önemli bir gün değilmiş gibi sıradan sohbete devam ettim.

"Kızartma yapmıştım..." diye mırıldandım. Güzel kokusuyla mest olurken bir yandan da saçlarını karıştırıyordum. Bundan çok hoşlanıyordu.

"Kızartma mı?" diye mırıldandı. Boğuk sesi net duyulmuyordu, dudaklarını hafifçe kıpırdattığı için boynum gıdıklandı. Geri çekilmeye çalışsam da beni tekrar kendine yapıştırdığı için çabam nafileydi.

"Evet," diye yanıtladım. Hassas noktasının yemekler olduğunu çoktan öğrenmiştim ve bu zaafını kullanmak harikaydı. Uzanıp saçlarını dudaklarıma bastırırken gülümsedim. Oradan yavaşça alnına, şakaklarına, yanağına inerken, "Sen sevdiğin için yaptım," diye mırıldandım. Aksi hâlde benim beslenme alışkanlığımın bunu içermediğini biliyordu. Tek gözünü açıp bana baktığında gördüğüm güzel kahverengiyle sırıttım. Tuna belime daha sıkı sarıldı. "Çok tatlı bir kadınsın. Bunu sana söyleyen olmuş muydu?"

Yaramaz bir tavırla başımı iki yana salladığımda saçlarım yüzüme düştü. Ona daha çok sokuldum. "Hayır. Genellikle ne kadar aksi, huysuz, somurtkan olduğumdan bahsederler. Özellikle komşularım beni gudubet olarak tanımlar."

Bu defa iki gözünü birden açarak bana baktığında dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Onun bu şirin hâline dayanamayıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktığımda, "Ne bakıyorsun öyle suçlu suçlu? Yoksa bir yerden tanıdık mı geldi?" diye kıkırdadım.

"Kendini bilmez bir komşuymuş," diye söylendi. "Hangi hadsiz senin gudubet olduğunu iddia edebilir? Sen gökten düşmüş bir meleksin."

Bu defa dudaklarımdan daha büyük bir kahkaha kaçarken gülmekten karnım ağrımak üzereydi. Tuna benim neşeli hâlime sırıtırken burnunu boynuma sürtüp gülümsedi. Gıdıklandığım için daha çok güldüm. "Çok tatlısın," diye homurdandım nefes nefese ona baktığımda. "Her sabah bunu yapmaktan vazgeç. Komaya gireceğim."

"Sen de böyle güzel gülme o zaman," dedi derin bir iç çekip. "Her gördüğümde öteki tarafa gidip geliyorum."

Yüzünü avuçlarımın içine alıp kahve gözlerine baktığımda dünyanın en tatlı adamı olduğuna emindim. "Yağmur akşam bana bir sürpriziniz olduğunu ağzından kaçırdı. İtiraf et."

İkisi hayatımda hiç tahmin edemeyeceğim kadar iyi anlaşıyorlardı ve belli etmesem de buna bayılıyordum.

Tuna'nın gözleri hafifçe kısılırken, "Bu kız neden bu kadar dürüst," diye homurdandı. "Hiçbir şeyi saklayamıyor."

Tam sakladıkları şey konusunda ısrar edecekken Tuna beni yatakta aşağı çekti. Bacağını üzerime atarken kapana kısılmış gibiydim. Hareket edemeden ona baktım. "Benden böyle kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Dikleştirdiğim çeneme küçük bir öpücük kondurup mırıldandı. "Evet."

"Haklısın," diye iç çektim. "Aklımı başımdan alıyorsun."

Duyduklarıyla sırıtarak bana yaklaştığında kollarımı çoktan boynuna dolamıştım. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda sanki beni ilk kez öpüyormuşçasına heyecanlıydım. Her seferinde aynı

şekilde hissettirmeyi nasıl beceriyordu, bilmiyordum ancak eşsiz bir yetenek olduğu kesindi. Alt dudağımı dudakları arasına aldığında mırıldanıp kendimi ona daha çok bastırdım. Tuna kollarını bedenime dolayıp beni üstüne doğru çekerken öpüşü derinleşmeye başladı ve aniden daha tutkulu bir hâle büründük. Nefesimizin ritmi eşsiz bir ahenge tutulurken dünyam durmuştu.

Yalnız o ve ben kalmıştık.

"Çok güzelsin," dedi hırıltılı soluklar eşliğinde geri çekilirken. Çeneme, boynuma, köprücük kemiğime minik öpücükler kondurmaya devam ettiğinde ben de nefes nefeseydim. "Bunu söylemekten hiç bıkmayacağım."

Gülümsedim. "Ben de senden duymaktan."

Başını yukarı kaldırıp tekrar dudaklarıma uzandığı sırada telefon çaldı. Bunun her seferinde bir filmin en heyecanlı yerinde giren reklam gibi bizi yarıda kesmesi kaderin cilvesi gibi geliyordu. Artık şaşırmıyorduk.

"Bu defa Gece değil..." diye homurdandı.

Uzanıp telefonunu meşgule attığında başımı kaldırdım. "Kim?"

"Sevgilim," dedi.

Kaşlarım istemsizce çatılırken, "Ne?" diye sesimi yükselttim. "Zevzeklik yapma, un torbası."

Keyifli bir kahkaha atıp tekrar bana yaklaştığında "Kıskandın mı?" diye çapkınca göz kırptı. Elimle gülümseyen suratını ittim. "Hiç komik değilsin."

"Bayılıyorsun bana," diye mırıldandı dudakları yanağımda gezinirken. "Saklayamazsın. Ve arayan Emir'di."

Duyduklarımla kaşlarım daha da çatılırken söylememek için kendimi tuttuğum cümle dudaklarımdan bir anda kaçtı.

"Haklısın!" diye homurdandım. "Saklamak konusunda senin kadar iyi değilim."

Bir an öylece bakıştık. Sıkıntılı bir nefes verirken yatakta ondan uzaklaştım. Kendimi ne kadar durdurmak istersem isteyeyim içim-

deki merakı daha fazla zapt edemiyordum. Onunla hatırı sayılır bir süredir tanışıyorduk ve ne kadar önemsemiyormuş gibi görünsem de hayatında bana anlatmadığı bütün detayları delice merak ediyordum.

"Neden bahsediyorsun?" dedi şaşkınca.

Ciddileştim. "Evet, bazen ailenin yanına gittiğini anlayabiliyorum ama... Bazı geceler eve sabaha karşı döndüğün oluyor. Herhangi bir şüphe duyduğumdan değil. Yalnızca bana anlatmaman sinirimi bozuyor. Üstelik Emir ile yasadışı bir geçmişiniz olduğunu söylemişken!"

Uzun süredir içimde tuttuğum şeyi aniden söylememle yüzünde belirgin bir şaşkınlık oluştu. Derin bir nefes verip geri çekilirken ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Bak..."

"Anlat, Tuna," dedim bir anda istemsizce ve neredeyse çıkışarak. Artık buna hakkım olduğunu düşünüyordum. "Hayatın hakkındaki iyi ya da kötü her şeyi bilmek istiyorum."

Kahve gözler bir süre beni seyrettikten sonra nihayet ciddiyetimin farkına varmış olacak ki hafifçe kısıldılar. Belki de birlikte geçirdiğimiz bütün bu süre boyunca ona ilk kez isyan ediyordum, bunun farkındaydı. Aklına gelen şey her neyse bakışlarına gölge düşürdü. İtiraz edip benim de ona kendimi anlatmadığımı ileri süreceğini düşünsem de hayatında hiçbir zaman karşı tarafı kıyaslama yaparak kötü bir duruma düşürecek gaddar bir adam olmadığını biliyordum.

Bunun yerine hiç beklemediğim bir şey yaptı.

"Anlatacağım."

Merak bütün bedenimi kuşatırken duyduğum şeyle hafifçe dikleştim. "Sahi mi?" diye bir soru döküldü dudaklarımdan. Nedense ben, her zaman aramızda gizli bir şeylerin kalacağına dair tuhaf bir hisse kapılmış, bunun kötü etki alanına kapılıp gitmiştim. Çünkü Tuna'ya hiçbir zaman geçmişimi öylece açıp gösterme cesaretinde bulunmamıştım, ondan da bunun aksini beklemek içten içe suçlu

hissettiriyordu. Belki az evvelki saldırgan tavrım biraz da bundandı. Oysa karşımdaki adam sözlerinde son derece ciddi görünüyordu. Derin bir nefes verdiğini işittim.

"Detaylara girmeyeceğim," dedi net bir şekilde. Zaten istemediği hiçbir şeyden söz etmeyeceğinin farkındaydım, ısrarım hiçbir anlam ifade etmezdi. Bu adamın kalbi ne kadar yumuşak olursa olsun, içimi ne denli ısıtırsa ısıtsın bana hiç göstermediği bir tarafı vardı, biliyordum. Tuna dudağının ucundaki bir tebessümle kararmış dünyamı aydınlatabilen, güneşi başucuma getirip beni ısıtabilen lakin benden sakındığı bir tarafıyla kalbindeki buzları kolay kolay eritemeyeceğini hissettiğim bir adamdı. Orada yeller esiyordu, güneşi bir nefes uzağıma çağıran bu adamın aydınlıktan uzak bir yanı vardı ve öldürücü derecede soğuktu, hissediyordum. Bütün imkânsızlar yalnız onunla mümkündü ancak zihnimdeki çıkmazların sonu da yine onun kalbiydi. Dilimin ucundakileri ne özgürce sorabiliyor ne de bu adamdan geri durabiliyordum. Ona öylece hapsolmuştum.

Sonumun iyi olmadığını ve ağzından çıkan tek bir kelimeyle baş döndürücü bir etki alanına kapılacağımı bilmek çok da iyi hissettirmiyordu. Usulca yatakta geri kayıp ondan uzaklaştım. Dikkatle beni izliyordu. Onun kendini bana olduğu gibi anlatacağı bu ana belli ki ikimiz de hazırlıksız yakalanmıştık. Ayağa kalkıp yavaşça ona elimi uzattım. Parmakları tenime dokundu, benimle birlikte kalktı. İkimiz sessizce mutfağa ilerlemeye başladığımızda zihnimden bin bir düşünce geçiyordu. Bir taraftan uykusunu kaçırdığımı fark ettiğim için vicdan azabı çekerken bunu görmezden gelmeyi denemek zorunda kalıyordum. Çünkü ben, onun ne zaman bir kez daha kendini bana özgürce açacağını bilmiyordum, bunun hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Ellerine sağlık," dedi tabağına kızartmalardan bolca koyarken. Çaylarımızı doldurup masaya oturdum ve ona tebessüm ettim. "Afiyet olsun."

Ağzına bir lokma attığında, "Artık güzel yemek yapabiliyorsun," diye sırıttı. Hafifçe omzuna vurdum. "Eskiden kötü müydü?"

Kötü bakışıma karşılık bana çapkınca dudağını kıvırdıktan sonra keyifle çayını yudumladı. "Beni zehirlesen bile sesimi çıkarmayacağım için bunun bir önemi yok."

Sözleriyle kaşlarım daha da çatılırken Tuna keyifle çayını yudumladı. Konuyu fazla üstelemedim çünkü şu anda ortamı gevşetmek için bana takıldığını fark edecek kadar iyi tanıyordum onu. Bir süre yalnız tabağa değen çatal sesleri duyuldu. Çayımdan bir yudum alırken hafifçe öksürdüğünü işittim, konuşacağını hissettiğimde yumuşamaya başlayan ortamın bir kez daha gerildiğini görmezden gelemiyordum. Bahsedeceği konunun ciddiyeti apaçıktı.

"İlk olarak..."

Bardağımı masaya bıraktım. Bedenimi usulca ona çevirdim, hafifçe dikleştim. Dünyanın en güzel kahvesine sahip olan gözlerini gözlerime çevirmek yerine öylece önüne bakıyordu. Bakışları ifadesizdi. Sessizliğimi korudum.

"İlk olarak Emir ile nasıl tanıştığımızı bilmen gerekiyor," dedi sakince. Çenemi avuç içime dayayıp dirseğimi masaya koydum. Gözlerim karşı koyamadığım bir merakla büyürken nefesimi tutmuştum. Uzun zamandır iple çektiğim bir anı yaşıyorduk.

"İkimiz de çok gençtik ve baş edemediğimiz bazı olaylar vardı..." diye söze başladı. Bakışlarının gölgelendiğini gördüğümde istemsizce kaşlarım çatıldı. Sanki üstünden yıllar geçmiş de çok yaşlanmışlar gibi konuşuyordu. Bu garip hissettirse de dikkatini dağıtmak yerine sadece dinledim. Sıkıntılı bir nefes verip, "İkimizin hayatında da zor geçen bir dönemdi..." diye mırıldandı puslu bakışları sanki geçmişe yolculuk yaparken. "Bir yetişkin olduğunda işler değişiyor ancak daha gençken... Fevri davranmak çok basit oluyor. Yanlış kararlar alıyorsun."

Bahsettiği şeyi çok iyi anlayarak başımı salladım. Yıllar önceki gözü kara Rüzgâr ile şimdiki Rüzgâr arasında büyük bir fark vardı.

"Eve adım bile atmadığım zamanlardı... Gecelere kadar içiyor, ne bok olduğu belli olmayan insanlarla takılıyor ve hayatımı mahvediyordum. Tam da böyle bir bataklığa battığımda Emir karşıma

çıktı. Öyle uzun zamandır kendimi salmıştım ki daha ilk bakışta onun da benim gibi ağır bir şeyle mücadele ettiğini anladım."

Boğazıma bir yumru oturdu. Dışarıdan bakıldığında gözlerinin içine dek gülen bu sempatik adamın karşımda duygudan yoksun bir suratla hayatını mahvettiği günleri anlatıyor olması çok anlamsızdı. Bir kez daha ne kadar haklı olduğumu fark ederken tuttuğum nefesi bıraktım.

Dudaklarınız ne çok tebessüme ev sahipliği yapmış olursa olsun içiniz kan ağlıyorsa geriye kalan her şey değersizdi. Mühim olan insanların sizde seyrettiği değil, sizin kendinizde gözlerinizi kaçırdıklarınızdı. Kapanmayan yaralarınız, dinmeyen acılarınızdı.

Tuna'nın tek bir gülüşü bana gökyüzünü vadediyor dahi olsa içten içe müthiş bir acı çekiyordu. Bunu bakışlarında görebiliyordum. Sanki gördükçe boğuluyordum.

Ona açıkça sormak istediklerimi bir kez daha zihnime hapsederken, "Bir gün..." diye hissiz bir sesle devam etti. Benim varlığımı bile unutmuş gibiydi. "Çok kötü bir şeye bulaştım. Öyle bir çıkmazdı ki öncekiler yanında bir hiç kalıyordu. O gün ilk kez öleceğimi düşündüm."

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim. "Tuna..."

Dudaklarımdan korkuyla dökülen fısıltıyı duymadı bile. "Bitti dedim!" diye mırıldandı. Ardından başını hafifçe iki yana sallayıp dudağını kıvırdı. "Yolun sonuna geldin oğlum. Bütün bunlara bulaşmak senin tercihindi ve sonunu bile bile bu yolu yürüdün. Şimdiyse sondasın."

Ve konuşmanın başından beri Tuna, gözlerini ilk kez usulca bana çevirdi. Orada bambaşka bir adamın hayatını izliyordum. "Emir geldi," dedi sanki benden çok kendiyle konuşurmuş gibi. "Orada geberip gideceğimi düşünürken o geldi. Hâlâ dönüp baktığımda bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum. Ama oldu işte. Öyle boktan bir zamanda karşıma çıkardı hayat bu adamı. Bakma şimdi onun sakin hâllerine... O zaman kanı damarlarından taşacak yer arıyordu. Gözü kararmış adamın tekiydi. Bakışlarından anlıyordum, bile bile belayı çağırıyordu."

"Seni o mu kurtardı?" diye fısıldadım duyduklarıma inanamazken. Ne Tuna'yı bu öyküde bir yere yerleştirebiliyordum ne de tanıdığım Emir bu anlatılanlara uyuyordu. Nutkum tutulmuştu.

Tuna gözlerini gözlerime çevirdi. "Evet."

Şaşkınlığım boyut atlarken gözlerimi kırpıştırdım. Seyrettiğim mutlu aile tablosunda mükemmel bir role sahip o sakin adamın böyle farklı bir yaşantısının olmasına hâlâ inanabilmiş değildim. Gece ile birbirlerine bakıp anlamadığım bir dilde konuştuklarını düşündüğüm zamanları bir kez daha anımsadım. Bir şeylerin farklı olduğunu her zaman sezmiştim ancak böylesi bir şeyi hiç beklemediğim de aşikârdı. Üstelik bu adamın o kötü yaşantısı var olmamış olsaydı belki Tuna bugün yanımda oturamıyor olacaktı. Onun hayatını kurtarmıştı.

Hatıralar zihnine akın etmiş gibi sıkıntıyla iç çekerken, "O adamı öyle delirmiş hâlde görünce... Belki hiç yapmamam gereken bir şeyi yaptım," dedi tek nefeste. "Refleksleri öyle kuvvetliydi ki! Kusursuz içgüdülerini aklım almıyordu. Bunu kesinlikle kullanması gerektiğini düşündüm. Hayatım o kadar boş ve anlamsızdı ki... O an bu mükemmel bir fikir gibi görünüyordu. Zaten yeterince boka batmıştım. Dipte olan birini hiçbir şey korkutmamaya başlıyor. Bundan fazlası olamaz diyorsun..."

Nefesimi tutmuş hâlde onu dinlerken Tuna cümlesini bitirdi. "Ona yasa dışı dövüşebileceği bir yer gösterdim. Benim gördüğüm vahşiliği herkes görsün istedim. Adam bende dehşet bir merak uyandırmıştı! Gözlerindeki o deli parıltıyı görebiliyordum. Bunu kullanmaması aptallık olurdu. Zaten sonra her şey başlamış oldu..."

"Sen ciddi misin?" diye fısıldadım. Ağzım bir karış açılmış hâlde onu dinlerken istemsizce geriye çekildiğimi fark ettim. Tuna bunu hemen fark etmiş gibi başını kaldırdı. Doğruca gözlerime baktı. Bahsettiği psikopat ruh hâline sahip kişi Emir'ken ondan daha tehlikeli olan kişinin Tuna olmasını aklım almıyordu! Sıradan bir hayata sahip biri böyle berbat şeylere nasıl bulaşmış olabilirdi ki?

"İnan bana, işler hiç düşündüğün gibi olmuyor..." diye mırıldandı pürüzlü bir sesle. Bakışlarının daldığı yer neresiydi, bilmiyordum

ancak iyi şeyler görmediğini tahmin edebiliyordum. "Hayat öyle adi bir oyun ki... Yeter ki bir defa düş. Zaten gerisi kendiliğinden mahvoluyor, kılını bile kıpırdatmana gerek yok."

Hafifçe yutkunurken Tuna'nın bakışları karardı. "Başına üşüşmek için bekleyen bir sürü akbaba ortaya çıkıyor. Gel gör ki direnip kendin kalkmadıkça kimse sana elini bile uzatmıyor. Bu hayatta her şeyi yaşadım ben. En dibe battığım da oldu... Battığım gibi çıktığım da."

Kalp ritmimin yavaşladığını hissederken sanki yaşam benim için durmuştu. Kirli bir geçmişe ortak olmayı bekliyordum ancak bu kadarını duymayı kesinlikle hayal etmiyordum. Nihayetinde Tuna, benim yanımda asla kötü bir yola sapmayan bir adamdı ve ben... İstese bile merhametinden ödün verebileceğine ihtimal vermiyordum.

Peki ya duyduklarım neydi? Her şeyi başlatanın Emir değil de kahve gözler olması beni neden bu kadar şaşırtmıştı? Daha tuhafı... Ondan neden korkmuyordum?

"Sormak istediğin bir şey var mı?" dedi bembeyaz kesilmiş yüzüme bakarken. Sanki donup kalmıştım. Derin bir nefes verip arkama yaslanırken, "Tek bir şey soracağım," diye mırıldandım. Keskin bakışlarını yüzüme çevirdi. Şimdi onun da kaşları çatılmıştı.

"Hiç masum birine zarar verdin mi?"

Dudaklarını aralayıp cevap vermeye yeltendiğinde, "Dürüst olmanı istediğim tek konu bu Tuna," dedim. Duyacağım şey avuç içlerimin terlemesine neden olurken bir kez daha tekrar ettim. "Savunmasız birine zarar verdin mi?"

Bakışları alev alev yanarken gözlerini bir an bile kırpmadı. "Asla."

İşittiğim kelimeyle yüreğime su serpildiğini hissettiğimde yavaşça geriye yaslandım. Omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını, kuş gibi hafiflediğimi hissettim. Ondan aksini duymayı beklemiyordum ancak bir yanım delice kaygılanmıştı, engel olamamıştım.

Tüm bu duyduklarımın yasa dışı olması beni ilgilendirmiyordu, geçmişte kaldığı için bunu affedebilirdim ancak... Hayata daha kı-

rılgan ve savunmasız başlamak zorunda olan birinin şiddete maruz kalmasına sebep olsaydı onu ömür boyu affedemezdim. Biliyordum.

"Bu işin içindeki herkes pisliğe batmış insanlardı," dedi sakin bir sesle. İyice anlamam ve ondan şüphe duymamam için tane tane konuşuyordu. "Dövüştüğü herkesi önceden araştırarak seçiyorduk. Dirisinden çok ölüsünün faydalı olacağı kalleş adamlardı..." dedi.

Bunun daha fazla üstünde durmasını istemediğimi fark ederek, "Anladım," diye mırıldandım. "Geceleri gittiğin yer orası mı?"

"Hayır," dedi. "Oraya seninle tanıştığımdan beri neredeyse hiç gitmiyorum."

Duyduklarımla az evvel ondan kaçırdığım bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde bunu bekliyormuş gibi yoğun kahvelerini benimkilere dikti. Devam etmesini beklediğim için sessizliğimi bozmadığımda hafifçe yutkunduğunu gördüm. Söyleyeceği şey dudaklarından dökülürken zorlandı.

Ve duyduğum şey ondan çok benim boğazıma düğüm attı.

"Annem ve babamın mezarına gidiyorum."

Nefes almayı bıraktım.

Bir an bile yummaya cesaret edemediğim gözlerim acıyla koyulaşan kahvelere değdiğinde bunca zaman içten içe hep hissettiğim ancak adını koyamadığım o eksikliği görüyordum.

Göğsüm farkına vardığım bu acıyla sıkıştı. Ona dokunmaya kıyamayan parmak uçlarımın sızım sızım sızladığını hissettim, avuçlarım üstümdeki kumaş parçasını sıkıca kavradı.

Gözlerimin dolmaması için mücadele ederken vücudum karşımdaki adamın acısını kendi hücrelerinde hissedermişçesine kasıldı. Çaresizlik derin bir kuyuydu ve bu adamın sözleri beni aşağı itmeye yetmişti. Düştüğümde kendi tenimdeki yaralara değil, onunkilere ağlamak istedim.

Hayatta en çok sevebileceği iki insanı da kaybetmişti.

"Başın sağ olsun," diye fısıldadım sesimdeki mahvolmuşluğu duymaya kendim bile katlanamazken. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Üzgünüm..."

"Üzülme," dedi. Ardından oturduğu yerden yavaşça uzanıp yüzümü okşadı. Yaşaran gözlerimi ondan saklamak için kapatırken çaresizdim. İçten içe bana her şeyi anlatmasını dilemiş ve şimdi duyduklarımla ikimizi de kahretmiştim. Belki de bunu hiç sormamalıydım.

"Kendine kızma," dedi sanki zihnimi okur gibi. Ardından güzel parmakları yanağımı okşamaya devam etti. "Zaten bir gün öğrenecektin. Artık zamanı gelmişti."

Gözlerimi usulca araladığımda saklamaya çalışsa da acıyla gerilen çehresini seyrettim. Onu ne hissettiğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordum.

"Ben..." diye cümleleri toparlamaya çalıştığımda parmağını dudağıma bastırdı. "Ölümle yaşamayı çok küçük bir yaşta öğrendim, fırtına. İnan, artık eskisi kadar acımıyor. Sadece hiç dinmeyen bir özlem duyuyorsun."

Yavaşça başımı sallarken daha fazla dayanamayıp ileri atıldım ve ona sıkıca sarıldım. Kollarımı ona doladığım ilk an bedenimi kendine çekti ve öyle sıkı sarıldı ki dudaklarım tir tir titredi. Kuvvetli kolları bedenimi sararken zihnim acı bir düşünceyle irkildi.

Sevdiklerini kaybeden insanlar hep böyle güzel mi sarılırdı? Kaybettiğinde kıymetini anladığımız şeylerin ardından özlem dolu bir yas tutuyorduk belki.

Hiç ayrılmayacakmışız gibi birbirimize hapsolmuşken burnu saçlarımın arasında dolaşıyordu. Bir damla yaş gözlerimden kopup gitmek için yalvarıyordu, ona mani oldum. Ellerim Tuna'nın sırtını okşarken devam etmesini hiç beklemediğim bir anda, "Bir kaza oldu," diye fısıldadı. "Bir gün hep birlikteydik ve biz... Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Ruhuna ıstırap çektiren acılarını derinlere gömdüğünü anladığımda sırf bana anlatabilmek için onları tekrar diriltmesine gönlüm

el vermedi. "Özür dilerim," diye fısıldadım daha sıkı sarılırken. "İstersen bundan bahsetme..."

"Tek hatırladığım..." diye sürdürdü konuşmasını titrek bir sesle. Dudakları boynuma değiyordu, bilerek yüzüme bakmadığını biliyordum. Bedeninin kaskatı kesildiğini hissettikçe sanki biri canımdan can koparıyordu. "Arabaya bindiğimizde kardeşimin cam kenarına oturmasına izin vermediğim..." diye mırıldandı. "Neden o kadar ısrar ettiğimi bilmiyorum. Nefes aldığım her gün o zamana dönebilmeyi diliyorum. Keşke o zamana dönebilsem ve gökyüzünü seyretmek için o cam kenarına oturmak istemesem... Olmuyor."

Sıcak bir damla gözyaşının boynuma dokunduğunu hissettiğimde kalbim acıyla sancıdı. Tuna ilk kez ağlıyordu ve bu ömrüm boyunca aklımdan çıkmayacak kadar azap dolu bir andı. "Eğer ona izin verseydim hiç ağlamayacaktı. Küçük bir kız çocuğu işte... İnatçının tekiydi. Bir türlü diğer koltuğu istemedi. Eğer ben izin verseydim... Sinirlenip annemin yanına gitmeyecekti... Ön koltuğa oturmayacaktı. Belki... Belki o kazadan..."

Artık tutamadığım yaşlar gözlerimden firar ederken Tuna acıyla fısıldadı. "Yapamadım. Olacakları tahmin edemedim."

Sesi giderek kısılırken yarasına merhem olamayacağımı bilmek beni cehennem ateşinde yakıyordu. Buna daha fazla dayanamadığımı fark ettiğimde tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Ancak Tuna son sözlerini de söyleyerek kalbimi paramparça etti. "Ama artık çok geç," diye fısıldadı kederle. "O güzel gözleri bir daha hiç gökyüzünü göremedi. Karanlığa hapsoldular."

Kirpiklerim acımın üstüne örtülürken sesinde duyduğum vicdan azabıyla sanki ben de yaşamayı bıraktım. Artık yaşlar ardı ardına yanağımdan süzülürken onu esir alan hüzün beni de kendine mahkûm etmişti.

Sanki biri ışıkları kapatmış ve bizi bütün renklerden mahrum bırakmıştı. Benim yalnız gecelerime sabahı çağıran bu güzel adamın kendi güneşi yıllar evvel batmıştı. Bir kez bile bunu hissettirmemişti.

"Bunun için kendini suçlayamazsın," diye fısıldadım dudaklarım titrerken. Geri çekilip Tuna'nın yüzünü avuçlarımın içine aldığımda o güçlü adam sanki şimdi çocukluğuna dönmüş ve azap dolu o günün pişmanlığını zihninde tekrar yaşıyordu. Eminim ki çektiği bu acı ilk değildi. Son da olmayacaktı. Nefes aldığı her gün, belki bunun hatırasıyla hayatını cehenneme çeviriyordu. Bu yakıcı suçlulukla kendi hayatını korkunç bir yere sürüklemiş olmasına kalbim katlanılamaz bir acı duydu. Emir ile aralarındaki bağı şimdi anlayabiliyordum. Birbirlerinin en zor zamanlarında karşı karşıya gelen iki insandılar. Tuna'nın yüzündeki keder önce göğüs kafesime sıkıştı, ardından usul usul soluğuma karıştı. Nefesimi kesti, bu güzel kahve gözler bana bakmaya katlanamazken hayata bir kez daha isyan ettim. Kirpiklerini aralayıp gözlerime bakmadı ancak uzanıp gözyaşlarının aktığı yerlere dudaklarımı bastırdım. "Hiçbir çocuk böyle bir şeyi tahmin edemez," diye devam ettim. Sesim yanlış bir şey söylemekten korkarcasına alçak çıkıyordu. "Senin dünyanın en iyi abisi olduğuna eminim."

Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Bilmiyorum, fırtına."

"Ben biliyorum. Neden biliyor musun?"

Şimdi onun da gözleri yaşlarla parlıyordu. Titreyen parmaklarım yavaşça kalbine dokunduğunda o eşsiz ritmi tenimin ucunda hissediyordum. "Çünkü burada dünyanın en merhametli kalbi atıyor," diye fısıldadım usulca. "O kalp öyle güzel atıyor ki benim buz tutmuş bedenimi bile yakıp geçti. Senin sıcağında kül oldum ama biliyor musun? Ben yandığım için bir kez bile pişman olmadım. Sen benim tanıdığım en güzel yürekli adamsın, Tuna."

Sözlerim bittiğinde az evvel acıyla gerilen dudaklarının bu kez bir tebessüme yeltendiğini fark ettim. Uzanıp bir kez daha ona sarılırken kulağına fısıldadım. "Böyle bir kalp kimseyi incitemez. İstese de yapamaz. Çünkü sen sıcacık bakışlarına umudu sakladığım kahve gözümsün. Senin yapabileceğin tek kötülük, nefes almayı unutturacak kadar güzel sevmek olur."

O güçlü bedenine çekip bana öyle bir kuvvetle sarıldı ki âdeta tek bir bedene büründük. Kollarımı ona daha sıkı sararken koku-

mu içine derin bir nefesle çektiğini işittim. Bir yanım anlattıklarıyla paramparça olmuşken diğer yanım dimdik ayaktaydı. Yapamazdım. O benim için büyük bir savaşa göğüs germişken en kötü hissettiği anda onunla birlikte dizlerimin üstüne düşemezdim. Zaten biz bu değil miydik? Birimiz elini uzatmak için yere sağlam basmazsa diğeri nasıl kalkacaktı?

Tuna'nın acı çekmesine asla izin veremezdim.

"Bulaşıkları ben toplamam!" diye homurdandım geri çekilirken. Ardından dudağına sıcak bir öpücük bırakıp çabucak ayağa fırladım. "Zaten her yer kızartma koktu."

Tuna'nın sessizce beni izlediğini fark ettiğimde tezgâha bıraktığım tabakları boş verip ona yandan bir bakış attım. "Bugün kaytarmak yok, un torbası. Acilen temizlik yapmam gerekiyor."

Ağır ağır yerinden kalkıp yanıma yürürken öyle güzel bakıyordu ki kalbim bunun yoğunluğuyla sanki erimek üzereydi. Kollarını belime dolayıp bana arkamdan sımsıkı sarıldı. Ardından boynuma sıcak dudaklarını bastırdı.

Ne yaptığımı fark etmişe benziyordu. "İyi ki sen," diye fısıldadı dudakları kulağıma değerken. Saçlarımı öptü, yüzümü öptü, tebessümle gözlerimi kapatıp dudaklarımı kıvırdığımda kirpiklerimi öptü. "İyi ki varsın."

Kollarının arasında ona dönüp sevgisiyle sarhoş olurken o güzel kahve gözlere baktım. "Eğer istersen günlerce burada kalıp gözlerini seyredebilirim."

Yüzünde tatlı bir tebessüm peyda oldu. Bakışlarım yanağındaki gamzeye takıldı. "Ama hayatıma bir süre ara vermem gerekebilir," diye devam ettim. "Ve bildiğin gibi yarın çok önemli bir gün."

Anlayışla başını sallayıp bir adım geriye çekilirken derin bir nefes verdi. "Burayı ben halledeceğim. Sen işine dön."

Ona neşeli bir tavırla el salladıktan sonra çabucak toz bezimi bulup aceleyle odama girdim. Tuna'nın tabakları makineye yerleştirdiğini işittiğimde yavaşça yatak odamın kapısını kapattım. Elimdeki

toz bezi parmaklarımın arasından kayarken sırtımı yasladığım kapı ayakta durmak için bana güç verdi.

Tutmakta güçlük çektiğim yaşlar bir kez daha tenimi ıslattılar. Bir hıçkırık dudaklarımdan kopmak için feryat ederken ellerimle dudaklarımı kapattım. Boğazıma oturan yumru genzimi dahi yakarken içimden kadere yakarıyordum. Böyle bir yükü yıllarca nasıl taşıdığını bilmiyordum, ne kalbim, ne zihnim bunu kaldıramıyordu. Paramparça olmuştum.

Belki saatlerce orada öylece ağladıktan sonra nefesimin düzene girdiğini işittim. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzümü kuruladım, yaşlarla ıslanan kirpiklerimi çabucak sildim. Belki geceler boyu zihnime o küçük kahve gözlerin çektiği vicdan azabı ilişecek, beni mahvedecekti, biliyordum. Ancak şimdi olmazdı. Daha fazla kendimi bırakamazdım.

Hızla kıyafetlerimi değiştirip bir çanta dolusu makyaj malzemesini aldığımda sakinleşmek için derin nefesler alıp veriyordum. Yüzümdeki kızarıklıkları kapatacak bir ton şeyi kurcalarken bir yandan Tuna'nın seslendiğini işittim. Hâlâ temizliği bitirip bitirmediğimi soruyordu.

Yüzüm daha aydınlık bir hâl alıp yıkılmış görüntümden sıyrıldığımda aynada son bir kez kendime bakıp tarağımı elime aldım. Dağılmış saçlarımı taradığımda, giydiğim mavi gömleğin omuz kısımlarından uzun tutamlar aşağı sarktılar. Çabuk adımlarla odadan çıkarken içeriye doğru seslendim. "Geldim!"

Mutfakta işleri bitirmiş ve oturma odasında televizyonun karşısına geçmiş olan Tuna ile göz göze geldiğimizde sırıttım. Beni baştan aşağı süzdü. "Bu ne güzellik?"

"Yağmur'un dersi bugün erken bitecekti de..." diye mırıldandım. "Onu almaya gideceğim."

Oturduğu koltuğa doğru yürümeye başladığımda Tuna gözlerini gözlerimden bir an bile çekmedi. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım, eli hızla enseme kayarken derin bir karşılık verdi. Öpüşümüz ikimizi de yakacak kadar hararetli bir hâl alırken, "Geç kalmamalıyım," diye gülümseyerek geri çekildim. "Uslu dur, kahve göz."

"Çok özletme," diye huysuzlandı. Dudaklarıma son bir öpücük kondurup o da geri çekildi. "Acele et."

Henüz vaktim olduğunu bildiğim hâlde çabucak çantamı aldım ve ona el sallayarak evden çıktım. Apartmandan hızla ayrılıp arabama bindiğimde emniyet kemerimi takıp derin bir nefes verdim. Belki de hayatımdaki en zor günlerden birine tanık oluyordum.

İnsan hep kendi acısının en ağırı olduğunu zannediyordu. Benim yüküm ağırsa Tuna'nınki neydi? Bilmiyordum. Telaffuz edebileceğim herhangi bir kelime olduğunu hiç zannetmiyordum.

Yolu bilerek uzatarak Yağmur'un okuluna ilerlediğimde camı sonuna kadar açmış yüzüme esen rüzgârın beni kendime getirmesini umuyordum. Bu etki alanından çabucak sıyrılıp birlikte yapacağımız güzel şeyleri sıraya koymalıydım. Hayal ettiğimiz ne varsa gerçekleştirebilmeliydik. Artık kendimden çok Tuna için çabalamalıydım. O benim için her şeyi nasıl göze alıyorsa ben ona çok daha fazlasını verebilmeliydim. Önceliklerim artık değişecekti.

"Nihayet!"

Yağmur çantasını arka koltuğa atıp çabucak arabaya binerken, "Hiç gelmeyeceksin sandım, abla," diye gülümsedi. Emniyet kemerini takmasını beklerken onu izliyordum. Gözlerimiz kesiştiğinde aynı anda gülümsedik. Neşeli tavrıyla anında beni de kendisi gibi heyecanlandırdığında arabayı çalıştırmış ve eve yol almaya başlamıştım.

Rutinimiz hâlini alan okul gününü detaylı anlatma merasimi sona geldiğinde yeni arkadaşlarından bahsetmeye başlamıştı. Bir an için gözlerim hüzünle o tatlı yüzüne takıldığında, onu geride bırakmak zorunda kaldığımda Yağmur'un okula yeni başladığını anımsadım. Ve şimdi gözlerimin önünde serpilip büyümüş bir genç kız vardı. Okul formasına bakarken dudaklarımı birbirine bastırıp çabucak önüme döndüm. Bugün daha fazla acıya yerim kalmış mıydı? Bilmiyordum.

O ise her şeyden habersiz irice açtığı güzel gözleriyle bana bakıyordu. "Sözlüden doksan beş aldım!"

"İşte bu!" diye gözlerimi yoldan ayırmadan ona öpücük attığımda kıkırdadı. "Aferin benim meleğime. Biliyordum."

Aniden aklına gelmiş gibi, "Yakında hastaneye dönecek misin?" diye sordu. Beni süzüyordu, bugün daha resmi giyinmiş olmam onda merak uyandırmış olmalıydı. Geldiğinden beri genellikle psikolog randevum ve Yağmur'un okul kaydı ile ilgilenmek için nadiren evden ayrılmıştım. Birkaç defa bunu sorgulasa da yakında işime döneceğimi söyleyerek onu rahatlatmıştım. Hayatımda başka kimsenin canını sıkmak istemiyordum.

"Evet," diye cevapladım. "İşime dönmeme çok az kaldı."

"Artık ben de seni kontrol edeceğim!" diye gülümsediğinde yanağından bir makas alıp arabayı çalıştırdım. "Bence bunu yapmak istemezsin. Tahmin ettiğinden çok daha sıkı çalışıyorum."

"Tuna abi o hâllerini anlattı bana," diye kıkırdadı. "Yakında hastaneye geri dönecek, sen bir de ablanı o zaman gör, dedi. Kafayı yiyormuşsun."

Önümdeki yoldan şaşkınca gözlerimi ayırdığımda, "Ne münasebet?" diye çıkıştım. "Ben normal olanı yapıyorum. Demek dedikodumu yapıyorsunuz."

Yağmur otuz iki diş sırıtırken, "Hani geçen gün senin acilen işin çıktığı için okuldan beni o almıştı ya..."

Mahkeme günü yaklaştığı için adliyeye uğramak zorunda kaldığımı hatırladım. "Evet?" diye sorarcasına kaşlarımı kaldırdım.

"İngilizce öğretmenim, Tuna abiyi görünce derslerim hakkında konuşmak istedi! Hatta sonra iyice merak edip bugün bana onu sordu," diye kıkırdadı. Sesinde yaramazlık yapmış çocuklara özgü bir sevinç gizliydi. Ne tepki vereceğimi merak ederek bana yandan bir bakış attı. Hafifçe öksürüp yola odaklanmaya çalıştım. "İngilizce öğretmenin güzel mi peki?"

Muzipçe sırıttı. "Evet."

Başımı aniden ona çevirdiğimde bakışları kısılıp gözleri kaybolana kadar güldü. "Ama sen ondan daha güzelsin."

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçarken, "Seni gidi yağcı," diye homurdandım. "Eve gidince Tuna'yla hesaplaşacağım."

"Ama o zaten senden başkasına bakmıyor ki..." diye arkasına yaslandı uyanık kız kardeşim. "Gözünü kör etmişsin."

Duyduklarımla keyfim iyice yerine gelirken arabayı evin önüne park ediyordum. Yağmur ve Tuna'nın bu kadar iyi anlaşması beni tahmin edemeyecekleri kadar mutlu ediyordu. Derin bir nefes verip ona döndüğümde, "Sence de çok tatlı bir adam değil mi?" diye homurdandım. "Bu bazen beni deli ediyor."

Yağmur şaşkınca gözlerini kırpıştırdığı birkaç saniyenin ardından kahkaha attı. "Sen de çok tatlısın abla."

"Teşekkür ederim hanımefendi." Uzanıp yanağına sulu bir öpücük kondurduğumda hâlâ kıkırdamakla meşguldü. Derin bir nefes alıp bir süredir sormaya çekindiğim o soruyu sordum.

"Annemle hiç konuştunuz mu?"

Hevesle başını salladı. "Evet!"

İçimde bir parçam duyacaklarından korkarken parmaklarımı avuçlarımın içinde sıkıp sakin kalmaya çalıştım. Annemi o adamla bıraktığımız için hissettiğim huzursuzluğu ona belli edemezdim. Tıpkı benim gibi her gece bunun vicdan azabıyla gözlerini yummasını istemiyordum.

"Nasılmış?" dedim titremesini güçbela engellediğim sesimle.

Yağmur uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Sanki dile getirmesem de burukluğumu kalbinde hissediyordu. "Merak etme. Çok iyi," dedi. Bir şeyler daha söylemesini bekledim ancak konuşmasını sürdürmedi. İçten içe bana onu anlatmasını istiyordum. Ancak kırılmış bir yanım bundan ölesiye korkuyordu. Duyacaklarımdan endişeleniyordum. Annemi arayacak cesaretim yoktu. Onu burada hep birlikte yaşayabileceğimize ikna etmeye çalışmak düşündüğümden çok daha zor olacaktı, biliyordum. Bunca yıl o küçük şehre kapatılmış bir insanın zalim bir adamdan kurtulup yanımıza gelebileceğine olan inancını artırmak kolay olmayacaktı. İçindeki umudun ateşini körüklemem gerekiyordu.

Benim hepimizi koruyabileceğimize olan güvenini inşa etmeye ihtiyacım vardı. Ve ben bunu yarın mahkeme sonuçlanıp o cehennemin tamamen geride kaldığına emin olur olmaz yapacaktım.

Arabadan inip apartmana girdiğimizde başımı yere eğmiş ve düşüncelere dalmış hâlde sarsak adımlar atıyordum. Belki de her şeyi boş verip bu gece onu aramalıydım. Korkularımdan ne kadar çok kaçarsam içimde o kadar büyüdüklerini fark ettim. Onların aksi yöne koşuyordum.

Oysa ben korkularıma adım atmalıydım. Öyle güçlü adımlar atmalıydım ki korkularım benden kaçmalıydı. Belki de insan sahiden bazen kendi kaderini kendisi çiziyordu.

Anahtarlarımı çıkarmak için çantamı kurcaladığımda Yağmur arkamdan sabırsızca, "Kapıyı çal!" diye seslendi.

Zihnimdeki bulanık düşüncelerden sıyrılıp ona baktığımda şaşkınca mırıldandım. "Hı?"

Anlam veremediğim bir şekilde yerinde zıplarken, "Hadi!" diye ikaz etti. Ardından parmağımı tutup zile yapıştırdı. Oysa muhtemelen Tuna evine çıkmıştı. Ben şaşkınca ne yaptığını anlamaya çalışırken o sırıtarak kapıya bakıyordu. Önüme dönüp, "Bazen çok tuhaf davranıyorsun," diye mırıldandığımda kapının usulca açıldığını gördüm.

Eşzamanlı olarak kız kardeşim kulağıma eğilip fısıldadı. "Sana sürprizimiz var, demiştim."

Gözlerim tam karşımdaki bir çift gözde takılı kaldığında ciğerlerime artık hava gitmediğini hissettim. O yorgun bakışlarla kesiştiğim ilk an sanki dünyam durdu.

Kalbim göğsümde tekledi. Bu...

Annemdi.

Zaman her şeyin ilacı olabilirdi lakin kapatamadığı tek bir yara vardı. Günler, haftalar, aylar, yıllar geçerdi. Ancak onun kalbine duyduğum özlem geçmemişti. Geçirememiştim. Büyümüş, hayatın

iplerini elime almış, başarılı bir kadın olmuştum. Oysa sıra annemin gözlerine geldiğinde bu saydıklarımın hiçbir önemi kalmıyordu. Çünkü ben ufak bir çocuk gibi yatağın kenarına kıvrılıp yalnız ona sarılmak istiyordum. Kaç yaşında olursam olayım, her gece annemin kokusuyla uyuyacağım anı düşleyerek gözlerimi yumuyordum.

Bir akşam ansızın çekip giderken annemi geride bıraktığımda kimse bana onun yokluğunun beni bu kadar yakacağını söylememişti. Bu öyle ağır bir vicdan yüküydü ki bazı geceler aramızda bitmek bilmez mesafeler, aşılmaz denizler, geçilmez dağlar olmasına rağmen sanki kollarımı onun bedenine dolardım. Ben annemi en çok onun yokluğunda sevebilmiştim. O yokken hayalinin zihnimde böylesi var olabileceğini hiç düşünmezdim. Özlem öyle acımasızdı ki ben annemi hep hayalimde yaşatıp sevmiştim. Birini kaybettiğimde onun kıymetini içim paramparça olduğunda anlayacağımı yazık ki önceleri öğrenememiştim. Bu, hayatın bana bir tokat gibi çarpan acı gerçeğiydi. Kaybettiğin her şey kalbinde bir hançer yarası gibi iz bırakıp giderdi. Ne kadar merhem sürersen sür, bazı yaralar dinmezdi, dindirilemezdi. Bunu ancak hayat sevdiklerimi avuçlarımdan çekip aldığında anlayabilmiştim.

Bu yorgun gözleri ardımda bırakıp terk ettiğim gün, aslında şakağıma bir silah dayayıp tetiği çektiğim gündü. Ben annemsiz geçirdiğim tek bir gün bile aslında hiç yaşamamıştım. Yaşıyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştım çünkü dışarıdan bakan herkesin beni güçlü görmesine ihtiyacım vardı.

Ancak bu şekilde kendimi koruyabileceğimi zannetmiştim. Ve şimdi annemin yaşlı gözleri gözlerime değerken yüreğim dağlandı. Meğer her şey bomboşmuş, meğer onu tekrar görebileceğim şu tek bir saniye için ben her şeyimi feda etmeye dünden razıymışım.

Meğer ben ne çok özlemişim...

"Anne," diye fısıldadım bir çocuk gibi dudaklarım titrerken. "Anne... Geldin."

Onun yorgun gözlerinden bir damla yaş usulca kopup süzüldüğünde bana açtığı kollarına baktım. Ölmeden önce onu son bir

kez görebileceğime olan inancım içimde yok olup gitmişti. Onun sığınacak tek limanı bendim. Oysa canice terk edip gitmiştim. Bir gün benden hesap soracaktı, *beni o hayata mahkûm ettin* diye bağıracaktı, lakin bu hangi gün olacaktı, bilemezdim.

Annem hiçbirini yapmıyordu. Annem... Benim gözleri yaşlı annem yalnız kollarını açmış, özlemle yavrusunu bekliyordu. Ben kendimi affetmemiştim ancak o beni çoktan affetmişti. Çünkü her anne, evladını bağrına basıp yaptıklarını affedecek kadar merhametli bir yürek taşırdı.

"Affet," diye hıçkırdım koşup boynuna sarılırken. Annem bana kollarını sıkıca sardığında yaşlar ikimizin gözlerinden de firar ediyordu. Bedenlerimiz sarsıldı, hüngür hüngür ağlıyorduk.

"Anne affet..." dedim boynuna öpücükler kondurup. Kokusunu içime çektim, sıcacık elleriyle saçlarımı okşadı. Gözyaşlarımız birbirine karışırken yüzümü avuçlarının içine alıp hafifçe geri çekildi. Bedeni küçülmüş, daha da zayıflamıştı ancak gözleri... Annemin gözleri hiç değişmemişti. Hep aynı kederle bakıyorlardı.

"Çok büyümüşsün," dedi dudakları titrerken. Gözyaşları yüzünü sırılsıklam ıslatırken, "Kocaman olmuşsun güzel kızım," diye fısıldadı.

Sen yokken bir tarafım hep çocuk kaldı, diyemedim... *Saçlarımı okşamadığın her gece ağlayarak uyudum*, diyemedim... *Ben hâlâ senin o küçük kızınım*, diyemedim... Sözcükler dilimin ucuna dek gelip dudaklarımı cayır cayır yaktılar lakin tek kelime edemedim. Yalnız onun güzel gözlerine bakıp hıçkırdım.

Boğazımın düğüm düğüm olduğunu, burnumun direğinin sızladığını, ciğerlerimin kor ateşle yandığını sanki kendi hissedermiş gibi sessizce boynuma sarıldı. Bir kez daha bedenimi onun sıcak koynuna bırakırken annem saçlarımı okşuyor, öpüyor, kokluyordu. "Güzel Rüzgâr'ım benim..." diye fısıldadı. Kulağımı okşayan sesi bunun bir rüya olmadığını haykırır gibiydi, daha çok ağlamaya başladım. Artık hıçkırıklarım iyiden iyiye yankılanıp çaresizce kulağıma çarparken bunca yıl içimde var olduğunu sandığım bütün

gücün bu anı beklediğini hissettim. Ben çok güçlüydüm çünkü bir gün anneme sıkıca sarılabilmek için böyle olmak zorundaydım. Şimdi bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş, kollarımız birbirinin boynuna dolanmıştı. Dudaklarımız yanaklarımızdan akan gözyaşlarımızı öperken her şeyin sıfırlandığı yerdeydim. Artık güçlü olmaya ihtiyacım yoktu çünkü annem yanımdaydı. O hep benim yerime savaşırdı. Kokumu şöyle bir içine çekse yetecekti, tüm dünya önemini yitirecek, dertler kara bulutlar gibi dağılacaktı.

"Seni çok özledim," dedim ağlamaklı sesimi kendim dahi tanıyamazken. Yüzüm ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Gözyaşlarım her yeri ıslatmıştı, kolumla burnumu sildim. "Çok özledim anne," diye fısıldadım. "Hiç gelmezsin zannettim."

"Hiç gelmez miyim?" dedi kederli gözlerle saçlarımı okşarken. "Ben yavrumu son bir kez öpmeden toprağın altına girer miyim?"

Sesi yüreğimi burkarken için için ağlıyordum. Ancak bir süre sonra dünyam tekrar hareketlenmeye başladığında arkamızda bekleyen Yağmur'un da ağladığını fark edebildim. Hafifçe dönüp ona baktığımda neredeyse benden daha beter hâldeydi. Mahvolmuştu. Kollarımı açıp onu da yanıma çekerken annem ikimize de sıkıca sarıldı ve bir kapı ağzında dikiliyor olmamıza rağmen yıllar sonra dünyanın en güzel yerinde kavuşmuşuz gibi hissettim. Aittim... İlk defa bu evrende bir yere aittim ve bu yer, annemin sıcak göğsünden başka hiçbir yer olamazdı.

"Hadi, içeri girelim," dedi Yağmur gözyaşlarını silerken. "Gelin."

Güçsüz bacaklarımı zar zor hareket ettirip evime girebildiğimde annemin elini bir an olsun bırakamıyordum. Yağmur ardımızdan kapıyı kapattığında gözlerim kısa bir an etrafta gezindi. Anne eli değdiğinde güzelleşen bir dünya sahiden vardı ve ben yıllardır bu dört duvar arasında göğsüme ilk kez böyle huzurlu bir nefes değdiğini hissettim. Her daim sıkıca kapattığım perdeler aralanmış, pencereler sonuna dek dayanmıştı. İçeride eşsiz bir hava vardı. Annemin gelişiyle sanki bahar da gelmişti. Her yer çiçek açmıştı. Evim şimdiye kadar olduğu en güzel hâline bürünmüştü.

"Neden zahmet ettin?" diye mırıldandım mahcup bir ses tonuyla. "Gelir gelmez temizlik yapmışsın."

Yağmur hafifçe kıkırdayarak, "Onun huyu bu," diye anneme takıldı. "Elini sürmezse duramaz."

Salona giden koridorda ikisi aynı anda gülümsediğinde bir an için kalbim sızladı. Onlardan ayrı geçirdiğim onca yıl belli ki hiç telafi edilmeyecekti. Yanlarında ne çok zaman geçirirsem geçireyim hep kendi içlerinde bir şeylere tebessüm edecekler, ben tıpkı bir yabancı gibi seyredecektim.

Hayatta bazı şeylere geç kaldığınızı hissetmek kalbi feci hâlde parçalıyordu.

Bu korkunç his her yerimi sarmalarken annem sanki burukluğumu fark etmiş gibi elimi tutup beni yanına oturttu. Alnıma sıcak dudaklarını bastırırken iç çektim. Ufak bir çocuk gibi koltuğa büzüldüğümde başımı dizlerine koydu, yavaşça uzandım. Saçlarımı okşamaya başladığında gözlerim usul usul kapandı. Dünyam kararmış hâlde hiç hüzünlü hissetmiyordum, biraz bile korkum yoktu. Annemin sıcak parmakları alnımda gezindi.

"Gidecek misin anne?" diye fısıldadım kuruyan boğazımla. Duyacaklarımdan korkar gibi göz kapaklarımı aralayamadım.

Eğilip saçlarıma dudaklarını bastırdı. "Gitmeyeceğim kızım," diye fısıldadı usulca. Beni mahveden o ihtimali zihnimden kazıyıp attı. "Ben artık hep sizinleyim."

Başımı dizlerinden kaldırıp gözlerine baktığımda, "Sahi mi?" diye sordum. İçimde çocuksu bir sevinç parladı, heyecanlanmıştım. Ellerini tutup dudaklarıma götürdüm, o yaşlanmış tene belki onlarca öpücük kondurdum. "Benimle kalacak mısın?"

Yorgunluğunu belli eden çehresi derin bir tebessümle kırışırken başını salladı. Sesi içimi okşadı. "Kalacağım."

Gözlerime yaşlar dolmasın diye çabalarken boynuna sarılıp onu bir kez daha öptüm. Herhâlde son nefesimi verene dek bunu duysam bir gün bile bıkmazdım. Çünkü bu gerçekleşmesini artık ummaya korktuğum o buruk hayalimdi.

Dudaklarım tir tir titreseler de onun yaşaran gözlerine bakıp fısıldamak zorunda kaldım. "Peki o..."

Yutkunamadım. Boğazım korkunç bir acıyla sızlarken annem sanki dilimin varmadığı o kelimeyi çoktan hissediyormuş gibi hüzünle bakıyordu. "Babam..." diye güçbela mırıldandım.

Ondan kaçmış mıydı? Yağmur'un buraya gelmesi düşündüğümden daha kolay olmuştu ancak annem... Annem bunu nasıl yapmıştı? O adamı terk etmiş miydi?

"Şimdi bunları düşünme, güzel kızım," diye fısıldadı yüzümü okşarken. Gözlerinde anlatmak isteyip de anlatamadıklarını gördüm. Bu öyle bir histi ki o adamın adını anmıyor oluşumuz bile felaketi çağırıyordu. "Anlatacağım."

Ona bir kez daha sıkıca sarılırken bu anı kötü düşüncelerle mahvetmemek için sustum. Artık anneme sarılmıştım. Dünyayı karşıma getirseler yine de hiçbir kuvvet onu benden alamazdı. Sahi... Başarmış mıydım? Kendi korkularımın üzerine yürüdüğüm zamanlardaki gibi... Annemin korkularını defedebilmiş miydim? Bizim için kurduğum bu hayata gözlerini açan bu umutsuz kadın, artık güzel günlere inanıyor muydu? Birlikte uyanacağımız mutlu sabahların varlığını görüyor muydu?

Benimle sonsuza kadar kalacak mıydı?

Dilimin ucuna gelen hiçbir soru dudaklarımda can bulmadı. Ona çektiği eziyetten nasıl kurtulduğunu soramadım... Ona, terk edip gittiğim günden beri bensiz ne yaptığını soramadım... Adını anmak istemediğim o adamın belasını bulup bulamadığını soramadım...

Yapabileceğim tek şeyi yaptım, zavallı bir tınıyla ona yalvardım.

"Hiç gitme, ne olursun," diye fısıldadım kulağına. Bütün duvarlarım yıkılmış, bütün savunmalarım yerle bir olmuştu. İçim enkazdı, harabeye dönmüştü ancak dışım... Annemin tenine değen tenim... "Gitme annem," dedim kokusunu bir kez daha içime çekerken.

Ve vicdanı sızlayan bir yanım usulca içime fısıldadı. Sen benim yaptığımı yapma... Sen beni hiç terk etme, anne.

Çektiğim azaptan habersiz çocuksu bir neşeyle ikimizi seyreden Yağmur anneme yöneldi. "Yemek yaptın mı meleğim?"

Annem saçlarımı son kez öpüp geri çekilirken, o yumuşak sesiyle, "Yaptım yavrum," diye mırıldandı. "Sevdiğin çorbayı ısıtayım."

Birlikte mutfağa ilerlerken bir süre arkalarında bıraktıkları boşluğu seyrettim. Ne hissetmem gerektiğini çözemiyordum. Bir yanım buruktu, bir yanım hiç olmadığı kadar mutlu. Annemin kokusunu duyan bir yanım paramparçaydı, onu ne çok özlediğimi haykırıyordu. Bir yanım dimdikti, güçlüydü, sırtını güvenle yaslayabileceği o göğsü bulmuştu.

Bu dört duvarın arası annemin bir tabak yemeğinin kokusuna hiç şahit olmamıştı, kimsesizlik kokardı. Oysa şimdi yaşadığım bu ana inanmakta güçlük çekeceğim kadar gerçekti burnumun direğindeki sızı. Annem gerçekti.

"Sen yemiyor musun?"

Elinde bir tabakla yanıma yaklaşan kız kardeşim merakla bana bakıyordu. Yüzündeki çocuksu sevince bakınca anlıyordum. Meğer ben Yağmur'un omuzlarına hep kendi yüküm gibi ağır bir hayat yükü bindiğini zannetmiştim. Telefondaki o titreyen sesi bir çocuktan çok, yaşanmış acılarla kavrulan zavallı bir insana aitmiş gibi gelirdi. Oysa bu parlak göz bebeklerine bakarken gerçeği yavaş yavaş fark ediyordum.

Ne olursa olsun o bir çocuktu. Dün ağladığını bugün hatırlamayan, içten içe üzülse de ertesi gün buna siyah bir çizgi çekip aynı neşeyle tebessüme koşan... Yağmur yalnızca bir çocuktu. Şimdi bu yaşadığım ana dair benim gibi mahvolmuş hisler beslemesini ondan beklemek tam bir saçmalık olurdu. Nasıl ağır bir şeyle mücadele ettiğimden habersizdi belki ama...

Çok güzel gülüyordu işte. Çocuk gibi gülüyordu. Beni anlamasa da olurdu.

"Yemeyeceğim," dedim boğazımdaki korkunç yumru yutkunmama mani olurken. Nefes alamadım.

"Tuna abi nerede acaba?" dedi bu hâlimi yine fark etmeden. Bir an şaşkınca çevresine bakındığını gördüm. "Bizi burada bekleyecek zannetmiştim."

"Tuna mı?"

"Evet," dedi dolu bir kaşığı ağzına tepiştirirken. Yanımdaki koltuğa oturdu. "Sana sürprizimiz var demiştim ya..."

Bir anlığına dünyamdaki her şeyin silikleştiğini hissettim. Geriye yalnız Yağmur'un sesi kaldı.

"Annemi buraya getiren..."

Fısıltım yarım kaldı. Yağmur heyecanla başını sallayarak, "Geldiğimden beri bugünü planladık. O kadar çok uğraştı ki abla! Bana yol gösterdi. Eğer o olmasaydı hiçbirini yapamazdım. Tabii, annem henüz hiçbirini bilmiyor. Tuna abi bugün havaalanına bir araba yollayıp onu eve getirtmiş." diye açıkladı.

Duyduklarımla kalbimin sıcacık bir hisle sarıp sarmalandığını hissettim. Gözlerim bir kez daha dolmak üzereyken Yağmur şaşkınca cümlesini tamamladı. "Ama ben burada bekler zannetmiştim. Gitmiş."

Öyle ince ruhlu bir adamdı ki... Hayatıma müdahale edecekse bile bunu bana hissettirmeden yapıyordu. Beni incitmiyor, kırmıyor, hiçbir şeye dâhil olmuyordu. Annemin karşısına bile çıkmamıştı.

"Ben hemen geliyorum!"

Oturduğum yerden hızla kalkıp kapıya koşarken annemin hâlâ mutfakta oyalandığını gördüm. Aceleci adımlarla dışarı çıkıp merdivenlere yöneldiğimde kalbim hiç olmadığı kadar şiddetle çarpıyordu. Basamaklar tükenip de adımlarım onun kapısının önünde durduğunda sabırsızca zile bastım. Birkaç dakika içinde şaşkın bakışlarıyla Tuna kapıyı açtı. Nefes nefeseydim, gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Annem..." dedim.

Sesim öyle çok titredi ki bir an cümleyi bitiremedim. Tuna bakışlarımdaki manaya şimdi ulaşmış gibi göğsüne çektiği derin nefesi usulca bıraktı. Ardından yavaşça bana gülümsedi.

Arkamdan kapıyı kapatıp boynuna öyle sıkı sarıldım ki bir an dengesini sağlamakta güçlük çekti. Toparlandığı ilk an sert bedenine beni hapsetti ve bana benim sarılmamdan daha sıkı sarılarak karşılık verdi. Kollarında hüngür hüngür ağlamamak için direnirken onu defalarca öpüp fısıldadım. "Teşekkür ederim... Teşekkür ederim..."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp yaşlarla parlayan gözlerime baktı. O da kelimeleri bir araya getiremiyor gibiydi... Yalnızca sıcacık kahve gözleriyle kalbime kucak açtı. Uzanıp dudaklarına fısıldarken bir damla yaş gözlerimden kopup tenime süzüldü. "Teşekkür ederim sevgilim."

Beni öptü.

Beni öyle saf bir sevgiyle öptü ki eğer var olsalardı bundan önceki herkesi silip atacak kadar kuvvetli bir saflık olduğuna yemin edebilirdim. Tekti. Eşsizdi. Öncesi olmadığı gibi bundan sonrasını da silip atmıştı... Ben artık Tuna'sız bir Rüzgâr hayal edemiyordum.

Bir insan tek nefesiyle nasıl cayır cayır yakardı? O yakıyordu. Bir insan teniyle nasıl sonsuza dek hiç ayrılmayacakmış gibi sarılabilirdi? Sarılıyordu. Bir insan dudaklarıyla nasıl bütün hüzünlü kapıları kapatır, güneşli günleri vadederdi? Ediyordu.

Bir insanın gözleri nasıl böyle güzel bakardı? Tuna bakıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki sanki biz bildiğimiz bütün dilleri unutsak, telaffuza yeltendiğimiz her kelime anlamını yitirse, söyleyebileceğimiz her cümleyi çoktan tüketsek dahi eksikliğini hissetmezdim. Tuna o güzel kahve gözleriyle daima bana söylenmemiş bütün güzellikleri söylerdi. Benim bu adamın içime bir kibrit çakıp ortalığı ateşe veren sıcak gözlerinden başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni öyle çok seviyorum ki kirpiğine değen bir damla yaş içimde kıyamet kopuyor. Gözlerine hüznü yerleştiren her şeyi yakıp yıkmak istiyorum."

Dudaklarıma değen sıcak dudakları hafifçe kımıldadı. "Tıpkı..." dedi pürüzlü bir sesle. "Tıpkı seni üzen her şeyin beni yaşayan bir enkaza çevirmesi gibi."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım nabzım kulaklarımda atarken. "Seni seviyorum kahve göz. Seni seviyorum un torbası. Seni seviyorum Tuna..."

Kirpiklerimi kırpıştırdığımda yaşlarla dolu gözlerim onunkilere bakıyordu. "Seni seviyorum sevgilim," diye mırıldandım usulca. "Öyle çok seviyorum ki bunu anlatacak kelime bulamıyorum."

Dudakları, içimde bahara sebep olan aydınlık gülüşüyle kıvrıldı. "Anlatma," dedi kısık bir sesle. Nefesi hırıltılıydı, göğsü her inip kalktığında yaşadığımız bu anın büyüsünü bir kez daha hissediyordum. Kalbinin her atışını hissediyordum. "Ben zaten gözlerine baktığım her an anlıyorum."

Hafifçe geri çekilip çabucak yaşaran gözlerimi sildiğimde ben de onun gibi gülümsüyordum. Beni ağlarken değil, tebessüm ederken seyretmesini istedim. Zira hayatımın bütün kötü zamanlarında bana tebessümlerimi armağan eden oydu. Tuna, daima benim mutluluk sebebimdi.

"Bizimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordum çabucak. Öyle çok heyecanlıydım ki bir an için ellerimi sabitleyecek bir yer bulamadım, nereye koymam gerektiğini bilmiyordum. Bu tatlı telaşımı fark eden karşımdaki karizmatik adam giderek büyüyen gülüşüyle beni izliyordu.

"Bu akşam üçünüz birlikte olmalısınız diye düşünüyorum," dedi o kusursuz ses tonuyla. Gözlerimdeki aşkı görebiliyor muydu, bilmiyorum ancak tebessümünün benim her an kalp krizi geçirmeme neden olabileceğini biliyordum.

"Hayır!" diye çıkıştım. "Sen burada yalnız..."

"Emir ve Gece beni yemeğe davet etti," diye sözümü kesti. Ardından uzanıp saçlarıma ufak bir öpücük kondurdu. "Yarınki davaya onlar da gelmek istiyorlar. Sabah birlikte geçeceğiz. Olur mu?"

Onları göremiyor olmama rağmen sıcaklıklarını kalbimin en derinlerinde hissediyordum. Usulca başımı salladım. "Peki. Teşekkürlerimi ilet."

Ben kapıya doğru ilerlerken Tuna, "Anneni bekletme," diye gülümsedi. "Konuşacak çok fazla şeyiniz olmalı."

Kapının ağzında durup yavaşça Tuna'ya baktım. Keşke kalbimin içini açıp ona gösterebilseydim. Onu ne çok sevdiğimi anlar mıydı?

"Yarın her şey son bulduğunda... Onunla tanışmalısınız," dedim dudaklarımı ısırırken. "Bu, hayatımdaki en eşsiz an olacak."

"Seve seve."

Omzunu kapıya yasladı, başını hafifçe yana eğip nefesimi kesen tebessümüyle bana bakarken görüş açımda ondan başka hiçbir şey kalmamıştı. "Yarını iple çekiyorum, fırtına," diye mırıldandı.

Uzanıp dudaklarına içimdeki sevgi selinin tutkusuyla alev alan bir öpücük bıraktım. Sert kolu hemen belime dolandığında olduğum yerde yükselip dudaklarımı dudaklarına daha çok bastırdım. Tuna beni kapıya yaslamak için hamle yaptığında karşı dairenin kapısının açıldığını işittik ve aynı anda geri çekildik.

Nefes nefeseydik.

Kalbimi göğsümde tekletecek kadar güzel bir kahkaha attığında aceleci adımlarla basamakları inmeye başladım. Kaçarcasına kendi evimin kapısına koşarken üst dairenin kapısının çarptığını duydum. Hızla anahtarlarımı çıkarıp eve girdiğimde yüzümde aptal bir sırıtış vardı.

Çabucak içeri girip kapattığım kapıya sırtımı yaslarken nefes nefeseydim. Gözlerimi kırpıştırıp karşımdaki manzaranın farkına vardığımda bir an için yaşadığım anın gerçekliğini sorguladım.

Annem elinde yemek tabaklarıyla koridorun ortasında durmuş, yorgun dudaklarındaki gülümseme ile bana bakıyordu. Onun hangi detayına takılacağımı şaşırmış hâlde anın güzelliği karşısında bir an için donup kaldım.

Evimdeydi. Onu en son yıllar evvel gördüğüm hâliyleydi. Hiçbir şey eksilmemiş, aksine içimdeki tüm hisler artarak büyümüştü. Parlayan gözlerime baktığında gülümsemesi iyice büyüdü.

Annemdi. Benim annemdi. Bana, kızına gülümsüyordu. Sahiden her şey gerçekti.

Çocukluğumun yaralı yıllarından beri içimde sakladığım o buruk hisle ona doğru iki adım attım. Yüzünü tamamen bana döndü. Gözleri gözlerime, burnuma, dudaklarıma, çeneme, yanaklarıma, saçlarıma... Sonra tekrar gözlerime değdi. Ona yavaşça gülümsedim.

"Anne," diye mırıldandım.

"Kızım..."

Sesi öyle yumuşaktı ki gözlerim yılların dindiremediği hasrete kapılıp usulca kapandı. Ve koskoca bedenim annemin o yorgun sesiyle sanki birden küçülüverdi. Şimdi tekrar o küçük kız çocuğuna dönmüştüm. Babası geceleri onu ve annesini dövmesin diye gülleri seyrederek uyuyakalan Rüzgâr'a...

"Hatırlıyor musun?" diye fısıldadım usulca. Gözlerimi açmaya korktum. İçimdeki kız çocuğu korkarak karanlığa doğru saklandı. "Bir gül olmak isterdim ben."

Annem sessizliğe teslim oldu. Dudaklarımdaki buruk tebessüm yavaşça büyüdü. Kirpiklerimi araladım. Dolu dolu olmuş gözlerine baktım. "Ama ben fırtına oluverdim..."

Dudaklarım titredi, tebessümüm solmasın diye direndim. Omuzlarım ufak bir kız çocuğu gibi masumca inip kalkarken, "Ben çok güçlü bir fırtına oldum anne," diye fısıldadım.

Ve bir çift kahve göz bana fırtına olup kuvvetle esebilmenin ne güzel olduğunu gösterdi, anne. Toprağı yerinden sökmenin, korkulara yürümenin, zincirleri kırıp kötülüklere gürleyebilmenin...

Bir çift kahve göz o küçük kız çocuğunun yapamadığını yaptı. Bana fırtına olabilmeyi öğretti. Bana beni sevdirdi.

Annem uzanıp beni göğsüne çekerken başımı boynuna gömdüm. Kokumu içine çekti. Kulağıma bir şey fısıldadı, duyamadım... Zihnim tek bir yerde takılı kalmıştı.

Yarın öyle güçlü esecektim ki önüme çıkan ne varsa kırıp atacaktım. Yıkacaktım, yakacaktım, parçalayacaktım. Bu fırtına yarın kendi kıyametini koparacaktı.

Hesaplaşma günüydü. Fırtına, o adamın sonunu getirecekti.

"Rüzgâr."

Adımlarımı durdurdum. Parmaklarıma kenetlenmiş parmaklar hafifçe avuç içimi okşadı. Önce sıkıca tutuşan ellerimize, ardından usulca başımı kaldırıp yanımdaki adamın gözlerine baktım.

Tebessüm etti. "Hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar," diye fısıldadım.

Alnıma dudaklarını bastırdı, bana sıcacık bir öpücük armağan edip yavaşça geri çekildi. Parmakları yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdikten sonra usulca aşağı eğildi... Dudakları tenime değerken yumuşacık bir sesle fısıldadı. "Seni tam burada bekliyorum. Oraya gelmeyeceğim çünkü tek başına üstesinden gelebileceğini biliyorum. Sen de biliyorsun."

Uzun zamandır içimde varlığını koruyan gücün dalgalarını hissettim. "Biliyorum."

Biliyordum.

"Git," dedi tebessüm ederken. "Hepsine haddini bildir ve geri dön bebeğim."

Geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaştım. Yüzümde ışıl ışıl bir gülüşle ona öpücük atarken bir yandan el sallıyordum. Tuna keyifle dudağını kıvırıp cebinden sigarasını çıkardı. İçimde taşmaya hazırlanan volkanın tenimi yakan sıcaklığını hissederken çabuk adımlarla karşımdaki büyük binaya yürüdüm. Yüzüme esen sert bir Rüzgâr saçlarımı havalandırdı.

Derin bir nefes verdim.

Giriş kapısında durdum. Gözlerim kalın harflerle yazılmış yazıyı bulduğunda kalbim heyecanla çarpıyordu. Her şeyin biteceği yerdeydim. Olmam gereken yerde... Adaletin vuku bulacağı yerde...

Adliyenin giriş kapısında.

"Bitti Rüzgâr," diye fısıldadım. "Özgürlüğe adım atıyorsun."

Telefonum aniden titremeye başladığında çabucak cebimden çıkardım. Omzumun üstünden gayriihtiyari geriye dönüp baktığımda Tuna'nın bıraktığım yerde, bahçede bir banka oturmuş beklediğini gördüm. İnsanları seyrediyordu.

Telefonun ekranındaki isim avukatıma aitti. Rüya'nın aramasını yanıtlarken avuç içlerimin terlediğini hissettim.

"Rüzgâr?" dedi heyecanla.

"Geldim!" dedim çabucak. "Neredesin?"

"Seni bekliyorum. Dava salonunun önündeyim."

"Erken gelmişsin," dedim aceleci adımlarla basamakları çıkarken. Önümdeki büyük kapıdan içeri adım atıp hızla koridora yürüdüm. Telefonu nedense kapatamıyordum.

"Her zaman erkenciyimdir." Rüya tatlı sesiyle güldüğünde ben de tebessüm ettim. Aramızda kısa bir sessizlik oluştuğunda sanki sormaya dilimin varmadığı şeyi fark etmiş gibi hafifçe öksürdü. "Onlar..."

Adım atmayı kestim. Telefonu tutan parmaklarım kasıldı. "Onlar da burada," dedi düz bir sesle. "Aylar sonra ilk kez yüzleşeceksin. Buna hazır mısın?"

Belki onlarca kez duyduğum soruyu bir kez daha işitiyordum. Göğsümdeki nefesi usulca bıraktım. "Hazırım. Merak etme."

Koridorda tekrar adım atacağım sırada Rüya aniden, "Bir şey daha var!" dedi. Sesindeki tını bana ters bir şeylerin olduğunu hissettiriyordu. Yine de moralimi bozmak yerine omuzlarımı dikleştirdim. "Nedir?"

Bir süre yanıt vermedi. Duyacağım şey ne olursa olsun, içimi karartmasına müsaade edemezdim. Bugün buradan başı dik ayrılan ben olacaktım.

"Az evvel öğrendim..." Nefesimi tutmuş konuşmasını beklerken Rüya hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Bir şahit var, onların lehine ifade verecek."

Şaşkınca, "Ne?" diye sesimi yükselttim. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bunu ben de bilmiyordum. Muhtemelen sen onlarla uzlaşmadığın için böyle bir yola başvurdular. Yalancı şahitler her zaman son koz olarak kullanılır..."

Donup kalırken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Yanımdan birçok insan geçip giderken koridorun ortasında öylece kalakalmıştım.

"Kim?" diye sordum. Duyacaklarımdan korkuyordum.

"İtiraf etmek gerekirse hiç beklemediğim yerden vurmayı denemişler, Rüzgâr." Sessizliğimi korurken Rüya nefret dolu bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Başka bir plan yapmışlar. Bu çok çirkin bir senaryo."

Pürdikkat onu dinlerken nefesimi tutmuştum. "O alçak adamın bunları sebepsiz yere yapmadığını iddia edecekler. Senin... Senin hastanede onun peşinde koşup durduğun ve aslında ısrarcı olan tarafın sen olduğun..."

Dünyam durdu.

Sahiden yaşama dair tek bir belirti bile gösteremiyordum. Nutkum tutulmuştu. Duyduklarımın iğrençliği ile göğsümdeki ritmi canımı yakan kalbim henüz vaktimin dolmadığını hatırlatır gibiydi. Hayır, ne kadar kötü olursa olsun belli ki bugün de ölmeyecektim. Çünkü ne zaman en kötüsü olamaz dediysem kader karşıma çok daha kötüsüyle çıkageliyordu.

"Bunu nasıl iddia ederler?" dedim nefesim titrekçe dudaklarımdan kaçarken. "Ben..."

"Sorun bu değil," diye sözümü kesti Rüya. "Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Ancak işi ileriye taşıyıp bu olaylara şahit olduğunu iddia ettikleri birini getirmeleri... Mahkemede onun tarafında bir tanık olması... Senin o adama karşılıksız bir aşk beslediğini doğrulayacak. Kendisi senin çalışma arkadaşın olarak tanıtılmış. İsmi Burcu."

Soluk almayı unuturken işittiklerime anlam veremiyordum. Zor olacağını biliyordum. Savaşmam gerekeceğini biliyordum. Beni yıkmaya çalışacaklarını biliyordum. Ancak bu kadarını benim bile midem almıyordu.

Sanki çevremdeki her şey bir anda silikleşti ve zihnim beni buraya sürükleyen o kara güne hapsoldu. Göz kapaklarım yaşanan bütün acıların üzerine usulca örtülürken yanımdan geçen her insan sanki birer birer yok oldu. Her şey silindi, herkes kayboldu.

Geriye yalnız ben kaldım. Ben ve o gece.

2 AY ÖNCE

Yüzü tam karşımdaydı.

Bu kahrolası gözlere bakarken polisin elinde tuttuğu robot resim hayatımda gördüğüm en korkunç çizgilere ev sahipliği yapıyordu. Yutkunamıyordum. Geriye doğru bir adım sendeledim. Arkamda kim vardı, bilmiyordum ancak birinin sıkıca beni tuttuğunu hissettim. Aylar boyunca hayatımı mahveden bu saplantının simasını görmek istemiş ve şimdi kendimi bu polis karakolunda bulmuştum. Peki, neden şimdi böyle titriyordum? İşte, tam buradaydı. Karşımdaki kâğıttan beni seyrediyordu.

Neden kalbim göğsümde böyle sıkışmıştı? Neden nefes alamıyordum?

Zihnimden binlerce düşünce akıp giderken gözlerim gördüğü şeye inanmak istemiyordu. Ve ben yıkılmış bir şekilde acı bir kabulleniş evresine doğru çekildiğimi hissediyordum. En kötüsü de... Belki ilk kez şimdiye kadar hiç fark etmediğim bir şeyi fark ettim.

Göreceğim bu gözlerin hep bir yabancıya ait olmasını ummuştum.

İçimde hasar görmekten mahvolmuş o kırık yan, bu kötülüğün yanı başından gelmiş olmasını kabullenmek istememişti hiç. Etrafımdan birinin beni böyle acımasız bir yaşantıya sürükleyebileceğini düşünmek istememişti. Kendine yedirememişti.

Oysa gördüklerim alenen ortadaydı. Bu simayı tanıyordum. Bu bakışı biliyordum. Bu insan... Belki de artık insan diyemeyeceğim bu yaratık beni gayet iyi tanıyordu. Onunla defalarca yüz yüze gelmiş, sohbet etmiş, vakit geçirmiştim. Her zaman tam dibimde olmuştu. Yazık ki ben bir kâğıtta, boş bakışlarıyla beni seyreden bu gözlere kötülüğü bir kez olsun yakıştıramamıştım. Sinsiliğini hiç fark etmemiş, beni seyrederken aslında içten içe arzuladığı katran karası kötülüklere akıl erdirememiştim.

Bana bunu yapacağı bir kez bile aklıma gelmemişti.

"Olamaz..." diye fısıldadım bütün bedenim sert bir darbe yemişim gibi sızlarken. Yaşadığım yenilgiyle bir adım geriye gittim, sırtım Tuna'nın göğsüne değdi. Az evvel yanımda olan bu adam, sanki göreceklerimle mahvolacağımı tahmin etmiş gibi tam arkamda bir kaya gibi sert bedeniyle bekliyordu. Düşersem tutacaktı, kaçarsam bırakmayacaktı, ağlarsam gözyaşlarımı silecekti. Onun da benim kadar sarsıldığını hissediyordum ancak kendi dünyam öyle kötü yıkılmıştı ki bir başkasını seyredecek dermanım yoktu.

"Bu olamaz," dedim parmaklarımla dudaklarımı kapatırken. Polis, yüzümde gördüğü mahvolmuş ifadeyle beraber sıkıntılı bir nefes verip başını salladı. Nutkum tutulmuş hâlde kâğıttaki çizime bakıyordum. Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Oysa ne çok hayal etmiştim. Bu anı ne çok planlamıştım. Ağzıma gelen bütün küfürleri savuracaktım, hayalime dahi sığmayan bütün kötü dilekleri acımasızca ona haykıracaktım.

Neden hiçbir şey söyleyemiyordum?

"Şahsı tanıyor musunuz?"

Polis zaten bildiği bu soruyu sorarken fazlasıyla sakindi. Yüzümden her şey okunuyor olmalıydı. Söylememe gerek bile yoktu.

Çünkü ben Mert Bey'i çok iyi tanıyordum.

"Evet."

Tuna bir kez daha benim yerime yanıtladığında yutkunamıyordum, hayal kırıklıklarım oraya düğümlenmişti. Gözlerimi kâğıttan

kaçırsam da zihnimde bir çift parlak göz beni seyrediyordu. Bana gülümsüyor, başım her sıkıştığında yardım ediyor, çevresindeki insanlara hiç yüz vermezken bile bana o sevimli tavrıyla *karınca* diye sesleniyordu. Zihnim de hislerim kadar keskin parçalara bölünürken canımın bu kadar yanacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Şahsı tanıyor," dedi bir kez daha Tuna. "*İstanbul... Şehir Hastanesi Başhekimi. Mert Altın.*"

Omuzlarım yenilgiyle çökerken polis memuru bir şeyler söyledi. Duyamıyordum. Dizlerim tir tir titriyordu; ne gördüklerimi ne de işittiklerimi algılayabiliyordum. Ellerimle yüzümü kapatıp geriye döndüğümde, bütün bu korkunç zaman diliminde sonucu bekleyen Gece, sakinleştirmek ister gibi bana sıkıca sarıldı. Kendimi onun kollarına bırakırken ağlamamak için direndim. Böyle büyük bir acının böyle ummadığım birinden gelmesi beni bozguna uğratmıştı.

Belki Burcu olurdu o yüz. Belki haftalar evvel hırçınca kavga ettiğim Burak olurdu. Belki hastanede bana kin güden hiç tanımadığım bir başkası olurdu. Ancak o olmazdı. Daha saatler evvel hastanede yeni ameliyatlar için heyecanla sohbet ettiğim, yüzüne büyük bir tebessümle baktığım o adam olamazdı. Bana bunları yapmış olamazdı.

"Rüzgâr Hanım. Şikâyetçi misiniz?"

Tuna hiddetle, "Bir de soruyor musunuz? Bu piç onun hayatını yerle bir etti!" diye sesini yükseltti. Polis sakinliğini korurken, "Bunu kendisinden duymak zorundayız beyefendi," diye açıkladı. "Size fevri olmamanızı tavsiye ederim."

Tuna'nın konuyu uzatmasına izin vermeden, "Şikâyetçiyim," dedim titrek bir sesle. Herkes birkaç saniyeliğine yüzüme baktı. Usulca başımı salladım. "Şahıstan beni taciz ettiği, darp ettiği, bana fiziksel ve psikolojik şiddet uyguladığı... Beni öldürmeye teşebbüs ettiği için şikâyetçiyim."

İçeriye derin bir sessizlik çökerken polis memuru onaylarcasına başını salladı. Ardından burada yapacağı son şeyi yaparak bilgile-

ri kayda geçirdi. Son kez yüzümüze baktığında, "Savcılığa kamera görüntülerini aktaracağız, boy ve kilo uyuştuğunda büyük bir delil niteliği taşıyacak. Dava çok uzun sürmeyecektir," diye açıkladı.

"Biz gerisini avukatımızla halledeceğiz."

Tuna sert sesiyle araya girdikten sonra acele bir teşekkür mırıldanıp arkasını döndü ve elimi sıkıca tuttu. Bedenim bir yaprak gibi tir tir titrerken hışımla kapıya yürüdü, peşinden hızlı adımlarla onu takip etmek zorunda kaldım. Daha kendime gelemeden karakoldan çıktık ve doğruca arabaya ilerledik. Ona yetişemeyip birden ayağım takıldığında, "Tuna!" diye bağırdım.

Beni duymuyormuş gibi daha da hızlanırken arabanın yanında nefes nefese kalmış hâlde durduk. Boştaki eliyle cama bir yumruk attığında gözlerimi usulca kapatıp sakinleşmesini bekledim. "Tuna..." dedim bir kez daha kısık bir sesle. "Bana bak."

Alev alev yanan gözlerini gözlerime çevirdiğinde yavaşça başımı salladım. "Böyle yapma... İyiyim."

"Değilsin!" diye öfkeyle bağırdı. Boynundaki damarlar belirginleşmişti. Arabaya dönüp bir yumruk daha attığında peşimizden bize yetişen Gece ve Emir hızla onun yanına geldiler. Emir, Tuna'yı hafifçe geri çekti ancak o Emir'i de iterek kurtuldu. "Bu nasıl bir şey lan? Aklım almıyor! Hastanedeki başhekim, asistana göz koyuyor! Elini kolunu sallayarak taciz ediyor! Aylardır bir bok ispatlanamıyor! Kimse durup da bu kadına neler yapmış, hayatını ne boka çevirmiş demiyor!"

Yanımızdan geçen birkaç kişi dönüp Tuna'ya baktığında ağlamamak için ellerimle yüzümü kapatmıştım. Hâlâ zangır zangır titrerken dillendiremediğim her şeyi böyle açıkça söylemesi kalbime bir ok saplamıştı. Gece tekrar yanıma gelip bana destek olmak isterken, "Sus Tuna..." diye uyardı. "Baksana-"

"Sus! Sus Tuna! Sus Rüzgâr! O yapmamıştır! Yanlış anlamışsındır... Doğru değildir! Öyle bir şeyi yapmaz! Hepimiz göz göre göre susuyoruz zaten siktiğimin dünyasında!"

Arabanın tekerine bir tekme atarken suratı öfkeyle çarpılmıştı. Boynu iyice kızarırken ona bir şey olacak diye endişelendim. Hışımla bana doğru yürüdüğünde gözlerim çoktan yaşarmıştı.

"Bu kadın ne yaşadı, hiçbirinin haberi var mı lan? Kendine bir şey yapmasın diye her an arkasını kollamak zorunda kaldım! Mecbur muydu bu korkuyu yaşamaya? O kadar masum ki sesini çıkarıp tek bir insanı suçlamadı! Bunca zaman kimseye tek kelime edemedi! Böyle bir insana nasıl bu şerefsizliği gözünü bile kırpmadan yapabildi?"

Gözleri gözlerime değdiğinde orada şimşekler çaktığını gördüm. "Öldüreceğim onu," diye fısıldadı ürkütücü bir sesle. Soluk soluğa kalmıştı. "Geberteceğim o piçi... Sana yaşattığının bin katını yaşatacağım. Yalvaracak. Yaşamak istemeyecek."

"Hayır," diye fısıldadım bir damla yaş yanağımdan süzülürken. Başımı yavaşça iki yana sallarken ona doğru bir adım attım. Uzanıp ellerini sıkıca tuttuğumda Tuna da benim gibi titriyordu. "Yapmayacaksın," dedim o güzel kahvelere bakarken. "Biz hiç kimse yüzünden kendimize zarar vermeyeceğiz. Bana bunu öğreten sendin kahve göz."

Kulağına yumuşak bir tınıyla ilişen sesim onu dinginleştirmiş gibi gözlerini kapattı. Uzanıp yüzünü okşadım, sakalları hafifçe avuç içime battı. "Şimdi sözünü çiğneyemezsin," dedim aynı tınıyla. "O zaman içimde yeşerttiğin inanç ne olacak?"

Öfkeyle hareket edebileceğini biliyordum. Tıpkı benim gibi o da olanları yediremiyordu. Haklıydı. Şimdi bir silah alıp o adamın kafasına tetiği çeksem vicdanım hiç olmadığı kadar rahatlardı. Tuna da benim gibi hissediyordu. Ancak ben kendime yenik düşmeyecektim. Onu yaşarken öldürecektim. Nefes aldığı her an ona eziyet edecektim. Önce o çok saygı gördüğü konumu kaybedecekti, sonra yavaş yavaş özgürlüğünü... Bana yaptığı her şey için yaşadığı her gün pişman olacaktı.

"Asıl savaşın bundan sonra başlayacak... Biliyorsun, değil mi?"

Tuna yüzümü elleri arasına alırken uzanıp dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi kapatıp fısıldadım. "Biliyorum."

Zaten ben kendimi bildim bileli yalnızca hayata karşı savaşıyordum. Yine yapacaktım.

Olayların hangi hızla geliştiğine anlam veremeden birkaç saat içinde kendimi adliye koridorunda bulduğumda her şeyin bu noktaya nasıl gelmiş olduğunu hâlâ anlayamıyordum. Şikâyet dilekçemin son satırını tamamladığımda kalbim büyük bir boşluğa hapsolmuş gibiydi. Karşımda bekleyen adam siyah çerçeveli gözlüğünün üstünden bana baktı.

"Dilekçeniz," dedi.

Parmaklarım arasındaki kâğıdı önümdeki masaya bıraktıktan sonra o hiç bana bakmadan kafasını sallayıp hızla dosyaya ekledi. "Sizi haberdar edeceğiz, Rüzgâr Hanım."

Derin bir nefes verip oradan ayrılırken sanki duvarlar üzerime geliyordu. Verdiğim dilekçede yaşadığım bütün olayları tarih vererek sırasıyla yazıya dökmüş olmak kalbimi bir kez daha yara bere içinde bırakmıştı.

Darp raporu, kamera kayıtları, robot çizim... Boğuşurken kolunda bıraktığım tırnak izlerine varana kadar bütün detayları eklemiştim ve ispat niteliği taşıyan her şeyi eksiksiz aktarmıştım. Bunları daha fazla düşünmek başımda korkunç ağrılara sebep olurken artık işin sonunu görmek istiyordum.

Çıkışta beni bekleyen kahve gözleri görüp adımlarımı hızlandırırken aniden birinin adımı seslenmesiyle duraksadım. Arkamdan bir kadın geliyordu.

"Rüzgâr Ulu."

Hafifçe sağıma döndüğümde buraya geldiğimden beri içerideki salonda verdiğim ifadeyi baştan sona kadar dinleyen ve dilekçemi teslim ederken pürdikkat beni izleyen avukatı gördüm. Onu tanımıyordum ancak bana bir şeyler söylemek istediğini bakışlarından anlayabiliyordum. Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyordum. Karakoldan çıktığım andan beri ne hâlde olduğumu düşünecek durumda değildim. Belki de darmaduman olmuştum.

"Vaktiniz varsa birkaç dakikanızı almak istiyorum," dedi pürüzsüz bir sesle. Ardından bana elini uzattı. "Avukat Asiye Deniz Sancak," dedi kendinden emin bir tonda.

Uzattığı eli sıkarken, "Memnun oldum," diye karşılık verdim. Kahrolası hikâyeyi baştan sona dinlediği için zaten beni fazlasıyla tanımak durumunda kalmıştı.

"Öncelikle size güçlü duruşunuzdan dolayı tebriklerimi iletmek istedim," dedi dudaklarında hafif bir tebessüm belirirken. "Anlattıklarınız hiç kolay şeyler olmamasına rağmen metanetinizi koruyabilmişsiniz. Şüpheliyi kendi imkânlarınızla bulabilmeniz ise takdire şayan. Bazen mağdurlar erkenden pes edip ne yazık ki bu işin peşine düşmüyor. Dik duruşunuz bende hayranlık uyandırdı."

Yorgun bedenim karşımdaki tok sesli avukattan duyduklarımla gevşerken ona içten bir şekilde tebessüm ettim. "Elimden geleni yapmaya çalıştım. Bundan sonrası mahkemenin vereceği karar."

Genç kadın kararlı bir şekilde başını salladı. "Hiç kuşkunuz olmasın. İddianame hazırlandıktan hemen sonra dava açılacaktır. Hakaret, tehdit, yaralama... Hepsinin takipçisi olun. Şahıs hak ettiği cezayı mutlaka alacaktır. Kendisine bu gece çağrı kâğıdı gidecek, şayet yirmi dört saat içinde gelmezse kolluk kuvvetleri zoruyla getirilecektir."

Zihnime binlerce görüntü akın ederken sakin kalmaya çalışarak başımı salladım. "Dosyamın takipçisi olacağım. Dilerim erkenden sonuçlanır."

Kadın yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle bana bakarken, "Güzel haberlerle görüşmek üzere," diyerek veda etti. "Avukatınız haricinde birine danışmak isterseniz buradan ulaşabilirsiniz."

Uzattığı kartı aldıktan sonra minnet dolu bir bakışla kafamı salladım. "Elbette. Desteğiniz için teşekkürler."

"Biz kadınlar özellikle böyle zor zamanlarda daima birbirimize destek olmalıyız."

Ciğerlerim çektiğim derin nefesle ferahlarken sanki bir bahar günü içimden kelebeklerin uçtuğunu hissettim. Güzel günler sahi-

den yakın mıydı? Buna tutunmak istiyordum. Artık hapsolduğum bu korku mahkûmiyeti son bulsun, özgürce yaşayayım istiyordum.

"Fırtına?"

Saatler önce karakolda öfkesine yenik düşüp içimi paramparça eden kahve gözler şimdi fazlasıyla sakinleşmişti. Tuna yaslandığı duvardan ayrılıp büyük adımlarla yanıma yaklaşırken ona minnet dolu bir tebessümle baktım.

Aramızda kapattığı her mesafede sanki ona biraz daha tutulduğumu hissediyordum. Tam dibimde durup sıcacık gözleriyle gözlerime baktığında derin bir nefes verdi.

"O kadın kimdi?"

"Bir avukat," dedim sakince. "Olayları baştan sona anlatırken o da her şeyi işitti. Güçlü duruşum için beni takdir ettiğini söylemek istemiş."

Son cümleyle beraber Tuna'nın dudaklarında hoş bir tebessüm oluşurken usulca sordu. "Bitti mi?"

Kısık bir sesle yanıtladım. "Bitti."

Bana sıkıca sarıldığında başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Düştüğüm yerden bir şekilde er ya da geç kalkardım. Belki tökezler, belki sarsak adımlar atardım. Yoluma devam ederdim. Ancak Tuna olmasaydı bu asla böyle kısa bir zamanda olmazdı, adım kadar iyi biliyordum. Benim için yaptığı her fedakârlık sahiden bugün "Bitti" diyebilmemi sağlamıştı. Ona sonsuza kadar borçlu kalacaktım.

"İyi ki varsın," diye fısıldadım. "İyi ki hayatıma girdin."

"Bunu benim sana söylemem gerekiyor," dedi geri çekilip sıcacık elleriyle sırtımı okşarken. "Hâlâ nasıl böyle kusursuz bir kadınla bir arada olduğuma şaşırıyorum."

Hafifçe kıkırdayıp geri çekildiğimde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Beni şımartırsan bunun geri dönüşü olmaz," diye takıldım ona yapmacık bir kibirle. "Sonra pişman olma."

Suratını öyle geniş bir gülümseme kapladı ki gözlerinin etrafı hafifçe kırıştı, o güzel kahveler kısıldılar. "Seninle yaşayacağım tek bir andan bile pişman olamam."

İçim sıcacık bir hisle dolup taşarken Tuna saçlarıma sıcak bir öpücük kondurup geri çekildi. Ardından sanki unuttuğu bir şey varmış gibi aniden cebinden telefonunu çıkarıp bana doğru uzattı. "Bundan sonrası için her şey çok daha güzel olacak fırtına."

Kaşlarımı kaldırıp sorarcasına ona baktığımda bana karizmatik bir bakış attı. "Bu numarayı kaydet. Aradığında sana hemen dönecektir."

"Kim bu?" diye mırıldandım elindeki telefonu alırken. Söylediğini yapıp numarayı telefonuma kaydettiğimde meraklı bakışlarım tekrar yüzüne döndü. Orada bana duyduğu sevgiden öte çok daha yoğun bir şey görüyordum.

Gururluydu. "Yeni avukatın Rüya," dedi tok bir sesle. "Tanıyabileceğin en başarılı hukukçulardan biri."

"Bunu bu kadar çabuk halletmeni beklemiyordum," dedim şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken. "Bugün onunla iletişime geçeceğim."

"Yaşadığın süreçten haberdar."

Gözlerimi bir kez daha kahvelere çevirdiğimde, "Dosyaya en ince detaylarına kadar hâkim," diye açıklamasını sürdürdü. "İçin rahat olsun. En ağır ceza neyse, alması için sonuna kadar gidecek."

"Ondan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye fısıldadım başımı merakla yana eğerken. Aramızda geçen birkaç dakika boyunca kahve gözlerinde derin anlamlar belirdi. Dudakları telaffuz için aralansa da gözlerindeki anlam söylediklerinden ve söyleyeceklerinden çok daha fazlasıydı, hissediyordum. Göğsü verdiği derin nefesle hareketlendi.

"Eminim..." dedi tok bir sesle. "Sen de emin olabilirsin."

Başka hiçbir şey söylemedi. Bunu başka zaman tekrar sorabileceğimi düşünüp konuyu üstelemedim. Bunun için fazlasıyla yorgun hissediyordum. Eve döndüğümüz yarım saatin sonunda apartman-

dan girerken ikimiz de bitap düşmüştük. Karakolda yaşadıklarımız ve sonrasında olan her şey beni harap etmişti. Duygu karmaşasında boğuluyordum. Sanki altüst olmuştum.

Yan yana çıktığımız basamaklar son bulduğunda dairemin önünde duraksadık. Anahtarlarımı bulmak için bezgince çantamı kurcalarken Tuna omzunu kapıya yaslamış beni bekliyordu. Kilidi çevirip açtığımda içeri uzanıp benim için ışıkları yaktı. Geri çekilip kapının ağzında beklemeye devam ederken ben içeri girip yavaşça ona döndüm. "Kapıyı hiç suratına kapatasım yok."

Sözlerimle gözleri kısılırken saçlarımı geriye attım. "İstersen gelebilirsin."

Bana yanıt vermedi ancak öne doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Belimden tutup beni kendine çektiğinde dengemi sağlayamadığım için omzuna tutundum. Tek kelime etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gözlerim usulca kapandı.

Beni aklımı başımdan alacak kadar güzel bir öpücükle mest edip geri çekildiğinde bir an nefes alamadığımı hissettim. Kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktığımda koyulaşmış kahveler tutkuyla yanıyordu.

"Biraz yorgunum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ve içeri gelirsem dinlenebileceğimi zannetmiyorum."

İşittiklerimle söyleyeceğim bütün kelimeleri o anda yitirirken bedenim normalde hiç vermeyeceği bir tepki verdi. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim ve bunu fark edecek olması beni daha da terletti.

Kollarının arasından usulca geriye doğru kaydım.

"Ta-tamam o zaman," diye kekeledim. "Sabah görüşürüz."

Dudaklarında hoş bir tebessüm belirdiğinde kapıyı kapatabilmem için usulca kayıp geri çekildi. Gülüşü daha çok ısınmama neden olurken çabucak kapıyı kapattım. Bir süre olduğum yerde öylece kalıp karşıya baktığımda göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Ondan bu kadar etkilenmem normal miydi?

"Değil," diye cevapladım kendimi. Yatak odama doğru yürürken başımı olumsuz anlamda sallıyordum. "Bu kadarı kalbime zarar verecek."

Soğuk çarşafı hissettiğimde gözlerim yavaş yavaş kapandı. Aslında düşünecek öyle çok şey, sorgulanacak öyle fazla sebep vardı ki... Bu korkunç dalgaya kapılırsam oradan sağ çıkamayacağımı hissediyordum. Zihnimi bulandıran her şeyin önüne büyük bir set çekerken, kötülüklerden uzak kalabilmek için kendime hâkim olmayı denedim. Günler sonra ilk kez, annemin sıcacık koynuna girip uyuduğum o geceleri hayal ederek gözlerimi yumdum. Eskiden bunu düşünmek canımı yakıyordu. Oysa şimdi canımı çok daha fazla acıtan başka ıstıraplardan kaçabilmek için ona sığınıyordum.

Hayat ne garip bir döngüydü.

Uykusuz geçen birkaç saatin sonunda güneş göz kapaklarımın altına sızarken başımı yastığıma biraz daha gömmek istiyordum. Bütün karanlığı geride bırakıp bir başka sabaha uyanmaya hazır hissetmiyordum. Gözlerimi açar açmaz birçok soru ile cebelleşecektim. Bundan sonrasında ne olacaktı? Her şey nasıl buraya varmıştı?

Bana neden bunu yapmıştı?

Bu düşüncelerden kaçmak için yatak örtüsünün altına saklanmak istediğimde ısrarla çalan kapı zili bu isteğime katiyen müsaade etmiyordu. Nafile, zihnim ve bedenim ne çok sızlarsa sızlasın yorgunluğum ne yazık ki geçmeyecekti.

"Geliyorum!" diye seslendim dış kapıya. Uyku sersemliğiyle gözlerimi ovuşturarak yataktan kalktığımda önümü bile göremiyordum. Kapıya doğru ilerlerken genişçe esnedim. Tuna'nın sabahın bu erken saatinde neden burada olduğunu bilmiyordum. Kahvaltı için sözleşmiştik ancak saat daha çok erkendi.

"Elin neden zile yapıştı..." diye homurdanırken uykulu gözlerimi açamıyordum. Kapıyı tamamen açarken bir an için duraksamak zorunda kaldım. Gelen o değildi.

Donup kaldığımı fark eden genç kız hafifçe tebessüm etti. "Günaydın, Rüzgâr Hanım. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

Bedenim gördüğüm manzarayı idrak etmeye başladığında tepeden tırnağa ürperdim. O pislik herifin sekreteri tam karşımda duruyordu. Kucağında birçok dosya vardı, elinde siyah bir çanta tutuyordu. Neden buraya geldiğine anlam veremediğim için kaşlarım çatıldı. "Neden geldiniz?" diye sordum buz gibi bir sesle. Kız bunu bekliyormuşçasına hafifçe tebessüm etti, bu sinirlerimi daha çok germişti.

"Mert Bey sizinle görüşmek istedi."

Kanım donmuştu. Bütün bu olanlardan, bana yaşattığı felaketten sonra nasıl bir yüzsüzlükle böyle bir şey talep edebildiğini sorguladım. Kapıyı kapatmak için hareketlendiğimde, "Konuşacak hiçbir şeyim yok!" diye karşılık verdim yüksek sesle. "Mahkemede görüşeceğimizi söylersin."

"Sizinle görüşene kadar gitmeyeceğini söyledi, Rüzgâr Hanım."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştığımda kız derin bir nefes verdi. "Kendisi aşağıda sizi bekliyor."

"Hiçbir yere gelmiyorum!"

Kapıyı sertçe kızın suratına kapattığımda hırıltılı nefeslerle soluyordum. Böyle bir pişkinliğe nasıl sahip olabildiğini aklım almıyordu. Pencereye ilerleyip otoparka baktığımda görünürlerde kimsenin olmadığını fark ettim. Arabasıyla gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polisi aramalı mıydım? Herhangi bir saldırı teşebbüsünde bulunmadığı sürece bir şey yapmayacaklarını çoktan öğrenmiştim.

Kapı zili tekrar çalmaya başladığında Tuna'ya hızla mesaj attım. "***Günaydın. Uyandığında beni arar mısın?***"

Kapı ısrarla çalmaya devam ettiğinde bir süre telefon ekranına baktım. Hiç kimse aramıyordu. Sabahın bu erken saatinde henüz uyanmamış olabileceğini tahmin ediyordum. Zaten ayrıldığımızda fazlasıyla yorgun görünüyordu.

Ufak adımlarla kapıya yaklaşıp mercekten dışarı baktım. Gördüğüm manzarayla şaşkınlığım iki katına çıkmıştı çünkü karşımda,

uzman doktorlardan Umay Hanım duruyordu. Kafam iyiden iyiye karışırken kadın bir kez daha zile bastı. İç çekip saçlarımı geriye attım. Nihayetinde işime geri dönecektim ve hastanede bu insanlarla yüz yüze bakacaktım. Saplantılı herifin teki her şeyi mahvetti diye köşeye sıkışmış gibi davranamazdım.

Utanılacak hiçbir şey yapmamıştım. Kaçması gereken, insanlardan korkan ben olmamalıydım. Bu ancak o şerefsizi mutlu ederdi. Onların tanıdığı güçlü Rüzgâr'ın öldüğünü düşünmeleri beni kahredecekti, biliyordum. İnsanların karşısına zaaflarımla çıkmaktansa şimdi dimdik durmayı yeğlerdim. Uzanıp kapının kolunu indirdim.

"Buyurun Umay Hanım."

Kadın beni gördüğünde neşeyle gülümsedi. "Ah, merhaba Rüzgârcığım. Nasılsın?"

Son derece şık görünüyordu, her zamanki gibi fazlasıyla alımlıydı. Muhtemelen buradan direkt olarak hastaneye geçecekti. Gözlerimi tekrar gözlerine çevirdiğimde yüz ifadem son derece soğuktu. "Ne için gelmiştiniz?" diye sordum.

Kadın nazikçe tebessüm etti. "Biraz vaktin var mı? Seninle konuşmak istiyorum."

Muhtemelen olanları duyduklarını tahmin ettim. Söylenildiği gibi gece ismini anmak istemediğim o adam, ifadesi alınmak üzere acilen çağrılmış olmalıydı. Her şey, düşündüğümden çok daha çabuk yayılıyordu.

"Maalesef yok," diye sertçe cevapladım. "Ne söyleyecekseniz burada söyleyebilirsiniz."

Agresif tavrıma birkaç dakika şaşırsa da sanki bu çok da beklenmedik bir durum değilmiş gibi ikinci kez başını salladı. Sesi anlayışlıydı. "Dün gece olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

İçime karanlığın habercisi hisler yoğun bir sis gibi çökerken zihnimde çoktan gök gürlemeye başlamıştı. Tuttuğum nefesi usulca bırakırken kaçınılmaz olanın geldiğini biliyordum. Bu düzen hep böyle işlerdi.

Önce olanları kendiniz kabul etmek zorundaydınız. Ardından başkalarına kabul ettirmek...

Tuna'nın sözleri usulca hatırama süzüldü. *Asıl savaş şimdi başlıyor.*

"O adamla ilgili konuşmak istemiyorum," dedim net bir şekilde. "Size karşı saygısızlık yapmak istemem. Ancak siz de kararıma saygı duyun."

"Tatlım," diye mırıldanıp derin bir iç çekti. "Öfkeni anlayabiliyorum ancak birtakım yanlış anlaşılmalar olduğunu düşünüyorum. Lütfen, bize biraz zaman ayır."

"Biz..." Dudaklarımı aralayıp kadına kastettiği şeyin ne olduğunu sormak üzereyken hemen arkasında bir başka gölge belirdi. Önce az evvel suratına kapıyı çarptığım sekreter kız, ardından uzun bir süre yüzünü dahi görmek istemediğim o lanet çehre karşıma dikildi. Aniden karşımda beliren bu insanlarla bedenime şok dalgaları yayılırken Umay Hanım aynı sakinliğini koruyordu.

"Sen..." diye mırıldandı. "Akıllı bir kızsın Rüzgâr."

Öfkeme hâkim olamayıp kapıyı kapatmaya yeltendiğimde kadın bir adım ileri gelip eliyle beni durdurdu. O pislik herif sanki hiçbir şey olmamış gibi umursamazca orada dikilirken mutfaktan bir bıçak alıp tam kalbine saplamamak için kendime engel olmam gerekiyordu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırdım. "Onu görmek istemiyorum!"

Kadın sakinliğinden ödün vermeden tekrar gözlerime baktı. "Belli ki Mert'i yanlış anlamışsın," dedi gülümseyerek. "Dün geceki şikâyetini geri almanı istiyoruz."

Duyduklarımla yüzüm bembeyaz kesilirken sahiden bu kadar kötü olup olamayacaklarını sorguladım. Ne saçmaladıklarından haberleri var mıydı? Burada kapıya dikilmesi gereken onlar değildi. Bendim.

"Siz kafayı yemişsiniz," dedim tükürürcesine. Artık hastanedeki kariyerim ve bu kadına duyduğum saygı bir gram bile umurumda

değildi. "Bir tacizciyi mi savunuyorsunuz?" dedim gözlerimi kısarak. "Bu yaptığınız iğrenç."

"Kimseyi savunmuyorum," dedi alımlı kadın. "Sana ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu söylüyorum. Ne kadar başarılı doktorlar olduğumuzun farkındasın. Hastanemiz seçkin bir kurum. Böyle bir olayla gündeme gelmen senin de bizim de geleceğimizi riske atacak, farkında değil misin?"

"Eğer bu çirkin tavrınıza son vermezseniz sizden de şikâyetçi olacağım!" dedim nefretle. Hissettiğim öfkenin haddi hesabı yoktu. Nasıl onu korumak isteyebilirlerdi? Aklım almıyordu.

"Bize bir dakika izin verin."

Eskiden gülümseyerek seyrettiğim ancak şimdi yalnızca midemi bulandıran o iğrenç yüzü bana yöneldiğinde, "Yaklaşma!" diye bağırdım karşımdaki adama. "Yaptıklarından sonra ne kadar da gurursuz olduğuna bak! Kendinden iğrenmiyor musun sahiden?"

Gözlerini gözlerime çevirdi. Burada bana zarar veremeyeceğini biliyordum. Belli ki kendini daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu. Mesleği, kariyeri ve hayatı riske girdiği için paçaları tutuşmuştu.

Parlak mavileri hafifçe kısıldığında bana hiç utanmadan tebessüm etme cesaretini gösterdi.

"Karınca... Büyük bir hata yapıyorsun."

Umay Hanım hafifçe geri çekildiğinde konuşmamız için bize izin veriyor gibiydi. Gördüklerime inanamazken adını anmak istemediğim o lanet herif tekrar dudaklarını araladı. "Ben kimseyi taciz etmedim. Bunu sen de biliyorsun."

"Kes sesini!" diye bağırdım. "Senin karşında çocuk yok! Her gün hiçbir şey yokmuş gibi yüzüme bakarken aslında masumiyetimi kullanmaya çalışıyordun! Sen saplantılı bir hastasın. Sana acıyorum!"

Sustuğumda göğsüm hırçın nefeslerle inip kalkıyordu. Arkadaki iki kadın hiç ses çıkarmazken olanları aklım almıyordu. Onu karşımdan defetmeleri gerekirdi. Beni savunmaları gerekirdi. Oysa güçlü olduğunu düşündükleri taraftaydılar.

Onlara acıyordum.

Karşımdaki adam maskesini suratından bir an bile düşürmüyordu. İki kadını da iyice geride bırakıp bana doğru bir adım daha attı. Sesi kimsenin duyamayacağı kadar kısılmıştı. "Ben..." diye fısıldadı gözleri doğruca öfkeyle yanan gözlerime bakarken. "Ben sadece seni sevdim Rüzgâr."

Ellerim titremeye başlarken gözlerimin dolmasına mani olamadım. "Sen mi beni sevdin?" dedim öfkeyle.

"Hastanede zaman geçirdiğim her an gözümü boyadın! Ancak ne zaman sana ilgi duymadığımı, benden karşılık alamayacağını hissettiysen... Acımasızca bana şiddet gösterdin. Ruhuma... Bedenime... Bir an bile için acımadı." Öfkem azgın bir volkan gibi içimden taşıyordu, durduramıyordum. "Sen o pis hislerini kimseye belli etmeden içten içe öldürdün beni. Karşılıksız bir takıntı seninki. Korkarsam sana sığınacağımı zannettin. Sana yaklaşacağımı umdun, bir mal gibi gördüğün bedenime ve zihnime sahip olabileceğini sandın. Peşine düşemem sandın, mağlup olurum sandın. Ama bak... Yapamadın! Buradayım. Senin bana yaptıklarını sana ödetmeden hiçbir yere gitmeyeceğim!"

Umay Hanım sesimin yükseldiğini fark ederek aniden, "Rüzgâr..." diye araya girdi. Artık o da giderek ciddileşmişti. Her an yeni bir tehdit alacağımı hissediyordum. Mert denen alçak adam hafifçe elini kaldırıp onu susturdu. Dönüp tekrar gözlerime baktığında bunca zaman dibimdeki yılanı fark edemediğime içten içe üzülüyordum. Bana olan sevgisinin saplantıya dönüşebileceğine hiç ihtimal vermemiştim. Ben onu nasıl gördüysem o da beni hep öyle görmüştür zannetmiştim.

Fena hâlde yanılmıştım.

"Sevgime inanmıyor musun?"

Sesi neredeyse kırgın çıkıyordu. Gözlerim irice açılırken onun hâlâ hangi hakla bana bunu sorabildiğine anlam veremiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı. Karşımdaki masmavi parlayan bu gözler bir ruh hastasından başkasına ait değillerdi. Notları yazdığı sırada

bu psikopat yüz ifadesinin nasıl saplantılı bir hâl aldığını artık hayal edebiliyordum.

Dişlerimi sıktım ve iyice anlayıp kafasına kazıyabilmesi için yavaşça mırıldandım.

"Hiçbir sevgi kemik kırmaz."

Gözlerime değen gözlerini bir an bile kaçırmadı. İkimizin de birbirinin çehresinde o korkunç notları gördüğünü biliyordum. "Oysa sen..." diye fısıldadım. "Sen bana sahip olamadıkça paramparça ettin. Bana sarılmak isterken bile nasıl acı vereceğinden bahsettin."

Sanki ona olan nefretimi ilk kez alenen fark etmiş gibi sustu. Tiksintimi fark etmesi için gözlerimi gözlerinden bir an bile çekmeden içimdekileri kustum.

"Sevgi öldürmez, yalnız hayat verir."

Oysa ben... Oysa ben hiç sevilmemiş bir ruha sahip olmama rağmen bunu biliyordum. Bağırmak istedim. Haykırmak istedim. Ben küçücük bir çocukken bile hiç sevilmediğim hâlde sevginin umut verdiğini, yaşattığını biliyorum. Senin gözlerin ölümü çağırırken bana nasıl bunu sorarsın diye çığlık atmak istedim.

Ancak çabam nafileydi. Böyle bir psikopatın bahsettiğim duyguları hiçbir zaman anlayamayacağını biliyordum. Yaptığım tek şey geriye bir adım atmak oldu. Ardından kapıyı sertçe suratına çarptım. Hayattan alacağım intikamı haykırır gibi!

Günümüz

"Rüzgâr?"

Telefondaki ses ismimi tekrar ederken zihnimde çarpan kapıyla bir anda kendime gelmek zorunda kaldım.

"Geliyorum Rüya!" diye yanıtladım aceleyle. Ardından hızlı adımlarla davanın yapılacağı mahkeme salonuna doğru ilerlemeye başladım. Bu sırada bir an bile desteğini benden esirgemeyen sevecen kız telefonu hâlâ kapatmamayı tercih ediyordu.

"Çok yorucu, değil mi?" diye fısıldadı.

Son basamağı çıkarken dudaklarımı dişledim. "Çok," diye yanıtladım usulca. "Sona geldim Rüya. Ama bir savaştan yara bere içinde çıkmış gibiyim."

"Beni görüyor musun?" diye sordu. "Tam kapının önündeyim."

Gözlerim karşımdaki mahkeme salonunun önünde telefonla konuşan genç kadına takıldığında yüzümde sıcak bir tebessüm oluştu. "Görüyorum," diye mırıldandım. "Gülümse."

Mükemmel bir gülüşle dudaklarını kıvırdığında telefonu kapatıp çabucak yanına ilerledim. Hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Avukatım tahmin ettiğimden çok daha mükemmel görünüyordu.

Tam yanında durup ona elimi uzatmak üzereyken telefonuma Tuna'dan ani bir mesaj düştü. Bir anda ekrana baktım.

"Dışarıda hava güneşli. Belli ki fırtınam uslu duruyor. Ya da hayatıma ışık saçan diğer kadınla tanışmış olmalı."

Söylediği şeye anlam veremeyerek şaşkınca ekrana bakarken yanı başımdaki kadın aylardır telefonda işittiğim o güzel sesiyle kıkırdadı. "Rüzgâr? Sen mi geldin?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda bu güzel çehreye sanki tutuklu kaldım. Ve ilk kez o an zihnimdeki taşlar birer birer yerine oturdu. Kalbimin teklediğini hissettim.

Karşımdaki kadın beni göremiyordu.

Boşluğa doğru elini uzattığında sesinde sevecen bir tını vardı. "Ben Rüya. Ve sen de benim abime peri masallarındaki o aşkı yaşatan efsane kadınsın. Tanıştığıma memnun oldum, fırtına."

Bir süre hareket edemedim. Karşımdaki kadının ince bileğine, bana kibarca uzattığı eline bakarken nutkum tutulmuştu. Tuna'nın daha evvel acıyla mırıldandığı sözleri birer birer zihnime damladı. Ben bunca zaman kardeşinin hayatta olmadığını düşünürken aslında o bu yarayı daha çok acıtmak istememişti. Kendisinin sebep olduğunu hissettiği o kaza yüzünden bu güzel gözlerin karanlığa hapsolduğunu anlatmıştı.

Ve ben bunu ancak şimdi fark edebiliyordum.

"İnanamıyorum..." diye fısıldadım. "Bunca zaman konuştuğum kişi... Sen..."

"Abim son ana kadar söylememem konusunda ısrar etti. Sana sürpriz yapmak istiyormuş!" Kız neşeyle tebessüm ederken hayatımda gördüğüm en güzel yüzlerden birine sahip olduğunu düşündüm. "Laf aramızda..." diye fısıldadı. "...Soyadımı sana birkaç harf değişikliğiyle söylemek zorunda kaldım. Elbette Rüya Kaya değildim."

"Size inanamıyorum!" diye bir kez daha hayretle fısıldarken bütün bunları nasıl fark edemediğime şaşırıyordum. Tuna beni öyle iyi tanıyordu ki ona sonsuz bir güven duyup avukatı çok fazla araştırmayacağımı tahmin etmişti. Gözlerim irice açılmıştı.

"Hâkim gelmeden içeri girmek zorundayız. Buradan çıktıktan sonra konuşmak için oldukça uzun vaktimiz olacak. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum!" diye sırıttı. Uzanıp hızla onun koluna girdiğimde şaşkın yüz ifademi göremiyor olmasına rağmen gayet iyi hissedebildiğini rahatça anlıyordum. Bastonu yardımıyla kapıya yöneldikten sonra birlikte içeri yürümeye başladık. Bedenimin gerildiğini neredeyse benden bile önce fark ederek elimi okşadı. "Sakinleş. Buradan zaferle çıkacağız. Bana güvenebilirsin."

Fısıltısına karşılık gülümseyerek dava salonunda bizim için ayrılan bölüme ilerledim. "Güveniyorum."

Yerimize yerleştikten birkaç dakika sonra belki de hayatımda en çok gerildiğim anlardan biri başlamış oldu ve hâkim salona giriş yaptı. Bakışlarım önce Cumhuriyet Savcısı'na değdi. Ardından ne kadar çok ertelesem de nihayetinde tam olarak karşı tarafa döndüm. Adını anmak istemediğim o adam ve yanında hazır bekleyen avukatı doğruca bana bakıyorlardı. Mavi gözlerin arsızca beni seyrediyor olmasının içimde huzursuzluk yaratmasına müsaade etmeyerek çabucak önüme döndüm. Hâkim oturmamız için izin verdiğinde herkes kalktığı yere tekrar oturdu.

Ve hayatımı değiştirecek olan dava duruşması başladı.

"Rüzgâr Ulu."

Ayağa kalktım, omuzlarım kendiliğinden dikleşti. "Evet."

Hâkimle kısa bir an göz göze geldik, ardından bakışlarını önündeki yığınla dilekçe ve dosyaya çevirdi. "Davacı taraf olarak burada yazılanlar haricinde eklemek istediğin bir şey var mı?"

Rüya ile daha önce konuştuğumuz gibi yaparak sakince başımı salladım. "Sayın Savcı'nın iddianamesinde bütün hususlar yer almış ve suçlamalarım belirtilmiştir Hâkim Bey. Haricî olarak karşı tarafın savunmasını dinledikten sonra avukatım aracılığı ile birkaç soru sormak istiyorum."

Hâkim buna izin verircesine elini kaldırdığında Rüya'nın yüzünde kendinden emin bir tebessüm oluştu. Hafifçe eğilip, "İzin verdi," diye mırıldandım.

Genç kız sırıttı. "Biliyorum."

İçerideki herhangi birini göremiyor olması onun tecrübesinden hiçbir şey eksiltmiyordu, bunu kolaylıkla anlayabilmiştim. Kim bilir, bu kaçıncı davasıydı? Önündeki dosyamı tekrar dikkatlice okuyan hâkim bu defa karşı tarafa söz hakkı tanıdı. O lanet adamın avukatının çabucak hareketlendiğini gördüm.

"Müvekkilim kesinlikle suçlamaları kabul etmiyor. İddia edildiği üzere herhangi bir taciz ve yaralama suçu işlenmemiş olup durum tamamen karşı tarafın kişisel menfaatleri ve çıkarları için gerçek dışı yarattığı olay örgüsünden ibarettir. İzninizle, tanıkların dinlenmesini talep ediyoruz, Hâkim Bey."

Avukat sustuğunda sakin kalabilmek için yumruğumu sıktım. Hepsini benim uydurduğumu söyleyeceklerini zaten tahmin ediyorduk, şaşırtıcı değildi. Ancak karşımda pişkince beni seyreden bu iğrenç adamların suratına iki tane patlatsam çok daha iyi hissedecektim.

"Tanık Burcu Baran."

Dışarıya seslenilen isimle birlikte tüylerimin ürperdiğini hissettim. Ve yalnızca birkaç dakika sonra kendinden emin duruşuyla yıl-

larca aynı görevi yaptığım asistan kadın içeri girdi. Bakışlarımızın kesiştiği ilk an ne kadar nefret ettiğimi hissettim. Bunun artık haddi hesabı yoktu.

Hâkimin söz hakkı vermesiyle beraber hayatımda bir kadının başka bir kadına yapabileceği en ağır şiddetin canlı örneğine şahit olmaya başladım. Burcu hiç utanmadan yalanlar söylemeye başladı. "Rüzgâr Ulu ile yaklaşık iki yıldır yakın arkadaşız. Çalıştığımız hastanede çoğu kişi tarafından hırslı olarak tanınır. Mert Bey ise hastanemizin başhekimidir. Şimdiye kadar hiçbir asistanla kişisel bir problemi olduğu görülmemiştir. Arkadaşım Rüzgâr Ulu'nun mesleğinde daha da yükselebilmek adına, Mert Bey'e duygusal ilişki kurma amacıyla yaklaştığına defalarca şahit oldum. Bununla ilgili son konuşmalarımız şubat ve mayıs aylarında gerçekleşmişti. Kendisi bu ilişkiyi çok fazla istediğini ancak Mert Bey'in onu her defasında reddettiğini belirtti. Bu sebeple kendisinin böyle bir kurmacaya başvurduğunu ve..."

Başım dönüyordu. Bir insanın alenen böyle bir kansızlığa ortak olmasını midem almıyordu, Rüya sıkıca elimi tutuyor olmasaydı belki de düşüp bayılabilirdim. Nihayet yaklaşık on dakika sonra Burcu sesini kestiğinde Rüya izin isteyerek araya girdi.

Ve sonra asıl duruşma başladı.

"Müvekkilim Rüzgâr Ulu ile arkadaş olduğunuzu söylediniz. Ancak hastaneden hiç kimse bunu doğrulayamıyor. Aksine çatışmalı bir ilişkiniz olduğu öğrenildi. Bu durumda onun aleyhine ifade veriyor olmanızı nasıl açıklayacaksınız?"

Burcu'nun bir an için Rüya'ya öylece bakakaldığını gördüm. Verecek bir cevap bulmak için sözcükleri ağzında geveledi ancak anlamlı bir cümle kuramıyordu. Rüya hiç beklemeden diğer soruya geçti. "Mert Altın'ın müvekkilimi reddettiğini ileri sürdünüz. Bunu ispatlayabilir misiniz? Zira araştırmalarımız neticesinde kendisinin müvekkilim Rüzgâr Ulu'ya kahve içmeyi teklif ettiği ancak reddedildiği öğrenildi."

Burcu bir kez daha cevapsız kalırken karşımdaki pislik avukat söz hakkı isteyerek araya girdi. "Rüzgâr Ulu'nun müvekkilim Mert

Altın ile kişisel çıkarları için ilişki yaşamak istediği alenen ortadadır. Kendisi çeşitli planlar kurarak müvekkilimi tuzağa düşürmeye çalışmaktadır."

Rüya bütün bu soruları çoktan ezberlemişçesine gülümseyerek araya girdi. "Dosyada delil niteliği taşıyan bir darp raporumuz var. Raporda belirtilen tarihte ve kamera görüntülerinde Mert Altın'ın Rüzgâr Ulu'ya saldırdığı açıkça görülmektedir. Ayrıca kolundaki çiziklerden alınan DNA örneği birebir uyuşmaktadır. Kendisi Rüzgâr Ulu'yu reddetmiş olsaydı neden evinin önüne gelip saldırı gerçekleştirdi? Savunmanızı çelişkili buluyor ve hâkimin takdirine sunuyoruz."

Karşı tarafın avukatının bir an için bocaladığını gördüm. Rüya onlara nereden saldıracağını çok iyi biliyordu. Ve bana bir ömür gibi gelen on beş dakikanın sonunda ecel terleri döktüğümüz bu savaşın sonuna gelinmişti. Hâkimin gür sesini işittiğimde ayağa kalktım.

"Karar."

Başım dönmeye başlıyordu. Kalbim göğsümde delice çırpınırken ellerimle önümdeki kürsüye sıkıca tutundum. Rüya destek olurcasına yanımdaki varlığını hissettirdi. Başımı doğruca karşımdaki pencereye dikmiş, güneşli gökyüzünü seyrediyordum. Aksi hâlde düşüp bayılacaktım. Her şey büyük bir uğultu hâlini almışken salonda yankılanan gür sesi yarım yamalak işitiyordum.

"İncelenen deliller ve ifadeler ışığında kendisine yüklenen suçu işlediği sabit olan sanığın Türk Ceza Kanunu'nun 105, 106 ve 108. maddeleriyle..."

Sesler artık kesik kesikti. Gözlerimi kapatıp başımı yavaşça yere eğdim.

"Ayrıca sanığın söz konusu suçları, aynı iş yerinde çalışmanın sağladığı kolaylıktan faydalanmak suretiyle işlemesi sebebiyle verilecek cezanın artırılmasına..."

Dizlerim tamamen titrerken sesler tekrar kesildi, korkuyla Rüya'nın yüzüne baktığımda hafifçe tebessüm ettiğini gördüm. Uzanıp elimi sıktığında uğultular duyulur bir hâl almaya başladı.

Ve işittiğim son şey hayatımı değiştiren o cümleydi.

"...Mert Altın'ın toplamda 8 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırılmasına hükmedilmiştir."

Rüya sevinç çığlığı atıp kollarını boynuma doladığında olduğum yerde donup kalmıştım. Hislerim usul usul çözülen bir buz kütlesi gibi erimeye başladığında bir damla yaş tenimden yavaşça süzüldü.

Bu gururlu bir gözyaşıydı.

"Kazandık!" diye fısıldadı Rüya mutlulukla. "Kazandın! Sen kazandın."

Karşımdaki kıza sıkıca sarılıp varlığının umut dolu ışığının kalbimi aydınlatmasına izin verdiğimde saç tutamlarımın arasından gördüğüm son şey hiç unutmayacağım iki çehreydi. Birincisi zekice parlayan mavi gözlerin bana yaptığı her şeyin bedelini ödeyerek özgürlüğüne kelepçe vurulduğu o an... Diğeriyse Burcu'nun kin dolu bir bakışla salondan defolup çıktığı andı. Ömrümün sonuna dek bunu hafızamdan kazıyamayacaktım.

"Abim bizi bekliyor!"

Rüya bastonunu çıkarıp hızla zemine dayarken benden daha heyecanlı görünüyordu. Koluma girdi, koşar adım çıktığımızda adliyenin kapısına gelmiştik. Ve dışarı attığım ilk adım bana büyülü bir armağan gibiydi.

Özgürlüğümü vadediyordu.

Tatlı bir rüzgâr saçlarımı savurduğunda âşık olduğum o güzel gözlerin tam karşımda beni beklediğini gördüm. O kahveler hayatım boyunca gördüğüm en sıcak tona kavuşmuştu, güneşte içimi kavururcasına parlıyorlardı. Gurur doluydu. Buradan başım dik çıkacağımı sanki ilk andan beri biliyordu. Bana doğru iki adım atarken dudakları tatlı bir melodiyle kıvrıldı. Usul usul söylediği şarkıyı işittim...

"Penceremin perdesini havalandıran rüzgâr... Denizleri köpük köpük dalgalandıran rüzgâr...

Gir içeri usul usul, beni bu dertten kurtar..."

Tam karşımda durdu. Gözlerim dolu dolu olduğunda o güzel sesiyle şarkıyı mırıldanmaya devam etti. "*Yabancısın buralara... Nerelerden geliyorsun? Otur dinlen başucuma...*"

Tuna eğilip kulağıma fısıldarken kollarını belime doladı. "*Belli ki çok yorulmuşsun...*"

Mırıldandığı sözlerin içimde büyük bir fırtına kopardığını hissederken kollarımı boynuna doladım, bir damla yaş yanağımdan onun sakallarına doğru süzüldü. Aynı anda, şarkının devam eden sözlerini mırıldandık.

"*Bana esmeyi anlat... Bana sevmeyi anlat... Bana esmeyi anlat... Esip geçmeyi anlat.*"

Nefeslerimiz birbirine karışırken geri çekilip baş parmağıyla gözyaşlarımı sildi. Ardından aynı anda, "Seni seviyorum," diye fısıldadık. Bu unutulmaz anın coşkusuyla gülmeye başladığımda bu adamın hayatıma daha ne kadar güzellik katabileceğini düşünüyordum.

"Romantizme ara verdiyseniz söylemek istediğim bir şey var."

Şaşkınca ıslak kirpiklerimi kırpıştırdığımda Rüya yüzündeki şirin ifadeyle bize dönmüştü. Yüzümdeki mutluluğu göremediğini biliyordum ancak içimden bir ses onun bizim göremediğimiz birçok rengi seyrettiğini fısıldıyordu. Uzandı, az evvel Tuna'nın yaptığı şeyi yaparak ince parmaklarıyla gözlerimi buldu. Yaşları usul usul sildikten sonra sanki beni tanımak istermişçesine yanağıma, dudaklarıma, burnuma, kirpiklerime, kaşlarıma dokundu. Sıcak elimi onun elinin üstüne koyup, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Henüz hiçbir şey bitmedi..." diye cevap verdi. Haklıydı, hastaneye döndüğümde nelerle karşılaşacağımı biliyordum. Burcu'nun intikam dolu bakışlarını anımsadım. Yaşadıklarımı henüz herkese ispatlayamadığımı, hayallerime adım atarken belki çok daha fazla güçlükle karşılaşacağımı biliyordum. Bunlar beni yıldıramazdı. Çizeceğim uzun bir yol vardı.

Ve yanımda bambaşka insanlar...

"Asıl savaşın şimdi başlıyor."

Parmakları kirpiklerimde gezinirken usulca gözlerimi kapattım. "Asıl savaşım şimdi başlıyor."

Işıkları kapatmıştık. Ve şimdi tenim tenini hissederken karşımdaki kızın kalbiyle bizi nasıl görebildiğini anlıyordum. Rüya konuştuğunda sesinde gökkuşağının bütün renklerini gördüm.

"Şimdi sana hak veriyorum abi..." diye kıkırdadı. "Böyle güçlü bir kadını tanımak..."

Parmakları tenimi okşadı. "Rüzgâra dokunmak çok özel."

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

"Korkusuz Kadınlar Okulu olsa, iki gözüm. Kızlarımızı göndersek. Dünyayı devirebileceğini öğrense kızlarımız. Öyle kızlarımız olsa, korkusuz kızlarımız. Artık. Biz artık korkusuz kızlar doğursak. Çoğalsak."

Ece Temelkuran, "Korkusuz Kadınlar Okulu"

Buraya sıralayabileceğim yüzlerce teşekkür olabilir, sayfalar sürebilir. Ancak ilk ve en özel teşekkürüm, *Rüzgâra Dokunmak* kitabını, Rüzgâr karakterini yaratmama sebep olan o güçlü kadına olacak. Evet, yalnızca okurken bile tüylerinizi ürperten o satırları bir kadın, binlerce kadın yaşadı, yaşıyor... Bir vaka dosyasında onun şiddet öyküsünü okumuş ve cesaretinden delicesine etkilenmiştim. Çünkü o asla pes etmedi, etmeyecekti. Bugün nerede gökyüzüne bakıyorsun bilmiyorum ancak savaşınla gurur duyuyorum, cesur kadın. Şiddete boyun eğmeyişinle gurur duyuyorum.

En büyük teşekkürüm maruz kaldığı şiddet türü ne olursa olsun sesini çıkarabilen, hayatına müdahale edilmesine izin vermeyen, kendini savunan güçlü kızlarımıza, cesur kadınlarımıza.

Yaşanmış bir öykünün, kendi satırlarıma döktüğüm her hecesindeki duyguyu kalbinde hisseden ve bana ilham olan siz değerli okurlarıma...

Bu yolculukta daima yanımda olan kızlarıma, bana cesaret veren kadınlara... Rabia, Ezgi, Ayça, Fatmanur, Ceyda, Melike, Merve, Sude, Feyza... Ve ismini sıralayamadığım, beni bugün gurur kaynağım olan bu güzel kitabı yazmaya iten herkese kalpten teşekkürler.

Bana güçlü bir kadın olmayı en güzel şekilde öğreten anneme en güzel teşekkürüm.

Değerlisiniz. Teksiniz. Biriciksiniz. Sizden bir tane daha yok, olmayacak. Bu kitabı hangi ülkede, hangi şehirde, hangi mekânda

okuduğunuzu bilmiyorum ancak sizlerin de tıpkı Rüzgâr Ulu gibi çok güçlü insanlar olduğunuzu biliyorum.

Aynı gökyüzüne bakıyoruz ve özgürce başımızı kaldırıp rüzgârın tenimizi, ruhumuzu okşadığı her an bu kitabın satırlarını kalbimizde hissedeceğiz. Unutmayın, nerede olursanız olun, kim olursanız olun, mücadeleniz ne olursa olsun siz istedikten sonra her şeyi başaracaksınız.

Rüzgâr ve ben size daima inanacağız...

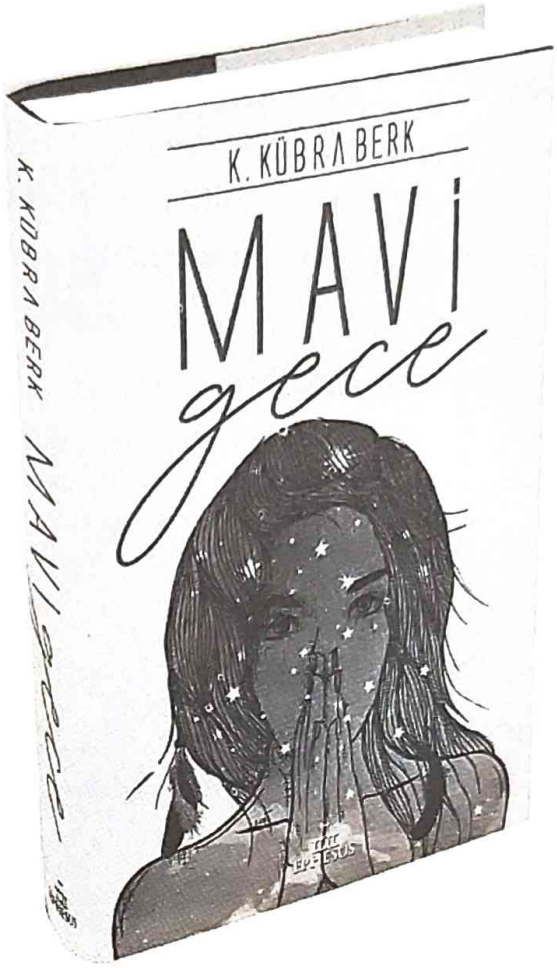

Emir ve Gece…

İki hırçın ve asi âşık.

Babasının ölümünün ardından hayattan bir beklentisi kalmayan Gece, yaz tatilini annesinin ve üvey babasının zoruyla bir tanıdıklarının yanında geçirmeye başlar. Hayallerini ve düşlerini umutsuzluğa teslim etmiştir, rüzgârda savrulan bir yaprak gibidir. Yürüdüğü karanlık yolda, hayatına tehlikeli bir kapı aralayan Emir ise Yeraltı'nın vazgeçilmez isimlerinden biridir. Fakat Gece'nin hayatına girmesiyle duyguları ve hayatı farklı bir yöne evrilir.

Aşkın kural tanımazlığı, Emir ve Gece'yi ya Yeraltı'na tutsak edecek ya da tamamen özgür kılacaktır.

Tutku ve sevginin maviye boyandığı o gece, iki kişi için de unutulmazdır…

"Ne zifirî karanlık ne aydınlık...
O gece bizim umudumuz ve mucizemizdi.
O gece maviydi."

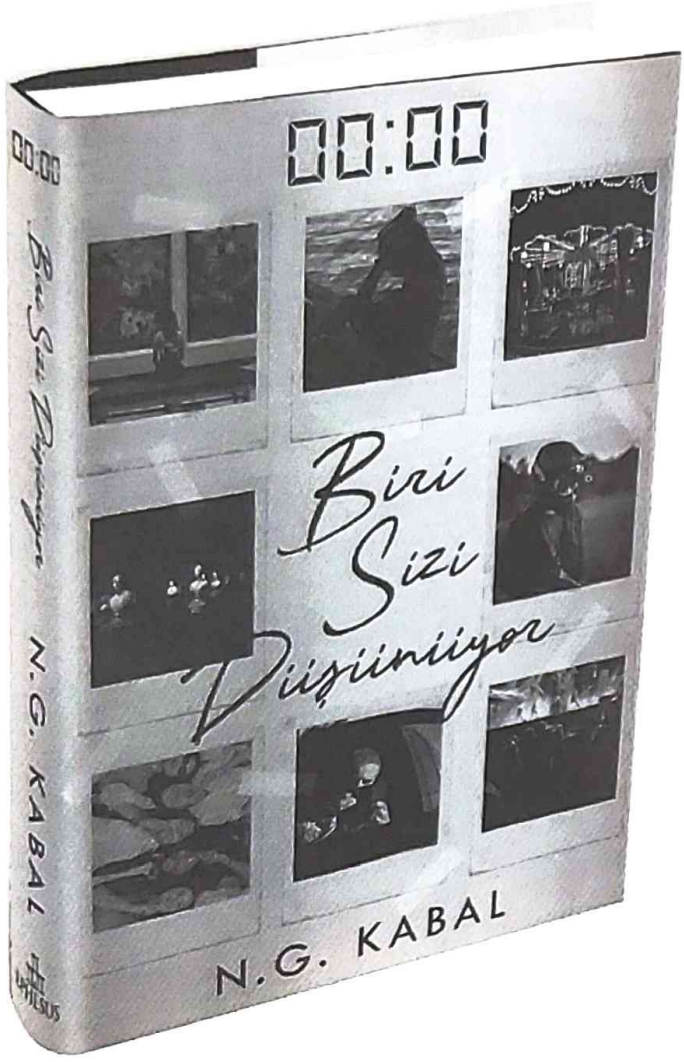

İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyan Nazlı ve Ezel, Jane Austen üzerine ortak bir ödev hazırlamak zorunda kalırlar. Ancak bu ödev zamanla Nazlı'nın kendi hayatıyla hesaplaşma işine dönüşür. Geçmişini unutarak kendine yeni bir kimlik belirleyen Nazlı, her attığı adımda karanlık düşlerine biraz daha gömülür. Bu yolda ona ne en yakın arkadaşı Ecem, ne Ezel, ne de diğer insanlar yardımcı olabilirler. Çünkü bu tamamen, Nazlı'nın çözebileceği bir kördüğümdür.

Edebiyat ve sanata dair hem hoş hem de sorgulayıcı ayrıntıların yer aldığı 00.00 Biri Sizi Düşünüyor aşkı en derinlerde bulmaya çalışan bir roman. Ve baş döndürücü, bir atlıkarıncada vakit geçiriyormuş gibi...

Herkesin dünyada bir kez birine karşı, insanların aşk dediği o şeyi hissedebileceğine inanıyordum ve kendi hakkımı çoktan kullandığımı biliyordum

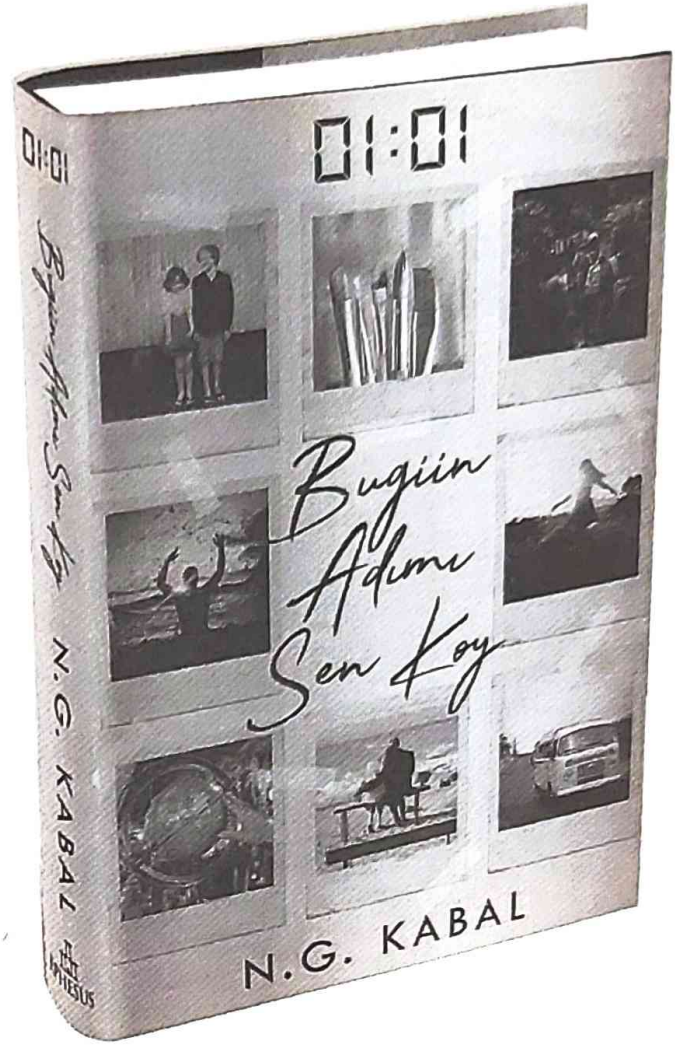

Zamanın hançeri, boğazlarına dayanmış hâldeydi. Köstekli saat, onlar için geri saymaya çoktan başlamıştı kız hayat doluydu sayılı kalan günlerine rağmen... çocuk, yaşama dair umudunu kaybedeli çok olmuştu zamanın içine sığmadılar adam hatırlayamadığı geçmişi, kızın hayalini dahi kuramayacağı geleceği bir köprüde buluştu karşı karşıya geldiler.

Kendi zincirlerini keşfederken bir anahtar arayışı içinde birbirlerinde kayboldular. Ölüme çeyrek kala, her gün yeni bir isim olarak Azrail'e kafa tutan pembe balyozlu bir kızın romantik, buruk ve eğlenceli sonsuzluğu keşfi.

"Size ikimizin de asla gidemeyeceği o yerden yazıyorum bayım. Sizi sevmek beni iyileştirdi."

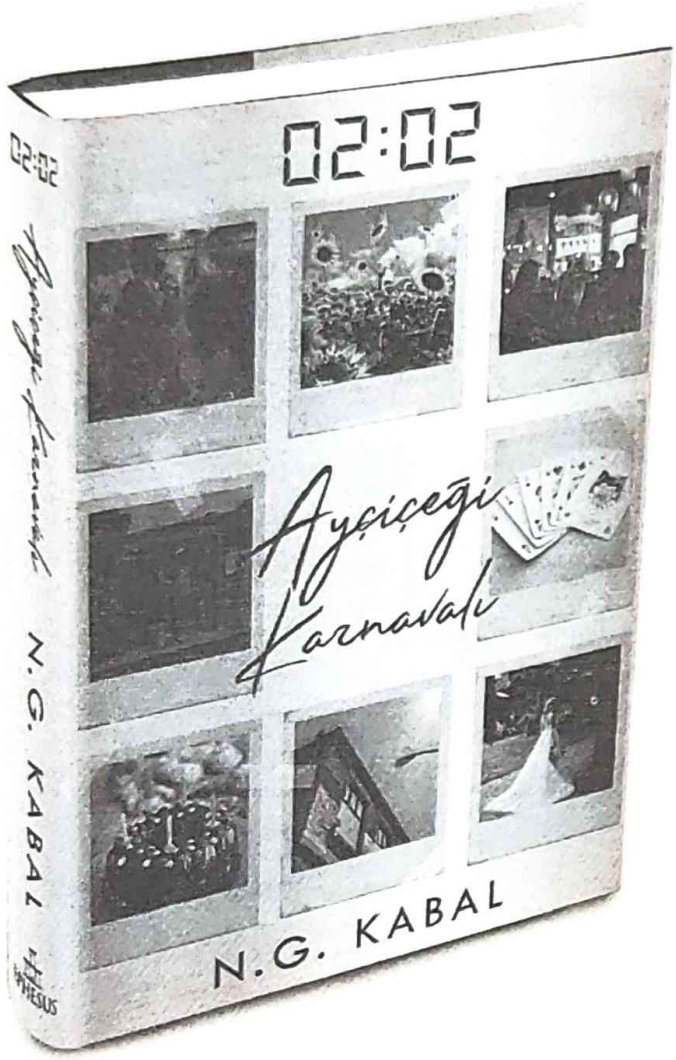

Dolunay yıllar sonra bulduğu ikiz kardeşi için çok heyecanlıdır. Ancak dış görünüşleri ne kadar benzese de büyüttükleri hayaller birbirinden çok farklıdır. Yaşamları hakkında hiçbir şey bilmeyen iki kardeşin hayatı, bordo bir sırt çantasıyla geri dönülemez şekilde değişir. Bir süre, kardeşinin tahmin ettiğinden daha zor olan hayatını yaşamaya karar veren Dolunay, kendini bambaşka bir dünyaya savrulmuş bulur. Burada tanık olduğu fedakârlıklar, dostluklar ve yüreğinde ilk kez beliren aşk kıvılcımı onun için zamanla bir karnavala dönüşür.

Peki, Dolunay ayçiçeği gibi yüzünü güneşe dönebilecek midir?

Yoksa kaçtığı hayata geri dönüp bu oyuna bir son mu verecektir?

"Güvenli kozamdan çıkmıştım, kanatlarım arkamda büyüyordu ve uçmaya hazır olduğumu biliyordum."

